

С Е Р И Я
ТРИЛЪР

РОБЪРТ
ЛЪДЛЪМ

8
ГЕЙЛ
ЛИНДС

факторът
на
ХАДДЕС

„Блестящ трилър, написан от двама асове прочутият Робърт Лъдълм и Гейл Линдс, който до броени месеци ще бъде не по-малко прочут.“

Публишерс Уикли

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ, ГЕЙЛ ЛИНДС ФАКТОРЪТ НА ХАДЕС

Превод: Силвия Вълкова

chitanka.info

„Блестящ трилър, написан от двама асове — прочутият Робърт Лъдълъм и Гейл Линдс, който до броени месеци ще бъде не по-малко прочут.“

Пъблишърс Уикли

Робърт Лъдълъм е автор на 23 трилъра, публикувани на 49 езика, в общ тираж над 900 милиона екземпляра. Всички романи на Робърт Лъдълъм светкавично превземат класациите за най-четени книги.

Един мъж, мотивиран от убийството на скъп човек, полита във водовъртежа на световна конспирация, която застрашава стотици милиони. С помощта на професионален шпионин и компютърен гений той ще се пребори с метастазите на злото, които са проникнали навсякъде — от САЩ през Европа до Ирак, от Белия дом до модерните лаборатории, от световните правителства до дома на всеки гражданин на планетата.

„Когато затвориш последната страница, разбираш, че светът е едно много опасно място.

Трябва да се вслушаме в пророческите предупреждения на Робърт Лъдълъм и Гейл Линдс.“

Ню Йорк Таймс

ПРОЛОГ

**10 октомври, петък, 19:45 ч.
Бостън, щата Масачузетс**

Дъблин се тътреше сред забързаните тълпи по главната улица, стиснал в треперещата си ръка еднодоларова банкнота. Имаше уверения вид на човек, който прекрасно знае накъде се е запътил. От време на време бездомникът се олюляваше и се хващаше за челото. Не след дълго той се спря за миг пред една евтина аптека, нашарена с реклами за намаления и отстъпки. Влезе и с разтреперана ръка подаде смачкания долар на продавача.

— Адвил. Аспиринът разяжда стомаха. Трябва ми адвил.

Продавачът сви устни при вида на небръснатото лице и окаяните дрипи, които явно някога са били спретната военна униформа. Присегна се към лавицата зад гърба си и избра най-малката разфасовка от лекарството...

— Ще трябва да намериш още три долара, за да си тръгнеш с това.

Дъблин пусна долара върху тезгяха и протегна ръка да сграбчи опаковката. Продавачът я отдръпна настрана.

— Чу ли ме, приятелче? Още три такива нещица.

— Имам само един долар... Главата ми ще се пръсне.

С изненадваща бързина той се протегна алчно към кутийката с адвил. Продавачът се опита да го спре, но бездомникът бе по-напорист. Борбата се пренесе над шишенцата с витамини, изложени като реклама. Едно от тях падна на пода и съдържанието му се разлетя във всички посоки.

— Остави го Еди! — извика от дъното аптекарят и се отправи към телефона. — Нека го вземе.

Докато шефът набираще номера, продавачът отстъпи назад.

Дъблин трескаво започна да разкъсва опаковката и изсипа нетърпеливо таблетките в шепата си. Отвори широко уста с намерение

да погълне цялото съдържание наведнъж, ала се свлече на земята с разкривено от болка лице.

Само след няколко секунди пред входната врата спря патрулна кола. Аптекарят махна с ръка на полицаите да влязат. Посочи сгърчилият се на земята Марио и им се тросна:

— Разкарайте този вонящ боклук. Вижте какво направи с магазина ми! Искам да повдигна обвинение за нападение и грабеж.

Ченгетата извадиха палките си. Забелязаха незначителните повреди и разсипаните по пода витамини, но доловиха и миризмата на алкохол. По-младият побутна Дъблин по рамото и му каза:

— Хайде, Марио, да се поразходим.

Партньорът му подхвана нещастника от другата страна и понесоха несъпротивляващия се пияница към колата. Първият отвори вратата, а другият натисна Дъблин по врата, за да го напъха вътре. Марио изкрепя и отблъсна ръката от главата си.

— Дръж го, Мани! — извика по-младият полицаи.

Мани се опита да го сграбчи, но Дъблин успя да се освободи. Полицаят замахна с палката и го удари. С ужасен вик жертвата се свлече на пода в безсъзнание. Двете ченгета се спогледаха.

— Не го ударих толкова силно — заоправдава се Мани.

По-младият се наведе, за да помогне на Дъблин да се изправи.

— Исусе, сякаш гори!

— Да го вкараме в колата.

Повдигнаха едва дишания Марио и го настаниха на задната седалка в патрулката. Мани даде газ и виещата сирена проряза нощните улици на града. За броени минути бяха пред най-близката болница. Мани изскочи навън и се втурна в чакалнята, викайки за помощ. Партньорът му излезе и отвори задната врата. Когато лекарите и сестрите дотичаха с носилката, полицаят стоеше парализиран с поглед, вперен в подгизналата от кръв седалка.

Лекарят пое дълбоко въздух. Вмъкна се в патрулката, провери пулса, преслуша гърдите. Излезе навън и промълви:

— Мъртъв е.

— Не е възможно! — провикна се по-възрастното ченге.

— Почти не сме докосвали кучия син. Не могат да обвинят нас!

* * *

Тъй като беше замесена полицията, само четири часа по-късно тялото на бездомния Марио Дъблин лежеше върху масата за аутопсии в мазето на болницата.

Медицинският експерт тъкмо се канеше да направи първия разрез, когато двойните врати на залата се разтвориха с трясък.

— Уолтър, не го отваряй!

Доктор Уолтър Пекджик се обърна учудено:

— Какъв е проблемът, Анди?

— Може би никакъв — нервно отвърна доктор Андрю Уилкс, — но кръвта в колата ме плаши до смърт. Синдромът на остро респираторно увреждане не причинява кръвоизлив от устата. Такова кръвотечение съм виждал само веднъж, и то когато служих в Корпуса на мира в Африка. У този тип намерихме документ, че е ветеран. Може би е бил в Сомалия или някъде другаде из Африка.

Доктор Пекджик погледна отново мъртвеца, когото се готвеше да разреже. След това решително върна скалпела при другите инструменти.

— По-добре да се обадим на шефа.

— Както и на отдела по инфекциозни болести — добави д-р Уилкс.

Д-р Пекджик мълчаливо се съгласи — в очите му се четеше неприкрит страх.

* * *

19:55 ч.

Атланта, щата Джорджия

Събрани в просторната зала на колежа, родители, приятели и близки представляваха внимателна и тиха публика. На сцената, пред декорите на ресторант от пиесата на Уилям Индж „Автобусна спирка“, стоеше красива тийнейджърка. Движенията ѝ бяха несръчни. Говореше сковано — твърде необичайно за иначе самоуверената гимназистка.

Това ни най-малко не притесняваше майка ѝ, седнала на първия ред. Бе облечена в сребристосива рокля, която би била по-подходяща за венчавка или сватба. Гледаше възторжено любимата си щерка и щом репликите ѝ свършиха, ръкопляскането ѝ отекна ясно сред учтивите аплодисменти.

След падането на завесата, тя се изправи на крака и още понтусиазирано запляска с ръце. Бе завършило последното представление от тазгодишния училищен театрален фестивал. Иззад сцената заизлизаха участниците, за да се присъединят към родителите и гаджетата си. От лицата им струеше гордост и нетърпение. Всички предвкусваха купона, който щеше да продължи до късно през нощта.

— Бих желала татко ти да беше тук, за да те види, Били Джо — каза щастливата майка, докато красавицата на класа се качваше в колата.

— И аз мамо. Да се прибираме в къщи.

— В къщи? — обърка се майка ѝ.

— Искам да си почина малко. После ще се преоблека за празненството. Така става ли?

— Изглеждаш зле — огледа я загрижено. Дъщеря ѝ кашляше вече втора седмица, но бе настояла да участва в представлението.

— Най-обикновена настинка, мамо — раздражено отсече момичето.

Когато наближиха къщата, Били Джо вече се държеше за главата и простенваше. По бузите ѝ бяха избили червени петна. Ужасена, майката се втурна вътре и набра девет-едно-едно. От полицията ѝ казаха да остави болната в колата на топло. Докторът пристигна след три минути.

В линейката девойката скимтеше от болка при всеки опит да си поеме дъх. Майката попиваше потта по челото на детето си и хлипаше.

Пред спешното отделение една от сестрите я подхвана нежно под ръка.

— Ще направим всичко необходимо, госпожо Пикет.

Убедена съм, че скоро ще е по-добре.

Два часа по-късно от устата на Били Джо Пикет блъвна кръв и тя почина.

* * *

17:12 ч.

Форт Ървин, Барстоу, щата Калифорния

В началото на октомври времето в калифорнийската пустиня бе капризно и непостоянно като заповедите на млад лейтенант, поел първия си взвод. Този път денят се случи ясен и слънчев. В уютния си двуетажен офицерски дом, недалеч от подготвителния новобрански център, Филис Андерсън с ведро настроение се зае да приготвя вечерята. Жегата беше трудно поносима и мъжът ѝ, който от две седмици страдаше от лека настинка, все още не се беше събудил от следобедната си дрямка. Жената се надяваше, че горещината и слънчевите лъчи ще го излекуват веднъж завинаги.

Отвън се чуваше ромолето на пръскалките за поливане. Сред дългите следобедни сенки цветята бяха разтворили късните си есенни цветове и контрастираха ярко с обкръжаващата ги пустош, чието единствено украшение бяха кактусите и черните базалтови скали.

Филис постави макароните в микровълновата печка. Ослуша се дали мъжът ѝ не слиза по стълбите. Довечера щеше да има нощни учения. Топуркането обаче по-скоро принадлежеше на дъщеря им — Кейт младша, която сигурно бе развълнувана от очертаващото се ходене на кино, докато таткото щеше да работи. Все пак беше петък вечер.

— Кейт, престани! — извика Филис.

Не беше детето. На прага се появи мъжът ѝ, полуоблечен в пустинен камуфлаж. Беше плувнал в пот и стискаше здраво главата си, сякаш се боеше да не експлодира.

— Болница... помощ... — изстена той.

Давейки се пред ужасените очи на Филис, той се строполи върху кухненския под.

Жената замръзна шокирана, но след секунда изхвърча от кухнята с решителността и бързината на войнишка съпруга. Излезе на улицата и без да чука, влетя в съседната врата.

Капитан Пол Новак и жена му Джуди я зяпнаха, когато се появи в трапезарията им.

— Филис! — Новак скочи. — Какво е станало, Филис?

Жената на майора не губеше време в излишни приказки.

— Пол, необходим си ми, да вървим. Джуди, ти също идваш с нас, ще наглеждаш момчетата. Бързо! — След което се обърна и напусна къщата, следвана от капитан Новак с жена си. Когато трябва да се действа, войника не задава въпроси. Оказали се в кухнята на семейство Андерсън, Джуди се ориентира.

— Девет — едно — едно^[1]? — Джуди Новак се хвърли към телефона.

— Няма време! — извика Новак.

— В нашата кола! — извика Филис.

Джуди Новак изтича по стълбите към втория етаж, където се намираха децата, чакащи да ги заведат на кино. Филис Андерсън и Новак вдигнаха от пода задъхващият се майор. От носа му течеше кръв. Беше почти изпаднал в безсъзнание и само тихо простенваше поради невъзможността му да говори. Те го замъкнаха към колата.

Новак седна зад волана, Филис се настани на задната седалка до мъжа си. Подтискайки риданията си, тя притегли главата на майора върху рамото си, като го придържаше здраво и нежно. В очите му се четеше ужасът на агонията, като се опитваше сустата си да улови въздуха. Новак започна да си проправя път през територията на лагера, натискайки непрекъснато клаксона. Колите и камионите се разместваха правейки му път, но докато се доберат до военната болница, майор Кейт Андерсън беше изпаднал в безсъзнание.

Три часа по-късно той почина.

В случаите на бърза и неочаквана смърт, съгласно законите на Калифорния, следваше да се направи аутопсия. Тялото на майора го настаниха в моргата. В момента когато военният лекар — паталог отвори гръдната кухина на покойния, от там изпръска поток кръв изпръсквайки го от главата до краката.

Лицето на лекаря побледня. Той се затича хвърляйки гумените ръкавици и излизайки от залата за аутопсии.

Хвана телефонната слушалка.

— Свържете ме веднага с Пентагона и с ААМИИЗИБ^[2]! Веднага! Спешно е!

[1] 911 — Телефонът за спешна помощ в САЩ. — Бел. В.В. ↑

[2] ААМИИЗИБ — Американски Армейски Изследователски Институт за Заразни и Инфекциозни Болести — United States Army Medical Research Institute for Infectious Diseases (USAMRIID) — Бел. В.В. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

ГЛАВА 1

12 октомври, неделя, 2:55 ч.

Лондон, Англия

Хладният октомврийски дъжд плющеше по Найтс бридж, там, където „Бромптън“ роуд се пресичаше със „Слоан“ стрийт. Непрекъснатият поток от коли, таксита и червени двуетажни автобуси се промъкваша с мъка на юг към Челси. Факта, че всичките бизнес и правителствени офиси бяха отдавна затворени за уикенда изглежда не влияеше на интензивността на движението. Перспективите пред световната икономика всяваха оптимизъм, магазините се пръскаха от стоки и новите лейбъристи бяха далеч от идеята да се намесват в икономическата обстановка. Сега туристите пристигаха в Лондон по всяко време на годината и в резултат, колите се движеха дори и в този ранен час със скоростта на костенурка.

Изгарящ от нетърпение, лейтенант-полковник и доктор по медицина Джонатан (Джон) Смит скочи от стъпалото на бавно пълзящият автобус с номер 19, без да изчака пристигането до мястото. Дъждът най-накрая стихна. Полковникът се затича по мокрия тротоар, изпреварвайки автобуса.

Той беше висок и строен, с атлетическо телосложение мъж на около четиридесет. Тъмните му, гладко вчесани назад коси откриваха високо открито чело. Тъмно сините му очи оглеждаха внимателно минаващите автомобили и пешеходци. Външно той по нищо не се отличаваше от тълпата, облечен в елегантното си сако и добре скроени панталони. И все пак жените се обръщаха, заглеждайки се след него, а той виждайки това само се усмихваше леко с края на устните си и продължаваше да върви.

Ето, че свърна по Уилбрахам плейс, влизайки във вестибюла на уютната сграда с името „Уилбрахам хотел“, където му осигуряваха апартамент всеки път, когато началството му от ААМИИЗИБ го изпращаше на конференция на докторите в Лондон. Вземайки по две стъпала наведнъж, той се добра до стаята си на втория етаж.

Незабавно започна да претърсва багажа си за последния доклад, свързан с внезапната епидемия от треска сред американските войници в Манила. Беше обещал да го предостави на д-р Чандра Утам от вирусологичния клон на Световната здравна организация.

Накрая успя да го изрови изпод купчината мръсни дрехи, нахвърляни в най-големия куфар. Въздъхна и се усмихна на себе си — никога нямаше да се отърве от лошите си навици, придобити от годините живот по палатки, изправен пред една или друга криза. Втурна се надолу по стълбите, за да отнесе доклада, но на първия етаж от рецепцията му извикаха:

— Полковник? Имате писмо! Отбелязано е като спешно.

— Писмо? — Кой би могъл да му пише тук? Погледна към часовника си. — Сега, в неделя?

— Предадоха го на ръка.

Внезапно разтревожен, Смит пое плика и го разкъса. Вътре откри обикновен бял лист без обратен адрес.

„Смити,

Чакам те в парка Рок Крийк, мелницата Пиърс, до поляната за пикници. В понеделник, в полунощ. Спешно е. Не казвай НИКОМУ.

Б.“

Стомахът му се сви. Имаше само един човек, който го наричаше Смити — Бил Грифин, старият му приятел от прогимназията. Другарството им продължи в колежа, а по-късно и в университета. Едва когато Смит защити доктората си по медицина, а Бил по психология, пътищата им се разделиха. И двамата осъществиха детските си мечти, като се записаха в армията. Грифин постъпи на работа към военното разузнаване. Не се бяха виждали повече от десетилетие, но поддържаха връзка с писма и по Интернет.

Смит се мръщеше и гледаше неразбиращо ръкописните букви.

— Наред ли е всичко, господине? — учтиво се обади рецепционистът. Смит се обърна.

— Да. Всичко е наред. По-добре да побързам, ако не искам да изпусна следващия си семинар.

Прибра бележката в джоба на самото си и излезе в мъгливия следобед. Как е разбрал Бил, че е в Лондон? Точно в този хотел? И защо бе цялата тази тайнственост, че да използва старото детско обръщение? На плика нямаше обратен адрес. И защо в полунощ?

Смит предпочиташе да се мисли за обикновен човек, но осъзнаваше, че истината е много по-различна. Кариерата му издаваше реалността. Някога служеше като военен лекар в частите на ОАЛ — Оперативните Армейски Лазарети, възможно най-черната работа за положилите хипократовата клетва. Сега бе учен изследовател. Известно време работи и за военното разузнаване. Там усети тръпката да командва военен отряд. Неговата необузданост бе неотменна част от характера му — тласкаше го винаги към нови и все по-опасни авантюри.

Едва напоследък бе познал щастието, което го дари с уравновесеност и концентрация, каквито никога преди не бе постигал. Не само че бе открил вълнуващи предизвикателства в работата си към ААМИИЗИБ, но за всеобщо удивление заклетият ерген се влюби. Наистина се влюби. Нямаше нищо общо със студентските истории и жените, които идваха и си отиваха сред изблици на драматична и неискрена страст. София Ръсел бе всичко за него — приятелят учен, партньорът в изследванията, русокосата фея.

Имаше моменти, когато отделяше поглед от окуляра на електронния микроскоп само за да ѝ се налюбува. Как бе възможно в това крехко тяло да се крият такава интелигентност и желязна воля? Дори само като си помислеше за нея, той чувстваше липсата ѝ. Беше запазил място за полет от Хийтроу за утре сутринта. Така щеше да се прибере у дома в Мериленд навреме за закуска, преди заедно да се отправят към лабораторията.

А сега това объркващо писмо от Бил. Вътрешните му аларми зазвъняха. Същевременно обаче случаят беше любопитен. Усмихна се вътрешно — явно не се бе опитомил достатъчно.

Извика такси. В главата му се зароиха планове. Реши да смени полета си за понеделник през нощта, а след това да се срещне с Грифин. Не можеше да постъпи по друг начин. Бяха преживели толкова много неща заедно. Това означаваше, че щеше да закъснее с един ден за работа. Естествено генерал Кайлбургер — управляващият

ААМИИЗИБ — щеше да побеснее. Командващия службата му, меко казано, смяташе свободомислието му за нетърпимо. Голяма работа!

Предния ден успя да си поговори малко със София — колко щастлив бе да чуе гласа ѝ. За съжаление по средата на разговора им я извикаха по спешност в лабораторията заради някакъв нов вирус, появил се в Калифорния. Това бе за добро — нямаше да се учуди, ако тя потъне за шестнайсет-осемнайсет часа в работата си и дори да остане в лабораторията чак до утре сутринта. Е, тогава може би щяха да успеят да закусят заедно. Смит въздъхна разочаровано. Единственото успокоение бе, че сигурно ще е прекалено заета, за да се разтревожи за него.

Другият вариант бе да ѝ остави съобщение на телефонния секретар. Тогава София щеше да предупреди генерал Кайлбургер или пък щеше да прецени, че е излишно — важното бе да не се тревожи.

Нещата дойдоха по местата си. Вместо да излети от Лондон утре сутринта, щеше да вземе нощния полет. Разликата бе само няколко часа, но за него те бяха от значение. Така щеше да успее да присъства на презентацията на Том Шерингам — ръководителя на изследванията в Американския център за микробиологични изследвания във Вашингтон — относно потенциална ваксина срещу ханта-вирусите. И не само това, щеше да стисне ръката на учения и да се присъедини към партито. Разбира се, по-късно двамата щяха да се отделят и да споделят някои подробности, които все още не бяха готови за публикация. Надяваше се да получи покана за лабораторията в Портън Даун за утре сутринта преди нощния си полет.

Доволен от себе си, Смит прескочи една локва и влезе в очакващото го такси.

Но едва настанил се на удобната седалка, доволната му усмивка се изпари. Извади и отново прочете писмото на Грифин. Търсеше някакъв намек. Замислено сви вежди и се опита да си припомни нещо през изминалите години, което би могло да накара Бил така неочаквано да се свърже с него.

Ако се нуждаеше от научна помощ, за него не бе проблем да използва правителствените канали. Сега Бил работеше като специален агент към ФБР. Както всеки друг той можеше да поиска съдействие от Смит чрез командващия ААМИИЗИБ. От друга страна, ако срещата имаше личен характер, нямаше да съществува тази тайнственост. В

хотела щеше да го очаква само телефонно съобщение от Бил заедно с номер, на който да го намери.

Смит неволно потръпна. Срещата щеше да е не само неофициална, но и секретна. Много секретна. Това означаваше, че Бил заобикаляше ФБР, ААМИИЗИБ и всички правителствени организации... и очевидно се опитваше да го замеси в нещо незаконно.

ГЛАВА 2

**12 октомври, неделя, 9:57 ч.
Форт Детрик, щата Мериленд**

Намиращ се във Фредерик — малко градче, потънало в зеленината на Западен Мериленд, форт Детрик приютяваше Американския армейски медицински изследователски институт за инфекциозни болести ААМИИЗИБ, наричан още Института. Преди години той беше като магнит за безбройните протестни акции, когато през шейсетте представляваше правителствено предприятие за производство и разработка на биологични и химически оръжия. През 1969 година президентът Никсън нареди прекратяването на програмите и учреждението изчезна от светлината на прожекторите, превръщайки се в център за наука и лечение.

След това дойде 1989 г. В карантинната камера за примати в Рестън, Вирджиния, няколко маймуни се заразиха и умряха от изключително заразни вирус ебола. Лекарите от ААМИИЗИБ — цивилни и военни — бяха призвани да предотвратят възникването на трагична епидемия сред местните жители. Те постигнаха нещо повече. Успяха да докажат, че вирусът в Рестън от генетична гледна точка е с милиметър по-различен от смъртоносната заирска и суданска ебола. Ала по-важното бе, че се оказа напълно безвреден за хората. Вълнуващото откритие изстреля Института към върховете на общественото одобрение. Форт Детрик отново стана център на внимание за нацията, но този път като най-развития в Съединените щати научно-медицински център.

Д-р София Ръсел си припомняше тази история на падение и възход, докато очакваше в кабинета си телефонното обаждане от човек, който би могъл да ѝ даде необходимите отговори, за да се предотврати експлозията на една нова сериозна епидемия. Тя бе професор по клетъчна и молекулярна биология — водещото колело на световната здравна машина, пусната в действие от смъртта на майор Кейт Андерсън.

В ААМИИЗИБ бе от четири години и подобно на учените от 1989 г. бе изправена пред неотложната задача да изолира нов, неизвестен досега вирус. За съжаление заедно със сътрудниците си се намираха в далеч по-сложна ситуация. Вирусът бе фатален за хората. Жертвите бяха три — армейски майор и двама цивилни. Смъртта и на тримата бе настъпила в един и същи ден с разлика от няколко часа. Бяха починали от внезапно развил се синдром на остро респираторно увреждане СОРУ. Не съвпадението във времето, не и самият синдром приковаха вниманието на ААМИИЗИБ — милиони хора от целия свят загиваха всяка година от синдрома на остро респираторно увреждане. Но това не се случваше с млади, здрави хора, без дълга история на болестта, без многогодишни респираторни проблеми или други болестотворни фактори. Не и придружен с главоболие и огромни кръвоизливи в гръдната кухина.

И в трите случая жертвите бяха умрели с идентични симптоми, по едно и също време в различни части на страната — майорът в Калифорния, едно младо момиче в Джорджия и един бездомник от Масачузетс. Директорът на ААМИИЗИБ, бригаден генерал Калвин Кайлбургер, отказа да обяви извънредно положение за целия свят въз основа само на три случая, за които разбира едва вчера. Мразеше да предизвиква излишна паника и се боеше да не го сметнат за параноик. А и никак не искаше да дели лаврите от евентуалния успех с другите лаборатории, особено с най-големия им конкурент — Центъра за Контрол върху Болестите ЦКБ в Атланта.

В същото време напрежението в Института нарастваше, а София и нейният екип трескаво работеха. Тя бе получила първите кръвни проби в събота, някъде към три сутринта и незабавно се втурна към лабораторията, за да проведе тестове. ААМИИЗИБ бе най-добрата „гореща“ лаборатория — термин, използван за лабораториите, в които съществува четвърто ниво на биологична защита. В малката кабина за преобличане София свали дрехите си, часовника и пръстена, който Смит ѝ подари, когато се съгласи да се омъжи за него. Спря се за секунда, колкото да се усмихне на халката и да си помисли за Джон. Привлекателното му лице се появи пред очите ѝ — почти индиански черти, но с наситено сини очи. Точно те я заинтригуваха в началото — представяше си колко ще е забавно да потъне в тях. Бе поразена от въздушната му походка — като на животно в джунглата, което не би

понесло ограничения или дом. Обичаше начина, по който я любеше — огъня и възбудата. Всъщност тя просто невъобразимо и страстно го обичаше. Съжаляваше, че ѝ се наложи да прекъсне телефонния им разговор, за да се втурне насам.

„— Мили, трябва да тръгвам. От лабораторията са обявили тревога.

— По това време? Не могат ли да почакаат до сутринта? Нуждаеш се от почивка.

Тя се засмя.

— Ти ме събуди. Почивах си, всъщност спях, когато ми звънна.

— Знаех, че ти се говори с мен.

— Така е. Искам да си говоря с теб ден и нощ. Липсваш ми през цялото време, откакто си в Лондон. Радвам се, че ме събуди, за да мога да ти го кажа.

Беше негов ред да се засмее.

— И аз те обичам, скъпа.“

Стаята за преобличане — всъщност един миниатюрен космически шлюз — се изпълни с въздишката ѝ. Затвори очи, опитвайки се да изгони образа му от съзнанието си. Имаше работа.

Бързо се облече в зелената стерилна престилка. Боса, с усилие отвори вратата към биозащитното ниво две на лабораторията. В него се поддържаше по-ниско налягане, за да не се разнесат евентуални болестотворни агенти. След като премина през сух душ, обу приготвените чисти бели чорапи. В ниво три сложи на ръцете си латексовите хирургически ръкавици и ги прилепи към ръкавите на престилката. Извърши същата процедура и с чорапите. Когато приключи, облече приличащото на яркосин скафандър биозащитно облекло. Внимателно провери херметическия си костюм за дупки и сложи гъвкавия пластичен шлем на главата си. След като всички закопчалки и ципове бяха запечатани, извади и прикрепил към себе си един яркожълт въздушен шланг. С тихо свистене въздухът изпълни масивния ѝ костюм. Почти приключила, откачи шланга и тръгна по металната пътека към стоманената врата на шлюза към ниво четири.

Отвори я и се озова в ниво четири — горещата зона.

Тук бе невъзможно да се бърза. Единственото средство за оцеляване бе ефективността на движенията. Колкото по-рационална бе, толкова по-бързо щеше да се измъкне оттук. Затова вместо да се

наведе и да се бори с тежките защитни обувки пред нея, тя експертно изви глезена си под необходимия ъгъл и с лекота го плъзна в първата обувка. Скъпейки движенията си, повтори операцията с другата.

Забърза се към лабораторията, доколкото това бе възможно в притискащата я към земята броня. Там извади от фризера пробите от кръвта и тъканите и се зае да изолира вируса.

През следващите двадесет и шест часа забрави за храна и сън. Живееше в лабораторията и продължаваше да изследва вируса под електронния микроскоп. За нейна изненада трябваше да отхвърлят роднинството му с еболата, марбурга или с който и да е друг филовирус. Имаше обичайната сферична форма. В първия момент самата тя помисли, че може би е някакъв хантавирус, подобен на онзи, убил атлетите през 1993 г. в Навахо. ААМИИЗИБ беше експерт по хантавирусите. Една от неговите легенди — Карл Джонсън бе първият, който ги бе изолирал и идентифицирал през 1970 г.

Обзета от тази мисъл, София използва принципа на имунното блокиране, за да сравни непознатия патоген с пробите, получени от различни хантавируси из целия свят и съхранявани в ААМИИЗИБ. Той не реагира на нито едно от генерираните антители. Учудена, тя предизвика полимеразна верижна реакция, за да разкрие поне част от ДНК-веригата му. Не приличаше на нито един познат хантавирус, но за всеки случай записа генетичната картина за по-нататъшни дискусии. Това бе от моментите, когато най-силно желаше Джон да е близо до нея.

Ядосана, че не е открила задоволителен отговор на загадката, тя си наложи да напусне лабораторията. Екипът ѝ отдавна се беше оттеглил да почива. Затова ѝ се наложи сама да премине през уморителната дезинфекционна процедура, сваляйки един след друг слоевете от защитното си облекло.

След четиричасова неспокойна дрямка — напълно достатъчна, реши твърдо тя — отново бе в кабинета си, за да прегледа записките по време на изследванията. Когато останалите от екипа се събудиха, веднага ги изпрати обратно по лабораториите.

Главата я болеше и чувстваше сухота в гърлото. Взе си бутилка минерална вода от малкия хладилник и се върна на бюрото. На стената висяха три фотографии. Отпи и се облегна назад, загледана в тях. На едната бяха двамата с Джон по бански в Барбадос. Колко хубава бе

тяхната първа и единствена ваканция. От втората я гледаше Джон във военната униформа, когато го повишаваха в полковник-лейтенант. Последната снимка бе на един много по-млад капитан с черна коса и пронизващи сини очи, с покрито от прах лице някъде из иракската пустиня.

Почувства се страшно самотна и протегна ръка към телефона, за да му се обади в Лондон, но се спря. Генералът го беше изпратил в Англия, а според него всичко трябваше да се извършва като по книга. Нито ден по-рано, нито ден по-късно. След това се досети, че той може би е вече на път, но тя няма да си е в къщи, за да го посрещне. С усилие потисна разочарованието си.

София се бе посветила на науката, но някак си я бе споходил невероятен късмет. Не бе предполагала, че някога ще се омъжи. Да се влюби, може би да. Но да се омъжи? Не. Малко мъже биха пожелали жена, обсебена от работата си. Но Джон я разбираше. Всъщност даже го вълнуваше фактът, че тя може да дискутира с него видяното през електронния микроскоп. От своя страна тя се възхищаваше на неутолимата му любознателност. Като деца на игралната площадка те откриха един в друг идеалните партньори — подходящи си не само професионално, но и по темперамент. И двамата бяха целеустремени, чувствителни и обичащи живота. Тя никога не си бе представяла такова щастие и затова трябваше да е благодарна на Джон.

Нетърпеливо махна с глава и се обърна към компютъра си, за да прегледа записките. Не откри нищо важно.

И все пак, когато започнаха да пристигат още данни за генетичната верига на вируса, у нея се породило странно чувство.

Беше виждала този вирус — или някой много приличащ на него.

Напрегна мисълта си. Зарови се в спомени. Не се сещаше за нищо. Накрая прочете доклада на един от членовете на екипа, който предположи, че вирусът може да е свързан с Мачупо — една от първите кръвоизливни трески, открити също от Карл Джонсън.

Африка не й говореше нищо. Но Боливия...?

Перу!

Пътуването й като студентка по антропология и...

Виктор Тремон!

Да, това беше името. Биолог, тръгнал на пътешествие из Перу, за да събира растения и всякакви боклуци за потенциални лекарства... за

коя компания? Някаква фармацевтична компания... Бланчард!

Тя се обърна отново към компютъра, влезе в Интернет и потърси информация за Бланчард. Почти веднага откри седалището ѝ — Лонг Лейк, щата Ню Йорк. В момента Виктор Тремон бе изпълнителен директор на компанията. Протегна се към телефона и набра номера.

Беше неделя сутрин, но големите компании често оставяха телефонните си линии отворени в случай на важни обаждания. Бланчард беше една от тях. От другата страна се чу мъжки глас и София попита за Тремон. Гласът ѝ каза да изчака. Тя барабанеше нервно по бюрото, опитвайки се да успокои раздразненото си нетърпение.

Накрая прещракванията в слушалката бяха прекъснати от друг мъжки глас.

— Мога ли да ви попитам за името и какво желаете от мистър Тремон?

— София Ръсел. Кажете му, че е свързано с едно пътуване в Перу, където се запознахме.

— Моля изчакайте. — Последва тишина, а след това: — Мистър Тремон ще говори с вас.

Още една минута тишина, след това...

— Мисис... Ръсел — очевидно се консултираше за името ѝ, — с какво мога да ви бъда полезен? — Гласът му бе нисък и любезен, но заповеднически. Човекът явно бе свикнал да командва.

— Всъщност вече съм д-р Ръсел — каза тя меко. — Не си ли спомняте името ми, д-р Тремон?

— Страхувам се, че не, но вие споменахте Перу. Спомням си пътуването, беше преди дванайсет или тринайсет години, нали не бъркам? — Той вече разбираше за какво го търсят, но не се издаваше в случай, че тя си търсеше работа или се шегуваше.

— Тринайсет, много добре си спомням. Интересувам се от времето, когато сте били край река Караибо. Присъствах там с група студенти антрополози от университета в Сиракуза. Вие събирахте потенциални медицински материали. Обадох се за да ви попитам за един вирус, който открихте в онези изолирани племена, които останалите туземци наричаха народа на маймунската кръв.

В големия офис от другата страна на линията Виктор Тремон почувства студената хватка на страха. С усилие на волята го преодоля.

Обърна се и се вгледа в езерото, блестящо като живак под лъчите на утринното слънце. Раздразнен, че е успяла да го изненада с подобни опасни спомени, обърна гръб на природата. Гласът му си оставаше приятелски.

— Сега си спомням за вас. Настойчивата млада русокоса лейди, отдадена на науката. Чудех се дали сте станали антрополог.

— Не, защитих докторат по клетъчна и молекулярна биология. Затова се нуждая от помощта ви. Работя в армейския институт за заразни болести във форт Детрик. Попаднахме на вирус, който много прилича на открития от вас в Перу — неизвестен вид, предизвикващ главоболие, треска, нещо като пневмония. След това прераства в синдром на остро респираторно увреждане и убива за часове напълно здрави хора. Води до обилен кръвоизлив в областта на белите дробове. Всичко това не ви ли говори нещо, д-р Тремон?

— Наричайте ме Виктор. Сега си спомням, че първото ви име беше Сюзън... Сали... нещо подобно.

— София.

— Да, разбира се, София Ръсел. Форт Детрик... — каза той, сякаш си записваше. — Радвам се, че продължавате да се занимавате с наука. Понякога и на мен ми се иска да бях останал в лабораторията, вместо да кисна в офиса. Е, това беше толкова отдавна — в слушалката се чу престорен смях.

— Спомняте ли си за вируса?

— Не. Не си спомням. Скоро след Перу се прехвърлих в областта на продажбите и мениджмънта, сигурно, затова случаят се изплъзва от паметта ми. Но доколкото разбирам от молекулярна биология, навярно грешите. Сигурно си мислите за цяла серия различни вируси, които сме разглеждали. По време на пътуването не изпитвахме недостиг на нови агенти, това поне си спомням много добре.

Ядосана, тя силно притисна слушалката към ухото си.

— Не, уверена съм, че ставаше дума за един отделен вирус, който открихте при изследванията си върху народа на маймунската кръв. Тогава не обърнах голямо внимание. Но по това време не предполагах, че ще се занимавам с молекулярна биология. Все пак вирусът беше толкова странен, че веднага ми направи впечатление.

— Народът на маймунската кръв? Колко дивашко. Сигурен съм, че щях да запомня племе с такова колоритно име.

Неспокойството изпълни гласа ѝ.

— Слушайте, д-р Тремон, това е от критична важност. Вече имаме три жертви на смъртоносен вирус, който ми напомня открития от вас в Перу. Туземците имаха лек, който действаше в почти осемдесет процента от случаите. Те пиеха кръвта на някакъв вид маймуни. Доколкото си спомням, това най-много ви беше удивило.

— Подобна история би ме удивила и сега — съгласи се Тремон. Паметта ѝ го изваждаше от равновесие. — Примитивни индианци с лекарство срещу смъртоносен вирус? За съжаление нищо не знам по въпроса. Ако е както го описвате, би било невъзможно да го забравя. Какво казват колегите ви? Може би някой също е работил в Перу?

София въздъхна.

— Искях първо да се посъветвам с вас. Много пъти сме се сблъскали с фалшиви тревоги, а наистина Перу беше твърде отдавна... Е, ако действително не си спомняте... — гласът ѝ трепна, чувстваше огромно разочарование. — Убедена съм, че имаше такъв вирус. Ще се обадя в Перу. Може би там пазят някакви доклади за необичайните лекове на индианците.

— Може и да не е необходимо. Пазя дневниците от своите пътешествия. Бележки за растенията и евентуалната им фармацевтична полза. Може да съм отбелязал нещо за вируса.

София подскочи при това предложение.

— Ще съм ви много признателна, ако ги прегледате. Веднага.

— Охо — Тремон топло се засмя. Тя беше в ръцете му. — Тетрадките са някъде в дома ми. Може би на тавана. Може би в мазето. Ще ги потърся и ще ви се обадя утре.

— Задължена съм ви, Виктор. Може би не само аз, а и целият свят. Нека това да е първата ви работа утре. Нямате представа колко сериозно е положението. — Тя му даде телефонния си номер.

— О, мисля, че ви разбирам — увери я той. — До утре сутрин най-късно.

Отново се обърна към искрящото езеро и планините зад него, които неочаквано му се сториха по-близо и застрашително надвесени. Стана и отиде до прозореца. Беше висок, добре сложен мъж с изразително лице, с което природата си бе изиграла една от любимите си шеги: от невзрачен младеж с прекалено голям нос и щръкнали уши, той се бе превърнал в добре изглеждащ привлекателен мъж. Сега

караше петдесетте и чертите му бяха придобили аристократичен вид. Бронзовата кожа и металносивата коса привличаха вниманието където и да се появеше. Но Тремон великолепно разбираше, че не красотата му впечатляваше хората, а изключителното му самочувствие. Всяка частица от него излъчваше сила и по-неуверените хора намираха това за заплашително.

Въпреки даденото обещание, не тръгна към усамотения си дом. Стоеше вгледан в планините и се бореше с яда и раздразнението.

София Ръсел. О, боже, София Ръсел. Кой можеше да си го помисли? Той дори не успя веднага да разпознае името ѝ. Изобщо не си спомняше имената на студентите в тази маловажна група младежи. Беше убеден, че никой не помни неговото. Явно подробностите имаха значение за нея. Тръсна ядосано глава. На практика тя не представляваше проблем. Само досадна пречка. И все пак трябваше да се занимае с нея. Тремон отключи тайното чекмедже на бюрото си, извади оттам клетъчен телефон и набра номер.

Отговори му лишен от емоции глас с лек акцент.

— Да?

— Трябва да говоря с теб — заповяда Виктор Тремон.

— В моя офис. След десет минути.

После затвори, върна телефона в чекмеджето и го заключи. Взе слушалката на нормалния апарат.

— Мюриъл? Свържи ме с генерал Каспър във Вашингтон.

ГЛАВА 3

13 октомври, понеделник, 9:14 ч.

Форт Детрик, Мериленд

Когато служителите пристигнаха на работа в ААМИИЗИБ, слухът за безуспешните опити да се идентифицира и възпре новия вирус убиец бързо се бе разпространил из сградите на Института. Медиите все още не се бяха добрали до новината и директорът заповяда всички да пазят мълчание. Никой нямаше право да говори пред репортери, а само непосредствено занимаващите се с проблема имаха информация за напредъка по ужасяващия случай.

Междувременно всеки трябваше да си върши рутинната работа. Документите трябваше да се попълват, екипировката да се поддържа, телефонните разговори да се провеждат. Четвърти специалист Хидео Такеда сортираше писмата в офиса на старшина Дафърти, когато отвори официално изглеждащ плик с емблемата на Министерството на отбраната.

След като прочете, а след това и повтори писмото, той се наведе към работещата до него пети специалист Сандра Куин и прошепна:

— Назначението ми в Окинава.

— Шегуваш се.

— Успях! — Такеда се усмихна — приятелката му Мико живееше в Окинава.

— Добре е веднага да кажеш на шефа — предупреди го Сандра. — Ще им се наложи да обучават нов служител, който да се оправя с разсеяните професори. Ще се побърка. Всички са луднали покрай новата криза.

— Да ѝ го начукам — весело изруга Хидео.

— Не, дори и в най-лошите ми кошмари. — На вратата стоеше старшина Хелън Дафърти. — Ще си направиш ли труда да дойдеш тук, специалист Такеда? — попита тя с преувеличена любезност. — Или предпочиташ първо да те пребия от бой?

Двуметровата блондинка разкърши впечатляващите си рамене, под които изпъкваха заслужаващи подсвиркване мускули, и дари нисичкия Такеда с най-хищния си поглед. Служителят побърза да изпълни заповедта ѝ, а по лицето му се четеше непресторен страх. С Дафърти, както и с всеки добър старшина — човек никога не можеше да се чувства в безопасност.

— Затвори вратата Такеда и седни.

Специалистът изпълни инструкциите.

Дафърти го погледна с налети с кръв очи.

— От колко време знаеш за възможното ти преместване?

— Пристигна току-що. Имам предвид, че тъкмо отварях писмото.

— Откакто си тук, а?... От две години значи.

— Най-много от година и половина. Откакто се върнах оттам. Вижте, старшина, ако се нуждаете от мен, мога да се въртя наоколо, докато...

— Изглежда, че дори и да искам, е невъзможно. Получих и-мейл от Министерството на отбраната по същото време, когато сигурно си отварял писмото. Изглежда, че заместникът ти вече е на път. Пристига от разузнавателната част в Косово. Сигурно е била в самолета, преди писмото още да е стигнало до офиса — Дафърти се замисли.

— Имате предвид, че утре ще е тук?

Дафърти погледна часовника на бюрото.

— За да сме по-точни — след няколко часа.

— Толкова бързо?

— Да — съгласи се старшината. — Даже са съкратили сроковете ти за преместване. Имаш само ден да си вземеш нещата. Самолетът ти е утре сутрин.

— Един ден?

— По-добре тръгвай. И успех, Хидео. За мен бе удоволствие да работя с теб. Ще напиша добри препоръки в личния ти файл.

— Слушам, сър... ъъ-ъ... старшина. Благодаря.

Все още леко замаян, Такеда остави Дафърти да обмисля писмото. Тя въртеше молива в ръцете си и го наблюдаваше как разчиства бюрото си. Той потисна победния си вик. Вече се бе уморил не само да е далеч от Мико, но и от живота в тази тенджера под налягане, наречена ААМИИЗИБ. Беше преживял много кризи, но

последната бе разтревожила всички. Даже ги беше ужасила. Щастие бе да се измъкне оттук.

* * *

Три часа по-късно пред старшина Дафърти стоеше мирно четвърти специалист Адел Швейк. Бе дребна брюнетка, здраво сложена и със стоманеносиви очи. Униформата ѝ беше безукорна, с два реда ленти, показващи, че е служила в много задморски операции и кампании. Имаше дори босненска лента.

— Свободно, специалист.

Швейк застана свободно.

— Благодаря, старшина.

Дафърти прочете пътните ѝ документи и без да вдига глава, промърмори:

— Доста бързо.

— Още преди месеци изпратих молба да ме преместят в окръг Колумбия. Лични причини. Полковникът ми каза, че се е освободило място във форт Детрик, и аз се възползвах на секундата.

— Квалификацията ви е твърде висока — Дафърти беше изпълнена с подозрения. — Това е доста нисък пост. Малък екип, не ви очакват никакви пътувания зад океана.

— Знам само, че това е форт Детрик и нищо за назначението ми.

— О? — имаше нещо хладно и пресметливо в тази Швейк. — Намирате се в ААМИИЗИБ: Американския армейски медицински изследователски институт за инфекциозни болести. Научни изследвания. Всичките ни офицери са лекари, ветеринари или медицински специалисти. Няма оръжия, няма тренировки, никаква слава.

Швейк се усмихна.

— Звучи доста миролюбиво. Ще бъде приятно разнообразие след Косово. А дали съм чула правилно, някъде пишеше, че институтът ви е на предния фронт в борбата с най-смъртоносните вируси. Имате си собствена гореща зона — всичко това може да се окаже вълнуващо.

Старшината поклати отрицателно глава.

— Това е за докторите. За нас е само рутинната работа — поддържахме функционирането на къщата. Преди седмица беше вдигната някаква тревога. Не задавайте въпроси. Не е ваша работа. Ако някой журналист влезе в контакт с вас, отпратете го към пресцентъра. Това е заповед. Добре, офиса̀т ви е точно до този на Куин. Настанете се, а Куин ще ви даде начална скорост.

— Благодаря ви, старшина.

Дафърти въртеше между пръстите си химикалката, вгледана във вратата, която току-що се беше затворила зад новопристигналата жена. После въздъхна. Не беше съвсем искрена. Наистина повечето от работата беше чисто рутинна, но имаше моменти като този, когато армията проявяваше пълно безумие. Сви рамене. Е, беше виждала и по-странни неща от преназначение, ощастливило и двете страни. Поръча кафе на Куин и се опита да изтрие от съзнанието си последната лабораторна криза и пристигането на странната жена. Имаше си достатъчно работа.

* * *

В 17:32 часа старшина Дафърти заключи стаята си и се приготви да напусне офиса̀т, но чакалнята не беше празна.

— Бих желала да остана още малко, за да се обуча възможно най-бързо. Възможно ли е? — попита Швейк.

— Добре, ще осведомя охраната. Имаш ли ключ за офиса̀т? Добре. Заключи, след като свършиш. Няма да останеш сама. Този нов вирус е подлудил докторите. Сигурна съм, че много от тях ще прекарат нощта тук. Ако всичко продължи твърде дълго, ще станат ужасно заядливи. Никой не харесва мистерии, които убиват хора.

— И аз така съм чувала. Видяхте ли, намират се достатъчно вълнения и приключения и във форт Детрик.

Дафърти се изсмя и си замина.

В тишината на празния офиса̀т специалист Швейк четеше инструкциите и си водеше бележки още около половин час. Когато се убеди, че нито старшината, нито охраната ще дойде да провери с какво се занимава, тя отвори малкото дипломатическо куфарче до краката си. Откакто се бе приземила тази сутрин във военновъздушната база

Андрюз, то стоеше в колата. Едва по време на една почивка за по кафе успя да го внесе в офиса.

От него извади схема на телефонните връзки в сградата на ААМИИЗИБ. Главната разпределителна кутия се намираше в мазето и обслужваше всички вътрешни и външни линии. Запомети точното ѝ разположение. След това затвори диаграмата, прибра я обратно в куфара и го понесе със себе си в коридора.

На лицето ѝ се изписа изражение на невинно любопитство. Пазачът на предната врата четеше. Швейк трябваше да мине покрай него. Пое дълбоко въздух, за да се успокои, и безшумно се плъзна по коридора в посока към мазето.

Спря се за миг. Откъм пазача не се долавяше движение или друг шум. Въпреки че по принцип сградата бе силно охранявана, защитите ѝ бяха построени по-скоро да предпазват външния свят от смъртоносните токсини, вируси, бактерии и всички останали научни материали, които изследваха в ААМИИЗИББ, отколкото да попречат на ненадеен натрапник отвън. Охраната беше добре тренирана, но ѝ липсваше агресивната стръвност на страж пред секретна лаборатория за производство на биологично оръжие.

Облекчена, че е останала незабелязана, тя пробва тежката метална врата. Оказа се заключена. От куфара си специалист Швейк извади връзка шперцове. Третият се оказа нужният. Отвори вратата и безшумно заслиза по стълбите. Няколко минути изгуби в бродене между гигантските машини, които отопляваха и вентилираха сградата, снабдяваха я със стерилен въздух и ниско налягане за лабораториите, запълваха резервоарите с вода и химикали за сухите души, както и всички останали поддръжки за медицинския комплекс.

Когато откри разпределителната кутия, вече обилно се потеше. Постава дипломатическото куфарче на пода и извади от него по-малък пакет инструменти, жици, електронни компоненти, превключватели, миниатюрни подслушвателни и записващи устройства.

Вечерта беше настъпила и в мазето беше тихо с изключение на случайното гъргорене и гръмолене по тръбите и шахтите. Все пак се ослуша внимателно. Нервите ѝ изпращаха ледени тръпки по кожата. Тревожно оглеждаше сивите стени. Накрая отвори разпределителната кутия и се задълбочи върху многобройните връзки.

* * *

Два часа по-късно тя бе отново в офиса си, където прикрепи към телефона миниатюрна слушалка. Включи контролното устройство, скрито в чекмеджето, и се заслуша:

„...да, ще остана поне още два часа. Съжалявам мила, не мога да направя нищо. Този вирус е нещо страшно. Всички са по работните си места. Добре, ще се опитам да се прибера, преди да са си легнали децата.“

Удовлетворена от работата на устройството, тя го изключи и набра външен номер. Мъжкият глас, който снощи я беше събудил и инструктирал, отговори:

— Да?

— Инсталацията е извършена. Свързала съм записвачката към телефоните на офицерите, от които се интересувате. В състояние съм да попреча на обажданията им.

— Видяха ли те? Да са те заподозрели?

Швейк беше много горда от дарбата си за езици. Знаеше всички от най-разпространените и много от по-малко познатите кодове за общуване между расите. Този глас беше образован, но английският, макар добър, не беше перфектен. Чувстваше се следа от блискоизточен акцент. Не беше израелски, ирански или турски. Възможно бе да е сирийски или ливански, но най-вероятно бе да е иракски или йордански. Това беше полезна информация.

— Естествено — озъби се тя.

— Бъди нащрек за всяко развитие на изследванията по непознатия вирус. Наблюдавай всички телефонни разговори на д-р Ръсел, Джонатан Смит и генерал Кайлбургер.

Работата не биваше да се проточва прекалено дълго, иначе щеше да стане твърде рискована. Вероятно никога нямаше да открият тялото на истинския специалист Адел Швейк. Жертвата нямаше никакви познати или приятели извън армията. Поради тази причина беше и избрана.

Но по всичко личеше, че Дафърти е подозрителна. Едно по-внимателно разследване щеше да я разкрие.

— Колко време ще остана тук?

— Колкото си ни нужна. Не прави нищо, с което да привлечеш вниманието върху себе си.

Връзката се прекъсна. Тя остави обратно слушалката и се облегна назад. Отново се съсредоточи над организацията и бъдещите си задължения. В същото време слушаше телефонните разговори между докторите и внимаваше за малкия диод, чието присветване щеше да я алармира, че д-р Ръсел говори по телефона. За момент почувства любопитство — с какво е толкова важна тази Ръсел? Бързо си забрани тази мисъл. Знанието за някои неща беше твърде опасно.

ГЛАВА 4

Полунощ Вашингтон, окръг Колумбия

Великолепният парк Рок Крийк беше последното убежище на природата в сърцето на града. Започваше от река Потомак край центъра Кенеди, продължаваше на север като тясна ивица и накрая прерастваше в обширно, покрито с гори пространство. Природата си бе останала непокътната от векове, но беше прорязана от множество пътеки, колоездачни и конски алеи, морави за пикници и исторически забележителности. Мелницата Пиърс, намираща се на пресечката на Тайдън стрийт и Бийч драйв, представляваше една от тези старини. Датираше от времето преди Гражданската война, когато целият поток бе ограден от стройна редица мелници. В момента тя бе превърната в музей, поддържан от Дирекцията на националните паркове, и на лунната светлина искреше като артефакт от много по-древни времена.

Малко на северозапад, където храстите бяха най-гъсти, Бил Грифин стоеше невидим под сенките на високите дървета и държеше за здрава каишка застанал нащрек доберман. Нощта бе хладна, но той се потеше. Тревожният му поглед следеше поляната за пикници и околността на мелницата. Огромното куче душеше въздуха, а ушите му се въртяха като пеленгатори, търсеци нещо тревожно.

Отдясно, директно от мелницата някой се приближаваше. Кучето усети много преди своя стопанин почти недоловимия звук на смачкани под крака листа. Ето, че и Грифин дочу стъпките и отпусна поводата на кучето, но обученият доберман остана седнал до господаря си, напрягайки мускулите на тялото си в готовност да се спусне напред.

Грифин му направи знак с ръка.

Като черен дух, доберманът скочи и се разтвори в нощта, обикаляйки в кръг пейката и оставайки невидим в гъстата сянка на дърветата.

Пушеше му се до полудяване, нервите му бяха изопнати до краен предел. Зад гърба му се промъкна някакво малко същество и се скри в

гъсталака. От време на време парка се огласяше от неприятния писък на сова. Но той не обръщаше внимание на тези звуци, беше добре трениран професионалист и знаеше как да държи нервите си под контрол и оставайки съвършено спокоен и неподвижен, продължаваше да чака. Дишаше по рядко и по-дълбоко, за да не издава своето присъствие с излизаният през устата му дъх. Макар с всички сили да се стараеше да съхрани спокойствието си, беше до крайност възбуден и развълнуван.

Когато най-накрая в полезрението му се появи полковник Джонатан Смит, излизащ на откритото под лунната светлина пространство, Грифин дори не трепна. Доберманът, намиращ се недалеч от него се сниши до земята и се притаи. Сякаш го нямаше, но Грифин знаеше, че кучето е там.

Ето, че Джон Смит се спря нерешително на половината път, прошепвайки с хриплив глас:

— Бил?

Останал под прикритието на дърветата, Грифин продължаваше да се ослушва в нощта. Слушаше шума от движението на близкия път и шума от града в далечината. Нищо необичайно, никой друг не се промъкваше към това уединено място. Почака да види дали кучето ще усети друго присъствие, но то остана с насочено внимание към Смит.

Грифин въздъхна и излизайки из под дърветата в края на облятата с лунна светлина поляна тихо, но ясно каза:

— Смит? Ела насам.

Джон Смит се обърна. Виждаше само размитото очертание на човешка фигура и все пак тръгна към нея макар и чувствайки се открит и незащитен.

— Бил? — прошепна той. — Това ти ли си?

— Аз, че кой друг, — отговори Грифин връщайки се в тъмната част.

Смит го последва. Стигайки в сянката на дърветата, той премигна няколко пъти, за да привикне по-бързо очите си с тъмнината и ето, че видя своя стар приятел, който стоеше и усмихвайки се гледаше в него. Същото познато кръгло и приятелско лице, въпреки че на Смит му се стори, че Грифин е отслабнал с няколко килограма. Плещите му изглеждаха по-широки на фона на отслабналата му фигура и все същите пуснати в безпорядък коси, стигайки малко по-

ниско от ушите му. Беше малко по-нисък от Смит, но все така силен и здраво сложен мъж.

Смит забеляза също, че Бил Грифин беше облечен възможно по-неутрално и незабележимо. Сякаш виждаше работник излязъл от фабрика, където е сглобявал някакви компютърни компоненти и се е запътил към местното кафене, за да хапне хамбургер. Именно тази незабележителна външност винаги служеше за добро прикритие за военния разузнавач или агент на ФБР, при изпълнение на спец задача. На никого не би му дошло на ум, че зад облика на простоватия работник са скрити остър ум и желязна воля.

За Смит, старият му приятел винаги му изглеждаше като хамелеон, но за него той винаги си беше един честен, порядъчен и добър човек. Истинският Бил Грифин.

Грифин си протегна ръката.

— Привет, Смит. Много се радвам да те видя след толкова дълго време. Отдавна трябваше да се срещнем. Кога беше за последен път? В хотел „Дрейк“, в Дес Мойнс?

— Да там. Ресторант с хубава бира. — Но Джон Смит не се усмихваше при ръкостискането със своя приятел. — По дяволите, доста странно място за среща? В какво си се забъркал? Имаш ли неприятности?

— Може и така да се каже, — кимна с глава Грифин, но гласът му все така звучеше весело. — Стига, за това по-късно. По-добре ми кажи как я караш?

— При мен всичко е наред, — нетърпеливо отговори Смит. — А и доколкото разбирам ще стане дума за теб, не за мен. Как разбра, че бях в Лондон? — Той веднага се усмихна и се засмя. — Добре, няма значение, глупав въпрос. Ти винаги всичко знаеш. Кажи сега за какво ме...

— Чувам, че ще се жениш — прекъсна го Грифин. — Най-последно се е намерило момиче способно да укроти нашият каубой! Ще се настаните в тихо местенце, ще огледате момченца, ще косиш тревата пред къщата, нали?

— О, това никога няма да стане, — усмихна се Смит. — Моята София си е сама по себе си каубой. Тя също е ловец на вируси.

— Ясно, разбрах, нещата имат смисъл. Надявам се съжителството ви да потръгне — кимна Грифин като се обърна и

отново започна да оглежда внимателно окръжаващата ги непроницаема тъма, сякаш от там можеха да изскочат диви зверове. — И така, какво разбраха вашите хора за този вирус?

— Кой именно? Знаеш, че във форт Детрик имаме много вируси?

Бил Грифин, объркано погледна към луната, след това обходи с поглед потъналите в сенки дървета, точно като снайперист търсещ мишена. По гърдите му и гърба се стичаха вадички пот, но той се стараеше да не обръща внимание на това.

— Онзи, който ви дадоха за изследвания в събота сутринта.

Смит се обърка.

— В Лондон съм от миналия вторник. Би трябвало да знаеш. По дяволите! Това трябва да е тревогата, заради която прекъснах разговора ни със София. Трябва незабавно да се върна. — Намръщи се: — Откъде знаеш? Как научи, че във форт Детрик има нов вирус? Затова ли е всичко? Предположил си, че са ми съобщили подробности за вируса, и сега се опитваш да изкопчиш информация от мен?

Лицето на Грифин остана безизразно.

— Успокой се, Джон.

— Да се успокоя? — Джон беше окончателно вбесен. — Ако ФБР се интересува точно от този вирус, защо трябва да изпраща теб, за да ме попиташ за информация? Това е тъпо. Твоят директор може да се обади на моя. Така се правят тези неща.

— Вече не работя за ФБР.

— Ти не... — Смит погледна Бил в очите, но те бяха плашещо празни. Старият приятел беше изчезнал и за момент Джон почувства стомаха си свит на топка. След това гневът му избухна: — И с какво е толкова особен този вирус? За кого събираш информация? За някой жълт вестник?

— Не работя за вестници или списания.

— Тогава за някоя сенатска комисия? Естествено, какво по-хитро за една сенатска комисия от това да използва бивш агент на ФБР, за да издири причини за съкращаване на научните фондове. — Смит дълбоко си пое въздух. Не можеше да познае в този човек своя най-добър приятел. Нещо драстично го беше променило. Грифин явно искаше да използва дългогодишното им приятелство за свои цели. — Не, Бил. Не ми казвай за какво или кого работиш. Няма значение. Ако искаш да научиш нещо за новия вирус, използвай армейските канали.

Не ме търси повече освен като приятел и нищо друго! — Тръгна си отвратен.

— Остани Смити, трябва да поговорим.

— Майната ти — продължи да крачи в нощта.

Грифин тихо изсвири.

Внезапно пред Джон изникна огромен доберман, който застрашително заръмжа към него. Смит замръзна. Кучето кратко излая и острите му зъби проблеснаха на лунната светлина, недвусмислено показващи, че с лекота биха могли да прегризат нечие гърло.

— Съжалявам, Смити — гласът на Грифин зад гърба му звучеше тъжно. — Ти ме попита дали се е случила беда. Да, случи се, но не на мен.

Кучето продължаваше ниско и заплашително да ръмжи. Смит остана неподвижен, но лицето му се изкриви в презрителна усмивка.

— Искаш да кажеш, че аз съм изпаднал в беда? Няма ли да ме осветлиш по въпроса?

— Да — кимна Грифин, — точно това искам да ти кажа. Затова исках да се срещнем. Ти си в опасност. В истинска опасност. Изчезвай от града. Бързо. Не се връщай в лабораторията си. Хвърляй се на самолета и...

— За какво говориш? Много добре знаеш, че не бих го направил. Да избягам от работата си? По дяволите. Какво става с теб, Бил?

Бил не му обърна внимание.

— Слушай какво ти казвам! Обади се в Детрик. Кажу на генерала, че ти трябва почивка. Дълга почивка. Извън страната. Направи го и се махай оттук. Още тази нощ.

— Така няма да стане. Кажу ми с какво е толкова специален този вирус? Какво точно ме заплашва? Ако исках да действам по някакъв начин, трябва да знам защо.

— За бога! — Грифин най-сетне си изпусна нервите. — Опитвам се да помогна. Изчезвай! И то бързо. Вземи със себе си София.

Преди да е свършил, доберманът изведнъж се изправи и се хвърли на деветдесет градуса встрани.

— Посетители, а, момче? — каза нежно Грифин. Даде знак с ръка и кучето се втурна към близките храсти. После се обърна към Смит и избухна: — Разкарай се оттук! Веднага! След това се затича с

невероятна скорост след добермана. Мъжът и животното се стопиха в мрака.

За момент Смит бе като вцепенен. За него или за себе си бе толкова уплашен Бил? Или и за двамата? Пулсът му се ускори Бил беше прав. Намираще се в опасност. Поне в този парк. Старите навици се обадиха и му прилегнаха като удобна, но отдавна забравена дреха, възприятията му се изостриха и той внимателно огледа местността. После спринтира, придържайки се към границата на сенките, а умът му продължаваше да работи на пълни обороти. Беше предположил, че Бил го е открил чрез каналите на ФБР, но нали вече не работеше за ФБР? Престоят му в Уилбрахам бе известен единствено на годеницата му, шефа им и служителя, уредил пътуването и резервацията. Никой от тях не би разкрил местопребиваването му на непознат, колкото и убедителен да е. Така че как е могъл човек, неработещ за правителството, да открие координатите му в Лондон?

* * *

На изхода на парка беше паркирана неосветена лимузина. На задната седалка седеше Надал ал Хасан. Той изслушваше доклада на навелия се над прозореца му подчинен Стив Мадукс.

Явно Мадукс беше доста потичал, защото лицето му бе зачервено и потно.

— Ако Бил Грифин е в парка, господин Ал Хасан, той сигурно е някакъв проклет призрак. Всичко, което видях, беше едно армейско куче.

Чертите на мъжа в колата се смръщиха. Лицето му носеше белезите от някога смъртоносната дребна шарка — бе един от малцината преболедували и оцелели. Черните му очи бяха дълбоки, студени и безизразни.

— И преди съм ти казвал, Мадукс, няма да богохулстваш, докато работиш с мен.

— Ей, извинявай. О, Ису...

Подобно на атакуваща кобра, ръката на високия мъж в колата се стрелна напред и пръстите сграбчиха гърлото на Мадукс.

Мадукс се разтрепери в ужас, а от устата му се изляха странни звуци, опитвайки се да преглътне ругатнята си. Накрая хватката на ръката леко се отпусна. По челото на Мадукс изби пот.

Очите в колата бяха като огледало — никой не можеше да проникне зад тях. Гласът бе измамно спокоен.

— Искаш да умреш толкова млад?

— Хей, ти си мюсюлманин, какво толкова има в едно...

— Всички пророци са свещени. Авраам, Мойсей, Исус. Всички!

— Добре, добре. Имам предвид, Ис... — Мадукс изпищя, когато пръстите се стегнаха около гърлото му. — Как бих могъл да зная това?

След малко пръстите се отпуснаха и освободиха гърлото му. Ръката се прибра.

— Може би си прав. Очаквам прекалено много от вас, тъпите американци. Но вече знаеш и никога няма да го забравиш. — Това не беше въпрос.

— Разбира се, господин Ал Хасан, можете да бъдете сигурен.

Острият поглед на Ал Хасан се втренчи в Мадукс.

— Но Джон Смит е бил тук. — Той се облегна назад и заговори сякаш на себе си: — Нашият човек откри, че полковникът си е променил полета и цял ден е отсъствал от Лондон. Вашите хора го откриха край Дълес, но вместо да пътува към Мериленд, той се е отправил насам. В същото време нашият почитаем приятел напуска хотела си и го проследява дотук, където се изплъзва от погледа ми. Ти не успя да го откриеш в парка, но съпадението не ти ли се струва странно. Защо годеникът на д-р Ръсел е тук, ако не да се срещне с Бил Грифин?

Мадукс си премълча. Вече беше научил, че повечето от въпросите, които неговият бос задаваше, бяха отправени към някаква невидима част от самия него. Тишината нервно се проточи. Около двамата мъже и колата, паркът сякаш дишаше и живееше някакъв странен собствен живот.

Накрая Ал Хасан сви рамене.

— Може би греша. Може да е просто съвпадение и Бил Грифин няма нищо общо с присъствието на нашия полковник Смит. Това вече няма значение, останалите ще се погрижат за нашия полковник, нали?

— Можете да бъдете сигурен. Никога няма да се измъкне от окръг Колумбия.

ГЛАВА 5

14 октомври, вторник, 1:34 ч.

Форт Детрик, Мериленд

В офиса си София Ръсел запали нощната лампа и се стовари на креслото изтощена и объркана. Тази сутрин Виктор Тремон се беше обадил и съобщил, че в дневниците му няма нищо отбелязано за подобен странен вирус нито за индианско племе, наричано народ на „маймунската кръв“. Тремон беше единствената ѝ сламка и сега се чувстваше опустошена, че не може да ѝ помогне.

Междувременно целият състав от микробиолози във форт Детрик работеха денонощно, но не се бяха приближили и на милиметър към разрешаването на загадката. Под електронния микроскоп вирусът разкриваше същата сферична форма с ресни и някои протеини, специфични за инфлуенцата. Но той беше несравнимо по-прост от всяка грипна мутация, позната досега, и далеч по-смъртоносен.

* * *

След като не успяха да открият прилика с хантавирусите, се опитаха да го сравнят с Ласа, Марбург и Ебола, въпреки очевидната липса на външна прилика. Пробваха и с всяка позната кръвна треска. Най-сетне тази сутрин д-р Ръсел настоя пред генерал Кайлбургер да разсекретят непознатия вирус за останалите лаборатории с биозащита ниво четири и да поискат помощ от всички научни центрове по света. Генералът продължаваше да се противи, все пак имаха само три случая. Но от друга страна, вирусът беше абсолютно непознат и изключително смъртоносен, така че ако се развиеше пандемия, той щеше да понесе огромна отговорност. Накрая с недоволно ръмжене се предаде и изпрати всички доклади, научни записки и кръвни проби към Централната епидемиологична лаборатория ЦЕЛ, специалния

патогенен клон на Световната здравна организация, института „Портън Даун“ във Великобритания, университета в Анверс, Белгия, института „Бернард Нох“ в Германия, „Пастьор“ във Франция и останалите „горещи“ лаборатории по света.

Вече започнаха да пристигат докладите от „горещите“ зони на останалите изследователски центрове. Всички се съгласяваха, че новият патоген много прилича на хантавирус, но не могат да го оприличат с нищо, намиращо се в техните бази данни. Резултатите сочеха, че нито в Централната епидемиологична лаборатория, нито в останалите чуждестранни лаборатории е постигнат някакъв прогрес. Повечето от предположенията бяха просто отчаяни опити за налучкване на истината.

* * *

Смъртно уморена, София разтри слепоочията, за да облекчи главоболието, и се наведе над бюрото си. Погледна часовника и се изуми. Беше почти два часа.

По челото и се извиха тревожни бръчки. Къде беше Джон? Ако се беше върнал снощи, както бе по план, днес трябваше да е на работното си място. Поради напрегнатия ѝ график днес тя не се беше замислила за отсъствието му. Сега, въпреки умората, главоболието и тревогата ѝ за него, не успя да сдържи усмивката си. Имаше четиридесетгодишен годеник, притежаващ любопитството и импулсивността на някой двадесетгодишен. Размахай някоя медицинска мистерия пред Джон и той щеше да забрави за останалия свят.

И все пак вече трябваше да се е обадил. Скоро закъснението му щеше да е от цял ден. Възможно ли бе генерал Кайлбургер да му бе възложил някоя тайна задача и да не е имал възможност да се обади? Това подходеше на генерала. Не му пукаше, че са годеници. Ако шефът го изпратеше някъде по задача, тя щеше да научи с всички останали, когато Кайлбургер е в добро настроение и благоволи да го обяви пред целия персонал.

Замислено се облегна на стола. Всички работеха и през нощта, дори и генералът, който никога не пропускаше да демонстрира, че е на

своя пост. Изправи се, внезапно разсърдена на Джон, и закрачи по коридора към кабинета на генерала.

* * *

Бригаден генерал д-р Калвин Кайлбургер беше от онези едри мъже с гръмогласни гласове и немного мозък, които армията бързо повишаваше в полковници и ги замразяваше завинаги на този чин. Те често бяха волеви, винаги подли, притежаваха известни качества, но никаква дипломация. Обикновено носеха прякори като Бика или Кучето. Понякога офицери с такива имена пробиваха и по-нагоре, но винаги бяха дребосъци с големи челюсти.

След като прибави една звезда над това, което би могъл реалистично да очаква, Кайлбургер захвърли медицинските изследвания, гонейки илюзията, че ще може да стане истински генерал и да командва войници. Но за пълководци армията се нуждаеше от умни офицери, които могат да поддържат необходимите контакти с цивилните. Кайлбургер беше толкова зает да се бори за издигането си, че му убягна простата истина: най-правилният му подход би бил да е интелигентен и тактичен. В резултат той се оказа главен администратор на една невъобразима банда от военни и цивилни учени, много от които не понасяха да се подчиняват, особено на такъв тесногръд грубиян като Кайлбургер.

Несправедливата съдба бе направила полковник-лейтенант Джон Смит най-непочтителният, неконтролируем и изнервящ от всички. Затова при въпроса на София генералът изрева:

— Сигурен съм, че не съм изпращал полковник Смит на никаква задача! Ако имах някаква деликатна задача, той щеше да е последният, когото бих потърсил! Само това оставаше при всичките номера, които ми върти!

Колкото по-категоричен беше Кайлбургер, толкова по-ледена ставаше София.

— Но Джон никога не закъснява.

— Закъснява вече цяло денонощие и то, когато най-много се нуждаем от него!

— Ако не сте му се обадили, как ще знае, че е нужен тук? Даже и аз не подозирах колко сериозна е ситуацията, преди да започна с изследванията на вируса. След това бях заета в лабораторията. Работех, надявам се, си спомняте какво означава това. — В интерес на истината, тя дълбоко се съмняваше, че в спомените му е останало нещо от тръпката и възбудата, свързана с лабораторната дейност. Беше чувала, че дори в онези далечни времена той е предпочитал да се занимава с бумажина и да критикува чуждите записки. После настоя. — Трябва да има причина за закъснението му. Или го забавя нещо извън неговия контрол.

— Като какво например, докторе?

— Ако знаех, нямаше да губя безценното ви време. Не е в стила му да закъснява, без да ми се обади.

Кайлбургер се изхили.

— Според мен е напълно в стила му. Винаги ще си остане проклет пират, душещ за поредното гърне със злато. Вярвайте ми, сигурно се е натъкнал на някой „интересен“ медицински проблем и е изпуснал полета си. Приемете фактите, д-р Ръсел. Той е абсолютно неуправляем и след като се ожените, ще ви се наложи да се оправяте с него. Не ви завиждам.

София стисна устни, борейки се с огромното си желание да каже на генерала какво мисли за него.

Той небрежно я разсъблече наум. Винаги беше харесвал блондинките. Начинът, по който си връзваше косата на опашка, беше много секси. Чудеше се дали е руса навсякъде. Когато тя не му отвърна, той й каза с по-успокоителен тон:

— Не се тревожете, д-р Ръсел. Скоро ще се появи. Поне така се надявам, защото имаме нужда от всеки един специалист за този вирус. Предполагам, че нямате нищо за докладване?

Тя поклати глава.

— За да съм честна, идеите ми вече свършиха, както и на останалата част от екипа. Чуждестранните лаборатории също буксуват на едно място. Все още е твърде рано, но всичко, получено отвън, е куп отрицателни резултати или неясни предположения.

Кайлбургер стовари юмрук по бюрото. Той беше генерал и се чувстваше длъжен да стори нещо.

— Каза, че вирусът е уникален и никога не е срещан преди?

— Всичко си има пръв път.

Кайлбургер изсумтя. Тази история можеше да разруши плановете му да се измъкне от медицинското гето и да постъпи на редовна служба.

— Мога ли да предложа нещо, генерале? — изпитателно го попита София.

— Защо не? — горчиво отвърна той.

— Трите жертви са умрели на много отдалечени едно от друго места. Освен това две от тях са на една възраст, а третата е младо момиче. Двама са мъже, третата е жена. Единият е военнослужещ, другият е ветеран, а третият — цивилен. Как са били заразени? Кой е източникът? Трябва да съществува някакъв център на зараза. Вероятността за три епидемични взрива в един и същи ден и отделени на хиляди мили разстояние е астрономически малка.

— Какво имате предвид? — както винаги генералът не вдяваше.

— Ако не открием още заразени около жертвите, трябва да открием връзка помежду им. Необходимо е да проучим живота им. Например възможно е да са били в един и същи хотел преди шест месеца в Милуоки. Може би там са се заразили. Налага се да претърсим и медицинските им записи за предишни инфекции. Те може да са създали антителиа.

Подобно начинание изглеждаше стъпка напред и щеше да докаже, че генерал Кайлбургер действа решително.

— Ще заповядам на служителите да започнат разследването незабавно. Когато полковник Смит се появи, веднага да излети за Калифорния и да говори с хората, които са познавали майор Андерсън. Ясен ли съм?

Тя беше толкова бясна, че не успя да се засмее на начина, по който генералът искаше да се представи като холивудската концепция за твърд и решителен американски герой. Излезе от офиса и тръшна вратата зад себе си. В коридора погледна часовника: 1:56. Завладяха я нови тревоги. Какво се е случило с Джон? Къде се губеше?

2:05 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

Докато караше своя малък „Триумф“ по нощните улици на града, Джон Смит премисляше думите на Бил Грифин, опитвайки се да разбере и премълчаното. Бил беше казал, че е напуснал ФБР. Доброволно или го бяха изгонили? И в двата случая той беше свързан с новия вирус, изпратен вероятно от някоя армейска част на ААМИИЗИБ за изследвания. Сигурно целта е била да се идентифицира и да се предложи метод за лечение. Звучеше рутинно — това бе основната задача на Института.

Бил Грифин му каза, че е в опасност.

Неговият доберман разкривайте повече за състоянието на духа му, отколкото двусмислените думи. Ясно бе, че според Грифин съществуваше заплаха и за двамата.

След срещата Смит внимателно се бе промъквал през мрачния парк, отбягвайки широките пътеки. Начесто беше спирал, за да се огледа и да се послуша за евентуален преследвач. Когато се добра до реставрирания си „Триумф“, модел 1969 г., отново предпазливо се озърна, преди да влезе в колата. Запали и се отправи на юг, в обратна посока на Мериленд, надявайки се да обърка тайнствените си преследвачи. Въпреки късния час трафикът беше умерен. Чак към четири часа градските артерии опустяваха.

Първоначално предположи, че ще го преследват с кола. Завиваше внезапно на кръстовищата, ускоряваше се и забавяше ход. Отне му почти цял час, преди да се увери, че никой не го следи.

Накрая предпазливо изви отново на юг по Уискънсин авеню. Движението беше много слабо, а уличните лампи хвърляха жълти петна по празната улица. Въздъхна тежко, как му се искаше вече да е при София. Може би вече е безопасно да се отправи към дома. Реши да прекоси Потомак и покрай парка Джордж Вашингтон да се насочи към Мериленд. Дори само мисълта за нея го караше да се усмихва. Колкото по-дълго бяха разделени, толкова повече му липсваше. Изгаряше от нетърпение да я вземе в ръцете си. Вече приближаваше реката и се движеше бавно покрай безкрайната редица от модни бутици, барове и ресторанти на Джорджтаун, когато един гигантски камион застана на лявото платно успоредно с малката му кола.

Беше един от онези динозаври с шест чифта колела, които пренасяха стоки по всички магистрали от Атлантика до Пасифика. Първо Смит се учуди какво прави тук, след като бутиците и

ресторантите нямаше да зареждат преди пет сутринта. Интересното бе, че нито по кабината, нито по ремаркетото забеляза някакъв знак, емблема или реклама за това кой и какво зарежда или превозва с камиона. Затъжен за София, не се задълбочи върху странната анонимност на магистралното чудовище. Все пак събитията през деня бяха изострили чувството му за опасност, прекрасно тренирано през годините, докато практикуваше медицина или командваше войници на фронтовата линия, където смъртта беше близка и реална, а болестите се притаяваха във всяка колиба и храст. Някакво движение или шум откъм камиона събуди реакциите му.

Каквато и да бе причината, половин секунда преди ревящият гигант да се ускори и да извие рязко надясно, за да засече малката спортна кола, Смит вече знаеше какво предстои.

Адреналинът го възпламени. Гърлото му пресъхна. Мигновено прецени ситуацията. Когато камионът се насочи към него, той светкавично завъртя волана. Колата подскочи и се приземи върху празния тротоар. Не караше бързо, не повече от петдесет километра в час, но шофирането по тротоара, дори да е широк и пуст като този, с петдесет километра в час си беше чисто безумие. Бореше се да задържи управлението. С оглушителен трясък изкърти една пощенска кутия, като отхвърли встрани и неголяма кофа за боклук. Успя да не се вреже в затворените врати на баровете и магазините. Облян в пот, погледна встрани. Камионът се движеше по пътя, успоредно с него, търсейки удобна пролука, за да завие и да го размаже в някоя сграда. Смит мислено благодари на бога, че тротоарът е съвсем празен.

Правейки чудеса, за да избегне боклукчийските кофи, с периферното си зрение забеляза, че страничното стъкло на камиона се сваля. Оттам се показва дуло на оръжие, насочено точно в него. За секунда се ужаси. Попаднал в капана на тротоара и камиона отстрани, не можеше да завие или да се скрие. Нямаше и оръжие. Каквито и да са били първоначалните им планове, сега бяха решили да го нарешетят с куршуми.

Джон заби спирачки, опитвайки се да създаде поне някакви затруднения на убийците. После почувства прилив на надежда. Недалеч отпред имаше кръстовище. Пръстите му побеляха от стискане на волана. Натисна докрай педала за газта и се устреми напред. В този

момент от камиона изтрещя изстрел. Шумът беше оглушителен, но куршумът закъсна. Префуча зад колата и се заби в някаква витрина.

Смит хвърли тревожен поглед към отворения прозорец на камиона. За щастие кръстовището вече беше близо. На единия ъгъл имаше офис на банка, другите три бяха заети от магазини. Изведнъж времето се забърза. Кръстовището бе пред него и това може би бе единственият му шанс. Пое си дълбоко въздух. Внимателно преценявайки разстоянието, натисна спирачките и с всички сили завъртя волана рязко надясно. Имаше само секунда да види камиона, но тя му беше достатъчна да разбере, каквото му е нужно. Жертва на собствената си скорост и инерция, гигантът продължи надолу по главната улица и се изгуби от поглед.

Триумфиращ вътрешно, разви максимална скорост, отново натисна спирачки и зави този път наляво. Криволичеше по различни улици и непрекъснато гледаше за камиона в огледалото за обратно виждане, въпреки че много добре знаеше, че гигантът не може да направи триста и шейсет градусов завой, дори и при слабото движение.

Спря колата под короната на една разлистена магнолия. Дишаше тежко. От двете страни на улицата се нижеха безкрайни редици от спрели беемвета и мерцедеси, сигурен знак, че се намираше в един от най-скъпите квартали на Джорджтаун. Пусна волана и погледна надолу. Ръцете му трепереха, но не от страх. Отдавна не беше загазвал така — ужасяваща беда, която нито бе очаквал, нито бе предизвикал. Отметна назад глава и затвори очи. Все още не можеше да успокои дишането си. Винаги се удивяваше колко бързо могат да се променят нещата. Не обичаше подобни неприятности. И все пак една част от него не бе съгласна. Тя искаше да се намеси. Преди време бе решил, че връзката му със София е сложила край на всички авантюри. Покрай нея вече не се нуждаеше от непрестанни външни предизвикателства, които да доказват, че е напълно и истински жив. Е, сега нямаше избор.

Убийците в камиона вероятно бяха част от опасността, за която го предупреди Бил Грифин.

Отново го връхлетяха всички въпроси, които предъкваше цяла нощ. Какво толкова особено имаше в този вирус? Какво криеше Бил?

Разтревожен, запаля колата и пое надолу по улицата. Не разполагаше с отговори, но може би София можеше да помогне. Като

си помисли затова, стомахът му се сви. Устата му пресъхна. Страх инжектира лед във вените му.

Те се опитаха да го убият, следователно можеха да се опитат да убият и нея.

Часовникът му показваше 2:32. Трябваше да ѝ се обади и да я предупреди, но клетъчният му телефон беше оставен в къщи. Нямаше причина да го взима със себе си в Лондон.

Натисна педала и подкара по „О“ стрийт. Редицата от високи дървета се разми. Старите викториански къщи с островърхи покриви и богато орнаментирани фасади прелитаха край страничното му стъкло като призрачни замъци. Отпред се показва кръстовище, над което самотна лампа хвърляше сребристи отблясъци. Внезапно фронтално проблеснаха светлините на друга кола. Тя се приближаваше към същото кръстовище, но от обратна посока и с два пъти по-голяма скорост. Смит изруга и провери пешеходната пътека. Увит в якето си заради студения нощен въздух, от тротоара слезе самотен пешеходец. Мъжът се клатушкаше и припяваше неясна пиянска песен. Смит се ужаси. Човекът вървеше право към светлините на летящата кола.

Пияницата даже не се огледа. Внезапно пронизително изсвириха спирачки. Неспособен да помогне, Джон видя как колата го удря изхвърляйки го назад с разперени ръце. Преди пешеходецът да се приземи на паважа, Смит беше ударил спирачки. Несъзнателно бе спрял да диша. Другата кола намали ход, сякаш се двоумеше дали да спре, но след това отново се ускори и потъна в мрака.

В момента, когато колата спря, Джон излетя от нея и се втурна към падналия. Нощните звуци бяха замлъкнали. Изкуствената светлина хвърляше дълги сенки по пустата улица. Той приклепна, за да провери пулса на ударения, и в този момент се появи още една кола. Чу зад себе си скърцането на спирачки.

Отдъхнал за миг, той се обърна и махна за помощ. Двама мъже излязоха от колата и хукнаха към него. В същото време Смит долови движение откъм ранения. Погледна към него.

— Как се чувствате?... — започна той и се вцепени.

„Жертвата“ не само, че го гледаше с преценяващ и трезвен поглед, но беше насочил към него полуавтоматичен „Глок“ със заглушител.

— Исусе, трудно е да те убие човек. Що за проклет доктор си?

ГЛАВА 6

1:37 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

Част от Джон Смит вече се бе върнала назад в миналото, обратно в Босна и работата му под прикритие из Източна Германия преди падането на Стената. Сенките, спомените, разбитите мечти, малките победи, вечното безпокойство. Всичко, което си бе въобразявал, че е оставил завинаги зад гърба си.

Когато двамата мъже извадиха оръжие и хукнаха към него, приклепнал под оскъдната светлината на лампата, той хвана китката и лакътя на убиеца. Преди човекът да реагира, Смит ловко я изви и дръпна, уверен, че резултатът е според желанията му. Костта на противника изпука. Той изкрещя, а лицето му се изкриви и побеля от болка. Припадна и изпусна пистолета на асфалта. Всичко това се случи за секунда. Смит тъжно се усмихна. Поне нямаше да му се налага да го убива. С едно движение се хвърли към оръжието, претърколи се през рамо, изправи се на едно коляно с насочен пистолет. Стреля. Заглушителят издаде тихо „пуф“.

Един от тичащите към него се закова и се свлече, гърчейки се в агония върху студения паваж. Докато се държеше за раненото си бедро, вторият нападател залегна зад него по корем и зае поза сякаш се намираще на стрелбище, а Смит щеше да играе неподвижната мишена. Голяма грешка. Джон прекрасно знаеше какво ще направи противникът му. Приведе се и изстреляният със заглушител куршум прелетя покрай челото му.

Сега Джон нямаше избор. Преди мъжът да може да стреля отново или да наведе глава, натисна спусъка. Оловото експлодира в лявото око на убиеца. От тъмния кратер в главата му плисна кръв и той захлупи глава в земята. Стопроцентово мъртъв.

Пулсът туптеше в слепоочията му. Скочи и предпазливо тръгна към тях. Не искаше да убива мъжа и беше ядосан, че се е поставил в ситуация без друга възможност. Около него въздухът сякаш вибрираше

след атаката. Бързешком огледа улицата. Отникъде не се виждаха приближаващи светлини, заглушителите бяха скрили засадата.

Освободи от безжизнената ръка на мъртвия армейска „берета“ и без особена надежда провери за признаци на живот. Наистина беше мъртъв. Поклати съжалително глава и отне оръжието на другия ранен. Онзи със счупената ръка беше все още в безсъзнание, но раненият в бедрото намери сили за няколко неприлични благословии към полковника. Смит не му обърна внимание. Отпрати се бързо към триумфа. Изведнъж въздухът се разтърси от звука на приближаващ се камион. Смит погледна назад. Огромният шестколесен мастодонт без регистрационни номера се носеше с пълна скорост към кръстовището. По някакъв начин убийците отново го бяха открили. Как?

В сражение настъпва време, когато трябва да се обърнеш срещу врага и да се биеш, но понякога се налага да побегнеш, сякаш те преследва самият ад. Смит си помисли за София и се понесе в спринт надолу покрай редицата викториански къщи, като се придържаше към сенките на дърветата. От някакъв двор се чу самотно излайване, незабавно последва второ. Скоро кучетата огласиха квартала. Когато след минута всичко утихна, Смит се промъкна в двора на триетажна къща, натруфена с кулички, куполи и широка тераса. Беше поне на стотина метра от пресечката. Ниско приведен, хвърли поглед назад. Запамети паркираните наоколо коли. Един нисък, набит човек слезе от камиона и се наведе над ранените. Махна нетърпеливо и от кабината се появиха още двама, които се заеха с пренасянето на повалените си колеги. Набитият отвори задната врата на камиона. Оттам се изнизаха половин дузина мъже. Дори под бледата лунна светлина Смит видя как с потно от яд лице шефът им дава нареждания.

Ранените и трупът бяха качени в колата и един от останалите я подкара на север покарвай полковника. Огромният камион също потегли, но в южна посока, а предводителят разпрати хората си по двойки, очевидно с намерение да открият Джон. Явно се надяваха, че с малко късмет всяка от двойките би могла да се справи с някакъв си четирийсетгодишен отпуснат учен. Глупаво бе да не обръщат внимание на предупрежденията на ранените си съучастници. Мислеха си, че е очилатко, който живее в кула от слонова кост и носи униформа само от суетност — и други бяха допускали тази грешка по адрес на Смит.

Ослушваше се от скривалището си. Скоро двама от враговете му се приближиха. Трябваше някак си да ги неутрализира. Хвърли се в храстите, така че да го чуят. Те се хванаха на въдицата и се втурнаха да го преследват, като се отделиха от останалите. Осезанията му бяха изострени до крайност. Пробяга през няколко тъмни двора. Четири карета от кръстовището, откри подходящо място за засада. Пред него се извисяваше бяла, построена в колониален стил вила. Прозорците бяха тъмни, гъсти храсти и дървета ограждаха по границите владението. Към входната врата водеше тясна асфалтирана алея, а встрани от нея, почти невидима, се гушеше сред гъсталака малка беседка.

Изкашля се и тупна няколко пъти с крак по пътеката, за да е сигурен, че са го чули. Надяваше се да предположат, че се е скрил в имението. След това се промъкна в беседката. Оказа се прав, оттук имаше идеален поглед върху околността. Постави новопридобитите „глок“ и „берета“ на пейката. Нямаше намерение да ги използва повече освен за сплашване. Работата трябваше да се свърши бързо и тихо.

Мина една дълга минута.

Дали не са се досетили какво им е скроил и да са извикали останалите? Дали не се опитват да го заобиколят в гръб? Избърса с ръка потта от челото си.

Две минути...три минути...

Една сянка изплува от лявата страна на къщата. След това втора от дясната страна.

Смит въздъхна. Побойниците, военни или цивилни, бяха предвидими. Не притежаваха въображение и тактическите им идеи бяха повърхностни — директна атака или елементарния номер на футболист в училищен отбор, който гледа в обратната посока на тази, в която иска да изпрати топката.

Приближаваха се от двете му страни. Очевидно бяха по-добри от мнозина, ала подобно на генерал Къстър при Литъл Биг Хорн^[1] срещу индианците или Лорд Хелмсфорд при Исандхава срещу зулусите те му бяха направили услугата да разделят силите си. Така можеше да ги отстрани един по един.

Единият тръгна около десния зид на къщата, минавайки покрай беседката. Това бе сгодният случай за Смит. Промъкна се зад него, но кракът му настъпи някаква суха съчка. Шумът бе тих, но достатъчен да

разтревожи неприятеля. Сърцето на Смит сякаш спря. Убиецът се обърна с готов за стрелба пистолет.

Полковникът реагира мигновено. Светкавичен удар в гърлото парализира гласовите струни, а тежка, четиридесет и пети номер обувка направи широка дъга и се стовари върху тила. Преследвачът му се свлече безшумно на земята. Смит се плъзна обратно в беседката. Една...две минути...

По-предпазливият от двамата се материализира между укритието му и падналия си партньор. Имаше достатъчно въображение да се движи встрани от другия, но то свършваше дотам. Когато видя тялото на тревата, се затича към него и се отпусна на едно коляно. — Джери? Исусе, какво...

Беретата на Смит се стовари върху наведената му глава. Смит придърпа изпадналите в безсъзнание мъже до беседката. Надвесен над тях, се заслуша в звуците на нощта. Единственият различим шум беше двигателят на кола, движеща се в южна посока. С облекчение напусна укритието си и пое обратно към „триумфа“. Когато наближи кръстовището, където беше нападат, за пореден път се спря и се послуша. Отново звукът на същата кола. Сега се движеше в обратна посока — на север.

Припъзля на колене и лакти към ъгъла на пресечката. Паркираните коли от двете страни си бяха същите. Неговият „триумф“ все още стоеше до тротоара, където го бе зарязал от нетърпение да помогне на измамната „жертва“. Нямахше никой друг в околността.

Абсолютно невъзможно бе камионът да го открие на Уискънсин авеню, а после и тук. Никой нямаше такъв късмет. И все пак камионът, колата и „пияният“ бяха следвали свой план и за малко да го убият.

Прекрасно са знаели къде е.

Изчака да се скрие луната. Мракът се сгъсти, отнякъде се обади бухал, далечната кола продължаваше да се движи на юг, после на север, отново на юг и всеки път се приближаваше до кръстовището.

Сигурен, че никой не го дебне, Смит подскочи и се втурна към „триумфа“. Измъкна от колата си малко фенерче и освети задницата ѝ. Там беше. Никакво въображение, никаква оригиналност. Под багажника с помощта на магнит бе закрепен миниатюрен трансмитер, не по-голям от нокът. Проследяващото устройство сигурно бе в камиона или у едрия им водач.

Изгаси фенерчето, пусна го в джоба си и свали устройството. Възхищаваше се от интелекта, създал такава деликатна технология. Изправи се, но забеляза, че патрулиращата кола почти е стигнала до кръстовището. Сниши се зад триумфа и притихна.

Шофьорът направи обратен завой.

Смит се изправи и извири. Колата забави на кръстовището и той се затича към отворения ѝ прозорец.

— Мога ли да си купя вестник от вас?

— Разбира се, останали са още няколко.

Смит бръкна в джоба си, изпусна монета, наведе се и със студена усмивка закрепил трансмитера под колата. Изправяйки се, взел вестника и кимна.

— Много благодаря.

Колата потегли, а Смит скочи в своя „триумф“. Надяваше се, че номерът му ще заблуди преследвачите достатъчно дълго, за да успее да се добере до София. Но ако тези нападатели бяха това, за което го предупреди Бил Грифин, отлично знаеха къде могат да го намерят. Къде ще намерят и София.

* * *

4:07 ч.

Форт Детрик, Мериленд

Докладът от Института за тропическа медицина „Принц Леополд“ в Белгия беше третият, който София изчете, откакто се бе върнала на работа. Не беше останал никой друг, но се чувстваше прекалено разтревожена, за да заспи. Ако проклетият генерал се окажеше прав, че Джон е последвал типичния си ентузиазирани порив и се забавлява с някой интересен медицински проблем, сигурно щеше да излезе от кожата си. От друга страна, надяваше се това наистина да е така. Тогава не би имала причина за безпокойство. Продължи да разглежда последните доклади. Накрая попадна на интересна информация от „Принц Леополд“, която ѝ даваше надежда. Д-р Жискар си бе припомнил нещо, докато работил в една болница сред боливиjsката джунгла. Тогава бил напълно погълнат от борбата с

епидемия на треската „мачупо“, недалеч от крайречния град Сан Хоакин, където Карл Джонсън, Кунс и Маккензи за пръв път бяха открили този смъртоносен вирус. По онова време дори не си направил труда да изследва някакви непотвърдени слухове от далечно Перу, затова просто си оставил паметна бележка и забравил за случая.

Новият вирус бе освежил паметта му. Той проверил в оригиналните си дневници и открил въпросната записка. В нея бе наблегнал на странната комбинация между вероятен хантавирус, кръвна треска и някакви маймуни.

София почувства изблик на ядно удовлетворение. Йе! След като Тремон не можа да ѝ помогне, тя бе започнала да се съмнява в себе си. Сега записките на д-р Жискар потвърдиха подозренията ѝ. Какви ли бяха контактите на ААМИИЗИБ с онази джунгла? Ако беше права, досега не е имало нито големи, нито дори малки епидемии, причинени от този агент. Следователно вирусът би трябвало да е затворен в ограничен район сред дълбоката джунгла, в най-затътената част от Перу.

В дневника си тя описа реакцията си след запознаването с доклада от „Принц Леополд“, накратко разказа какво си спомня за странния вирус и отбеляза двата разговора с Виктор Тремон, тъй като вече бяха от значение. Позволи си и няколко предположения — как би могъл да се пренесе перуански вирус до Съединените щати.

Докато пишеше, чу как вратата на офиса се отваря.

— Кой е? — в нея трепна надежда.

Завъртя се със стола.

— Джон? Скъпи, къде, по дяволите...

В секундата, когато главата ѝ експлодира от болка в резултат на нанесеният и удар, зърна четирима наобиколили я мъже. Никой от тях не беше Джон. Последва мрак.

* * *

Надал ал Хасан, облечен от глава до пети в лабораторно защитно облекло, прегледа бюрото на жената. Прочете всеки документ, доклад и записка. Провери всеки файл. Задачата беше неприятна, въпреки че бе сложил хирургически ръкавици. Отдавна беше запознат с

модерните богохулства, пораждащи се в неговата родина, както и в множество други ислямски и дори арабски страни, но не беше в състояние да прикрие отвращението си. Да се позволи на жените да работят и да учат заедно с мъжете беше по-лошо от ерес, това мърсеше едновременно достойнството на мъжа и чистотата на жената. Да докосва вещите, държани от нея, бе непоносимо.

Но претърсването бе наложително, така че го извърши методично и подробно. Почти веднага откри двата опасни документа. Единият беше отворен на плота — доклад от института „Принц Леополд“ на д-р Рене Жискар. Другият бе записките ѝ от телефонните разговори, които генерал Кайлбургер изискваше от служителите си всеки месец.

След това откри дневника и страницата със записките за белгийския доклад. За щастие изписаната със ситен почерк отгоре до долу страница бе само една. От куфарчето си извади остър бръснач и внимателно я отдели. Подробно огледа среза, за да се увери, че е незабележим. Доволен прибра листа в джоба си. Нищо друго в дневника нямаше значение.

Тримата му подчинени, облечени в същите защитни облекла, приключиха със задачите си и се присъединиха към него.

— Открих файл за Перу — каза единият.

— Няколко стари файла за Южна Америка — допълни вторият.

Третият само сви рамене.

— Прочетохте ли всеки документ? Всеки файл? Погледнахте ли във всяко чекмедже?

— Както ни нареди.

— Абсолютно всичко? Сигурни ли сте?

— Не сме толкова тъпи!

Ал Хасан имаше определени съмнения за това. Но ако се съдеше по бъркотията в офиса, може би този път бяха внимателни.

— Много добре, А сега изтрийте всяка следа от претърсването. Всичко да бъде както преди.

Докато останалите се заеха да изпълняват инструкциите му, той извади от куфарчето си херметически затворен контейнер. Разпечата го и извади оттам спринцовка. С изключителна предпазливост инжектира субстанцията във вената на свивката на лявата ѝ ръка.

При убождането София се раздвижи и изстена.

Тримата мъже чуха. Обърнаха се, а лицата им станаха пепеляви.
— Вършете си работата! — изръмжа Ал Хасан.

Мъжете сведоха погледи. Довършиха с подредбата на стаята, а Ал Хасан прибра използваната спринцовка в металния контейнер и го запечати. Хвърли последен поглед към сега неподвижната София и видя потта, избила по челото ѝ. Когато тя отново простена, той се усмихна и излезе от кабинета.

[1] Битката на река Литъл Биг Хорн през 1876 г. между индианци и кавалерийски полкове командвани от генерал Кастър е последната в историята победа за индианците. — Бел. В.В. ↑

ГЛАВА 7

4:14 ч.

Търмонт, Мериленд

Лекият вятър шумолеше в листата на дърветата и храстите, носейки мириса на гниеци по земята ябълки. Триетажният дом на Джон Смит се издигаше в полите на планината Катоктин. Мястото бе мрачно, нито една светлина не го посрещна и той реши, че София още е в лабораторията. Все пак искаше да се увери.

Намираше се до съседната къща, залегнал зад една кола, и внимателно оглеждаше двора и улицата. Забеляза няколко подозрителни следи. Стволът на старото ябълково дърво беше прекалено дебел, следователно някой се криеше зад него и наблюдаваше. Малко по-нататък по улицата, почти скрит сред дъбовете, беше паркиран черен Мерцедес. Смит знаеше, че съседите от онази страна притежават стар „буик“, който почти не изкарваха от гаража.

Като се имаше предвид бързината, с която караше по почти безлюдната магистрала, беше невъзможно някой да го е изпреварил. Следователно се бе изправил пред втори екип от убийци. Твърде тревожно!

Постът отпред можеше да наблюдава алеята към дома и вратата на гаража. Отзад сигурно имаше още един, който да покрива другата страна на къщата и гаража. Смит не виждаше смисъл да хабят хора за страничните им стени.

Почувства пулсиращата болка на страха в стомаха си, добре позната на всеки войник, но също така и горещият прилив на адреналин. Плъзна се надолу по алеята и спринтира, подминавайки дома си. Зави в пресечката, останал извън полезрението на преследвачите. Прекоси съседния двор и пълзешком се добра до страничната стена на гаража.

Ослуша се. Зад къщата беше тихо. Изправи се и погледна вътре.

Въздъхна с облекчение. Беше празен. Зеленият „додж“ на София го нямаше. Трябва да е била през цялото време във форт Детрик. Значи не е получила съобщението му. Задиша по-свободно.

Оттегли се по същия път и подкара колата към най-близката телефонна кабина на четвърт миля оттам. Нямаше търпение да чуе гласа ѝ.

Набра номера. След четири секунди чу запис:

„Намирам се в офиса или в лабораторията. Моля, оставете съобщение. Ще ви отговоря възможно най-скоро. Благодаря.“

Познатият глас предизвика едно особено чувство, което не можеше да си обясни. Самота?

Набра отново. Човекът отсреща отговори с напълно делови тон и това действаше успокояващо при тези обстоятелства.

— Армията на Съединените американски щати. Форт Детрик. Охраната слуша.

— Тук е полковник-лейтенант Джон Смит, ААМИИЗИБ.

— Идентификационният ви номер, моля.

Издиктува номера си. Последва пауза.

— Благодаря ви, полковник. С какво мога да ви бъда полезен?

— Свържете ме с охраната на ААМИИЗИБ.

Щракане, бипкане и нов глас.

— ААМИИЗИБ, охрана, Грасо слуша.

— Грасо, тук е Джон Смит, слушай...

— Хей, полковник, вие се върнахте. Всичко ли е наред? Д-р Ръсел питаше...

— Добре съм, Грасо. Търся д-р Ръсел. Не отговаря на телефона. Знаеш ли къде е.

— Присъства в нощния списък на работещите и не съм я виждал да излиза.

— Кога застъпи?

— В полунощ. Сигурно е в лабораторията и не чува нищо.

Смит погледна часовника си. Беше 4:42.

— Би ли проверил, ако обичаш.

— Разбира се, полковник. Само секунда.

Смит продиктува номера на телефонния автомат. Секундите траеха цяла вечност. От минута на минута му ставаше все по-трудно да диша. Студената нощ сякаш го задушаваше.

Когато телефонът иззвъня, почти подскочи.

— Да?

— Не е там полковник. Офисът и лабораторията са заключени.

— Някакви следи от неприятности?

— Не, всичко е пакетирано и покрито. — Грасо говореше разкаяно. — Как съм могъл да я изпусна? Трябва да е излязла през някой от другите изходи. Можете да проверите охраната на външната порта.

— Благодаря, Грасо. Прехвърли ме.

— Изчакайте, докторе.

— Форт Детрик, Шрьодер слуша — гласът беше сънлив.

— Тук е полковник-лейтенант Джон Смит, ААМИИЗИБ. Дали д-р Ръсел е напускала тази вечер базата?

— Не зная, полковник. Не познавам д-р Ръсел. Опитайте с момчето в ААМИИЗИБ.

Смит изруга под носа си. Цивилната охрана се сменяше начесто и стоеше на пост много по-дълго от военната полиция. Всички знаеха, че поспиват в кабинката си. Бариерата щеше да спре колите, а ако не, шумът щеше да ги събуди. Нямаше обаче бариера за напускащите автомобили.

Затвори слушалката. Сигурно е била твърде уморена, за да шофира чак до Търмонт. Вероятно се е отправила към своя бивш апартамент във Фредерик. Беше го продала, но още не бе изнесла окончателно вещите си. Можеше да звънне там, но нямаше смисъл. Когато имаха напрегната работа, винаги изключваха телефона, за да спечелят някой и друг час сън.

Докато шофираше, мислите му препускаха бясно. *„Била е толкова уморена, че се промъкнала през някоя от страничните врати, за да не се натъкне на някого. Напълно логично. Точно това е направила. Отишла е в своето старо жилище. Той ще се вмъкне при нея в леглото. Тя ще усети присъствието му, без да се разбужда. Щеше да се усмихне в просъница, да промърмори нещо и да се притисне в него. Гърдите ѝ щяха да стоплят неговите. Той щеше да се усмихне, да я целуне леко по рамото и да я наблюдава как спи, преди сънят да обори и самия него. Той щеше да...“*

* * *

Малко бяха туристическите пътеводители, които бяха вписали форт Детрик като една от забележителностите на историческия град Фредерик. Заради металната ограда и въоръжените постове той представляваше средно охранявана военна база, построена в средата на жилищната зона. Апартаментът на София бе няколко квартала нататък. Смит паркира на срещуположната страна, огледа се, но не видя следи от наблюдатели. Излезе от колата, безшумно затвори вратата и се ослуша. Долови далечните похърквания на спящите. От време на време вятърът донасяше смях и пиянски гласове. Самотна кола зави зад ъгъла. Един нисък неопределим шум, създаван от самия град.

Нямаше никакво движение или звук, които би определил като заплашителни. Използва собствените си ключове, за да отвори вратата към фойето на триетажната кооперация, и се отправи по покритата с дебел килим пътека към асансьора. По това време сградата беше притихнала.

На третия етаж излезе предпазливо от асансьора с пистолет в ръка. Коридорът ехтеше от стъпките му като камера в древна катакомба. Когато достигна вратата, отново се ослуша. Отвътре не се чуваше нищо. Завъртя ключа, а звукът от прищракналото езиче изтрещя като експлозия в главата му. Безшумно отвори вратата и се хвърли на килима отвътре. Апартаментът беше тъмен. Нищо не помръдваше. Ръката му почувства слой от прах на масичката до вратата. Изправи се, прекоси всекидневната и се плъзна към коридора, водещ към двете спални. Оказаха се празни. Чаршафите сгънати и неизползвани. Кухнята беше чиста — явно никой не беше ял, готвил или дори варил кафе. Мивката беше суха. Хладилникът беше изключен от седмици. Не е била тук.

Потиснат, закрачи като робот обратно към хола. Запали светлините. Огледа се за следи от нападение, схватка или поне претърсване.

Нищо. Апартаментът беше чист и оправен като музей. Ако са я убили или отвлекли, не е било тук. Тя не беше в лабораторията си. Не

беше в къщата в Търмонт. Нямаше я и тук. И никъде не съществуваха намеци, че ѝ се е случило нещо лошо.

Разбра, че ще има нужда от помощ. Първата стъпка бе да се обади във форт Детрик и да обяви изчезването ѝ. След това на полицията и ФБР. Грабна телефона, за да набере базата.

Ръката му замръзна на половината път. Откъм външния коридор проехтяха стъпки. Изключи светлините и постави телефона обратно на масата. Приклепна на едно коляно зад креслото с пистолет, насочен към вратата. Някой приближаваше вратата на София, блъскаше се в стените и криволичеше. Пиянде, прибиращо се в къщи? Стъпките спряха пред вратата. Чуваше се шумно дишане. Ключове опитаха ключалката. Смит се напрегна. Вратата се отвори с трясък и олюлявайки се, вътре влезе София. Дрехите ѝ бяха разкъсани и мръсни, сякаш бе пълзяла през отходна тръба. Смит скочи напред. — София!

Тя залитна и Джон я подхвана, преди да се строполи. Тя се бореше за глътка въздух. Лицето ѝ гореше от треска.

Тъмните очи се впериха в него. Опита да се усмихне.

— Ти... се... върна. Къде... беше?

— Съжалявам, Софи, трябваше ми още един ден...

Ръката ѝ се протегна, за да го прекъсне. Гласът ѝ звучеше сякаш изпада в делириум. — ...лабора ...в лабораторията ...някой...удари.

Свлече се в ръцете му и изгуби съзнание. Кожата ѝ беше бледа като мляко. Върху страните ѝ грееха две ярки червени петна. Той я пренесе на креслото и веднага се обади на девет-едно-едно. Пулсът ѝ беше слаб, но твърде ускорен. Дишаше със затруднение. Гореше. Симптомите на остро респираторно увреждане плюс треска.

Най-сетне отговориха. Изрева в слушалката:

— Остро респираторно увреждане! Тук е д-р Джонатан Смит. Веднага идвайте! Веднага!

* * *

Пикапът без номера беше почти невидим под дърветата пред апартамента на София Ръсел. Над него една слаба улична лампа немощно прорязваше нощта, осигурявайки на хората в колата точно

онова, от което се нуждаеха — мрак и прикритие. Отвътре Бил Грифин наблюдаваше линейката и синьо-червените светлини, които хвърляше пред триетажната кооперация.

Откъм седалката на шофьора се обади Ал Хасан:

— Д-р Ръсел не би трябвало да е в състояние да напусне сама лабораторията. Невъзможно е да стигне чак дотук.

— Но е направила и двете.

Овалното лице на Грифин беше неутрално. В мрака кестенявата му коса бе придобила гарвановочерен цвят. Широките рамене и мускулестото тяло изглеждаха отпуснати. Този човек бе различен — по-твърд, по-студен от онзи, който се срещна със своя приятел Джон само преди часове във вашингтонския парк Рок Крийк.

— Направих, каквото ми бе наредено — отвърна арабинът. — Това бе единственият начин да се справим с нея, без да предизвикваме подозрение.

Мълчанието на Грифин скриваше вътрешната му борба. Внезапното и непредвидимо намесване на Джон беше последното нещо, което можеше да предположи. Опита се да го предупреди, но Ал Хасан изпрати Мадукс подире му, преди дори да си помисли за бягство. Нападението бе доказало, че опасността е реална, но след убийството на приятелката му Джон нямаше да се скрие. Как, по дяволите, щеше да спаси сега стария си приятел.

Двамата с Хасан чакаха останалите да открият Смит, когато се обади шпионинът им, внедрен в ААМИИЗИБ — фалшивият четвърти специалист Адел Швейк. Сензорите за движение и шум, които бе инсталирала в офиса и лабораторията на София, бяха отказали да работят, но чрез видеокамерата видяла как д-р Ръсел изпълзва от офиса. Швейк се втурнала към форт Детрик, но пристигнала късно — обектът бил изчезнал.

— Не може да шофира в нейното състояние — каза Швейк на Ал Хасан. — Затова проверих досието ѝ. Притежава апартамент близо до форта.

Веднага потеглиха натам само да открият, че линейката е вече отпред, а цялата сграда е разбудена от бъркотията. Нямаше да успеят да влязат вътре, без да предизвикат нежелателно привличане на внимание върху себе си.

— Единствен или не — натърти Грифин, — ако е могла да говори и е разказала на Смит прекалено много, шефът никак няма да остане доволен. И погледни.

Четирима лекари от бърза помощ излязоха от входа с носилка в ръце. Джон Смит вървеше до тях и държеше за ръка лежащата върху носилката жена. Привеждаше се и ѝ говореше. Беше забравил за всичко около себе си. Говореше и говореше.

Ал Хасан изруга на арабски.

— Трябваше да знаем за този апартамент.

Грифин осъзнаваше, че се налага да поеме риска арабинът да го намрази още повече с надеждата да го подлъже да допусне грешка.

— Но не знаехме и сега те разговарят. Тя е жива. Провали се, Ал Хасан. Какво ще правим сега?

Надал Ал Хасан отвърна меко:

— Ще ги проследим до болницата. След това ще я доубием. И него също — хвърли изпитателен поглед към Грифин.

Бил си даваше сметка, че Надал го наблюдава за реакция, която би издала и най-малкото неудобство при идеята да убият Джон. Леко сковаване, незабележимо трепване, едва доловимо смръщване. Вместо това Грифин кимна към линейката. Изражението му беше ледено.

— Ако е необходимо, ще убием и останалите. Вероятно са я чули да говори нещо. Надявам се, че си подготвен за това.

— Не бях се сетил за персонала — премигна Ал Хасан и присви очи, — Щом трябва, ще елиминираме и тях. А е възможно Джон Смит да разговаря с труп. Любовта прави и от най-интелигентните хора глупаци. Ще почакаме — може да умре сама. Тогава ще ни остане само Джон Смит. А това много улеснява задачата ни, нали?

ГЛАВА 8

5:52 ч.

Фредерик, Мериленд

София Лежеше върху ограденото със завеси болнично легло и се давеше въпреки кислородната маска. Към нея бяха прикрепени всякакви апарати, които една модерна болница можеше да предостави. Изглеждаше пленена от машините, напълно равнодушна коя е тя или какво ѝ се е случило. Смит държеше горящата ѝ ръка и му се искаше да им изкрещи:

„— Това е София Ръсел. Ние разговаряме. Смеем се. Работим заедно. Правим любов. Живеем! Ще се оженим напролет. Тя ще се справи и ние наистина ще се оженим само след няколко месеца. Ще живеем заедно, ще остареем, ще посивеем, но пак ще се обичаме.“

Приведе Се над нея и каза твърдо:

— Ще се справиш, Софи! — Така многократно бе успокоявал безбройните ранени войници, лежащи в лазарета около някой фронт. — Скоро ще си добре. Ще се изправиш и ще се чувстваш много по-добре. — Опитваше се да скрие тревогата и страха в гласа си. Беше длъжен да повдига духа им — винаги имаше някаква надежда. Това бе София и той трябваше по-силно отвсякога да се бори с отчаянието. Прошепна: — Дръж се, скъпа. Моля те. Дръж се.

Когато беше в съзнание, тя се опитваше да му се усмихне. Безсилно стискаше ръката му. Треската и борбата ѝ да си поеме въздух я изцеждаха.

Отново се опита да се усмихне:

— Къде... беше...?

Той нежно постави пръст на устните ѝ.

— Не се опитвай да говориш. Концентрирай се върху оздравяването си. Спи, мила. Почивай си и оздравявай.

Очите ѝ се затвориха като завеса, слагаща край на представлението. Изглеждаше така, сякаш се напрягаше и съсредоточаваше всичките си сили навътре, за да се противопостави на

всичко, което я атакуваше. Той изучаваше прозрачната ѝ кожа, крехките кости, изящните извивки на веждите. Лицето ѝ винаги излъчваше една особена, рафинирана красота, подсилена от изключителната ѝ интелигентност. Сега болката я изсушаваше. Изглеждаше толкова слаба и крехка върху болничните чаршафи. Трескавото ѝ лице сякаш сияеше и това го хвърляше в ужас.

Капка кръв се появи на лявата ѝ ноздра.

Изненадан, Смит я попи с кърпата си и извика към сестрата:

— Спрете това кръвотечение.

— Трябва да се е спукал някой капиляр. Горкото момиче. — Сестрата извади тампони и марля.

Смит не отговори. Прекоси стаята, изпълнена с машини и примигващи светлини до ъгъла, където д-р Джошуа Уидърс, специалист по белодробни заболявания, д-р Ерик Мукогава — специалистът по вътрешни болести във форт Детрик, и капитан Доналд Герини — най-добрият вирусолог в ААМИИЗИБ, тихо се консултираха. Когато Смит се приближи, те се обърнаха. По лицата им бе изписана неприкрита тревога.

— Е?

— Опитавме всеки антибиотик, който би могъл да помогне — започна д-р Уидърс. — По всичко изглежда, че е вирус. Но опитите ни досега да облекчим симптомите са неуспешни. Тя не реагира на нищо.

Смит изруга.

— Хайде, направете нещо! Поне я стабилизирайте!

— Джон — капитан Герини постави ръка на рамото му, — изглежда, че е вирусът, който получихме в лабораторията предния уикенд. Всяка лаборатория по света работи върху него. Все още нямаме никаква представа, нямаме дори идея как да го третираме. Изглежда подобен на хантавирусите, но не е от тях. — Той се намръщи и тъжно каза: — Трябва някак си да се е заразила...

Смит зяпна Герини.

— Предполагаш, че е допуснала грешка в лабораторията, Дон? В горещата зона? Невъзможно! Тя е толкова опитна.

— Правим всичко по силите си, полковник.

— Тогава направете нещо повече! Нещо по-добро! Открийте нещо, за бога!

— Докторе! Полковник!

Сестрата стоеше до болничното легло, в което София агонизираше. Тялото ѝ се бе извило като лък, сякаш се опитваше да си поеме един-единствен дълбок дъх.

Смит разбута останалите и се затича.

— София!

Когато стигна до нея, тя се опита да се усмихне. Смит пое ръката ѝ.

— Мила?

Очите ѝ се затвориха. Ръката се отпусна.

— Не! — изрева Смит.

София потъна в леглото, сякаш уморена от дълго пътуване. Гърдите ѝ спряха да се повдигат. След дългата борба да си поеме дъх сега настъпи внезапна тишина. От носа и устните ѝ бликна кръв.

Ужасен и невярващ, Смит скочи да провери монитора. Зелена права линия разделяше екрана. Права. Смърт.

— Електроди! — изрева отново.

Сестрата потисна хлипането си и му подаде чифт шокови клеми.

Той се бореше с паниката. Припомни си, че е лекувал ранени по време на кървави престрелки и сражения във всички горещи точки на планетата. Бе опитен медик. Спасяваше живот. Това му бе работата. Нещото, което умееше и правеше най-добре. Щеше да спаси живота на София! Можеше!

Не изпускате монитора от очи и направи първия шок. Тялото на София безжизнено се изви в арка и отново се свлече върху леглото.

— Отново!

Опита пет пъти подред, като последователно увеличаваше напрежението. Неколкократно му се стори, че почти е успял да я върне. Беше сигурен, че последния път реагира. Не можеше да е мъртва. Това бе невъзможно!

Капитан Герини леко го докосна по ръката.

— Джон?

— Не!

Отново пусна тока. Мониторът не реагира — линията си остана равна. Трябваше да е грешка. Някакъв кошмар. Сигурно спеше и сънуваше. София беше жива, изпълнена с жизненост. Красива като летен ден.

— Отново! — провикна се Смит.

Доктор Уидърс го хвана за ръката.

— Джон, остави електродите.

— Какво? — с невиждащ поглед се обърна Смит, но изпусна електродите и лекарят ги вдигна.

— Много съжалявам, Джон! — каза д-р Мукогава. — Всички съжаляваме. Ужасно е! — Махна към останалите:

— Оставяме те сам. Имаш нужда от време.

Всички излязоха. Завесите се спуснаха около леглото на София и океан от болка обля сърцето му. Падна на колене и притисна чело върху отпуснатата ѝ ръка. Беше още топла. Искаше да продължи да се убеждава, че София е жива. Очакваше да се раздвижи, да седне в леглото, да се разсмее и да му каже, че всичко е било само лоша шега.

Една сълза се стече по бузата му. Ядосано я избърса. Освободи кислородната маска, за да може наистина да я разгледа. Все още изглеждаше като жива, кожата ѝ бе розова и влажна. Приседна до нея на леглото, взе двете ѝ ръце и ги задържа. Целуна пръстите ѝ.

„Спомням си, когато те видях за пръв път. О, беше толкова красива. Разкъсваше на парчета онзи нещастен асистент, че е сгрешил при разчитането на слайда. Ти си велик учен, София. Най-добрият приятел, който съм имал. И единствената жена, която съм обичал.“

Седеше и ѝ говореше мислено. Изливаше любовта си. Понякога стискаше ръцете ѝ, както правеше, когато бяха заедно на кино. Внезапно погледна надолу и видя, че чаршафите са подгизнали от сълзите му. Много време мина, преди да ѝ каже накрая:

— Сбогом, мила.

* * *

В чакалнята на болницата бавната нощ още не си беше отишла, но и утринната глъчка не бе започнала. Нещастен и уморен, Смит седна в едно от креслата изпълнен със спомени.

Когато София влезе в лабораторията на ААМИИЗИБ за пръв път, заговори от вратата още преди Смит да е отклонил поглед от микроскопа.

— Ранди те мрази и в червата. Не знам защо. Хареса ми начинът, по който прие вината за всичко, което си сторил, и каза, че съжаляваш. Сигурна съм, че е вярно, и наистина го преживяваш.

Обърна се към нея и още веднъж се убеди, че е знаел много добре какво прави, когато изнуди армията да я прехвърлят във форт Детрик.

Беше я видял в сградата на Централната епидемиологична лаборатория да измъчва нещастния асистент. Изненадан, по-късно я завари у Ранди. Бяха сестри. Но тези две срещи му бяха достатъчни и той пожела да прекарва повече време с нея. Застана там, под вбесения поглед на Ранди, и се загледа възхитено в София. Имаше дълга сламеноруса коса, вързана на опашка, и тяло, изваяно в изкусителни извивки.

Тя не пренебрегна интереса му. Още първия ден в ААМИИЗИБ му заяви с нетърпящ възражение тон:

— Ще заема предното място, ето тук. Можеш да спреш да ме зяпаш, а аз ще се заема със задачите си. Всички ми казват, че си препатил по фронтовете военен лекар. Уважавам това. Но аз ще си остана много по-добър изследовател от теб каквото и да постигнеш в бъдеще. Трябва да привикнеш с тази мисъл.

— Ще я запомня.

Погледна го право в очите.

— И си дръж оная работа в панталоните, докато сама не ти кажа да си я извадиш.

Той кимна, усмихна се и отвърна:

— Умея да чакам.

Фоайето в болницата бе като остров извън времето. Светът бе останал някъде много далеч. През главата му прелитаха спомени. Губеше контрол. Ще трябва да откаже церемонията по годеща. Да прекрати всичко. Да се обади на всички поканени. Лично. Да откаже резервираните лимузини...

Тогава какво правеше той?

Тръсна яростно глава. Опита се да се концентрира. Намираще се в болницата.

Утринната зора обагреше в розово и жълто сградите от другата страна на улицата. Къде беше през последните седмици? Трябваше да остане с нея. Не биваше да я привлича на работа в ААМИИЗИБ.

Колко души бяха поканени на годежа? Трябваше да пише на всеки от тях. Лично. Да им каже, че вече я няма... няма...

Той я уби. Беше накарал ААМИИЗИБ да ѝ направи толкова добро предложение за работа, че да ѝ е невъзможно да откаже. Тя се подлъга, постъпи във форт Детрик и той я уби. Желаше я от момента, в който я видя при сестра ѝ Ранди. Когато обясни на Ранди, че годеникът ѝ е мъртъв, тя бе прекалено ядосана, за да го изслуша. Но София разбра, прочете го в бездънните ѝ черни очи. Толкова искрящи, толкова живи.

Трябваше да каже на семейството ѝ. Но тя нямаше семейство. Само Ранди. Трябваше да каже на Ранди. Той скочи на крака, за да намери телефон, и тогава върху му се стовари споменът за Сомалия.

Беше назначен на санитарен кораб заедно с малка военна група, изпратена да възстанови реда и да защити американските граждани в страна, разпаднала се от гражданска война. Двама генерали си бяха поделили Мogaдишу и бяха превърнали столицата в бойно поле. Една от мисиите му бе в отдалечена местност сред гъсталаците да помогне на болен от треска майор. Изморен от двадесет и четири часовото пътуване, той му постави първоначална диагноза — малария. Впоследствие се оказа далеч по-тайнствената болест „ласа“. Жертвата беше починала, преди Смит да успее да поправи грешката си и да предложи по-уместно лечение.

Армията го освободи от отговорност. Много по-опитни лекари, незапознати с вирусологията, бяха правили подобни грешки. Такива нещастия щяха да се случват и занапред. Обикновено „ласа“ убиваше и при най-внимателно третиране. Не съществуваше лекарство. Осъзнаваше, че тогава е бил прекалено арогантен, прекалено самоуверен, за да потърси чужда помощ, докато не се окаже прекалено късно. Обвиняваше се. Това бе причината да притисне армията за назначението си във форт Детрик. Така осъществи желанието си да се превърне в специалист по вирусология и микробиология.

Тук най-сетне научи колко рядка е тази болест в сравнение с маларията и прие грешката си като риск на полевата медицина по далечни и непознати места. Но майорът се оказа годеник на Ранди Ръсел и тя никога не му прости, никога не престана да го обвинява за смъртта му. Сега се налагаше ѝ съобщи, че е убил още един човек, когото е обичала.

Отпусна се обратно в креслото.

София. Софи. Той я уби. Скъпата София. Щяха да се оженят напролет, но тя бе мъртва. Не биваше да я води във форт Детрик. Никога.

* * *

— Полковник Смит?

Джон чу гласа, сякаш идващ от километри дълбока вода. Видя някаква форма. След това лице. Съзнанието му изплува на повърхността и той премигна на ярката светлина.

— Смит? Добре ли си?

Над него стоеше бригаден генерал Кайлбургер. След това отново усети удар, който го вцепени. София беше мъртва. Изправи се.

— Трябва да отида на аутопсията! Ако...

— Отпусни се. Още не е започнала.

— Защо, по дяволите, не ми казахте за новия вирус?

Много добре знаехте къде съм.

— Не ми дръжете такъв тон, полковник! Не ви беше съобщено, защото не изглеждаше толкова спешно — един единствен войник в Калифорния. Когато научихме за другите два случая, вие вече трябваше да сте се върнали във форта. Ако се бяхте появили според инструкциите, щяхте да знаете. А може би...

Стомахът на Смит се сви в юмрук, а пръстите му стиснаха облегалките до побеляване. Нима Кайлбургер намекваше, че би могъл да спаси София? Облегна се назад. Нямаше нужда генералът да му причинява това, за което вече се винеше сам.

Внезапно се изправи.

— Трябва да се обадя по телефона.

Отиде до апарата край асансьора и набра номера на Ранди Ръсел. След два сигнала чу гласа ѝ: „Ранди Ръсел. Сега не мога да ви отговоря. След сигнала оставете съобщение... Благодаря.“

„Благодаря“ — то бе казано през зъби. Явно някакъв вътрешен глас я бе посъветвал да не бъде толкова делова през цялото време. Такава си бе Ранди.

Набра телефона на офиса ѝ в Института за международни изследвания — резервоарът за външнополитически мислители. Този път гласът ѝ бе още по-рязък: „*Ръсел... Оставете съобщение.*“

Нямаше „*Благодаря*“ дори след като е размислила. С горчивина реши да остави съобщение в същия стил:

„*Тук е Смит. Лоши новини. София е мъртва. Съжалявам.*“

Но просто затвори слушалката. Не можеше да остави подобно съобщение. Трябваше да се опита да я открие, независимо колко ще боли. Ако и утре не успее, ще се свърже с шефа ѝ. Ще му обясни всичко и ще го помоли да ѝ каже да му се обади. Какво друго можеше да стори? Ранди непрекъснато беше на някакви дълги пътешествия. Рядко се виждаха със София. След като се сближи със сестра ѝ, Ранди се обаждаше рядко и никога не ги посещаваше.

В чакалнята попадна на генерал Кайлбургер, който нервно оправяше изрядната си униформа и оглеждаше лъснатите си като огледало ботуши. Смит седна до него.

— Разкажи ми за новия вирус. Откъде се е появил? Какъв тип е? Кръвна треска подобна на Мачупо?

— И да, и не. Майор Андерсън умря в петък във форт Ървин от остро респираторно увреждане, но не от вида, с който сме свикнали да си имаме работа. Имаше масивен кръвоизлив в белите дробове и гръдната кухина. От Пентагона ни алармираха и в събота сутринта получихме кръвни и тъканни проби. Междувременно имаше още две жертви — в Бостън и Атланта. Ти отсъстваше, затова поставих начело на екипа д-р Ръсел. Работеха денонощно. Когато получихме ДНК-картата, тя се оказа абсолютно непозната. Не реагираше на антители, синтезирани за никой от познатите вируси. Реших да потърся помощ от Централната епидемиологична лаборатория и останалите „горещи“ лаборатории, но засега резултатите са изцяло негативни. Вирусът е нов и смъртоносен.

Патологът д-р Лутфалах се появи в коридора заедно с двама асистенти, бутайки легло, на което лежеше покрито с чаршаф тяло. Кимна на Смит.

Генералът продължи да говори:

— Това, което искам от теб, е...

Смит не му обърна внимание. Това, което трябваше да свърши, бе далеч по-важно от онова, което искаше Кайлбургер.

Той скочи и последва процесията към стаята за аутопсия.

* * *

Санитарят Емилиано Коронадо излезе през сервизния вход зад болницата, за да изпуши цигара. Горд с далечните си предци, безстрашни и храбри конквистадори, застана изправен и си се представи сред огромната пустош на Колорадо в издирване на златния град.

Внезапна болка го преряза през врата. Цигарата му падна от устата, а гледката на древността се стопи в боклуците, замърсяващи мрачната алея. Острие на нож бе порязало гърлото му, ала не се отдели от раната.

— Нито звук! — чу глас зад себе си.

Ужасен, Емилиано успя само да изгъркори.

— Кажи ми за д-р Ръсел. — Надал ал Хасан притисна още по-силно ножа си, за да го окуражи. — Жива ли е?

Коронадо се опита да преглътне.

— Умря.

— Какво каза, преди да умре?

— Нищо... нищо не ми е казвала.

Ножът се заби още по-дълбоко.

— Сигурен ли си? А на полковник Смит, нейния годеник? Не е възможно да не са разговаряли.

Емилио беше отчаян.

— Беше в безсъзнание, не разбирате ли? Как може да говори?

— Това е добре.

Ножът си свърши работата и Емилио се просна умиращ на алеята.

Ал Хасак се огледа внимателно и заобиколи болницата. До бордюра беше паркиран пикапът.

— Е? — попита Бил Грифин.

— Според санитаря не е казала нищо.

— Тогава вероятно и Смит не знае нищо. Може би е за добро, че Мадукс го изпусна в окръг Колумбия. Две жертви в ААМИИЗИБ ще увеличат риска някой да се замисли.

— Бих предпочел Мадукс да го беше убил. Тогава нямаше да водим тази дискусия.

— Но той не успя и можем да размислим кое е необходимо и кое — не.

— Не можем да сме сигурни, че не е говорила в съня си.

— Можем, ако е била в безсъзнание през цялото време.

— Тя не е била в безсъзнание, когато е допълзляла до апартамента си — отвърна Ал Хасан. Нашият водач няма да е доволен от възможността д-р Ръсел да е споменала нещо за Перу.

— Повтарям ти, Ал Хасан. Твърде много необясними убийства ще привлекат вниманието. Особено, ако Смит разкаже на някого за нападението. Шефът още по-малко ще хареса това.

Ал Хасан се поколеба. Презираше Грифин, но бившият агент на ФБР можеше да е прав.

— Тогава ще изчакаме. Да видим какво ще предприеме.

Бил Грифин усети, че му олеква, но не съвсем, защото познаваше Смити. Ако Джон заподозреше, че смъртта на София не е случайна, никога нямаше да се откаже. Надяваше се все пак полковникът да реши, че смъртта ѝ е причинена от грешка в лабораторията, а нападението над него няма връзка с нея. Прекратят ли атаките, вероятно щеше да се предаде. Тогава нямаше да е заплашен и Бил Грифин можеше да спре да се тревожи.

* * *

В облицованата с плочки от неръждаема стомана стая за аутопсии Смит видя как патологът се отдръпва от масата за дисекции. Въздухът беше студен и напоен с миризмата на формалдехид. Двамата мъже бяха облечени от глава до пети в зелени защитни облекла.

— Това е, Джон — въздъхна д-р Лутфалах. — Няма съмнение. Умряла е от вирусна инфекция, която е разрушила белите ѝ дробове.

— Какъв вирус? — настоятелно попита Джон, въпреки че много добре знаеше отговора.

— Ще оставя тази част на вас, Айнщайновците в Детрик. Кръвоизливът е в дробовете и почти никъде... но не е пневмония,

туберкулоза или нещо, което съм виждал преди. Бил е бърз и опустошителен.

Смит кимна. С огромно усилие на волята се абстрахира от мисълта кой лежи разрязан на дисекционната маса с канали за оттичане на кръвта и заедно с патолога се зае с тъжната задача да събира кръвни и тъканни проби.

* * *

Едва след аутопсията, когато бе свалил зелените ръкавици, шапка, маска и престилка и бе седнал отвън на една дълга пейка, Смит си позволи отново да тъгува за София.

Беше чакал твърде дълго. Беше си позволил да отсъства прекалено много за сметка на възбуждащите издирвания на медицински и научни открития по земното кълбо. Неоправдано си бе вярвал, че сега, когато е заедно със София, вече не е същият каубой. Оказа се, че не е бил прав. Дори след като ѝ предложи да се омъжи за него, той я бе оставил да го чака. Сега не можеше да върне назад пропиляното време.

Болката от нейната липса бе по-силна от всяко физическо нараняване, което бе преживявал. Опита се да възприеме истината, че никога вече няма да бъдат заедно. Сведе се напред и покри лицето си с длани. Копнеше за нея. През пръстите му се процеждаха сълзи. Мъка. Вина, Безнадеждност. Вече я нямаше, а единственото, за което бе в състояние да мисли, бе колко го болят ръцете да я прегърне още веднъж.

ГЛАВА 9

9:18 ч.

Бетеста, Мериленд

Повечето хора си мислят, че гигантският Национален здравен институт НЗИ е едно цяло, но са много далеч от истината. Разположен на повече от триста акра плодородна почва, само на десет мили от купола на Капитолия, НЗИ се състои от двадесет и четири отделни научни заведения, центрове и учреждения, в които работят шестнайсет хиляди души. От тях шест хиляди са с някаква научна степен — един наистина удивителен брой. Тук са събрани повече доктори, доценти и професори, отколкото в повечето колежи, а нерядко и в цели държави.

Лили Лоуенщайн — директор на Сметната палата на федералния медицински резерв СПФМР — размишляваше над тези неща, загледана през прозореца на своя кабинет, който се намираще на последния етаж в една от седемдесет и пет сгради на кампуса. Погледът ѝ се плъзгаше по цветните лехи, поляните, паркингите и останалите сгради, в които работеха толкова много високообразовани люде.

Гледаше и търсеше отговора там, където го нямаше. Като директор на СПФМР, самата тя бе високообразована, добре обучена и вече достигнала върха в своята професия. От кабинета наблюдаваше НЗИ, но не виждаше хората, сградите или каквото и да е. Това, за което си мислеше и всъщност много добре съзираше, бе проблемът ѝ. Той бе нараствал с годините и неочаквано се бе стоварил върху ѝ като легендарната праисторическа еднотонна горила.

Лили беше пристрастена комарджийка. Видът на хазарта нямаше значение — тя бе влюбена във всички. Първоначално прекарваше отпуските си в Лае Вегас. По-късно, когато постъпи на работа във Вашингтон, отиваше до Атлантик сити, защото можеше по-бързо да се добере до масите. Така нямаше проблем да прекарва там уикендите си, случайните си свободни дни и накрая всичките си вечери, като страстта ѝ се разпалваше успоредно с нарастването на дълговете ѝ.

Ако бе спряла дотук — залагания в казиното и редки посещения на рулетките в Пимлико и Арлингтън, — всичко щеше да си остане дреболия. Щеше да е досадно, да пресушава много добрата ѝ заплата и да предизвиква крамоли със семейството ѝ, когато престана да ги посещава и да изпраща поздравителни картички за Коледа и рождените дни на роднините си. Щеше да остане с малцина приятели, но проблемът ѝ нямаше да се превърне в ужасяващото чудовище, изправило се пред нея.

Залагаше по телефона с букмейкърите. Залагаше по баровете с други букмейкъри. Накрая заемаше пари от онези, които даваха на такива безлични, неударжими души като нейната. Сега дължеше повече от петдесет хиляди долара и някакъв мъж, без да издава името си, ѝ се бе обадил, за да я уведоми, че е изкупил всичките ѝ дългове и искаше да обсъдят заедно изплащането им. Ударът я смрази. Ръцете ѝ се разтрепериха. Гласът беше учтив, но се усещаше втъканата нишка на заплахата. Точно в девет и половина трябваше да се срещне с него в един от много добре познатите ѝ спортни барове.

Ужасена, тя се опита да измисли какво да прави. Нямаше илюзии. Разбира се, можеше да отиде в полицията, но тогава всичко щеше да излезе наяве. Щеше да изгуби работата си и вероятно да отиде в затвора. Естествено бе допускала нееднократно стъпка встрани при някои сделки за осигуряване на материали за института — почти несъзнателно разликата в цените се бе озовавала в джоба ѝ, а оттам — върху игралната маса. Дори беше бръкнала във фондовете. Нали така правят пристрастените комарджии?

Нямаше повече роднини или приятели, от които да вземе пари. Всъщност никога не би и посмяла да им признае, че има подобни проблеми.

Едната от двете ѝ коли беше депозирана, а апартаментът ѝ бе почти празен и ипотекан. Вече не бе омъжена. От месеци не беше изплащала своята част от вноската за обучението на сина си. Нямаше връзки, спестявания или земя.

Никой нямаше да ѝ помогне, даже акулите, които обикновено ѝ даваха високолихвени заеми. Вече не.

Не можеше дори да избяга. Единственият ѝ начин за преживяване бе работата ѝ. Без работата си тя бе нищо. Нищо.

* * *

От едно вътрешно сепаре на спортния бар Бил Грифин видя как жената влиза. Изглеждаше според очакванията му. Средна възраст, средна класа, почти стара мома, безлична. Може би малко по-висока. Малко по-тежка. Кестенява коса, кафяви очи, малка брадичка. Забелязваше се небрежност в облеклото. Костюмът ѝ не прилягаше особено на директор на голямо правителствено учреждение. Косата ѝ бе разрошена, сивите корени си личаха отдалеч. Комарджия.

Чувстваше се и лека надменност, когато застана сред бара в очакване някой да се запъти към нея и да ѝ се представи — черта на бюрократа от среден ранг.

Грифин я остави да се пече на собствения си огън.

Накрая излезе от сепарето, улови погледа ѝ и кимна. Тя се забърза към него.

— Мис Лоуенщайн?

Лили кимна, за да отхвърли смуцението си.

— А вие сте?

— Няма значение. Седнете.

Тя се настани нервно и неспокойно на стола, затова веднага премина в атака.

— Как разбрахте за дълговете ми?

Бил Грифин леко се усмихна.

— Всъщност не ви интересува точно това, нали? Кой съм, откъде знам за дълговете ви и защо съм ги изкупил — нищо от този род няма значение, нали?

Погледна към треперещите ѝ страни и брадичка. Тя срещна погледа му и стегна лицето си. Вътрешно той се поздрави. Жената бе ужасена и това я правеше уязвима за изкушения и заплахи.

— Тук съм да ви измъкна от блатото.

Тя презрително изсумтя.

— От блатото?

Никой комарджия не даваше и пет пари за премахването на задълженията си. Дълговете бяха досадни и опасни, но те малко го трогваха, щом означаваха рулетки, карти, талони. За тези неща

трябваше да се плаща в брой. Грифин знаеше, че Лили всеки ден щипваше тук-там, за да се види вечерта с повече от петдоларов залог.

Той хвърли кокала, който би накарало това кученце да размаха опашка.

— Ще можете да започнете на чисто. Ще залича дълговете ви. Никой няма да узнае и ще ви дам достатъчно за едно ново начало. Звучи ли добре?

— Да започна на чисто? — Вратът на Лоуенщайн възбудено се зачерви. За момент очите ѝ блеснаха от възхита. Но също толкова бързо се намръщи. Да, беше в беда, но не и идиот.

— Всичко зависи от това какво съм готова да направя за вас.

Навремето Грифин беше един от най-добрите вербовчици зад железната завеса. Подлъжи ги с лични придобивки, честна кауза и морални принципи и те ще се разколебаят. После ще скочат срещу това, което искаш от тях. Втори момент — пускаш морковчето и ги стискаш в железен юмрук. Не точно този аспект от работата му харесваше най-много, но беше добър и разбра, че е време да притисне жената.

— Не, всъщност не. — Гласът му бе леденостуден. — Вие не можете да ми се изплатите. Ако сте на противното мнение, ставайте и се измитайте оттук. Не ми губете времето.

Лили почервения като рак.

— Слушай ме сега, гаден, арогантен...

— Знам — сряза я Грифин, — тежко е. Вие сте шеф, нали? Грешите, аз съм шефът! Или утре ще сте без работа и без шансове да си намерите друга. Нито в правителството, нито в окръг Колумбия, вероятно никъде.

Лили се вцепени. След това се разплака. Не! Тя никога не плачеше. Никога не е плакала. Тя е шефът. Тя...

— Добре — каза Грифин. — Поплачете си. Изкарайте си го. Тежко е. И ще става още по-трудно.

Колкото по-съчувствено ѝ говореше Грифин, толкова по-силно се разреваваше Лили. През сълзи видя как се обляга назад и маха на сервитьорката, посочвайки своята чаша. Не я попита дали ще иска нещо. Тя внезапно разбра, че мъжът пред нея не е онзи, който всъщност я изнудва. Този бе посланик. Вършеше си работата. Равнодушен. Нищо лично.

Когато сервитьорката му поднесе бира, Лили се обърна към него засрамена, че я вижда хлипаща и със зачервени очи. Никога не се бе сблъсквала с нещо подобно, с някой подобен. Чувстваше се безкрайно самотна.

Грифин отпи от бирата си. Време беше отново да размаха морковчето.

— Е, по-добре ли се чувстваш? Може би това ще помогне. Разсъждавай така — брадвата щеше да падне някой ден. Сега ще избегнеш катастрофата, ще разчистиш масата, а аз ще ти дам малко отгоре, да кажем петдесет хиляди долара, за да започнеш на чисто. Всичко това за няколко часа работа. Сигурно за по-малко, ако си толкова добра, за колкото те мисля. Не е толкова зле, нали?

„Ще разчистиш масата... петдесет хиляди долара...“ Думите експлодираха в главата ѝ. Ново начало. Край на кошмара. Пари. Можеше да започне отначало. Да потърси помощ. Да отиде на терапия... О, това никога нямаше да се случи. Никога!

Тя премигна. Внезапно ѝ се прииска да целуне непознатия мъж, да го прегърне.

— Какво искате от мен?

— Точно в десетката — одобрително ѝ отвърна Грифин. — Знаех си, че си умна. Това ми харесва. Нуждая се от интелигентен човек.

— Не се опитвайте да ме ласкаете. Не сега.

Грифин се засмя.

— И си бойка. Винаги отвърщаш на удара. Висок дух, а? На никого няма да навредим. Само ще изтриеш няколко файла. След това си свободна.

„Файла? Да се изтрият? Нейните работни записки! Никога.“ Тя потрепна и се съвзе... Какво друго е очаквала? За какво друго би им била необходима? Тя беше на практика библиотекар. Шеф на Сметната палата на федералния медицински резерв. Разбира се, ставаше въпрос за медицински файлове.

Грифин я наблюдаваше. Това бе критичният момент. Първият шок на вербувания, разбрал какво ще трябва да извърши. Да предаде родината. Да предаде работодателя си. Да предаде семейството си. Да предаде доверието. Каквото и да е, докато я наблюдаваше, разбра, че моментът е отминал. Вътрешната битка. Тя вече си бе възвърнала самообладанието.

— Добре, това е неприятната част — кимна той. — Останалото е лесно. Ето какво искам. Има няколко дошли неотдавна доклада от форт Детрик, Централната епидемиологична лаборатория и много други места, които искам да бъдат изтрети. Напълно заличени. Всички копия. Никога не са съществували. Също и от Световната здравна организация за всички вирусни епидемии в Ирак през последните две години. Както и записите за няколко телефонни разговора. Можеш ли да го направиш?

Все още твърде шокирана да отговори, тя кимна.

— Има и още едно условие. Трябва да го направиш до обед.

— До обед? Сега? Когато офисите са пълни? Но как...

— Това си е твой проблем.

Отново можа само да кимне.

— Е — усмихна се Грифин, — желаете ли едно питие?

ГЛАВА 10

13:33 ч.

Форт Детрик, Мериленд

Смит трескаво работеше в „горещата“ лаборатория, заграден със стена от умора. Как бе умряла София? Предупреждението на Бил Грифин кънтеше в главата му, а и след смъртоносното нападение срещу него не можеше да повярва, че смъртта ѝ е случайна. Но вече нямаше съмнение, тя беше починала от синдрома на остро респираторно заболяване, причинено от смъртоносен вирус.

От болницата го бяха посъветвали да се прибере в къщи и да се наспи. Генералът му бе заповядал да последва съвета на лекарите. Вместо това той потегли директно към главния вход на форт Детрик. Пазачът тъжно му отдаде чест. Паркира на обичайното място, близо до монолитния блок на ААМИИЗИБ, издигнат от жълти тухли и бетон. Уморените вентилатори на покрива изхвърляха безкраен поток от силно филтриран въздух от лабораториите в „горещата“ зона.

Смит крачеше в полутранс от мъка и изтощение. Носеше хладилния контейнер с кръв и тъкани от аутопсията. Показа пропуска на пазача, който му кимна със симпатия. Продължи на автопилот. Коридорите бяха като мъглив лабиринт от завои, врати и мигащи лампи. Спря се пред кабинета на София и погледна вътре. В гърлото му заседна буца. Преглътна с труд и се отправи забързано към преддверието на лабораторията, където се облече в защитния си костюм.

Работеше сам противно на съветите, инструкциите и собствения си опит относно процедурите за безопасност, използвайки кръвните и тъканните проби от София. Повтори лабораторната работа, извършена от нея — изолира вируса от трите жертви, изследва го под електронен микроскоп. После използва всички антители от замразените банки на ААМИИЗИБ, събрани от жертви на други болести из целия свят. Вирусът, убил София, не реагираше. Проведе анализ на ДНК-веригата, за да го идентифицира и да направи предварителна схема. След това

прехвърли данните към своя кабинет, където влетя седем минути по-късно, необходими му да свали скафандъра и да се измие.

На компютъра сравни своите данни с тези на София. Накрая се облегна назад и се загледа в празното пространство. Вирусът, убил София, нямаше прецедент. Доближаваше се по ДНК с този или онзи, но винаги оставаше по-различен.

Макар и обсебен от смъртта на София, той усети ужаса и потенциалната заплаха за света от този нов и смъртоносен вирус. Четирите жертви може би бяха само началото.

Как се е заразила София?

Ако се бе случил инцидент, при който да е влязла в контакт с непознатия вирус, тя незабавно щеше да докладва.

Противното би било не само неподчинение, но и лудост. Патогените в горещата зона бяха смъртоносни. Нямаше ваксина или лекарство, но съществуваха методи да се засили съпротивата на организма, бързите медицински реакции бяха спасили не един човек от неизлечими болести.

Детрик разполагаше със специална клиника, чиито специалисти знаеха всичко за вирусите. Ако някой можеше да я спаси, това щяха да са те и тя го знаеше.

На всичко отгоре София бе учен. Ако смяташе, че има и най-далечна възможност да се е заразила, би наредила всичко, което ѝ се случва, да бъде записано и прибавено към останалите знания за вируса. Така би спасила други. Щеше да докладва при най-малкия симптом. Сигурно е! Като се прибави и бруталната атака над него, Смит можеше да направи само едно заключение. Смъртта ѝ не е случайна.

В главата му отекнаха думите ѝ: „... лабораторията... някой... удари...“.

Разкъсаните слова не означаваха нищо за него в онзи ужасен момент, но сега придобиха нов смисъл. Дали някой бе нахлул в лабораторията и я бе нападнал, както бяха нападнали него?

Нетърпеливо отново се зарови в бележките, докладите и записите за някакъв намек какво всъщност се е случило. Забеляза няколко цифри и букви, изписани с блед молив на предпоследната страница в полето на дневника ѝ. Там подробно бе записана всяка

стъпка при изследването на непознатия вирус. С мъка разчете ИПЛ-57-99.

Веднага разбра, че ИПЛ е съкращение на института „Принц Леополд“ в Белгия. В това нямаше нищо особено — просто бележка за друг учен, който работи по вируса. Числата можеше да означават хронология или номер на експеримент. И все пак какво бе по-различното тук? Тя винаги, винаги записваше подобни неща след дадения доклад. След!

Записката се намираще встрани срещу доклад, занимаващ се с проблема за трите жертви, разделени от географски разстояния, от възраст, пол, обстоятелства и опит. Бяха умрели от един и същи вирус, по едно и също време, без да заразят никого наоколо.

Коментарът не споменаваше нищо за „Принц Леополд“, следователно бележката не бе на мястото си.

Той внимателно прегледа двете последни страници. Отдели ги от дневника, за да може да огледа и местата, където хартията е била залепена. Увеличителното му стъкло не показва нищо.

Замисли се за момент и после постави дневника под големия дисекционен микроскоп. Разположи листата под лещите и погледна през окуляра. Внимателно нагласи фокуса. Въздъхна дълбоко, когато го видя — срезът беше точен и деликатен, сякаш направен с лазерен скалпел. Но не достатъчно, за да скрие истината от мощния микроскоп. Една от страниците беше откъсната.

* * *

Бригаден генерал Калвин Кайлбургер стоеше пред отворената врата на офиса на полковник Смит. Ръцете му бяха скръстени отзад, краката разкрасени, биволското му лице бе приело зловещо изражение. Изглеждаше като Патън, застанал върху танка си и окуражаващ Четвърта бронирана дивизия преди сражението за Ардените.

— Заповядах ти да си отидеш в къщи, полковник Смит. В това състояние не можеш да помогнеш на никого. За този проблем се нуждаем от служители с ясно съзнание. Особено сега, когато сме лишени от проникателността на д-р Ръсел.

Смит не вдигна поглед.

— Някой е откъснал последния лист на дневника ѝ.

— Прибирай се в къщи, полковник!

Едва сега Смит го погледна.

— Не ме ли чу? Липсва една страница от последните ѝ записки.

Защо?

— Махнала я е, защото не ѝ е харесвала.

— Всичко ли си забравил за науката, откакто си се накичил със звезди? Никой не унищожават изследователски записи! Мога да ти кажа, че откъснатото е свързано с доклад от института „Принц Леополд“. Никъде не открих негово копие.

— Вероятно е в компютърните бази данни.

— Там смятам да го потърся.

— Нищо няма да търсиш повече. Първо искам да си починеш, а след това ми трябваш за Калифорния вместо д-р Ръсел. Трябва да говориш със семейството на майор Андерсън, с приятелите му и с всеки, който го е познавал.

— Не, по дяволите! Прати някой друг.

Искаше му се да разкаже на Кайлбургер за нападението във Вашингтон. Това щеше да убеди генерала да задълбае как София се е заразила. Но Кайлбургер щеше да поиска да разбере какво е правил във Вашингтон, когато е трябвало вече да е във форт Детрик. Така щеше да излезе наяве мистериозната му среща с Бил Грифин. Не можеше да предаде стария си приятел, следователно трябваше да измисли други начини за убеждаване.

— Нещо не е наред около смъртта на София. Сигурен съм. Трябва да открия какво е то.

Генералът избухна.

— Не и през работното си време в армията. Имаме много по-сериозен проблем от смъртта на един служител, полковник, без значение кой е бил той.

Смит скочи от стола като атакуваща кобра.

— Тогава вече не съм в армията!

За момент Кайлбургер го изгледа, стисна юмруци зад гърба си. Лицето му бе почервеняло и за малко да каже на Смит да се разкара, щом толкова му се иска. Писнало му бе от неговото неподчинение.

След това размисли. Щеше да изглежда зле в досието му — офицер, който не успява да вдъхне лоялност у подчинените си. Не му

беше времето да се разправя с арогантността и неподчинението на Смит. Наложил си да смекчи тона.

— Добре, предполагам, че не мога да те обвинявам. Продължавай по случая с д-р Ръсел. Ще изпратя някой друг в Калифорния.

* * *

14:02 ч.

Бетеста, Мериленд

Въпреки че бързаше, на Лили ѝ отне цялата сутрин, за да свърши, каквото ѝ бе поръчал непознатият мъж. Сега привършваше празничния обяд в любимия си ресторант. Отпивайки бавно от второто си дайкири, разглеждаше високите сгради през прозореца. Напомняха ѝ за един мини Далас, огрян от зората на ранен октомврийски ден.

Изненадващо проникването в огромната компютърна медицинска мрежа на Световната здравна организация се оказа най-лесната задача. Никой не си бе направил труда да защити научната и хуманитарната информация. Детска игра бе да изтрие всички данни за двете малки вирусни епидемии, избухнали в Багдад и Басра. Всички записи за жертвите и оцелелите изчезнаха яко дим.

Иракската компютърна система бе остаряла с пет години и беше шега да премахне оригиналните доклади. Учудващо бе, че повечето от оригиналите вече бяха изтрети от режима на Саддам Хюсеин. Вероятно не е искал да покаже слабост или че се нуждае от помощ. Без съмнение.

Изтриването на единствения доклад от Белгия от всички електронни хранилища на нейното ведомство, от тези на ААМИИЗИБ, Централната епидемиологична лаборатория, както и на останалите научни заведения по света ѝ отне много повече време. Най-тежката задача бе да премахне телефонните записи във форт Детрик. Наложил се да потърси помощ от приятел, работещ в телефонната компания, който ѝ дължеше услуга.

Водена от нездраво любопитство, тя се опита да разбере каква е причината, скрита зад инструкциите на изнудвача. Между записите,

които премахна, нямаше нищо общо, освен че всички бяха свързани с някакъв вирус. Стотици друга доклади прелитаха между различните „горещи“ лаборатории по света, но изнудвачът ѝ не бе показал интерес към тях.

Каквото и да целеше, нейната част беше успешно изпълнена. Не я бяха засекли, не беше оставила следи и скоро щеше да е свободна от финансовите си главоболия. Обеща си, че никога няма да затъва толкова надълбоко. С петдесет хиляди долара можеше да отиде във Вегас или в Атлантик сити и да си върне всичко загубено. С безгрижна усмивка реши да започне с хилядарка още довечера в „Капиталс“.

Почти се смееше, когато напусна ресторанта и зави зад ъгъла към бара, в който я чакаше любимият ѝ букмейкър. Чувстваше непоклатимото убеждение, че не може да загуби. Не и сега. Никога повече.

Дори когато чу писъци зад себе си, скърцането и свистенето на гуми и метал, когато се обърна и видя голям черен джип да се носи по тротоара право към нея, на лицето ѝ бе изписана широка усмивка. Колата връхлетя, изви към улицата и изчезна. Лили продължаваше да се усмихва, умирайки върху тротоара.

* * *

15:16 ч.

Форт Детрик, Мериленд

Смит се отдръпна от компютърния екран. Имаше пет доклада от института „Принц Леополд“, но никой не бе пристигнал вчера или рано тази сутрин. Всичките се отнасяха за поредните неуспехи в идентифицирането на вируса.

Трябваше да има доклад с нова информация — поне с един важен факт, който да е вдъхновил София да изпише цяла страница за нова линия на изследването. Претърси базата данни на Детрик, Централната епидемиологична лаборатория, свърза се с армейския суперкомпютър, за да прегледа всяка „гореща“ лаборатория в света, включително и тази в самия „Принц Леополд“.

Не откри нищо.

Вбесен, се загледа в отказващия сътрудничество монитор. Или София е допуснала грешка и е записала грешен код, или докладът никога не е съществувал, или...

Или е бил изтрит от всички бази данни по света, включително и от самия източник.

Трудно за вярване. Но не бе невъзможно да се направи. Странното бе, че някой го е направил, затруднявайки изследванията върху толкова опасен вирус. Смит тръсна глава, опитвайки се да отхвърли идеята, че в липсващата страница е имало нещо от критична важност, но не успя. Страницата е била откъсната! Откъсната от някой, който е влязъл и излязъл от базата незабелязан. А може би са били повече?

Протегна ръка към телефона, за да открие кой още е бил в лабораторията миналата нощ. Но след като говори с целия екип и със старшина Дафърти, не бе по-близо до отговора. Всичките подчинени на Дафърти си бяха отишли в къщи към 18:00 ч, а учените, даже Кайлбургер бяха останали до два през нощта. След това София е била сама.

Пазачът Грасо не бе видял нищо подозрително. Даже беше пропуснал как София е излязла от форта. На външната врата охраната се кълнеше, че не са видели никого след два часа, но очевидно и те не бяха забелязали София, следователно свидетелствата им бяха маловажни. А и той се съмняваше, че някой достатъчно умел да откъсне страницата по начин, незабележим за невъоръжено око, ще привлече вниманието на дремеците пазачи към себе си.

Смит бе в задънена улица.

И тогава в главата си чу гласа на София. Затвори очи и отново видя красивото ѝ лице, изкривено от ужасяваща болка. Спомни си как падна в ръцете му, бореща се за въздух, но успя да прошепне „... някой... удари...“.

* * *

17:27 ч.

Моргата, Фредерик, Мериленд

Д-р Луфталах беше раздразнен.

— Не разбирам какво повече можем да открием, полковник Смит. Аутопсията беше ясна. Няма ли да си починете? Учудвам се, че още сте в състояние да ходите. Нуждаете се от сън.

— Ще поспя, когато узная какво се е случило с нея. Не питам какво я е убило, питам как.

Неохотно патологът се съгласи да се срещне със Смит в залата за аутопсии. Естествено не се чувстваше щастлив, че трябва да се откъсне от леденото си мартини.

— Как? — вдигна вежди Лутфалах. Това бе твърде много и не направи опит да прикрие острия си като бръснач сарказъм. — Бих казал по обичайния начин, по който убива всеки смъртоносен вирус.

Смит не му обърна внимание, опитвайки се да не се срине при вида на тялото на София, толкова бледо и безжизнено.

— Всеки сантиметър от нея, докторе. Провери милиметър по милиметър. Гледай за нещо необичайно, нещо, което сме пропуснали.

Все още недоволен, патологът се зае за работа. Двамата медици работеха в мълчание около час. Лутфалах бе започнал да показва раздразнението си, когато изпод маската му се чу приглушено възклицание.

— Какво е това?

Смит подскочи.

— Какво? Какво откри? Покажи ми!

Този път Лутфалах не му отговори. Оглеждаше лявата ръка на София.

— Д-р Ръсел беше ли диабетик?

— Не! Какво откри?

— Да е използвала някакви интравенозни лекарства.

— Не.

— Да е взимала наркотици, полковник?

— Не, по дяволите.

— Тогава погледнете.

Двамата заедно се наведоха над свивката на левия лакът. Следата беше почти невидима — зачервяване и подутина. Толкова малки, че никой не би ги забелязал. В средата на зачервяването забелязаха миниатюрната дупчица от спринцовка — направена експертно, както бе откъсната липсващата страница.

Смит рязко се изправи. Обхвана го ярост. Вдигна юмруци към челото си. През цялото време го бе подозирал. Вече го знаеше със сигурност.

София бе убита.

* * *

20:16 ч.

Форт Детрик, Мериленд

Джон Смит влетя в офиса и отиде до бюрото си. Не седна. Не можеше. Крачеше из стаята напред-назад като животно в клетка. Въпреки изтощението мислите му бяха остри като бръснач. Концентрираше се. Въпреки световните проблеми сега за него съществуваше една-единствена цел — да открие убиеца на София.

Добре тогава. Мисли! Трябва да е научила нещо толкова опасно, че се е наложило да я убият и да премахнат всички физически следи от това, което е открила или отгатнала.

Какво друго правят учените по света, когато изследват нещо? Разговарят помежду си. Грабна телефонната слушалка.

— Свържете ме с командващия охраната на базата.

Показалецът за малко да издълбае дупка в плота на бюрото, докато барабанеше в ритъма на стар боен марш.

— Тук е Дингман. С какво мога да съм ви полезен, полковник?

— Пазите ли записи от всички телефонни разговори в ААМИИЗИБ?

— Обикновено не, но можем да открием някое определено обаждане от или до базата. Какво по-точно ви интересува?

— Всички, с които е разговаряла д-р Ръсел от събота насам.

— Оторизиран ли сте, сър?

— Питайте Кайлбургер.

— Изчакайте малко, полковник.

Петнадесет минути по-късно Дингман се обади и му предостави списък с приходящите и изходящите телефонни обаждания на София. Не бяха много, след като д-р Ръсел и останалите се бяха заровили в лабораториите и кабинетите, работейки върху вируса. Тя се бе обадила

пет пъти, три от които бяха разговори с чужбина. Само четири пъти я бяха потърсили. Всичките бяха отбелязани като разговори, отнасящи се до това, какво не е открито и какъв опит е пропаднал.

Разочарован, той седна, но веднага след това се изстреля от креслото. Затича се по коридора и нахлу в офиса на София. Отново прегледа всичко на бюрото ѝ. Провери чекмеджетата. Не грешеше. Месечният телефонен дневник, който Кайлбургер настояваше всеки да води, също липсваше. Върна се обратно в своята стая и отново набра номер.

— Мисис Къртис? Дали София е предала по-рано октомврийския си телефонен дневник? Не? Сигурна ли сте? Благодаря.

Бяха взели телефонния ѝ дневник. Убийците. Защо? Защото наистина е имало телефонен разговор, който би разкрил онова, което се опитваха да скрият. Бил е изтрит заедно с доклада от „Принц Леополд“. Явно са могъщи и умни.

Бяха изградили непреодолима стена пред откритието на София.

Трябваше да разкрие отговора по друг начин — да провери историята на жертвите. Нещо трябва да ги е свързвало, преди да умрат, нещо трагично, смъртоносно. Отново се протегна към телефона.

— Тук е Джон Смит. Генералът в офиса ли си е?

— Със сигурност, полковник. Изчакайте.

— Благодаря.

— Генерал Кайлбургер слуша.

— Още ли искате утре да отида в Калифорния?

— Какво промени решението ви, полковник?

— Може би получих просветление. По-голямата опасност е с по-голям приоритет.

— Така е — изсумтя невярващо Кайлбургер. — Добре, войнико. Ще излетиш от Андрюз в осем часа сутринта. Ела в седем в офиса ми за инструкции.

ГЛАВА 11

17:04 ч.

Парк Адирондак, Ню Йорк

Въпреки широко разпространеното по света мнение, две трети от Ню Йорк не се състоеше от небостъргачи, супер-магистрала и финансови центрове.

Виктор Тремон, изпълнителен директор на Бланчард Фармацевтика, стоеше на верандата в своята вила сред обширния парк Адирондак, загледан в пурпурните отблясъци на залеза. С третото си око той можеше да види географската карта на района: ширнал се от Върмонт на изток почти до езерото Онтарио на запад, от Канада — на север, и до южните предградия на Олбъни. Шест милиона акра от плодородна обществена и частна земя, буйни реки, хиляди езера, четиридесет и шест върха, някои от които се издигаха на повече от две хиляди метра.

Тремон знаеше всичко това, понеже имаше рафиниран интелект, който автоматично поемаше, съхраняваше и използваше важните факти. Паркът „Адирондак“ бе от жизнено значение за него не само заради удивителната природа, а и защото представляваше една прекрасна, рядко населена пустош. Една от историите, които обичаше да разправя на гостите си пред камината, беше за един държавен данъчен служител, който си купил лятна вила в местността. Усъмнил се, че сметките и местните такси са твърде високи, и решил да провери законността им. В процеса на разследването — и тук Тремон се засмиваше от сърце — той открил огромна корупция сред местните държавни служители. Данъчният инспектор събрал доказателства и повдигнал обвинение, но не успял да събере достатъчно съдебни заседатели на делото, защото постоянните жители били толкова малобройни, че повечето от тях или били пряко замесени в престъпната схема, или имали роднини сред корумпираните.

Тремон се усмихна. Изолацията и корупцията създаваха неговия горски рай. Преди десет години той премести „Бланчард

Фармацевтика“ в един модерен тухлен комплекс, който бе наредил да построят сред лесовете на селището Лонг Лейк. По същото време тайно премести постоянното си жилище край недалечното езеро Магуа.

Тази вечер, когато слънцето залязваше сред оранжеви пламъци по борове и планинските върхове, Тремон бе вперил поглед в яркото зарево и поглъщаше неизчерпаемата власт, която тази гледка, тази вила и този начин на живот излъчваха.

Постройката бе една от големите сгради, издигнати наоколо от богатите към края на XX век. Макар построена от дърво като останалите, тя бе единствената оцеляла в околността. Скрита под зеления покров и от гъстата гора откъм езерото, вилата бе напълно невидима за външни лица. Тремон бе планирал реставрирането ѝ така, че растителността да избуи и съграденото от човешка ръка да се изгуби сред хаоса от храсти, борове и кленове. Нямахме пощенска кутия до отбивката на щатското шосе, нито кей на езерния бряг, които да разкрият присъствието ѝ. За нея знаеха само Виктор Тремон, няколкото доверени партньори в неговия секретен проект Хадес, както и лоялните учени и техници, работещи на втория етаж.

Когато октомврийското слънце се спусна още по-ниско, ледената нощ обви Тремон. Все пак не бързаше да се прибере. Наслаждаваше се на луксозната си цигара и вкуса на петдесетгодишното уиски „Лангаволин“. То стопляше кръвта му и галеше гърлото му с приятна топлина. „Лангаволин“ вероятно бе най-хубавото уиски в света, но тежкия дъбов аромат и невероятно балансираният му вкус бяха малко познати извън Шотландия. Причината бе, че Тремон просто изкупуваше всяка година цялото производство от спиртоварната в Айсли.

Но както си стоеше облян от последните златисти лъчи на деня, пустошта, а не уискито бе причина за усмивката по патрицианските му устни. Девственото езеро бе само на един хвърлей от пренаселения Ракет. Високите борове бавно се поклащаха и ароматът им изпълваше въздуха. В далечината голите скали на връх Марси блестяха като пръст, сочещ бога.

Планините привличаха Тремон още, когато бе юноша в Сиракуза. Баща му, професор по икономика в тамошния университет, не бе в състояние да контролира сина си, както не би могъл и онзи задник — президентът на Бланчард. И двамата му натякваха, че никой

не може да прави каквото си поиска. Никога не бе разбирал това тесногърдие. Какво ограничение би могло да съществува освен собственото ти въображение. Възможности? Смелост? Проектът Хадес беше доказателството. Ако знаеха в началото какво замисля, щяха да отсекат, че е невъзможно. Никой не би могъл да го направи.

Вътрешно изсумтя с отвращение. Те бяха смешни малки хора. След няколко седмици проектът щеше да приключи с пълен успех. Той щеше да постигне пълен успех. След това Щяха да последват десетилетия на печалби.

Може би, защото бе достигнал последния етап на Хадес, често се улавяше, че мисли за отдавна починалия си баща. По един странен начин той бе единственият човек, към когото бе изпитвал уважение. Старецът не разбираше сина си, но стоеше зад него. Като малък, Тремон бе очарован от филма „Йеремия Джонсън“. Гледа го десетина пъти. Веднъж, в една ледена зима, се изкачи в планината, решен да живее като Джонсън. Искаше да се прехранва от събиране на диви плодове, да изравя корени и да ловува за. Да се бие с индианци. Да се хвърли в героично приключение, което малцина имаха куража и въображението да предприемат.

Но в цялото му преживяване липсваше благородство. Застреля два елена с бащиния „ремингтън“, като по погрешка едва не уби някакви туристи. След това се разболя от отровни плодове и едва не замръзна в снега. За щастие по липсващата пушка, раница и непрекъснатия му брътвеж за филма баща му се досети накъде се е отправил. Когато лесничите вдигнаха ръце от претърсването на горите, баща му настоя да продължат. Използва всичките си политически и академични връзки, за да ги принуди. Горската охрана протестираше, но се подчини и случайно го откри полупремръзнал в една пещера по планинския склон.

Въпреки всичко той считаше това преживяване за най-важното в живота си. От планинското си фиаско разбра, че природата е безчувствена, жестока и неприятелски настроена към човека. Разбра, че физическите предизвикателства не го блазнят — твърде лесно можеше да загуби. Но най-важният урок беше скритата причина, заради която Джонсън бе отишъл в планината. Дотогава си мислеше, че основното е приключението, битките с индианци, мъжеството. Грешка! Причините бяха парите. Планинците бяха трапери и всичко,

което правеха, трудностите, които понасяха, имаха една-едничка цел — да забогатеят.

Никога не го забрави. Привлекателността и простотата на целта оформи живота му.

Докато размишляваше за тези неща, разбра, че му се иска баща му да присъства на заключителната среща по проекта „Хадес“. Старецът най-сетне щеше да осъзнае, че човек може да постигне всичко, стига да е достатъчно умен и последователен. Щеше ли баща му да се почувства горд? Едва ли. Засмя се на глас. Жалко за стария човек. Майка му сигурно би се гордяла, но това нямаше значение. Жените не се броят.

Внезапно застана нащрек. Наклони глава, заслушвайки се. Шумът от роторите на хеликоптера се усилваше. ТрEMON остави чашата, хвърли цигарата си в голям кристален пепелник и се запъти към огромната, силно осветена всекидневна. От стената надничаха стъклените очи на планинските трофеи. Мебелите бяха само от дърво и кожа. Ръчно тъканите килими застилаха пода около голямото кръгло огнище в средата на помещението. Подмина пращящия огън и тъмния коридор, в който ухаеше от кухнята на прясно изпечени бисквити. Излезе навън в студения сумрак. Хеликоптерът, Бел 892С-хелибус, се приземяваше на площадката, стотина метра по-надолу. Четиримата мъже, слезли от него, бяха в улегналата възраст между четиридесет и пет, петдесет и пет — както и самият ТрEMON. За разлика от него те бяха облечени в скъпи делови костюми. Изисканите им маниери сочеха, че са част от привилегированата бизнес класа.

Под бученето на моторите ТрEMON поздрави всички с широка усмивка и бурното ръкомахане на стар приятел. Помощник пилотът скочи от хеликоптера, за да разтовари багажа им. ТрEMON махна към вилата и поведе посетителите.

Минути след като „хелибусът“ се издигна в полумрака, на площадката се приземи далеч по-малък хеликоптер 206-В Джет Рейнджър III. От него излязоха двама много по-различни мъже. Носеха обикновени сака, които никой не би погледнал два пъти.

Високият смугъл мъж в тъмносин костюм беше с набраздено от дребна шарка лице, с гъсти вежди и нос, закривен като ятаган. Кръглоликият с широки рамене и светлокестенява коса бе облечен в сиво. Нямаха багаж. Не само обикновеното им облекло и липсата на

багаж ги правеха толкова различни. Имаше нещо в начина, по който се движеха... Тренираната походка на хищници, която всеки запознат с подобни неща щеше да сметне за опасна.

Двамата се наведоха под роторите на хеликоптера и последваха останалите.

Въпреки че Виктор Тремон не се обърна, другите четирима ги забелязаха. Спогледаха се нервно, сякаш са ги виждали и друг път.

Надал ал Хасан и Бил Грифин не реагираха нито на равнодушието на Тремон, нито на нервността на останалите. Безшумно огледаха местността и влязоха във вилата през задната врата.

* * *

Тремон и четиримата гости вечеряха около дългата банкетна маса, изработена от масивно норвежко дърво. Менюто им беше достойно за пир във Валхала: задушена по японска рецепта дива патица с гъби, нелегално уловена местна пъстърва, еленско — отстреляно лично от Тремон — със задушена белгийска цикория и френско сирене от тазгодишната лионска селекция. Зачервени и заситени, мъжете се разположиха по плюшените кресла във всекидневната. Наляха си коняк — „Реми Мартен“ „Кордон Бльо“, и кубински цигари „Мадурос“, произведени специално за Тремон. След като се настаниха около камината, Тремон довърши доклада си за моментното състояние на проекта, който бе приковал усилията, надеждите и мечтите им от цяло десетилетие.

— ...винаги сме смятали, че мутацията ще протече при американците година по-късно сравнено с проведения експеримент с неамериканци. И причините за това намирахме в доброто здравословно състояние, хранене и генетика. Е...

Тремон млъкна, за да подчертае думите си и да разгледа лицата им. Всички те бяха с него от самото начало — година след като се завърна от Перу със странния вирус и маймунската кръв. Отдясно седеше Джордж Хайем. Изглеждаше като десен халф, висок и мускулест. В онези далечни дни беше млад счетоводител, който веднага подуши финансовия потенциал в начинанието. Сега бе

главният счетоводител на Бланчард, но в действителност работеше за Тремон. До него бе Ксавиер Бекер, затлъстяващ компютърен гений, който бе съкратил с пет години усъвършенстването на вируса и подготовката на серума. Срещу Тремон се усмихваше Адам Кейн, бивш хабилитиран вирусолог. Навремето един бегъл поглед върху сметките на Джордж окончателно свърза бъдещето му с Бланчард и Тремон. Той успя да изолира смъртоносния мутирал вирус и да го запази стабилен за около седмица. От другата страна на Бекер бе началник охраната на Бланчард, който от самото начало прикриваше заговора.

Тайните му партньори бяха готови и жадуваха да разпределят плячката.

Тремон продължи паузата още една секунда.

— Вирусът се появи в Съединените щати. Скоро това ще стане по целия свят. Страна след страна. Епидемия. Пресата все още не знае, но скоро ще бъде в час. Никой не може да я спре, както и вируса. Единственият изход на правителствата е да платят нашата цена.

Четиримата се усмигнаха. Очите им блеснаха в доларови знаци. Много големи доларови знаци.

Но имаше и нещо друго — триумф, гордост, нетърпение. Професионално те вече бяха успели. Сега следваше финансовият успех, несметните богатства, връхът на американската мечта.

— Джордж? — попита Тремон.

Хайем рязко промени изражението си. Изглеждаше тъжен и покрусен.

— Изчисленията за печалбите на акционерите вече са готови... — поколеба се той. — Страхувам се, че са по-малко, отколкото се надявахме. Пет... най-много шест... милиарда долара. — Гръмко се разсмя на собствената си шега.

Ксавиер Бекер се намръщи на лекомислието му и побърза да се намеси.

— А нещо за тайния одит, който открих?

— Джон каза, че го е виждал само Халдейн — обясни Тремон. — Ще се оправя с него след официалната вечеря на борда на директорите след годишната сбирка. Какво друго Ксавиер? — Мерсер Халдейн беше президентът на „Бланчард Фармацевтика“.

— Подправих компютърните файлове. От тях се разбира, че работим вече цяло десетилетие върху коктейл от рекомбиниращи се антители. Серумът е резултат от тези многогодишни усилия. Подобрявали сме го, откакто сме взели патент. Вижда се, че сме приключили с последните изпитания. Сметките показват и астрономическите ни разходи — в гласа на Ксавиер се чувстваше възбуда. — Запасите ни са от милиони дози и нарастват.

Адам се засмя.

— Никой нищо няма да заподозре.

— Дори да заподозрат, никога няма да открият следа — Доволно потри ръце шефът на охраната.

— Само ни кажи кога да се раздвижим — призова го Джордж.

Тремон се засмя и вдигна ръка.

— Не се безпокойте. Създал съм график за действията ни. Всяка следваща стъпка е съобразена с времето, нужно им да осъзнаят, че са изправени пред епидемия. Ще се занимая с Халдейн преди сбирката на борда.

Петимата мъже отпиха, а бъдещето им се струваше все по-бляскаво.

Тремон остави брeндитo. Лицето му придоби мрачен вид. Отново вдигна ръка, за да въдвори тишина.

— За нещастие сме поставени в ситуация, която може да се окаже по-голям проблем от одита. Колко голяма или малка е опасността и дали въобще съществува след няколкото уби... ъ-ъ... мерки, които бяхме принудени да предприемем, все още не можем да установим. Уверявам ви, че ситуацията ще бъде наблюдавана и внимателно контролирана.

— Какъв проблем? — намръщи се Макгроу. — Защо не съм бил уведомен?

— Защото не исках дори косвено да замесвам Бланчард. — Очакваше, че Макгроу ще чувства ревност по въпросите свързани със сигурността, но всеки трябваше да си знае мястото, а човекът, взимащ крайните решения, беше самият той. — Проблемът се състои в една от онези невъзможни за предвиждане ситуации, които провалят и най-добре обмислените начинания. Когато бях на онова паметно пътешествие в Перу, което сложи началото на нашия проект, там се натъкнах на група стажанти. Не си обръщахме особено внимание,

защото моята група бе съставена от биолози, а те следваха в някакъв факултет по антропология — Поклати глава, за да подчертае изумлението си. — Преди три дни един от тях ми се обади. Когато си каза името, съвсем смътно си припомних една студентка, която проявяваше някакъв интерес към работата ми. Тя продължила обучението си и станала клетъчен и молекулярен биолог. Проблемът е, че по-късно постъпила на работа в ААМИИЗИБ, който изследва първите смъртни случаи. Както очаквахме, те не са успели да идентифицират вируса. Но уникалната комбинация от симптоми внезапно ѝ припомнила пътешествието в Перу. Спомнила си името ми. Обади ми се.

— Исусе! — червендалестото лице на Джордж стана пепеляво.

— Свързала е вирусът с теб? — изръмжа Джек Макгроу.

— С нас! — експлодира Ксавиер.

Тремон вдигна рамене.

— Отрекох. Убеждавах я, че греша, че не е имало такъв вирус. След това изпратих Надал ал Хасан и хората му да я елиминират.

Настъпи колективно успокоение в просторната стая. Изпълниха я въздишки на облекчение. Бяха работили усилено повече от десет години по този на пръв поглед хазартен проект. Бяха рискували кариерата и здравето си и нямаха никакво намерение да изпуснат богатството, което сега бе на една ръка разстояние.

— За съжаление не успяхме да направим същото с нейния годеник и партньор в изследванията. Той ни избяга. Съществува вероятност да му е разкрила нещо, преди да умре.

Джек Макгроу разбра.

— Ето защо Надал ал Хасан е тук. Знаех си, че става нещо.

— Не правете от мухата слон. Извиках Ал Хасан просто да докладва докъде сме стигнали.

Тишината в стаята бе по-оглушителна от всеки звук. Ксавиер я наруши.

— Добре. Да чуем какво има да ни казва.

Огънят се бе превърнал в тлеещи въглени и няколко проблясващи искри. Тремон се приближи до огнището. Натисна бутон в стената му. В стаята влязоха първо Ал Хасан, а после и Бил Грифин. Арабинът застана до Тремон, а Бил ненатрапчиво се оттегли в ъгъла. Надал представи подробностите от случая с д-р Ръсел, смъртта ѝ и как е

премахнал всички следи, водещи до проекта „Хадес“. Описа реакциите на Смит. Обрисова изнудването на Лили Лоуенщайн и изтриването на всички записи.

— Вече нищо не ни свързва с Ръсел или вируса — завърши Ал Хасан, — освен полковник Смит.

— Това е доста голямо „освен“ — намръщи се Макгроу.

— Така мисля и аз — съгласи се Ал Хасан. — Нещо го е направило подозрителен. Решил е, че смъртта ѝ не е случайна. Разследвал е усилено обстоятелствата, зарязвайки задълженията си по работата над вируса.

— Може ли да ни открие? — нервно попита счетоводителят.

— Всеки може да го направи, ако тършува достатъчно дълго и усилено. Затова мисля, че трябва да го елиминираме.

Виктор Тремон кимна към задната част на стаята.

— Но ти не си съгласен, Грифин?

Всички се обърнаха към бившия агент на ФБР, който се бе облегал на стената зад тях. Бил Грифин си мислеше за Джон Смит. Направи невъзможното да предупреди стария си приятел. Използва старите си пропуски, за да научи от офиса му, че е извън града. Нае детективска агенция, която, събирайки информацията парче по парче, откри на коя конференция е Джон. Оттам разкри къде е отседнал в Лондон.

Вълчият му поглед обходи петимата, които го наблюдаваха изпитателно, и направи онова, което трябваше, за да спаси себе си, докато отвличаше огъня от Джон.

Сви равнодушно рамене.

— Смит толкова усилено тършува, за да открие какво се е случило с тази Ръсел, че според мен тя нищо не му е казала за Перу или за нас. В противен случай вече щеше да е тук, да чука на вратата, за да разговаря с вас, мистър Тремон. Къртицата ни в ААМИИЗИБ докладва, че Смит е спрял да разследва смъртта на годеницата си и се е съсредоточил върху вируса. Даже утре лети към Калифорния, за да интервюира семейството и приятелите на майор Андерсън.

Тремон кимна замислено.

— Надал?

— Къртицата в Детрик каза, че генерал Кайлбургер е заповядал на Смит да отиде в Калифорния, но той отказал. По-късно се е обявил

за доброволец, а това е нещо твърде различно. Предполагам, че в Калифорния ще търси потвърждение на подозренията си.

— Той е доктор — каза Грифин — и е бил на аутопсията. Е, и? Не са открили нищо. Нищо не подозират. Погрижил си се за всичко, Надал.

— Не знаеш какво е открил Смит при аутопсията.

— Тогава го убий. Това решава проблема. Но всяко ново убийство увеличава опасността от разкрития. Особено убийството на годеника на д-р Ръсел и партньора в изследванията ѝ. Особено, ако вече е казал на генерал Кайлбургер за нападението над него в окръг Колумбия.

— Ако чакаме, може да стане твърде късно.

Тишината в стаята бе толкова тежка, че можеше да срине самата вила. Конспираторите се спогледаха, а после впериха очи към аристократичния им лидер. Тремон закрачи замислено около камината. Накрая реши:

— Грифин може и да е прав. По-добре е да не рискуваме още едно убийство сред служителите на Детрик.

Отново всички се спогледаха. Този път кимнаха. Надал ал Хасан погледна безмълвното гласуване, след това фиксира с поглед бившия агент на ФБР, криещ се в сенките.

— Добре — усмихна се Тремон. — Това е уредено. По-добре е да поспим. Утре ще бъдем твърде заети с изготвянето на последните планове. — Той топло стисна ръката на всеки, като един любезен и щедър домакин. Четиримата напуснаха стаята. Грифин и Ал Хасан бяха последни. Виктор Тремон ги извика с жест.

— Внимателно наблюдавайте Смит. Не искам дори да се бръсне, без да знам кога, къде и как. — Загледа се в тлеещите въглени, сякаш бяха древен оракул. Внезапно вдигна глава. Ал Хасан и Грифин тъкмо излизаха. Върна ги обратно.

Когато се приближиха, той каза с тих и твърд глас:

— Не ме разбирайте погрешно, джентълмени. Ако д-р Смит се окаже истинска опасност, разбира се, трябва да го премахнете. Животът е баланс на риск и сигурност, победа и поражение. Рискът да предизвикаме въпроси относно странното съвпадение между смъртта на д-р Ръсел и нейния годеник може да е дреболия пред опасността той да разкрие нещо за нас.

— Ако наистина слухти за това.

Тремон насочи анализиращия си поглед към Бил Грифин.

— Да, ако! Твоята работа е да разбереш, господин Грифин — гласът му внезапно стана хладен и предупреждаващ. — Не ме разочаровай!

ГЛАВА 12

**15 октомври, сряда, 10:12 ч.
Форт Ървин, Барстоу, Калифорния**

В 10:12 ч транспортният С-130 от военновъздушната база Андрюз докосна пистата на южнокалифорнийското логистично летище близо до Витровил. Денят се случи горещ и ветровит.

— Добре дошли в Калифорния, сър! — Шофьорът поздрави Смит, взе голямата му чанта и отвори вратата на джипа.

— Благодаря, сержант. С кола ли ще стигнем до Ървин?

— Само до хеликоптерната площадка. Там вече ви чакат.

Шофьорът постави чантата му в багажника, качи се зад волана и бързо потегли по пистата. Смит се облегна назад. Голямата военна машина подскочаше по черния път, водещ към болничния хеликоптер с емблемата на единадесети брониран кавалерийски отряд — застанал на задните си крака черен жребец на червено-бял фон. Роторите вече се въртяха, готови за издигане.

Един по-възрастен мъж с чин майор и емблема на медик излезе приведен под дългите перки. Стисна ръката му и извика:

— Д-р Бехренс. Армейски лекар.

Пое чантата му и двамата се качиха в тресящата се кабина. Хеликоптерът се издигна и се понесе под остър ъгъл към Ървин. Смит погледна надолу, докато прелитаха над двулентовите магистрали и редиците от къщи на малките градчета. Скоро се прикрепиха към четирилентовата 15-а междущатска магистрала.

Д-р Бехренс се наведе, за да надвика вятъра и шума.

— Непрекъснато наблюдаваме състава на цялата база, но все още не сме открили друг, заразен от вируса.

— Мисис Андерсън и останалите готови ли са да разговарят с мен?

— Да, сър. Семейството, приятелите, всеки, от когото се нуждаете. Полковникът от ПС каза, че ще имате всичко, което поискате

и самият той с удоволствие ще разговаря с вас, стига това да ви е от помощ.

— ПС?

— Съжалявам, забравих, че сте от Детрик. Това е нашата мисия — ние сме „Противодействащи Сили“ или казано по друг начин вражеска армия. Единадесета кавалерийска играе ролята на врага по време на ученията.

Страшно затрудняваме всички бригади. За нас е забавно, а останалите стават по-добри войници.

Хеликоптерът навлезе в безводната пустиня и скоро Смит видя под себе си път, табела „ДОБРЕ ДОШЛИ!“ и на върха на един хълм камара високи камъни, изрисувани с ярките емблеми на частите, които са стационарни или просто минавали оттук.

Прелетяха над бързодвижеща се колона от превозни средства. Удивително бе как модифицираните американски машини приличаха на руските бронетранспортъори БМП-2, БТР-2 и танка Т-80. Хеликоптерът прелетя над оградата и се приземи сред облаци от пясък. Комитетът по посрещането го очакваше и Смит се съсредоточи отново над непосредствената си задача.

* * *

Филис Андерсън беше висока и малко пълна жена. Личеше ѝ, че се е прехранвала с войнишки порции в най-различни бази. Лицето ѝ беше съсипано. Настаниха се във всекидневната направо върху кашоните с опакования за изнасяне багаж. Очите ѝ бяха наплашени. Смит бе виждал този страх в погледите на твърде много войнишки вдовици. Какво щеше да прави тя сега? Беше прекарала целия си съпругески живот от лагер на лагер, от форт на форт. В различни бази. Никога не бе имала дом.

— Децата? — отвърна жената на въпроса му. — Изпратих ги при родителите си. Твърде са малки, за да узнаят всичко — погледна пакетите. — След няколко дни ще отида при тях. Трябва да си намерим къща. Градът е малък. Недалеко от езерото Ери, Пенсилвания. Ще си потърся работа. Не знам какво мога да правя...

Просълзи се. Смит почувства съжаление, че трябва да я връща отново към преживения наскоро кошмар.

— Боледуваше ли често майорът?

Тя кимна.

— От време на време го втрисаше за по няколко часа, но бързо отшумяваше. Веднъж продължи двадесет и четири часа и лекарите се разтревожиха. Не намериха нищо обезпокоително, а и той бързо се оправи от само себе си. Преди няколко седмици легна от тежка настинка. Искаше ми се да си вземе болнични за няколко дена, но той не е такъв. Каза, че войните и вражеските нашествия не могат да го чакат да се наболедува. Полковникът твърдеше, че Кейт последен ще напусне бойното поле. — Тя погледна надолу към треперещите си ръце. — Щеше.

— Можете ли да ми кажете нещо, свързано с вируса?

— Не. — Тя вдигна очи. Смит видя в тях отразена собствената си болка. — Всичко стана толкова бързо. Вече като че ли се оправяше. Реши да подремне следобед, Събуди се умиращ. — Жената прехапа устни, за да потисне хлипането си.

Очите му се навлажниха. Протегна се и сложи ръка върху нейната.

— Съжалявам. Знам колко ви е трудно.

— Наистина ли? — Гласът ѝ бе безнадежден, но в него се съдържаше и молба. И двамата знаеха, че той не е в състояние да върне обратно съпруга ѝ. Но може би имаше някакво вълшебно лекарство, което да премахне безкрайната бездънна болка, разтърсваща всяка фибра от тялото ѝ.

— Знам — меко я увери Смит. — Вирусът уби моята годеница.

Тя го погледна шокирана. Две сълзи се стекоха от очите ѝ.

— Ужасно, ужасно.

Той прочисти гърлото си. Гърдите му горяха, а стомахът му се сви на топка.

— Ужасно — съгласи се той. — Мислите ли, че можете да продължите. Искам да разбера всичко за този вирус и да му попреча да убива и други.

Все пак тя бе войнишка жена и най-уверено се чувстваше по време на акция.

— Какво друго искате да знаете?

— Бил ли е майор Андерсън скоро в Бостън или Атланта?

— Не мисля, че някога е ходил в Бостън, а в Атланта не сме стъпвали, откакто напуснахме форт Браг.

— Къде другаде е служил освен във форт Браг?

— Ами... — тя му изброи цял списък от бази, покриващи страната от Кентъки до Калифорния. — Естествено и в Германия, когато Кайл служеше в трета бронирана.

— Кога е било това? — „Марбург“ — треската, придружена с кръвоизлив и близък братовчед на еболата беше открита първо в Германия.

— Ох, от 1989 до 1991.

— В трета бронирана? Значи е участвал в Пустинна буря?

— Да.

— Другаде в чужбина?

— Сомалия.

Там бе фаталната му среща с вируса ебола. Военната операцията беше малка, но знаеше ли всичко за нея? Винаги бе възможно да се открие непознат вирус, спотаен в джунглите, пустините или из планините на този нещастен континент.

— Някога говорил ли ви е за Сомалия? — притисна я Смит. — Боледувал ли е там, дори за кратко? Някоя от онези внезапни и кратки трески? Главоболие?

— Не си спомням — поклати глава тя.

— Да е боледувал по време на операцията Пустинна буря?

— Не.

— Да е излаган на химически или биологични агенти?

— Не помня такова нещо. Но си спомням, че ми разказа как медиците са го изпратили в някакъв оперативен армейски лазарет за дребна рана от шрапнел и там лекарите се опасявали от възможна биологична атака. Ваксинирали всички, минаващи през частта.

Смит преглътна и успя да запази спокойствие.

— Включително и майора?

Тя почти се усмихна.

— Каза, че е била най-лошата от всички ваксини. Адски болезнена.

— Спомняте ли си номера на лазарета или частта, към която е бил прикрепен?

— Не, съжалявам.

Деловата част на разговора скоро приключи. Двамата стояха под пестеливата светлина и си говориха за ежедневни неща. Имаше някаква утеха в подобни неангажиращи разговори. Когато Смит стана да си тръгва, тя го попита уморено:

— Вие последен ли сте, полковник? Мисля, че разказах всичко, което знам. Смит рязко се обърна.

— Кой още е разпитвал за майора?

— Майор Бехренс, полковникът, патологът от Лос Анджелис и онези ужасни правителствени доктори, които се появиха в събота и питаха за разни отворителни неща като симптомите на бедния Кейт — колко дълго е живял и как е изглеждал...

— В събота? — Смит беше учуден. Какъв правителствен лекар е могъл да дойде в събота? По това време в Детрик и Централната епидемиологична лаборатория едва са започвали изследванията на вируса. — Не казаха ли за кого работят?

— Не, просто правителствени лекари.

Отново ѝ благодари и напусна. Крачеше към следващия си разговор и без да обръща внимание на пустинния вятър и палещото слънце, размишляваше над наученото. Възможно ли бе майор Андерсън да се е заразил — или да е бил заразен в Ирак, вирусът да е дремел в него цели десет години и внезапно да се е събудил?

Знаеше, че никой вирус не действа така. Но и никой познат вирус не действаше като СПИН, преди да избухне страшната епидемия.

И кои бяха правителствените лекари, които са потърсили Филип Андерсън, преди някой извън Детрик и Централната епидемиологична лаборатория да научи за съществуването на новата бактериологична заплаха?

* * *

8:22 ч.

Езерото Магуа, Ню Йорк

Конгресменът Бенджамин Слоут поглади плешивата си глава и отпи още една глътка от специалното уиски на Виктор Тремон.

Двамата седяха в затъмнената стая с изглед към зелената поляна. Докато разговаряха, една ококорена кошута премина през моравата, сякаш всичко наоколо ѝ принадлежеше, и Виктор Тремон се усмихна добродушно. Конгресменът отдавна беше решил, че никога няма да разбере събеседника си, но всъщност това не му бе нужно. Тремон означаваше контакти, дарения за кампаниите му и голямо парче от акциите на „Бланчард Фармацевтика“ — непобедима комбинация в тези скъпи за политиците времена. Конгресменът изръмжа:

— По дяволите, защо не ме светна по-рано? Щях да отпратя този Смит. Двамата с женичката му щяха изведнъж да се озоват зад девет морета в десето. Сега нямаше да имаме убийство, което да прикриваме, и някакъв побъркан скаут да си вре носа в работите ни.

Тремон махна с цигарата си.

— Обаждането ѝ беше такъв шок, че единственото, за което можех да мисля, е как да я разкарам. Чак сега разбрахме колко близки са били със Смит.

Слоут отпи унило.

— Не можем ли просто да го игнорираме? Дявол да го вземе, жената скоро ще бъде погребана и забравена. Смит все още не знае нищо. Може би ще се размине.

— Поемаш ли риска? — Тремон изучаваше потното лице на председателя на комисията по въоръжените сили. — Скоро адът ще се отвори за света, а ние ще играем ролята на рицаря върху бял кон, който ще го спаси. Освен, ако някой не се натъкне на нещо подозрително и не го стовари отгоре ни.

Полускрит от трепкащите сенки в далечния ъгъл на стаята, Ал Хасан предупреди:

— В момента д-р Смит е във форт Ървин. Може да разбере за нашите „правителствени лекари“.

Тремон се замисли, вторачен в дебелия пепел на пурата си.

— Смит измина дълъг път. Не толкова, че да ни навреди, но достатъчно, за да привлече внимание. Ако се приближи прекалено до нас, Надал трябва да го елиминира, без да оставя място за съмнение, че това има връзка с нас или с д-р Ръсел. По съвършено различен начин. Например трагичен инцидент. Нали така, Надал?

— Самоубийство — предложи му арабинът откъм сенките. — Очевидно е разтърсен от смъртта на д-р Ръсел.

— Ще свърши работа, ако го направиш артистично. До тогава, господин конгресмен, блокирай разследването му. Дръж го в лабораторията. Преназначи го другаде. Каквото ида е.

— Ще се обадя на генерал Салонен. Той си има човек за тази работа — реши Слоут. — Трябва да покрием вируса. Все пак Смит е само лекар, аматьор. Няма право да се бърка в разследването на специалните служби.

— Добре звучи.

Слоут довърши питието си, примлясна с устни, кимна одобрително и стана.

— Веднага ще се обадя на Салонен. Но не оттук. Ще използвам уличен телефон от градчето.

След като конгресменът напусна, Тремон се замисли. Проговори, без да погледне Надал ал Хасан.

— Трябваше да елиминираш Смит. Ти беше прав. Грифин сгреша.

— Може би да, може би не. Възможно е от негова гледна точка да се е чувствал съвсем прав.

— Какво? — обърка се Тремон.

— Винаги съм се чудил защо Смит беше нащрек при първоначалната ни атака. Защо беше толкова късно през нощта в парка, толкова далеч от Търмонт? Защо беше толкова готов за опит за убийство?

Тремон се вгледа в арабина.

— Мислиш, че Грифин го е предупредил. Защо? Той ще изгуби не по-малко от нас, ако ни разкроят. Освен ако още не работи за ФБР?

— Не, проверил съм. Грифин е независим, убеден съм. Но може би в миналото е имал вземане-даване със Смит. Хората ми проверяват.

Виктор Тремон се намръщи. Внезапно се засмя.

— Има решение, и то елегантно! Провери миналото на двамата, но в същото време кажи на своя партньор, че съм си променил решението. Искам той лично да намери Смит и... да го елиминира. Да, да го убие незабавно — кимна и студено се усмихна. — Така ще разкрием къде е лоялността на мистър Грифин.

ГЛАВА 13

16 октомври, четвъртък, 9:14 ч.

Форт Детрик, Мериленд

Останалите срещи във форт Ървин не добавиха нищо към наученото от Филис Андерсън. След последния разговор Смит взе нощен полет от Виторвил и го прекара в непробуден сън. От Андрюз директно се отправи към форт Детрик, като не забеляза подозрителни превозни средства по пътя. Там вече го чакаха докладите от разпитите на семействата и приятелите на останалите жертви. Разбра, че бездомникът от Бостън и починалият баща на детето от Атланта също са били в армията по време на Пустинна буря. Провери военните файлове и на тримата.

Сержант Харолд Пикет бе служил в 1–502 пехотен батальон, втора бригада, Сто и първа въздушнодесантна дивизия, взела участие в Пустинна буря. Бил ранен и лекуван в 167-и ОАЛ.

Четвърти специалист Марио Дъблин е бил редник в 167-и ОАЛ. Не съществуваша записи, че тогавашният лейтенант Кейт Андерсън е бил лекуван в 167-и оперативен армейски лазарет, но частите на Трета бронирана са били разположени в участък от иракско-кувейтската граница, недалеч от него.

Резултатите накараха Смит още веднъж да вдигне слушалката.

— Мисис Пикет? Извинявайте, че ви се обаждам толкова рано. Аз съм полковник-лейтенант Джон Смит от Американския армейски медицински изследователски институт за инфекциозни болести. Може ли да ви задам няколко въпроса?

Жената от другата страна на жицата беше близо до истерията.

— Вече не. Моля ви, полковник. Хората ви не...

— Знам, че ви е много тежко — настоя Смит, — просто се опитвам да спася от смърт други момичета като дъщеря ви.

— Моля...

— Само два въпроса.

Тишината се проточи и той си помисли, че тя може би просто е върнала слушалката върху вилката. След малко чу приглушения ѝ глас.

— Кажете.

— Дъщеря ви наранявала ли се е дотам, че да ѝ се е наложило преливане на кръв? Ако това е така, баща ѝ ли е бил донор?

— Как... — гласът ѝ излъчваше страх — как разбрахте?

— Знаех си, че е нещо такова. Един последен въпрос. Обаждаха ли ви се в събота някакви „правителствени лекари“, които да са задавали нетактични въпроси за смъртта ѝ?

— Да. Бях шокирана. Приличаха на лешояди. Разкарах ги веднага.

— Не се ли идентифицираха?

— Не, и се надявам, че ще ги уволните.

Линията прекъсна, но това бе всичко, от което се нуждаеше.

И тримата войници почти сигурно са били ваксинирани срещу възможна бактериологична „атака“ в един и същи оперативен армейски лазарет в Ирак преди десет години.

Смит се обади на бригаден генерал Кайлбургер, за да му разкаже за разкритията си.

— Пустинна буря? — Кайлбургер почти изквича от тревога. — Сигурен ли си, Смит? Абсолютно ли си сигурен?

— Напълно!

— По дяволите! Това ще взриви Пентагона след всички главоболия и съдебни процеси около „Синдрома на Залива“. Не разпространявай информацията никъде, докато не се свържа с командването, чу ли? Нито дума!

Смит затвори с отвращение. Политика!

Отиде на обяд и там реши, че следващата му стъпка е да се занимае с тези „правителствени лекари“. Някой им е заповядал да потърсят близките на жертвите. Кой?

* * *

След четири дълги и безплодни часа Смит беше на път да се пръсне, повтаряйки отново и отново в телефонната слушалка:

— Да, лекарите, които са се обадили във форт Ървин, Калифорния, Атланта и вероятно в Бостън. Задавали са гадни въпроси за жертвите на вируса. Семействата са бесни, а скоро и аз ще се побъркам!

— Просто си върша работата, д-р Смит — спокойно отвърна жената от другата страна. — Вчера директорката ни беше прегазена от кола и сам разбирате доколко това обърка нещата. Сега, кажете ми отново името си и името на службата ви.

Той пое дълбоко въздух.

— Смит, полковник-лейтенант Джонатан Смит, Американски армейски медицински изследователски институт за инфекциозни болести, форт Детрик.

Последва тишина, явно си записваше името му и службата.

— Почакайте.

Вече кипеше. През последните четири часа се въртеше в един и същи бюрократичен кръг. Само от Централната епидемиологична лаборатория потвърдиха, че не са се обаждали на семействата. От офиса на шефа на армейската медицинска служба му казаха да представи въпроса си в писмен вид. Останалите подразделения към Националния здравен институт заявяваха, че им е забранено да говорят каквото и да е за тези смъртни случаи. Нямаха значение обясненията му, че той е правителственият изследовател на вирусите. Така и не стигна доникъде.

Когато не успя с департаментите на флота, авиацията, на здравеопазването и социалните грижи, вече разбра, че е блокиран. Последният му шанс бе Сметната палата на федералния медицински резерв. След това не оставаха други възможности.

— Тук е временно изпълняващ длъжността директор Арънсън на СПФМР. С какво мога да съм ви полезен, полковник?

Опита се да отговори спокойно.

— Оценявам факта, че разговаряте с мен. Изглежда, е имало екип от правителствени медици, които са се интересували от вируса във форт Ървин, Атланта и ...

— Нека да ви спестя времето, полковник. Цялата информация за случая във форт Ървин е засекретена. Трябва да минете по каналния ред.

Смит избухна.

— Вирусът е у мен! Аз работя с него! ААМИИЗИБ е информацията! Всичко, което искам, е...

Линията се прекъсна.

Какво става, по дяволите? Изглежда, някой идиот бе сложил похлупак върху информацията за вируса. Строга секретност! Но кой? И защо?

Той изхвърча от стаята, вбесено закри по коридора, прелетя покрай Мелани Къртис и нахлу в офиса на Кайлбургер.

— Какво, по дяволите, става, генерале? Опитвам се да разбера кой е поръчал на онези екипи от „правителствени лекари“ да се обаждат в Ървин и Атланта, а всеки дрънка „строго секретно“ и не ми отговаря.

Кайлбургер се облегна назад в креслото и сплете дебелите си пръсти.

— Не е в наши ръце, Смит. Цялото разследване. Ние сме строго секретните. Изследваме и след това докладваме на шефа на армейската медицинска служба, военното разузнаване и специалните служби. Изводите им са поверителни. Никакви други детективи.

— В това разследване ние сме детективите.

— Кажете го на Пентагона.

Смит светкавично проумя всичко. Трите безплодни часа придобиха смисъл. Това не беше обикновената бюрокрация. Прекалено много агенции са намесени. Изглеждаше нелогично. Кой би изолирал следователите от източниците им за информация. Никой не би отстранил научните екипи, които най-добре си разбират от работата. Как е възможно да има други „правителствени лекари“, неизвестни за него или за ААМИИЗИБ.

Освен ако въобще са били правителствени лекари.

— Чуйте ме, генерале, мисля, че...

Генералът презрително го прекъсна.

— Слуха ли си изгубихте, полковник? Не разбирате ли вече от заповеди? Ние се оттегляме. Върху обстоятелствата около смъртта на д-р Ръсел ще работят професионалисти. Предлагам ви да се върнете в лабораторията си и да се съсредоточите върху вируса.

Смит пое дълбоко въздух. Не само беше вбесен, беше и уплашен.

— Тук има нещо гнило. Или някой с много власт манипулира армията, или това е самата армия. Искат да спрат разследването.

Покриват вируса и всичко ще завърши със смъртта на адски много хора.

— Полудяхте ли? Вие сте в армията. И това бяха директни заповеди!

През целия ден Смит се бореше с тъгата. Всеки път, когато лицето на София проблясваше в съзнанието му, той се опитваше да го отблъсне. Понякога виждаше някой неин предмет — любимия ѝ молив, снимките на стената, парфюма на бюрото — и самообладанието му започваше да се пропуква. Искаше да падне на колене и да завие към невидимите сили, които му я бяха отнели, а след това да ги убие.

— Оттеглям се — изръмжа той. — Ще имате оставката ми този следобед.

Сега и Кайлбургер изгуби търпение.

— Не можеш да напуснеш по средата на тази проклета криза! Ще те дам на военен съд!

— Добре. Имам месец отпуска. Взимам я сега.

— Никаква отпуска! Утре да си в лабораторията или си ОВС^[1]!

Двамата мъже стояха лице в лице над бюрото на Кайлбургер. След това Смит седна.

— Те са я убили, Кайлбургер. София е убита.

— Убита — Кайлбургер се смая. — Това е смешно. Аутопсията беше ясна. Умряла е от вируса.

— Да, вирусът я е убил, но това не е инцидент. Отначало не го забелязахме, защото може би зачервяването не се проявява веднага. Но когато отново я прегледахме, открихме белег от игла на вената ѝ. Инжектирали са я с вируса.

— Белег от спринцовка? — Кайлбургер се намръщи. — Сигурен ли си, че тя не...

Очите на Смит бяха два ледени айсберга.

— Няма друга причина да е била инжектирана, освен да я заразят с вируса.

— За бога, Смит, защо? Няма никакъв смисъл!

— Има, ако си спомните за откъснатата страница в дневника ѝ. Тя е знаела нещо или само е подозирала, но те не са искали да се разприказва. Затова са откъснали страницата, откраднали са дневникът на телефонните разговори и са я убили.

— Кой са те?

— Не знам, но ще открия.

— Смит, ти си разстроен. Разбирам. Но има нов вирус, възможна е епидемия.

— Не съм сигурен. Имаме три географски много разделени случаи, които не са инфектирали никого. Някога чувал ли си за епидемия, която да повали само един човек в цял район?

Кайлбургер се замисли.

— Не... но...

— Никой никога не е чувал за такова нещо. Все още откриваме нови вируси и природата се опитва да ограничи размножаването им. Но ако вирусът е толкова смъртоносен, защо няма други случаи в тези три области? Най-малкото това означава, че вирусът се предава трудно. Семействата и съседите на жертвите не са се заразили. Никой не се е заразил в болниците. Даже патологът, който е бил облян с кръв, е здрав и читав. Единственият човек, за когото знаем как е инфектиран, е момичето от Атланта, което се е заразило преди години при директно кръвопреливане. Това ни изправя пред два факта. Първо вирусът, подобно на СПИН, съществува в латентно състояние в продължение на години и внезапно става вирулентен. Второ, необходимо е директното му инжектиране в кръвта. Следователно сме далеч от епидемията.

— Бих искал да си прав — направи гримаса Кайлбургер, — но този път си далеч от истината. Имаме много други случаи. Хората се разболяват и умират. Този луд вирус може да не е много заразителен по обичайния начин, но се разпространява.

— В Южна Калифорния? Атланта? Бостън?

— Не, не там. В други части на света — Европа, Южна Америка, Азия.

— Значи има нещо ужасно гнило. Те са убили София, разбираш ли какво означава това?

— Добре де, аз...

Смит се изправи и се наведе над бюрото му.

— Това означава, че някой има този вирус в епруветка. Един непознат, смъртоносен вирус, който никой не може да идентифицира. Но някой знае какво представлява той и откъде идва. Защото е у него.

— У него? — лицето на генерала стана пурпурно. — Но...

Смит удари с юмрук по бюрото.

— Имаме си работа с типове, които са дали вируса на други хора! На София. Искат да го използват като оръжие!

— Боже господи, защо?

— Защо и как трябва да открием.

Мечешкото тяло на Кайлбургер трепна. След това внезапно се изправи, а червендалестото му лице бе бледо като никога.

— Ще се обадя в Пентагона. Върви и напиши всичко, което ми каза и какво смяташ да предприемем отсега нататък.

— Трябва да отида във Вашингтон.

— Добре. Вземи всичко, което ти потрябва. Ще ти дам официална заповед.

— Слушам, сър.

Смит отстъпи, облекчен и леко удивен колко много успя да получи от дебелоглавия генерал. Вероятно не бе чак толкова глупав, колкото си мислеше. За миг почувства симпатия към този изнервящ човек.

Преди да затвори вратата зад себе си, чу Кайлбургер да нарежда по телефона.

— Свържи ме с офиса на шефа на армейската медицинска служба и с Пентагона. Да, и с двете места. Не ме интересува с кое първо.

* * *

Четвърти специалист Адел Швейк превключи външната линия към собствения си телефон. Тревожно се послуша за някакво раздвижване в офиса на старшина Дафърти. Накрая бързо каза в телефонната слушалка:

— Офисът на началника на армейската медицинска служба, генерал Окснърд. Не, генерал Кайлбургер, генералът не е в офиса си. Ще му предам да ви се обади веднага, щом се върне.

Швейк се огледа. За щастие Сандра Куин бе заета с документите, а майорът го нямаше. От стаята на Кайлбургер отново звъняха. Швейк отговори с променен глас.

— Пентагона, моля почакайте.

Извади от чекмеджето си клетъчен телефон и бързо набра пригответият номер.

— Генерал Каспър? Да, генерал Кайлбургер ви търси спешно от ААМИИЗИБ.

Постави слушалката, превключи на своята линия и отново набра същия номер. Тихо и бързо изговори няколко думи, след което отново затвори и се зае със задълженията си.

* * *

17:50 ч.

Търмонт, Мериленд

Смит приключи с пакетирането на багажа в празната къща, построена върху склона на планината Катоктин. Чувстваше се зле и знаеше, че това не е изненадващо. София беше навсякъде — от бутилираната вода в хладилника до аромата на парфюма ѝ в леглото им. Празнотата на къщата кънтеше в душата му. Домът им се бе превърнал в хетакомба, в гробище за надеждите му, изпълнено с мечтите и смеховете на София. Не можеше да остане. Никога не би могъл да живее отново тук.

Не и в тази къща, не и в нейния апартамент. Не можеше да се сети за място по света, което да му стане дом. Осъзнаваше, че рано или късно ще трябва да се замисли по въпроса, но не и сега. Все още не. Първо трябваше да намери убийците ѝ. Да ги превърне в стенеща маса от кръв, кокали и месо.

След като излезе от кабинета на Кайлбургер, Смит написа доклада в своя офис и по заобиколен път се прибра в къщи. Не забеляза някой да го следи по пътя към сградата, в която бе прекарал много щастливи месеци със София. Пригответи си багаж за една седмица. Най-отгоре постави служебната си берета, паспорт, лична карта, клетъчен телефон, облече се в униформата си и зачака обаждането на Кайлбургер и резултата от разговора му с Пентагона.

Но Кайлбургер не се обади.

Към 18:00 ч вече се мръкваше, докато шофираше обратно към форт Детрик. Мисис Къртис не си бе на мястото, а когато провери в

офиса на генерала — и него го нямаше.

И двете стаи не бяха подредени, така че явно не си бяха тръгнали. Много необичайно. Може би са отишли да пият кафе? По едно и също време?

Не ги откри в кафенето.

Единственото обяснение, за което се сецаше, бе, че от Пентагона са го извикали във Вашингтон лично и е взел със себе си секретарката. Но защо не му се обади? Възможно е от Пентагона да са му забранили. Неспokoен и без да се обади никому, той слезе на паркинга при очукания си „триумф“. Със или без позволенията на Пентагона Смит отиваше във Вашингтон. Не можеше да преспи още една нощ в Търмонт. Запали колата и затвори вратата. Не забеляза нищо подозрително, но направи няколко обиколки, преди да поеме по шосе Т-270, което водеше към столицата. Мислите му бунтовно се връщаха назад към времето, прекарано със София. Започваше да чувства някакъв комфорт в спомените за добрите стари времена. Богове, само те му бяха останали!

Беше спал само една нощ в продължение на седемдесет и два часа и искаше да си почине. За да е сигурен, че няма опашка, внезапно отби край Гейтърсбърг и се спря близо до изхода. Никой не го преследваше. Удовлетворен, се запъти към близкия мотел и се записа под фалшиво име. Изпи две бири в бара, вечеря и се качи в стаята си. Погледа един час новините по Си Ен Ен, преди отново да потърси Кайлбургер в офиса и дома му. Все още нямаше отговор.

Внезапно се изправи шокиран. Вървеше третата тема в новинарския обзор.

„...от Белият дом току що съобщиха за трагичната смърт на бригаден генерал Калвин Кайлбургер, медицински командир на Американския армейски медицински изследователски институт за инфекциозни болести във форт Детрик. Генералът и неговата секретарка са открити мъртви в домовете си, очевидно загинали от неизвестния вирус, причинил вече четири смъртни случая в Съединените щати, включително и на един изследовател във форт Детрик. Белият дом подчертава, че смъртните случаи са изолирани и в момента не съществува обществена опасност.“

Вкаменен, Смит бързо прехвърли наум известните му факти. Нито Кайлбургер, нито Мелани Къртис работеха в „горещата зона“. Нямахме как да се заразят. Нямахме случай на естествено разпространение на вируса. Това бе убийство... още две убийства! На генерала бе попречено да отиде в Пентагона при началника на армейската медицинска служба, а на Къртис — да съобщи някому какво е възнамерявал да направи.

И какво се бе случило с пълната секретност относно вируса? Сега цялата нация знаеше. Някой някъде бе направил пълен завой в действията си, но защо?

„...във връзка с трагичните смъртни случаи във форт Детрик армията умолява местните полицаи да търсят полковник-лейтенант Джонатан Смит, който е обявен за отклонил се от военна служба.“

Замръзна пред телевизора. За момент му се стори, че стените се приближават, за да го смажат. Тръсна глава. Трябваше да е наясно с нещата. Враговете, убили София, притежаваха огромна власт. Те бяха по следите му, а и полицията го издирваше.

Беше останал сам.

[1] ОВС — Отклонил се от Военна Служба — Бел. В.В. ↑

ВТОРА ЧАСТ

ГЛАВА 14

17 октомври, петък, 9:30 ч.

Белия дом, Вашингтон, окръг Колумбия

Президентът Самюел Адамс Кастила бе прекарал в Овалния кабинет три години и вече започваше кампанията за преизбирането си. Беше студена, сива утрин и той се бе надявал да отскочи до хотел Мейфлауър, за да присъства на обилната закуска по случай учредяването на поредния благотворителен фонд, но се наложи да го отложи. В Белият дом постъпиха тревожни съобщения и се наложи да свика Съвета за национална безопасност.

Раздразнен и разтревожен, той стоеше до тежката борова маса, която използваше като бюро в Овалния кабинет. Отправи се към коженото си кресло до камината, където се бяха събрали останалите. Както винаги, Овалният кабинет отразяваше личния вкус на президента. Бяха изхвърлени всички северняшки, морски и европейски мотиви. Кастила бе донесъл мебелировката от югозападната си губернаторска резиденция в Санта Фе, а един архитект от Албукерк бе съчетал червено-жълтите навахски драперии с жълт килим. За пръв път кабинетът бе просмукан с националните американски традиции.

— Така, Си Ен Ен съобщава за шест смъртни случая от вируса досега. Кажете ми колко сериозно е действителното положение и пред какво сме изправени.

Седящите около скромна дървена масичка за кафе мъже и жени бяха мрачни. Началникът на армейската медицинска служба генерал Джеси Окснард, настанен до секретаря но здравеопазването и социалните грижи, отговори пръв.

— През последната седмица сме регистрирали петнадесет жертви на непознатия вирус. Имам предвид тук, в Съединените щати. Съвсем наскоро разбрахме, за още шест случая. Така, че ситуацията изглежда не съвсем безнадежна.

Главата на президентската администрация Чарлз Орей добави:

— Съдейки по пристигналите съобщения, в другите страни са заболели десет или дванадесет хиляди души. Няколко хиляди от тях са починали.

— Не мисля, че ситуацията изисква вземането на каквито и да било извънредни мерки от наша страна, — отбеляза председателят на Обединеният комитет на началник щабове адмирал Стивън Броуз. Той стоеше до камината под огромния пейзаж, на който бяха изобразени Скалистите планини.

— Този вирус може да се разпространи бързо като пожар, — възрази секретаря на Комитета на здравеопазването Нанси Петрели. — Лично аз съм на мнение, че не трябва да чакаме докато в Центъра за контрол на заболяванията или във форт Детрик се изработят някакви противидействия на вируса. Трябва да привлечем към сътрудничество частният сектор, да се свържем с всички медицински и фармацевтични корпорации и да поискаме съвет и помощ. — Тя погледна президента с мрачно изражение. — Ситуацията от тук на сетне само ще се влошава, сър. Това е повече от сигурно.

Останалите присъстващи започнаха да възразяват, но президентът им даде знак да замълчат.

— Какво ни е известно към този момент за вируса? Някакви детайли, подробности?

Главният доктор се намръщи.

— Съдейки по изводите, направени в Детрик, с този тип вирус се сблъскваме за първи път. Все още не знаем как се разпространява. Той е извънредно опасен, дори трима от работещите с него специалисти се заразиха и умряха. В останалите шест случая, смъртността достигна петдесет процента.

— Трима от шест — това е много — мрачно отбеляза президента. — Казахте, че във форт Детрик сме загубили три учени. Кой са те?

— На първо място, командващият центъра, бригаден генерал Калвин Кайлбургер.

— Боже мили! — Президентът тъжно поклати глава. — Та аз го помня. Говорих с него скоро след като постъпи на тази длъжност. Това е истинска трагедия.

Адмирал Броуз се съгласи с печално кимване с глава.

— За мен това беше сигнал за започване на решителни действия. След първите четири смъртни случая, издадох заповед за засекретяване на тези разследвания. Причината за това е, че моят заместник, генерал Каспар ми докладва, че с проблема се опитват да се заемат някакви любители. Започнали са да разпитват, където не трябва и могат само да направят ситуацията по-лоша от момента. Не ми се иска в страната да настъпи паника. — Направи пауза, сякаш за да подчертае значимостта на току-що казаното и всички дружно закимаха разбиращо с глави, дори и президента.

Генералът видно помръкна.

— За съжаление, в домовете на генерал Кайлбургер и неговата секретарка е била повикана полицията, която всъщност е открила жертвите. При аутопсиите в болницата се изяснило, че са починали от същият вирус от който вече била починала една сътрудничка на ААМИИЗИБ. В резултат, нещата са станали известни на средствата за масова информация. От днес, цялата си информация медиите ще получават изключително и само през Пентагона. В общи линии това е всичко.

— Това е правилно решение, — отбеляза Нанси Петрели. — Но има и един учен от форт Детрик, който мистериозно е изчезнал и това ме безпокои.

— Как така „изчезнал“? Знаете ли защо?

— Не сър, — отговори Джеси Окснърд. — но обстоятелствата са доста подозрителни.

— Той изчезна малко преди да стане известна смъртта на генерал Кайлбургер и неговата секретарка, — обясни председателят на Обединеният комитет на началник щабове. — Изпратихме след него армията, ФБР и местната полиция. Те ще го намерят и доведат.

Президента кимна.

— Ясно, действията са напълно разумни, но аз съм съгласен и с Нанси. Нека да видим с какво може да ни помогне частният сектор. Дръжте ме в течение на ситуацията. Смъртоносен вирус, за който никой нищо не знае — това ме плаши. Трябва да се справим със ситуацията. И за това в голяма степен разчитам на вас.

ГЛАВА 15

9:22 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

Районът на Адамс Морган, е населен с представители на най-различни етнически групи и винаги се е славел със своите ресторанти, разположени по правило на тераси по покривите на къщите. От там се откриваше прекрасна гледка към града. Главните му пътни артерии — Колумбия роуд и 18-та улица представляваха весела и пъстра смесица от жизнерадостни крайпътни кафенета, квартални барове и клубове, скъпи и евтини книжарници, музикални студия, магазини за дрехи втора употреба и луксозни бутици. Към пъстрия пейзаж своя принос даваха и новодошлите с екзотичните си дрехи от Гватемала, Салвадор, Колумбия, Ямайка, Хаити, Конго, Камбоджа, Лаос и Виетнам.

На една вътрешна маса в кафене точно до 18-а, където кафените чаши изглеждаха толкова стари, че сигурно са били използвани още от времето, когато индианците са опустошавани местните околности, специален агент Лон Форбс чакаше Адам Смит да заговори по същество. Знаеше малко за човека, седящ пред него — само твърдението, че е приятел на Бил Грифин. Това го заинтересува, но и го разтревожи.

Тъй като нямаше време да разучи основно миналото му и разбра само, че е бил назначен като изследовател във форт Детрик, той бе предложил да се срещнат в това опушено кафене. Беше пристигнал порано, за да огледа внимателно забързаните граждани, които си търсеха място, за да похапнат.

После се появи Смит.

Беше облечен в зелената си офицерска униформа. Полковникът се бе спрял, огледал бе отвън, след това погледът му опипа интериора на барчето и накрая влезе вътре. Човекът от ФБР забеляза впечатляващата му физика и усети сдържаната сила. Поне от пръв поглед Смит по нищо не приличаше на някой яйцеглав учен, забил нос в клетъчната и молекулярната биология.

Смит отпи от кафето си, поговори за времето — необичайно горещо — и скръсти крака под миниатюрната маса. Агентът наблюдаваше и слушаше. Събеседникът му имаше леко индиански черги — лицето му издаваше твърдост, правата черна коса бе сресана и прибрана назад. Очите бяха морскосини, но като че ли изпълнени с мрак. Форбс почувства, че е готов да експлодира в насилие и болка. Този офицер не само бе на ръба, той бе като навита до крайност стоманена пружина.

— Трябва да се свържа с Бил — накрая заяви Смит.

— Защо?

Смит обмисли доколко е разумно да отговори. Накрая реши да поеме риска и да разкрие част от онова, което знаеше — нали търсеше помощ.

— Преди няколко дни Бил се свърза с мен и уговори една мистериозна среща в парка Рок Крийк. Предупреди ме, че може би съм в опасност. Сега наистина съм заплашен и искам да разбера как е узнал за това и какво още може да ми каже.

— Ясно. Смейш ли да ми кажеш каква е опасността?

— Някой иска да ме убие.

— Но не знаеш кой.

— В пълно неведение съм.

Форбс огледа празните маси.

— Обстоятелствата, както казваме ние, „природата на опасността“, искаш ли да навлизаме в подробности?

— Точно сега не. Просто трябва да открия Бил.

— В Бюрото има твърде много агенти, защо избра мен?

— Спомних си как Бил сподели, че ти си единственият му приятел там. Единственият, на когото вярва и който би останал на негова страна, ако ветровете се обърнат.

Беше прав и Смит получи още един мислен плюс от агента. Бил би доверил подобно нещо само на човек, на когото безкрайно разчита.

— Добре, разкажи ми сега за вас двамата с Бил.

Смит описа общото им детство, годините в колежа и университета. Форбс слушаше и сравняваше с казаното някога от Бил и с онова, което сам бе открил в досието му, след като изчезна. Всичко съвпаднаше.

Агентът на ФБР допи кафето си, наведе се напред и се вгледа в дланите си, склучени над древната чашка. Заговори приглушено и сериозно:

— Бил спаси живота ми. Не един, а два пъти. Бяхме партньори, приятели и не само това. Много, много повече — погледна Смит, — разбираш ли?

Джон се опита да вникне в думите му. Във въпроса му се криеше друго значение. Дали помежду им е имало нещо, за което Бюрото не е знаело? Дали заедно са нарушавали правилата? Пазили са си един на друг гърбовете? Пристъпвали са закона? Звучеше като: *„Правихме разни неща, ясно ли е? Не питай. Без подробности. Просто, що се отнася до Грифин, на мен може да се разчита за помощ. А на теб може ли да се разчита?“*

— Знаеш ли къде е? — направи опит Смит.

— Не.

— Можеш ли да ме свържеш с него?

— Може би. Вече не е в Бюрото. Предполагам, че не знаеш за това.

— Знам. Каза ми, когато се срещнахме. Това, което не знам, е дали мога да му вярвам. Може би работи под прикритие.

— Не е под прикритие. — Форбс са поколеба, после се реши и продължи: — Дойде при нас от много по-разкрепостеното армейско разузнаване, а в Бюрото има правила. Правила за всичко. Разпитват те за всеки твой ход без значение от резултатите. За всичко трябва да се попълват документи. Бил беше твърде своеволен. Инициативните не допадат на началството. Особено, ако спретват тайни инициативи. Бюрото предпочита агентите да докладват писмено в три екземпляра всеки път, щом си поемат дъх. Никога не са харесвали Бил.

— Няма как — усмихна се Смит.

— Попадна в беда. Неподчинение. Не ставаше за играч в отбор. И аз съм такъв. Но Бил отиде по-далеч. Престъпваше правилата и взимаше напреки завоите. Невинаги предоставяше обяснения за действията и разходите си и беше обвинен в разхищение. Бюрото не искаше да плати на няколко особено гадни типа за съдействието, което ни оказаха. На Бил му дойде много и накрая се отврати.

— Напусна?

Форбс извади кърпичка от самото си. Смит забеляза големия десетмилиметров „браунинг“ под мишницата му. Бюрото продължаваше да вярва, че агентите му винаги са хората с по-големите пищови. Форбс избърса потта по челото си. Беше видимо разтревожен. Не за себе си — за Бил Грифин.

— Не точно. Докато разследваше някаква данъчна измама, очевидно срещна някого с много пари. Така и не разбрах. Бил започна да пропуска срещи и се държеше на страна от сградата на Хувър. Когато бе изпращан на полева работа, често не се появяваше с дни. След това провали едно разследване. Появиха се признаци на охолен живот. Твърде много пари — както винаги. Директорът откри доказателства, че Бил тайно покрива обвинения в данъчни измами тип. Действията му се плъзгаха по ръба на престъплението — използвал е значката си на агент, за да влияе на разни хора, такива неща. Ако работиш за Бюрото, ти го представляваш. Уволниха го. Отиде да работи за някого. Предполагам, че е за същия онзи тип, когото прикриваше.

Смит се опита да погледне навън през прозореца, но той бе плътно изписан с графити.

— Не съм го виждал повече от година — тъжно поклати глава Форбс.

— Каза, че е бил отвратен. Но да работи за подобен тип? Да изнудва хората? Нали е нетипично за него?

— Наречи го отвращение, разбити илюзии, предадени принципи. Доколкото знам, на никого в Бюрото всъщност не му пука за справедливостта. Важни са правилата. Законът. А, да, мисля си, че е поискал пари и власт. Няма по-голям грешник от онзи вярващ, който е изгубил вярата си.

— И ти се примири.

— Не ми влиза в работата. Бил реши така и аз не задавам въпроси. Все пак той е моят човек, моят приятел, независимо от всичко.

Смит се замисли. Положението му беше подобно на това, в което се е намирал Бил. Вместо Бюрото той бе предаден от армията. Колко близо бе до престъпването на установените правила? В очите на Пентагона той сигурно вече бе престъпник. ОВС! Можеше ли да съди Бил? Беше ли този агент по-добър приятел на Бил, отколкото Смит?

Моралът не е толкова абсолютен, както ни се иска да мислим.

— Не знаеш къде е, нали? Нито за кого и с кого работи?

— Не зная къде е. Не зная дали все още работи за онзи тип. Само предполагам. А и никога не съм знаел кой е той.

— Но можеш да се свържеш с Бил, нали?

— Да кажем, че мога. Какво искаш да му предам?

Смит вече беше решил.

— Предайте му, че приех предупреждението. Оживях, но те убиха София, Знам, че вирусът е у тях. Не зная какво планират и искам да говоря с Бил.

Форбс са загледа в едрия учен войник. ФБР беше осведомено преди няколко дни за тревожната ситуация с непознатия вирус, убил д-р Ръсел. Малко след това пристигна армейска записка, обявяваща Смит за ОВС и пречка за разследването, чиито факти са засекретени от Белия дом. Помолиха ФБР да го открият и да го върнат под стража във форт Детрик.

Житейският опит бе развил у Форбс уменията да преценява хората, особено когато животът му зависи от тях. Имаше вяра в себе си. Смит не беше враг. Ако нещо заплашваше разследването, то бе параноидното решение да се отстранят от него учените. Пентагонът не желаше повече главоболия с бактериологични войни и нови жертви сред войниците от времето на Пустинна буря. Както винаги си пазеха задниците.

Форбс се изправи:

— Ако се свържа с него, ще му предам посланието ти, полковник. Ще ти дам един жокер — внимавай с кого говориш, пази си гърба каквото и да смяташ да правиш. За теб има заповед за арест — обявен си за ОВС и беглец. Не се опитвай да се свързваш отново с мен.

Смит потрепна от новините. Не бе изненадан, но потвърждението на опасенията му си беше удар. Почувства се предаден и заплашен, но това бе състоянието му, откакто се бе върнал от Лондон.

Първо загуби София, а сега и професия, и кариера...

Агентът на ФБР се отправи към вратата. Смит плъзна поглед по неколцината посетители, приведени над екзотичните си кафета и чайове. Вдигна очи и видя как Форбс се спря за момент на прага, огледа улицата и изчезна. Смит остави пари на масата и се измъкна

през задната врата. Не забеляза нищо подозрително — никакви паркирани холивудски черни седани, пълни с хора. Запъти се пеша към далечната метростанция „Уудли“.

ГЛАВА 16

10:03 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

Смит излезе от метрото на площад Дюпон. Утринното слънце обливаше със светлина и топлина напрегнатия трафик. Огледа наоколо и се включи в потока от бизнесмени и чиновници, запътили се към сутрешното си кафе. Погледът му непрекъснато шареше по кафенетата, коктейл-баровете, книжарниците и бутиците. Магазините тук бяха от по-висока класа от онези в Адамс Морган и въпреки че беше вече октомври, пазаруващи туристи ги изпълваха.

Често изучавайки лицата, усещаше горчиво-сладкото чувство, сякаш току-що бе мернал София.

Тя не беше мъртва.

Беше жива и изпълнена с енергия. На една ръка разстояние.

Ето една брюнетка, която имаше същата вълниста сексапилна походка. Едва се пребори с желанието да се затича и да я спре. Онази жена имаше дългата ѝ руса коса, прибрана в същата опашка, която София връзваше по време на работа. Друго момиче го изпревари и остави след себе си почти същия аромат, който излъчваше парфюмът на София — това направо присви стомаха му.

„Трябва да преодоля всичко това!“ — каза си твърдо.

Имаше да свърши доста работа. И то такава, че би придала някакъв смисъл на трагичната ѝ смърт.

Пое дълбоко въздух и го задържа. Непрекъснато внимаваше за опашка. Тръгна на север по Масачузетс авеню, после зави по Шеридан Съркъл и Ембаси Роуд. Когато преполови Шеридан, направи един последен експеримент. Бързо се шмугна в току-що отворения музей Филипс Колекшън, подмина безлюдните зали, съхраняващи великолепните платна на Реноар и Сезан, и се измъкна през задния вход. Спря, облегна се на стената и за последен път огледа пешеходците и колите.

Вече беше доволен. Никой не го наблюдаваше. Ако е имал опашка, беше я откъснал. Върна се обратно по Масачузетс и стигна до паркирания в една странична уличка триумф.

Откакто научи за смъртта на Кайлбургер, Къртис и обвинението, че самият той е дезертър, рязко ускори действията си. В Гейтърсбърг, още преди изгрев слънце, Смит се събуди от вътрешния си биологичен часовник на един врял и кипял военен лекар. Бе плувнал в студена пот след мъчителен сън за София. Насили се да закуси обилно. Близо час наблюдава увеличаващото се движение и полицейските хеликоптери, които го контролираха. Изкъпан, обръснат и изпълнен с решителност, около седем вече беше на път.

Обади се на агент Форбс от уличен автомат. Обикаля по улиците дълго преди да паркира колата встрани от Ембаси Роуд, и с метрото отиде до мястото на срещата.

Качи се в триумфа и спокойно го подкара край жилищните сгради между Дюпон и Вашингтон Съркъл, докато стигна до началото на тясна асфалтирана алея с ярка табела „ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ“. Зад нея прочете и други: „НЕ ПРЕМИНАВАЙ“, „ЗАБРАНЕНО ЗА ПРОДАВАЧИ“, „ЗАБРАНЕНО ЗА ДАНЪЧНИ“, „ЗАБРАНЕНО ЗА РАЗХОДКИ“, „РАЗКАРАЙ СЕ“. Смит не им обърна особено внимание и продължи напред. Зад високия жив плет се криеше малко бяло бунгало. Той паркира пред калдъръмената пътека, която водеше към входната врата.

Когато излезе от колата, чу един механичен глас:

— Спри! Кажете името си и целта на посещение. Ако не успеете да го направите за пет секунди, ще бъдат задействани защитните механизми! — дълбокият тембър сякаш идваше от небето и носеше авторитета на боговете.

Смит се засмя, Собственикът на бунгалото беше електронен гений и бе осеял пътеката към бунгалото с хитроумни капани — от облаци сълзотворен газ до спрейове, обливащи жертвите с гадна миризма. Старият приятел на Смит — Марти Целербах бе съден неколkokратно от гневни продавачи, пощальони и рекламни агенти.

Само че Марти имаше две докторски степени и винаги изглеждаше толкова мек и отговорен, даже малко наивен. Освен това бе страшно богат и си позволяваше най-добрите адвокати за защита. Аргументите им винаги бяха страстни и убедителни. Жертвите му не

са могли да не видят знаците. Знаели са, че нахлуват в частна територия. Били са помолени да се идентифицират и да информират за целта на визитата — съвсем разумна и оправдана молба от страна на един сакат и живеещ самотно човек. Но те не са поискали да се съобразят с тези предупреждения и молби, още повече, нанесените вреди на така наречените „жертви“ бяха незначителни. Страдаха само от някоя и друга синина, незначителни порязвания, скъсани дрехи и малка уплаха. Така Марти печелеше процесите един след друг. След известно време полицията спря да пристига на повикванията на пострадалите и само съветваше внимателно да се четат знаците и да не навлизат в чуждата територия.

— Хайде, Марти — весело и силно се провикна Смит, — тук е старият ти приятел Джонатан.

Отвърнаха му изненадано след кратко колебание:

— Приблужи се към предната врата, без да се отдалечаваш от тухлената пътека. Не стъпвай в тревата. Това може да активира отбранителното устройство.

Машинката млъкна и Смит чу вече по-мекият и леко шеговит глас на Марти:

— Внимавай, Джон, не искам като влезеш вътре да ми вони на скункс!

Смит изпълни инструкциите на Марти и внимателно премина по тясната пътека водеща към вратата. Невидими лазерни лъчи прорязваха всичко наоколо. Една невнимателна стъпка, да не говорим за нахлуване, биха активирали бог знае какви хитри механизми.

Ето, че накрая стигна до вратата.

— Тук съм, Марти, прибири охраняващите кучета и отвори вратата.

Някъде отвътре отново прозвуча металният глас:

— Такива са правилата, Джон! — и възвръщайки нормалния си тембър добави: — Застани пред вратата, отвори кутията отдясно и постави ръката си върху стъклото.

— Ох, по дяволите! — усмихна се Смит.

Чифт опасно изглеждащи метални резета се плъзнаха, откриха отворите на две тръби, които можеха да са всичко — от безобидни пръскалки, пълни с боя, до ракетомети. С годините, Марти така и не загуби любовта към различните игри и забавления, които са така

близки на детското сърце. Смит се подчини и застана пред входа, отвори кутийката и постави послушно ръка върху стъклената пластина. Познаваше рутинната процедура. Видеокамерата прави фотоснимка на лицето му, моментално суперкомпютърът щеше да превърне лицевите му белези в колони от цифри. В същото време стъклената пластина записваше отпечатъците от пръстите му. След това електрониката сравняваше данните с тези, които Марти пазеше за всеки свой познат.

Изкуственият глас обяви:

— Вие сте полковник-лейтенант Джонатан Джаксън Смит. Следователно можете да влезете.

— Благодаря, Марти, Вече се чудех кой, по дяволите, съм всъщност.

— Много смешно, Джон!

Последва серия от драматични прищраквания и стоманената, облицована с дърво врата се отвори със скърцане. Ако поддръжката не бе от приоритетите на Марти, то що се отнасяше до театралността — нямаше равен на себе си. Смит влезе в нещо, което би било най-обикновено антре, но имаше една малка подробност. Една дебела метална решетка му попречи да продължи навътре. Щом вратата зад него се затвори, Джон се оказа в клетка.

— Здравсти, Джон! — някъде отпред се чу провлачения, но отчетлив глас на Марги. — Хайде, идвай! — Решетката се вдигна и той се появи пред Смит. Очите му блестяха дяволито.

Беше дребен и закръглен, движеше се несръчно, сякаш никога не се бе донаучил как да управлява краката си. Смит го последва в просторната компютърна стая, където цареше безобразна бъркотия. Огромното и скъпоструващо компютърно оборудване заемаше почти изцяло стените и по-голямата част от пода. Останалата мебелировка, изглежда, бе изхвърлена като непотребна дори от „Армията на спасението“^[1]. Стоманени решетки закриваха прозорците.

Дясната ръка на Марти се движеше безцелно, докато лявата пое ръката на Смит, а погледът му си остана вторачен наляво към компютърната техника.

— Отдавна беше. Радвам се, че те виждам.

— Благодаря, И аз. — Засмя се скромно, зелените му очи се фокусираха за момент и погледът му отново се замъгли.

— На лекарства ли си, Марти?

— О, да. — Не изглеждаше щастлив от това. — Седни, Джон. Искаш ли кафе и бисквити?

Мартин Джоузеф Целербах беше клиент на чичо му Тед, клиничен психиатър. Смит и Марти учеха заедно в гимназията. Много по-добре ориентиран и социално зрял, Джон прибра Марти под крилото си. Защищаваше го от жестоките закачки на децата и някои учители. Марти не беше глупав. Всъщност според тестовете той бе гений още от петгодишна възраст. Смит винаги го намираше за забавен, приятен и интелектуално стимулиращ. С годините Марти стана още по-умен и по-изолиран. Той влетя сред академичните кръгове, но нямаше концепция или интерес към другите хора. Обземаше го мания след мания и всяка една бе по-завладяваща от предходната. Знаеше отговорите на всички въпроси и за да убие скуката по време на курсовете, объркваше състудентите и преподавателите с безумни идеи и фантазии. Никой не можеше да повярва, че толкова умен тип не стои зад повечето неприятности в колежа, и често го изпращаха в учителската стая. Смит трябваше многократно да се бие с другите момчета, които си мислеха, че Марти им се присмива или „забива“ гаджетата им.

Необичайното му държане се дължеше на Аспергеровия синдром — лека и рядко срещана разновидност на аутизма. От дете бе получавал много и разнообразни диагнози, но единствено правилната бе дадена от чичото на Смит. Ключовите симптоми на тази болест бяха обсебващите мании, високата интелигентност, липсата на социални и комуникативни умения и проявата на изключителен талант в някоя особена област — в случая електрониката.

Хората, страдащи от леки прояви на Аспергер, бяха класифицирани като активни, но „странни“. Синдромът у Марти бе малко по-сериозен. Въпреки усилията на специалистите да го социализират, той не бе напускал бунгалото си от много години — изключение правеха няколкото кратки пътувания преди години. С много любов, усилия и пари той успя да превърне дома си отчасти в електронен рай, отчасти в гнездо на един самотен ексцентрик — отне му около петнайсет години.

Не съществуваше лечение и единственият изход за хора като Марти бяха медикаментите, обикновено стимулиращи Централната

нервна система, като „адерал“, „риталин“, „цилерт“ и съвсем новото „мидерал“. Както при шизофрениците лекарствата помагаша на Марти да функционира с двата си крака, здраво стъпил върху земята. Те ограничаваха фантазиите, ентусиазма и обсебващите го мании. Въпреки че ги мразеше, Марти ги пиеше, ако му се налагаше да извършва нормални действия — като плащането на данъци например — или щом синдромът заплашваше да го изкара съвсем извън контрол.

Когато бе под влиянието на медикаментите, Марти твърдеше, че всичко е плоско, тъпо и далечно, както и че голяма част от гениалността и креативността му се губят. Затова щастливо прегърна новото лекарство, което бързо го успокояваше, но действаше само шест часа. Следователно трябваше да се взима по-често. Затворен в отшелническото си убежище, той прекарваше много повече време без лекарства, отколкото повечето страдащи от синдрома на Аспергер можеха да си позволят.

Ако се нуждаете от компютърен гений за творческа или не дотам легална работа, то заповядайте при Марти Целербах, но когато не е на лекарства. После само от вас зависи да го държите в правия път и да усетите кога трябва да го върнете обратно на земята, за да не излети направо в орбита.

Това беше причината Смит да цъфне пред непревземаемата му крепост.

— Марти, трябва ми помощ.

— Разбира се, Джон — усмихна се Марти с ръждясало кафяво канче в ръка. — Почти е време за поредната доза. Няма да я взема.

— Надявах се да кажеш това.

Смит му разказа за доклада от института „Принц Леополд“, който сякаш никога не бе съществувал, за телефонните разговори на София, които също бяха заличени, за необходимостта от информация, свързана с новия вирус. Накрая му описа как е проследил историята на трите жертви от заразата до войната в Залива и армейския лазарет.

— Има и още. Трябва да открия Бил Грифин. Спомняш ли си го от училище? И виж дали можеш да откриеш нещо за вируса в Ирак преди десет години.

Марти решително остави канчето на земята, седна на стола пред апаратурата си и ентусиазирано се усмихна:

— Ще използвам новите си програми.

— Връщам се след час — каза Смит и се изправи.

— Чудесно! — засмя се Марти — Ще бъде много забавно!

Смит го остави да работи с дебелите си несръчни пръсти по клавиатурата. Влиянието на медикаментите беше почти изчезнало и той знаеше, че скоро мисълта на Марти щеше да пробие реалността, да се зарее из неизследваните от никого кътчета на творчеството. После идваха лудостта и необходимостта от нова доза „мидерал“.

Джон бързо се вмъкна в своя триумф. Шумният трафик погълна цялото му внимание и не забеляза как един хеликоптер увисна във въздуха над автомобила, след това се ускори, направи завой и последва успоредно колата, която пое по Масачузетс Авеню.

* * *

Звукът от роторите и вятърът, нахлуващ през отворения прозорец, бяха оглушителни. Надал ал Хасан почти прилепи микрофона на радиопредавателя до устните си:

— Мадукс? Смит посети едно бунгало близо до площад Дюпон. — Той направи справка в картата на града и описа точното място на скритата пътека. — Виж кой живее там и какво е искал полковникът.

Изключи микрофона и се загледа в стария класически триумф, носещ се към Джорджгаун. За пръв път Ал Хасан бе обхванат от тревога. Това не бе чувство, което би споделил с Тремон, но реши да се държи по-близо до този Смит. Страхуваше се, че Бил Грифин нямаше да се справи сам, дори ако можеше да му се има доверие.

[1] Армията на спасението (The Salvation Army) — Благотворителна организация, основана през 1865 г. от Уилям и Катерин Бут — Бел. В.В. ↑

ГЛАВА 17

10:34 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

Бил Грифин беше женен за кратко и Смит беше виждал жена му само два пъти, и то преди да се сгодят, и двата пъти бяха кръстосвали шумните барове на Ню Йорк, често посещавани от Бил през годините му в армията. Грифин обичаше многолюдните кръчми, вероятно, защото по-голямата част от живота му преминаваше в далечни места, където всяка стъпка беше опасна, а всеки звук — враг. Смит почти нищо не знаеше за съпругата или брака им, освен че е траял по-малко от две години. Беше чул, че тя все още живее в същия апартамент в Джорджтаун, който е делила с Бил. Ако приятелят му бе под заплаха, твърде възможно бе да се е покрил там, където твърде малко хора биха се сетили да го потърсят.

Стреляше в тъмното, но освен Марта почти не му оставаха други възможности.

Когато доближи сградата, се обади по клетъчния телефон.

— Мисис Грифин, сигурно не ме помните, аз съм Джонатан Смит, на Бил...

— Помня ви, капитан Смит. Или може би вече майор, или полковник?

— Не съм много сигурен, но няма значение. Вчера бях полковник-лейтенант. Виждам, че сте запазили името на Бил.

— Обичах Бил, полковник. За мое съжаление той обичаше повече работата си. Но вие едва ли се обаждате, за да се осведомите за моя брак и последвалия го развод. Търсите Бил, нали?

Този въпрос разтревожи Смит.

— Да, но...

— Добре. Той каза, че може би ще се обадите.

— Виждали ли сте го?

Последва пауза.

— Къде сте?

- Пред сградата ви. В „триумфа“.
- Ще слеза.

* * *

В голямата хаотична стая, натъпкана с компютърни терминали, монитори и всякакви електронни джаджи, Марти Целербах седеше напълно концентриран, забил нос в екрана. До стола му лежаха купчини записки. Един радиопредавател излъчваше нисък статичен шум, за да прихваща би-бипкането на преминаващите данни. Завесите бяха спуснати, въздухът — хладен и сух, обстановката почти клаустрофобична, което бе чудесно за оборудването на Марти, а и отговаряше на вкуса му. Усмиваше се. Използва кодовете на Джон Смит, за да се свърже с компютърната система на ААМИИЗИБ и да проникне в сървъра. Сега започна истинската работа. Чувстваше тръпка, когато се прехвърляше от една директория в друга, и накрая попадна на паролата на системния администратор. Изсмя се презрително. Данните бяха кодирани.

Излезе и откри файл, откъдето разбра, че сървърът на ААМИИЗИБ използва „Попкорн“ — един от най-новите кодиращи генератори. Кимна доволно. Това беше първокласен софтуер, следователно лабораторията бе в добри ръце.

Разбира се, те не са взели предвид Марги Целербах. Прибягна до разработена от него програма, която караше компютъра да генерира пароли, като използва всички думи от Уебстърския енциклопедичен речник плюс диалозите от четирите „Междузвездни войни“, сериите „Стар Трек“, дивотиите на „Монти Пайтън“ и романите на Толкин — все любими неща за киберманиаците.

Марти скочи и закрачи. Скръсти ръце зад гърба си. Заради поклащащата си походка изглеждаше като пиратски капитан, застанал на корабния мостик сред бурното море. Програмата му бе невероятно бърза. Но и той като останалите смъртни трябваше да чака. В днешно време най-добрите хакери можеха да разбият почти всички пароли, да проникнат дори в компютрите на Пентагона. Те яздеха като бандити из Дивия запад по световната мрежа на Интернет. Дори начинаещ можеше да си купи софтуер и да атакува уебсайтове. По тази причина

основните корпорации и правителствени агенции непрекъснато засилваха защитите си. В резултат Марти трябваше да пише собствени програми и да развива свои сканиращи търсачки, за да открива системните слабости и да пробива защитните стени.

Внезапно компютърът му издаде звук като звънеца на вратата от шоуто „Остави го на Бийвър“ — Динг-донг-Динг. С хихикане Марти се втурна към стола си, вторачи с в монитора и за малко да удари чело в него. Паролата беше в ръцете му. Не бе измислена с голямо въображение.

— *Бетазоид*, името на народ от екстрасенси от планетата Бета в серия на „Стар Трек“. Не му се наложи да използва далеч по-сложния си генератор за случайни числа и букви. С нея успя да вземе вътрешното IP вътрешен протокол, както и адреса. Вече имаше пълен достъп до компютърната мрежа на ААМИИЗИБ, което означаваше, че можеше да чете, променя или изтрива всеки файл и база данни. Беше бог.

Исканото от Смит не бе като детска игра, но и не можеше да се сравни с изкачването на Еверест. Марти бързо сканира всички и-мейли от института „Принц Леополд“, но не успя да открие нещо, свързано с новия вирус. За повечето хора, ако е имало нещо изтрито, то би си останало унищожено завинаги. Биха вдигнали ръце.

Вместо това Марти пусна друга търсачка за празни места и пукнатини между данните. Когато пристигаха нови данни в системата, те се записваха върху старите и теоретически предишните файлове се затриваха. Тъй като програмата му не откри следи от други и-мейли от „Принц Леополд“, Марти реши, че вероятно случаят е точно такъв.

Облегна се назад и протегна ръце нагоре. Влиянието на медикаментите беше изчезнало. През тялото му премина тръпка, когато мисълта му придоби диамантена яснота. Наведе се напред и пръстите му сякаш полетяха по клавиатурата, опитвайки се да я догонят. Инструктира програмата за ново търсене върху части от името, и-мейл адреса и други идентификационни възможности. С удивителна скорост търсачката се задейства... и ги откри — две малки парчета информация: „ополд инст“.

С вик той се хвана за следата от данни и номера, сякаш чувстваше миризмата им. Нахлу в терминала на Сметната палата на федералния медицински резерв, достъпен само за паролата на

директора Лили Лоуенщайн. Оттам с големи усилия проследи пътеката до самия институт „Принц Леополд“. Зелените му очи проблеснаха и Марти изрева:

— Ето те, фруминосно животно! — това бе обръщението към Джаборуоки във всеизвестното произведение на Луис Карол.

В скрит бакъп файл, заровен дълбоко в системния език на института, той откри копие на доклада, разпратен от Института за тропична медицина „Принц Леополд“ до всички „горещи“ лаборатории по света. Бързо го прегледа и реши, че може да е полезен на Джон. След като приключи с това, Марти се опита да проследи имейла по-нататък. Намръщи се пред очевидния факт — някой бе изтрил не само оригинала в централния компютър, но и всички копия към различните получатели. Или поне това се е очаквало да се получи. Така би си помислил обикновеният потребител, средно гениалният хакер и повечето експерти по електронна безопасност.

Но не и Марти Целербах. Другите магьосници в киберпространството често идваха при него за решаване на нечувани досега проблеми. Беше се специализирал в откриването на вратички към немислимото и невъзможното. Нямаше титли — освен докторските степени по квантова механика и математика и магистърската степен по литература, — работеше само за себе си. Подобно риба на сухо, той се мятеше и давеше във физическия свят, бидейки често обект на съжаление и презрение, но прорязваше с мощ и бързина дълбоките електронни води на киберокеана. Той беше бог Нептун и смъртните плащаха своя данък.

Смеейки се щастливо, насочи пръст като шпага и скочи на крака. Натисна копчето за разпечатване, завъртя се в ловък пирует. Машината изплю доклада. Най-голямо удовлетворение изпитваше, когато се справяше с нещо, непосилно за друг. Това бе малката му компенсация за самотния живот и в редките спокойни моменти Марти го осъзнаваше.

Но в края на краищата... истината бе, че гледаше отвисоко тъпоглавите типове позволяващи се да го съдят, които живееха „нормален“ живот и имаха „нормални“ взаимоотношения. По дяволите, въпреки Аспергеровия синдром, въпреки необходимостта от лекарства през последните петнайсет години отшелнически живот в бунгалото той бе имал повече „врзки“, отколкото повечето хора през

целия си живот. Какво си мислеха тези идиоти, че прави? За какво според тях служи и-мейлът? Грабна доклада, размаха го като главата на убит враг и извика:

— О, вирус звяр! Никой не може да победи храбрия рицар. Аз съм сър Пърсивал. Победата е моя!

Половин час по-късно следите от терминала на СПФМР го отведоха до античната електронна мрежа на иракското правителство и към множество други доклади от преди година, свързани с взрив на синдрома на остро респираторно увреждане. Разпечата и тях и продължи да пълзи из кибер-системата, за да открие нещо за вируса по време на войната в Залива. Нямаше нищо друго.

Телефонните разговори на София Ръсел бяха значително по-голямо предизвикателство. Не откри следи от хакване на телефонната система на Фредерик. Ако е имало запис за разговор на София и той е бил заличен отвътре, в самата компания, всички данни биха били изтрети.

Опитите му да открие Бил Грифин чрез колежа, медицинските и социалните му осигуровки, както и всички обществени и частни източници даваха един и същи резултат — адресът непознат. След това Марти се прехвърли в системата на ФБР — нещо, което правеше толкова често, че компютърът почти се бе научил да прониква сам. Времето му бе ограничено, тъй като системата им за проследяване на нарушители беше една от най-добрите, но успя да разбере, че официалните му записи са унищожени. Ако имаше някакви тайни взаимоотношения, Марти не ги откри — нито секретни доклади, нито сметки, кодирани пароли, с една дума нищо, което да подсказва, че Грифин работи под прикритие. Все пак попадна на една забележка — адресът му вече не е валиден и Бюрото не разполага с местопребиваването му, което трябва да бъде открито.

Ей, този Грифин си струваше! Дори ФБР се чудеше къде е.

Армейската разузнавателна служба беше доста по-корава. Веднъж пробил защитната стена, Марти трябваше да скача в системата, да чете поредното лично досие и бързо да изскача навън. Не откри валиден адрес. Сви устни. Изглежда, Грифин беше експерт в изчезването. Шокиращо!

Човекът си заслужаваше уважението. Въпреки че Марти никога не го бе харесвал, сега трябваше да си го признае. Така че се облегна

назад, скръсти ръце и се усмихна. Цели тридесет агонизиращи секунди не докосна компютъра. Това бе неговият начин да уважи някой добър противник. След това отвори празен файл. Посвети го специално на Бил Грифин, Не беше свикнат с неуспеха в киберсвета и се чувстваше едновременно раздразнен и вдъхновен. Слагаше началото! Нямаше нищо по-приятно от новото предизвикателство на умел опонент, а Грифин току-що заслужи това прозвище. Марти се усмихна. Напрегна тяло и подготви мозъка си за скок в стратосферата, за да открие решение чрез реещото си въображение. Това можеше да направи единствено без медикаментите — да полети.

Но точно когато започна да се оформя една идея, подскочи стреснат. Компютърът му издаваше пронизителен звук и една лампичка излъчваше червен сигнал. **НАРУШИТЕЛИ! НАРУШИТЕЛИ! НАРУШИТЕЛИ!** Повече възбуден, отколкото нервен, Марти натисна един бутон. Ставаше забавно. На екрана се изписа: **ПОЗИЦИЯ А и Х.**

Бързо удари няколко клавиша и два високоразделителни монитора на стената се включиха.

На позиция А зад бунгалото двама мъже търсеха начин да проникнат през живия плет. Но растителността бе достатъчно гъста за преминаване и твърде висока, за да се изкачи някой по нея. Марти се подхилкваше на безуспешните им опити.

Позиция Х бе нещо съвсем друго. Марти преглътна на сухо и се втренчи в монитора. До скритата му пътека бе спрял сив пикап без регистрационни номера. От него излязоха две мускулести горили с полуавтоматични пистолети в ръце. Огледаха местността. С ужас енциклопедичният мозък на Марти идентифицира оръжията — едното беше колт 45, модел 1911 г., а другото — десетмилиметров браунинг, използван в днешно време от ФБР. Тези нямаше лесно да бъдат уплашени.

Ниското закръглено тяло на Марти потрепна. Мразеше непознатите и насиетието. Доскоро сияещо и възбудено, сега лицето му преbledня и се разтреса. Както се предполагаше, те не обърнаха внимание на предупрежденията и се втурнаха напред. Открита атака.

Настроението му моментално се подобри. Поне щеше да се позабавлява за известно време. Заподскача радостно на стола, когато

защитната система пръсна сълзотворен газ и двамата атакуващи покриха с ръце лицата си и отстъпиха назад.

— Следващият път слушайте, когато ви дават съвети!

Отзад другите двама бяха натрупали боклукчийски кофи, за да се прехвърлят през живата ограда. Марти внимателно ги следеше. Точно когато стигнаха върха на плета, натисна клавиш. Последва откос от гумени куршуми, които ги повалиха по задници обратно на земята, но в съседния двор.

Усмивката на Марти бързо изчезна, защото първата двойка напредваше през облака от газ към вратата.

— Аха, очаква ви здрава съпротива! — обеща им той.

Видя как рой от каучукови топчета ги отблъсна и ги свали виещи на земята. Плесна с ръце от искрено удоволствие. Ниският и набит тип, който явно беше водачът, успя доста бързо да се окопоти и отново се втурна към входната врата. Марти се наведе очарован. Токът удари мъжа. Жертвата подскочи и изпищя на умряло.

Ухилен злобничко, кибергеният завъртя стола, за да обърне внимание и на другата двойка. Те поне показваха някакво въображение. С помощта на колата пробиха плета и отново поеха ходом сред следващите ги лазерни лъчи.

Марти се усмихна, като си помисли какво ги очаква. Шоковите устройства се криеха навсякъде — откъм задната врата, по прозорците и металната клетка, която ги очакваше вътре в бунгалото.

Но всичките му механизми, макар и дяволски хитроумни, не бяха смъртоносни. Марти мразеше насилието и никога не бе очаквал, че ще попадне в сериозна опасност. Защитата му бе предназначена само срещу хора, опитващи се да нарушат уединението му. Беше изобретил, конструирал, купил и изградил просто една детска игра — забавен лабиринт от неприятности, нищо повече.

Но едва ли нещо би спряло решителни убийци в реалния свят. Тръпки на уплаха пробягаха по гърба му. Все пак да си гений си имаше своите предимства. Преди десетина години бе изработил план точно за такива случаи. Взе дистанционното, записките за Джон и хукна към банята. Натисна един бутон — ваната се изправи до стената. Още едно натискане — тайният проход се откри. Със свит от ужас стомах той слезе по стълбичката и навлезе в един добре осветен тунел. След още

две натискания на дистанционното вратата се затвори, а зад нея ваната се върна обратно на мястото си.

Въздъхна леко облекчен. Прекоси тунела със странната си походка и стигна до друга стълбичка, над която имаше капак.

След секунда се появи в почти идентично бунгало, но на отсрещната страна на улицата — то също бе негова собственост. Отвътре бе обикновено и празно. Представляваше необитаема колиба, пред която открай време висеше табела „Продава се“. Нямахме никакви мебели освен телефонен апарат в хола и матрак в спалнята. Отзад, зад плета между бунгалата, ясно се чуваха проклетия и викове от болка. Но също така Марти долови звука от разбито стъкло и разбра, че нападателите му скоро ще са вътре и ще почнат да търсят тайния проход.

Уплашен грабна телефона и набра номер.

ГЛАВА 18

11:07 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

Университетът в Джорджтаун е бил основан от йезуитите през 1789 г., първият римокатолически университет в Съединените щати. Красивите постройките от XVIII и XIX век, разположени между дърветата и калдъръмените алеи, напомняха за времето, когато науката не бе чувала за каквито и да е вируси, но вече е била възприемана като решение за най-сериозните проблеми на едно модерно общество.

— Работите във факултета, нали? — попита Смит.

— Асоцииран професор по история — тъжно сви рамене Марджори Грифин. — Предполагам, че Бил никога не ти е казвал с какво се занимавам. Бях в нюйоркския университет, когато се срещнахме. След това постъпих тук.

— Никога не е разисквал личния си живот — отбеляза полковникът. — Говорили сме си само за работа и за общото минало. За старите дни.

Марджори разсеяно отпи от чая си.

— В редките случаи, когато се виждахме, дори и за това вече не ставаше въпрос. Нещо се случи с Бил през последните години. Стана мрачен и мълчалив.

— Кога се видяхте за последен път, Марджори?

— Два пъти през последните няколко дни. Вторник сутринта се появи на прага ми и отново снощи. Беше нервен. Тревожеше се за теб. Първото нещо, което направи, когато влезе, бе да отиде до прозореца и да огледа улицата. Попитах го какво търси, но той не отговори. Предложи да прием чай. Беше купил кроасани от френската пекарна на Ем Стрийт.

— Ей така, появи се без причина? — предположи Смит. — Едва ли. Защо?

Марджори Грифин не отговори веднага. Лицето ѝ сякаш помръкна, докато наблюдаваше парада от студенти по павираните

алеи.

— Носталгия може би. Не искам да си мисля, че е било вид сбогуване, но най-вероятно беше точно това. Надявах се, че ти знаеш.

Почти шокиран, Смит разбра, че тя е изключително красива жена. Не като София, не. Спокойна красота. Съзнаваща коя е и каква е била. Не точно пасивна, но не и необузdana. Имаше тъмносиви очи и черна коса, прибрана във френски кок. Свободен стил. Хубави страни и волева брадичка. Тяло с неопределими килограми. За секунда Смит почувства привличане, но то веднага отшумя, отстъпвайки място на тъгата.

— Преди два дни, почти три Бил ме предупреди, че съм в опасност — започна той и й разказа за срещата им в парка Рок Крийк, описа нападението, каквото знаеше за вируса и смъртта на София. — Някой притежава този вирус и те са убили София, Кайлбургер и секретарката му.

— Боже господи! — кръвта се отдръпна от страните й.

— Не знам кои са и защо го правят, но всеячески се опитват да ми попречат на разследването. Бил работи за тях.

Тя закри устните си с ръка.

— Не, това е невъзможно!

— Това е единственият начин Бил да е знаел. Опитвам се да разбера дали е под прикритие или наистина е с тях. — Поколеба се за момент и продължи: — Най-добрият му приятел от ФБР каза, че Бил не работи под прикритие.

— Лони Форбс. Винаги съм го харесвала. — Сви строго устни и поклати глава: — Бил стана коравосърдечен. Циничен. Последните два пъти нещо го гризеше. Струва ми се, че е нещо, от което не се гордее, но няма да се откаже, и да отстъпи, защото така е устроен светът — вдигна чашата си, но видя, че е празна и се вгледа в дъното й. — Само предполагам, разбира се. Никога няма да се омъжа отново. Понякога забелязвам някой друг приятен мъж, но това е всичко. Бил е голямата ми любов. Но неговата голяма любов бе работата и някак си тя го излъга. Чувства се предаден. Загубил е вярата си.

Смит отговори с разбиране:

— В свят без други ценности освен парите той иска своя дял. И на други се е случвало. Учените се продават за тлъсти пачки. Вече

изчисляват възможната печалба от разпространяването на болести, лекуването им и спасяването на живота. Безскрупулно!

— Но той не може да предаде теб — каза Марджори. — Ще се разкъса от този вътрешен конфликт.

— Той вече ме предаде. София е мъртва.

Когато Марджори понечи да отвърне, клетъчният телефон на колана му звънна. Около тях се заобръщаха раздразнени глави. Смит включи апарата. Гласът на Марти бе едновременно възбуден и ужасен:

— Джон, винаги съм ти казвал, че светът е несигурен.

— Спря, за да си поеме въздух, и изстреля на един дъх: — Сега получих доказателство. Лично. Тук има цяла група нападатели. Всъщност са четирима. Нахлуха в дома ми. Ако ме открият, ще ме убият. Това е по твоята специалност. Ела и ме спаси!

Смит прошепна в слушалката:

— Къде си?

— В другата ми къща — Марти му даде адреса. Внезапно гласът му преградна и се разтрепери. — Побързай!

— На път съм.

Смит се извини на Марджори Грифин, остави ѝ номера на клетъчния си телефон и я помоли да му се обади, ако Бил отново се появи, след което побягна от чайната.

* * *

Когато Смит предпазливо подмина бунгалото, забеляза сивия пикап, паркиран в началото на пътеката. Никой не се виждаше вътре, а високият плет скриваше гледката към къщата. Внимателно огледа околността, но не намери нищо подозрително. Само обикновените звуци от автомобилното движение. Не преставаше да души за някаква беда, докато зави по идентична пътека, водеща до бунгалото с табела „Продава се“.

На прозореца се появи сянка, а после и уплашеното лице на Марти. Смит се втурна към вратата.

Приятелят му отвори, стискайки в ръката си някакви листи и клетъчен телефон.

— Влизай! Бързо! Бързо! — гледаше страховито навън.

— Ако беше Флорънс Найтингел^[1], вече да съм мъртъв, Какво те забави толкова?

— Ако бях Флорънс Найтингел, нямаше да съм тук. Щяхме да сме в друг век. — Смит заключи вратата и огледа празната стая, а Марти провери през прозореца. — Кажи ми какво точно се случи. Всичко!

Марти спусна щорите и му описа четиримата нападатели, оръжията и опитите им да проникнат в къщата. Същевременно Смит обикаляше наоколо и проверяваше вратите и прозорците. С поклащащата си походка Марти го следваше. Всички щори и пердета бяха спуснати и стаите бяха мрачни и прашни. Мястото беше празно. Сигурността бе колкото във всяка друга къща, което не беше много. Накрая Марти приключи обясненията си с поток от предположения.

— Прав си — отвърна му кратко Смит. — Скоро ще започнат да претърсват съседните къщи.

— Чудесно. Това исках да чуя — усмихна се леко Марти. Усмивката се превърна в крива гримаса, но все пак бе направил храбър опит.

Смит хвана Марти за раменете, опитвайки се да потисне тревогата в гласа си:

— Как са разбрали за нас, Марти? Казал ли си на някого?

— Не и в последните квадрилон години.

— Следователно трябва да са ме проследили, но не виждам как. — Умът му трескаво започна да изрежда всички мерки, които бе предприел, за да обърка евентуалните си преследвачи, откакто напусна Фредерик. — Този път не са могли да сложат бръмбар на колата.

След това го чу... един звук, който се открояваше от неопределения шум на града. Първо не успя да го идентифицира. Но в следващия момент го разпозна и осъзна как са го проследили. Гърлото му се стегна. Приблужи се до предния прозорец, повдигна леко пердето и погледна нагоре.

— По дяволите! — удари стената с юмрук.

Марти отиде до него и се вторачи в хеликоптера, който висеше ниско на юг, точно под перпендикуляр на линията между двете бунгала. Докато я наблюдаваха, машината направи завой и полетя на север право към бунгалото, в което двамата се бяха скрили. Смит си

спомни, че бе чул този звук, докато шофираше към дома на приятеля си.

Изруга и отново удари стената. Това бе отговорът — колата. Знаеше, че ги е объркал, когато напусна междуцатското шосе при Гейтърсбърг — този път не бяха имали време да сложат радиотрансмитер в триумфа. Но колко могат да бъдат реставрираните коли марка „Триумф“, произведени 1968 г.? Вероятно не са много, а и сигурно неговият е бил единственият газси сутрин между Фредерик и Вашингтон. Всеки един от онези хеликоптери, които наблюдаваше на закуска и си бе помислил, че управляват трафика, би могъл да бъде нещо абсолютно различно. Трябвало е само да предположат, че отива до Вашингтон, и да следят междуцатското шосе за автомобил триумф. Бяха го открили при Гейтърсбърг. Проследили са го до Вашингтон.

Триумфът го е издал. По дяволите!

Гласът на Марти беше леден:

— Добре, Джон. Нямаме време за яростните ти изблици. Освен това не искам дупки по стените, освен, ако сам не си ги правя. Каж ми каква е следващата ни стъпка. Мога ли да помогна с нещо?

— Този път не. Това е от моята компетенция, нали така? Знам, че имаш кола. Още ли е тук? — Беше убеден в сигурността на своя триумф и сгреси. Сега би могъл да си вземе реванш, щом разчитат на колата, за да го проследят — всеки план си имаше слаби страни.

— Държа я в гаража, близо до Масачузетс Авеню. Но Джон, нали знаеш, че никога не излизам навън?! — Той подскочи и отиде до съседната стая, където нервно погледна през прозореца. Все още стискаше в ръце дистанционното и листите, сякаш бяха талисмани.

— Сега ще го направиш — твърдо отсече Смит. — Излизаме оттук и...

— Д-д-джон! Виж! — Марти посочи с дистанционното към задния прозорец.

Смит моментално застана зад него с берета в ръка. Двама от нападателите бяха прескочили живия плет и се насочиха към тяхното бунгало. Приведени ниско към земята, държаха се така, сякаш очакваха сериозна съпротива. Бяха въоръжени. Марти се приближаваше до истерията. Пулсът на Смит се ускори. Хвана приятеля си за рамото, натисна го надолу и го принуди да залегне.

Остави ги да се приближат на петнайсетина метра, откряна леко прозореца, внимателно се прицели и стреля последователно в краката на двамата. Реакциите му бяха хванали ръжда през годините бездействие, но мускулите на тялото си припомниха всичко и се задействаха от само себе си като добре смазана машина. Нападателят се проснаха по лице, стенички от болка и изненада. Докато се влачеха по земята в търсене на прикрытие зад старите кестени в градината, Смит се втурна към всекидневната. — Хайде, Марти!

Геният го последва. Надникнаха през прозореца. Опасенията на Смит се потвърдиха — другата двойка се готвеше за пристъп. Единият от мъжете бе същият онзи едър тип, който водеше засадата преди два дни в Джорджтаун. Явно бяха чули изстрелите, защото залегнаха в тревата с насочени напред пистолети. Старият му познайник се хвърли по гърди, без да изпуска оръжието. Реакцията на втория бе с три секунди по-бавна. Беше преполовил пътеката към бунгалото, но все още стоеше изправен с големия армейски колт 45-и калибър в ръка.

Смит не успя да го уцели в крака, но преди онзи да избяга, вторият изстрел обля в кръв рамото му и го събори на земята.

Марти наблюдаваше тревожно.

— Добър изстрел, приятелю — въздъхна кротко.

Смит трескаво преценяваше ситуацията. Неочакваната стрелба бе елиминирала двама от противниците. Но водачът им бе здрав, а партньорът му бе само одраскан. Сега щяха да са по-внимателни — бяха ги уверили, че са изправени пред съпротива на живот и смърт, — но едва ли щяха да се откажат. Съвсем скоро хеликоптерът щеше да докара подкрепление. С напрегнат глас попита:

— Тунелът ти действа ли от тази страна?

В отговор Марти кимна с разбиране:

— Да, щеше да е нелогично, ако не бях се погрижил.

— Да вървим тогава.

В спалнята Марти натисна дистанционното. Матракът се отмести безшумно и откри входа към тайния проход. Още една електронна команда и капакът се отвори.

— Следвай ме! — Без да изпуска джаджата и листите, Марти слезе по стълбичката надолу към бетонния подземен тунел. Скочи от последното стъпало и се приземи върху пода на обления в светлина

проход. Веднага се отдръпна — само секунда по-късно Смит се стовари до него.

— Забележително, Марти! — похвали го Смит.

— И много полезно. — Натисна някакъв бутон. — Това затваря капака и подрежда всичко както си беше.

Двамата бързо се придвижиха напред. Стигнаха другия край на тунела и Смит настоя да мине пръв. Когато се появи в малката баня на бунгалото, го очакваше изненада — пети нападател прекосяваше хола и се насочваше към коридора. Пулсът му се ускори. Ослуша се и разбра, че мъжът е тръгнал към банята. Дръпна се надолу.

— Затваряй!

С изпотено от напрежение лице Марти затвори капака и върна ваната на мястото ѝ. Само след секунда чуха как врагът влиза в банята, а след това и изливащата се струя в тоалетната. Смит тихо обясни на Марти какво иска от него.

[1] Флорънс Найтингел (Florence Nightingale, 12 May 1820 — 13 August 1910) — Личност останала в историята като предшественик и пионер на съвременните медицински сестри. — Бел. В.В. ↑

ГЛАВА 19

С готова за стрелба берета Смит се изкачи до последното стъпало на металната стълба и зачака приведен. Пое си дълбоко въздух и чу отключването на капака, но все още оставаше притиснат от ваната. Вдигна пистолета, а капакът заедно с ваната се вдигнаха нагоре. Цялата баня и част от всекидневната се разкриха пред погледа му и Смит потисна мрачната си усмивка. Ситуацията бе по-добра, отколкото очакваше.

Мъжът стоеше с гръб към него, обърнат към тоалетната чиния. Челюстта му увисна. С поглед, забит в огледалото, той видя как ваната се вдига във въздуха. Типът бе не само втрещен, беше и беззащитен. Нямахше време дори да си вдигне ципа. Все пак си оставаше професионалист. Така че с развети дреболии той се протегна към оставения върху казанчето пистолет и се обърна.

— Добре, но не достатъчно — с широк замах Смит заби оръжието си в коляното му. Чу се пращане на кост. Мъжът се просна със стон върху плочките, а пистолетът му излетя надалеч.

Смит скочи от стълбата, грабна пистолета и оставеното върху мивката уоки-токи — противникът му вече не можеше нито да стреля, нито да потърси помощ.

— Хей! — извика мъжът. Лицето му се изкриви от болка. Направи опит да се изправи, но болката от счупеното коляно го изтощи и той отново се свлече на пода.

— О, боже! — промълви Марти, когато се показа. Прескочи мъжа и излезе от банята в коридора.

Смит го последва и заключи вратата след себе си.

— Не си го застрелял, нали?

— Осакатих го. Достатъчно е. Ще му се наложат три или четири операции. В това състояние не може да ни навреди, а и никъде не може да отиде. Хайде, Марти, трябва да се изпаряваме.

Прекошиха компютърната зала, Марти се спря за момент с отчаяна физиономия. Въздъхна и последва приятеля си към вече разбитата клетка пред входа.

Смит откряна вратата и надникна навън. Сивият пикап все още стоеше паркиран отпред. Искаше му се да го обездвижи като клъцне няколко жици — умение, предадено му от Грифин, — но хеликоптерът продължаваше да прелита между бунгалата.

— Марти, тръгваме към Масачузетс Авеню, за да вземем колата ти. Взимай лекарствата си.

— Не ми харесва това! — но отиде до бюрото си, взе малък кожен куфар и се върна обратно. — Въобще не ми харесва! Светът е пълен с непознати.

Смит не обърна внимание на оплакванията му. Марти може би се плашеше от хора, които не познава, но бе сигурен, че смъртта му е много по-неприятна.

— Придържай се плътно до стените, върви между дърветата, крий се! Няма да тичаш — това привлича вниманието. С малко късмет ще се откачим от хеликоптера. Ако пък ни забележат, ще трябва да ги заблудим, преди да стигнем до колата. За да сме сигурни, ще се опитам да обездвижи пикапа.

Внезапно Марти вдигна пръст нагоре и се ухили до уши:

— Аз мога да го направя!

— Оттук? Как?

— Ще изпържа компютъра му.

Смит никога не се съмняваше в Марги, опреше ли до електроника.

— Добре. Хайде да видим!

Марти се върна до бюрото, затършува из чекмеджетата и измъкна една малка кожена кутийка с размерите и формата на голяма видеокамера. От нея разпъна къса антена и я насочи към пикапа. След това отвори капака, поигра си с някакви щифтчета и натисна един бутон.

— Това ще свърши работа.

Смит подозрително го изгледа.

— Не видях нещо да се случва.

— Естествено. Използвах ПЕУ, за да унищожа бордовия компютър, който управлява функциите на двигателя.

— Какво, по дяволите, е ПЕУ?

— Преходно електромагнитно устройство. Работи с РЧ радиочестоти. Нещо като статично електричество, но много по-силно.

Сам си направих тази машинка и стана по-мощна от обикновено. Руснаците могат да ти продадат подобно нещо с индустриална сила. Доставят го в куфар и струва стотина хиляди долара. Джон беше впечатлен.

— Вземи го с нас. Да вървим — и се измъкна от бунгалото.

Марти стоеше на прага. Гледаше вцепенен към синьото небе, зелената трева и безумния трафик. Изглеждаше изумен.

— Колко отдавна беше — промърмори под нос и потрепна.

— Можеш да го направиш — окуражи го Смит.

Марти преглътна и кимна.

— Добре, готов съм.

Двамата се затичаха покрай високия страничен плет до изхода към асфалтирания път. Джон излезе на улицата и Марти го последва. Там полковникът сложи ръка върху раменете му. Изглеждаха като двама близки приятели, отправили се към авенюто, което започваше две пресечки по-надолу.

Зад тях хеликоптерът продължаваше да виси над бунгалата близнаци. Пред тях се намираще оживеното Масачузетс Авеню. Смит се надяваше да се слоят с тълпата пешеходци.

Не успяха. На втората пресечка хеликоптерът се приближи. Смит погледна през рамо — следваше ги.

— О, боже! — Марти също го забеляза.

— По-бързо! — заповяда Смит.

Затичаха се по една странична улица, а хеликоптерът се понесе толкова ниско, че имаше опасност да закачи дърветата. Въздушната струя от мощните ротори ги блъскаше в гърба. Отгоре прозвучаха изстрели. Куршумите се забиваха в асфалта покрай тях и със свистене рикошираха наоколо.

Смит хвана Марти за ръка, повлече го със себе си и изкрещя:

— Тичай!

Втурнаха се напред. Отстрани Марти приличайте на нещо средно между робот и парцалена кукла. Машината се издигна и се приготви да пикира надолу.

— По-бързо! — Смит беше целият в пот.

Хеликоптерът се насочи към тях. Смит пое дълбоко въздух.

— Закъсняха!

Двамата се врязаха в тълпите на Масачузетс Авеню. Беше петък следобед и хората се връщаха след протяжните си обеда, правейки планове за почивните си дни.

— Ох-ох... — Марти се влачеше след Смит, но не спираше да върви. Поклащаше глава, а очите му се бяха разширили при вида на множеството.

— Чудесно се справяш — увери го Смит. — Знам, че ти е трудно, но тук си в безопасност. Къде е колата ти?

— На другата пресечка.

Смит хвърли поглед към хеликоптера, който бе завършил завоя си и сега бавно се носеше над тълпата, опитвайки се да ги различи. Погледна към Марти, който носеше глупавото си шушляково яке над изцапана синя копринена риза.

— Свали шушляка и го вържи около кръста си.

— Добре, но те пак ще ни открият. Ще ни застрелят.

— Ще станем невидими!

Лъжеше, но предвид обстоятелствата, идеята му се виждаше мъдра. Прикривайки тревогата си, той разкопча униформената си блуза и я съблече в движение. Уви я около военната си шапка и я взе под мишница. Не беше кой знае каква маскировка, но може би щеше да е достатъчно за онези, които се опитваха да ги различат в морето от пешеходци.

Минаха още една пресечка, а летящата машина ги доближаваше. Смит погледна отново към Марти — кръглото му лице имаше нещастен вид и бе плувнало в пот. Бившият му съученик отвърна с пресилена усмивка. Приятелят му също се усмихна, но пулсът му туптеше от напрежение.

Хеликоптерът се приближи. В един момент застана точно над тях.

— Това е! — гласът на Марти бе възбуден. — Разпознах улицата. Свий тук!

— Не още. Прави се, че си връзваш обувките.

Марти се наведе и изпълни инструкциите. Смит също се приведе и поизтупа панталоните си, сякаш бяха покрити с прах. Хората забързано ги задминаваха. Няколко души ги стрелнаха с раздражени погледи, че препречват движението.

Хеликоптерът продължи напред.

— Сега!

Смит се вряза в тълпата, пробивайки път за Марти. След десетина крачки се озоваха в тясна уличка, която по-скоро приличаше на алея. Марти го поведе към триетажна тухлена сграда — гараж. До нея имаше монтьорска работилница, но в нея не влизаха и не излизаха коли. На Смит не му хареса плоския покрив — хеликоптерът можеше да се приземи там.

Марти представи документите си на удивения пазач на гаража, който явно никога не бе виждал собственика на въпросната кола.

— За колко време я взимате, мистър Целербах?

— Не съм сигурен — отвърна вместо него Смит, спестявайки на Марти разговор с непознат.

Пазачът още веднъж огледа документите и ги поведе към втория етаж, където бяха паркирани цяла редица коли, покрити с брезент. Когато махна покривалото на предпоследната, Смит зяпна от учудване.

— Ролс-ройс?!

— На баща ми е — скромно се усмихна Марти.

Беше тридесетгодишен „Сребърен облак“ и лъщеше със същия ослепителен блясък, с който бе излязъл изпод изкусните ръце на отдавна забравените майстори. Когато служителят я запали, за да я изкара от редицата, оригиналният ѝ двигател забръмча толкова тихо, че Смит се усъмни дали наистина работи. Нямаше дрънчене, скърцане или свистене.

— Заповядайте, мистър Целербах — каза гордо пазачът.

— Тя е нашата любов. Най-хубавата кола в гаража. Щастлив съм, че най-сетне отива някъде.

Смит взе ключовете и нареди на Марти да седне отзад. Сложи си отново шапката, за да изглежда поне малко на шофьор. Вече седнал зад волана, се зае да изучава бордовите инструменти, монтирани върху лакираното дърво. С чувство на благоговение запали двигателя и изкара елегантната лимузина извън паркинга в страничната уличка. Навсякъде другаде ролс-ройсът щеше да се набива в очи не по-малко от неговия триумф, но не и във Вашингтон, Ню Йорк или в Лос Анджелис. Тук той бе просто поредната скъпа кола, обслужваща чуждестранен посланик, дипломат, важен чиновник или просто гаджето на богато хлапак.

— Харесва ли ти, Джон?

— Все едно управлявам летящо килимче. Прекрасно е.

— Затова я запазих — доволно се усмихна Марти и се облегна назад като преяла котка, чувствайки се удобно между затворените стени на колата. Прибра документите и тихо се изсмя: — Знаеш ли, Джон, типът в банята ще каже на останалите за тайния проход, но никога няма да разберат как работи — и натисна бутон на дистанционното. — Пуф! Прецаках ги!

Смит се засмя и погледна назад в огледалото за обратно виждане. Хеликоптерът безпомощно кръжеше една пресечка зад тях. Зави с лимузината по Масачузетс Авеню. Вътре беше почти безшумно въпреки невъзможния трафик отвън.

— Онези листи там, това ли успя да свалиш?

— Имам добри и лоши новини.

Докато пресичаха площад Дюпон и поеха на север през града към околоръстното, Марти му разказа за киберпътешествието си. Смит го слушаше, но си оставаше напрегнат и нащрек. Непрекъснато му се струваше, че могат да ги нападнат отвсякъде, по всяко време. Погледна с нескрита възхита Марти.

— Успял си да откриеш докладите от „Принц Леополд“?

— Както и тези от Ирак.

— Невероятно. Благодаря ти. А нещо за Бил Грифин и телефонните разговори на София?

— Не, съжалявам. Наистина се опитам.

— Не се и съмнявам. Трябва да прочета какво си плячкосал.

Наближиха Кънектикът авеню. Смит изви по него, подкара успоредно на парка Рок Крийк и спря ролса до една уединена поляна, заобиколена от високи дървета. Марти подаде листите и обясни:

— Изтрита са от директора на Сметната палата на федералния медицински резерв Лили Лоуенщайн.

— Правителството! По дяволите. Или зад всичко стои някой от правителството и армията, или са хора с много повече власт, отколкото предполагах.

— Това ме плаши.

— Мен също. По-добре веднага да разберем какво всъщност е положението.

Мърморейки под нос, първо прочете доклада от института „Принц Леополд“.

Д-р Рене Жискар описваше полеви доклад, който бил видял в една болница сред джунглата на боливийска Амазония преди година. Всичките му усилия били насочени към борбата с епидемии, подобни на Мачупо, и нямал време да обръща внимание на непотвърдени слухове от далечно Перу. Но новият вирус събудил спомените му и той проверил записките си. Оригиналният доклад липсвал, но открил, че навремето е подчертал в дневника си необичайната комбинация от хантавирус с кръвна треска и някакви бележки, свързани с маймуни.

Смит се замисли. Какво е събудило интереса на София? Липсваха факти — само смътни спомени за някакъв анекдот сред джунглата. Дали е заради епидемията от Мачупо? Но Жискар не правеше връзка, не предполагаше нещо общо, а и антителата от Мачупо не предизвикваха реакция в новия вирус. Предполагаше, че естествено съществува в природата, но изследователите биха се сетили за това. Може би заради споменаването на Боливия? Или Перу? Но защо?

— Важно ли е? — поиска да узнае Марти, изпълнен с желание да помогне.

— Все още не знам. Остави ме да прочета останалото.

Имаше още три доклада. Всичките от здравното министерство на Ирак. Първите два се отнасяха за три необясними смъртни случая в околностите на Багдад, за които накрая е било решено, че са причинени от хантавирус, пренесен от пустинна мишка, явно привлечена в града поради недостиг на храна в полето. Третият докладваше за още три случая на синдром на остро респираторно увреждане в Басра, където заболелите оцелели. И тримата! Смит замръзна. Един и същи брой починали и оживели. Контролиран експеримент! Дали тримата американци не са били също част от този експеримент?

Освен това и тримата бяха свързани с Пустинна буря. Почувства, че вече има по-ясен поглед върху бъдещата посока на разследването си. Трябваше да отиде в Ирак. Трябваше да открие кои са загиналите и кои са оцелелите... както и защо.

— Марти, отиваме в Калифорния. Там има човек, който ще ни помогне.

— Никога не летя.

— Сега ще го направиш.

— Но. Джон... — успя да каже в знак на протест.

— Не си и го помисляй, Марти. Вече си прикрепен към мен. Освен това дълбоко в себе си обожаваш да вършиш налудничави неща. Приеми това за най-голямата лудория.

— Не съм убеден, че в случая само позитивното мислене ще е достатъчно. Ами ако припадна. Не че си го пожелавам, но нали ме разбираш? Дори Александър Македонски си е имал своите слабости.

— Той е бил епилептик. Ти си с Аспергер и си имаш медикаменти.

Марти замръзна.

— Има малък проблем. Не ги нося със себе си.

— Не ги ли взе?

— Взех ги, но ми е останала само една доза.

— Е, ще ти вземем още от Калифорния. — Смит запали ролса и подкара по междуцатското шосе. — Трябват ми пари. Армията, ФБР, полицията и хората с вируса сигурно следят сметките и кредитните ми карти. Едва ли ще следят и твоите.

— Прав си. Тъй като ценя живота си, ще трябва да си платя. Приеми го като инвестиция. Петдесет хиляди достатъчни ли са?

Смит се втрещи от голямата сума. После се сети, че парите нямат значение за Марти.

— Петдесет хиляди ще стигнат.

* * *

Сред рева на роторите и бурния вятър Надал ал Хасан извика в микрофона:

— Изгубихме ги! — Беше с черни очила, които прикриваха белязаното му лице. Поглъщаха слънчевите лъчи като две черни дупки.

В офиса си край езерото Адирондак Виктор Тремон изруга.

— По дяволите. Кой е този Мартин Целербах? Защо го е посетил Смит?

— Ще открия. Нещо от армията и ФБР?

— Смит вече официално е обявен за ОВС. Освен това го свързват със смъртта на Кайлбургер и жената, защото последен ги е видял живи. Военните и полицията го издирват.

— Далечният шум на хеликоптера, който се лееше от слушалката, го караше да вика, сякаш самият той е в кабината.

— Джон Макгроу контролира ситуацията чрез източника си в Бюрото.

— Добре. В дома на Целербах открихме мощно компютърно оборудване. Първокласно! Може би, затова Смит е бил там. Вероятно ще разберем какво е търсил, като анализираме какво е правил Целербах.

— Ще изпратя Ксавиер във Вашингтон. Хората ти държат ли под око болниците, където са лекувани жертвите, особено оцелелите? Когато Смит научи за тях, сигурно ще се опита да ги посети.

— Вече съм се погрижил.

— Добре, Надал. Къде е Бил Грифин?

— Не знам. Не ми е докладвал от вчера.

— Открий го!

ГЛАВА 20

7:14 ч.
Ню Йорк

Мерсер Халдейн, президентът на „Бланчард Фармацевтика“, едва успя да скрие усмивката си, когато мисис Пендрагон му донесе програмата за утрешната среща на борда. Все пак ѝ каза учтиво довиждане. Останал отново сам, той се настани и започна да размишлява. След няколко часа щеше да се проведе една от редовните вечери на борда, а пред него бе възникнал огромен проблем, с който първо трябваше да се справи.

Халдейн бе горд от Бланчард — от нейното минало и бъдеще. Това бе стара компания, основана от Езра и Илайджа Бланчард в един гараж на Бъфало още през 1884 г. Произвеждали сапун и крем за лице по стара рецепта, останала от майка им. Собствеността на фирмата преминавала от ръцете на един в ръцете на друг Бланчард. Компанията просперираше и скоро след това започнала да произвежда и ферменти. По време на Втората световна война Бланчард била от малкото компании, на които възложили производството на пеницилин. Това я превърнало във фармацевтичен концерн. След края на войната бързо се разраствала и през 1960 г. с фанфари и развети знамена станала акционерна. Двадесет години по-късно, в началото на осемдесетте, последният Бланчард предаде ръководството на компанията на Мерсер Халдейн. Като изпълнителен директор той я вкара в деветдесетте. Преди десет години прие президентството. Компанията вече беше негова.

До преди два дни бъдещето ѝ изглеждаше розово като миналото ѝ. Виктор Тремон бе негово откритие — брилянтен биохимик с потенциал за ръководител и съзидателен нюх. Халдейн бавно и последователно го издигаше по стъпалата на йерархията. Подготвяше го за свой наследник. Преди четири години Халдейн го направи изпълнителен директор, но все пак запази ефективния контрол върху компанията. Знаеше, че Виктор кипи от нетърпение да се освободи от

ограниченията и да поеме сам Бланчард. Халдейн смяташе това за плюс. От човек без амбиции никога не се получаваше добър ръководител. Колкото по привлекателен е поста, толкова по-голямо старание виждаше в подчинените.

Само, че тази вечер разбра, че се е заблуждавал.

Преди година един нов одитор докладва за странни сметки, заделяни за изследване и развой. Човекът беше изнервен и заинтригуван. Съобщи, че му е невъзможно да проследи към кой проект са насочени фондовете. Тогава Халдейн реши, че всичко се дължи на недостатъчни познания в сложната материя на фармацевтичната индустрия. Но тъй като бе твърде предпазлив, нае външна одиторска фирма, която да се зарови по-надълбоко.

Резултатът бе тревожен. Преди два дни получи доклада. По една изключително сложна система от малки, едва забележими нередности — преразходи, липси, документни трансфери, заеми, разхищения, изтичания, отмъкване и други — близо един милиард долара се бяха изпарили от общия бюджет на компанията за период от десет години. Милиард долара! В допълнение близо същата сума била изсипана в някакъв фантомен проект, за който Халдейн не бе и чувал. Документните следи бяха страшно оплетени и одиторите признаха, че не могат да бъдат абсолютно сигурни в заключенията си. После изразиха своята убеденост от необходимостта да продължат работата си.

Халдейн им благодари, обеща да държи връзка с тях и моментално си помисли за Виктор Тремон. Нито за секунда не повярва, че един милиард долара могат да изчезнат ей така от само себе си, или пък че Тремон би откраднал подобна сума. Но бе напълно възможно неговият заместник да започне секретен изследователски проект и да се опита да го скрие. Да, това бе по-вероятната причина.

Не направи веднага своя ход. Щяха да се срещнат с Виктор в офиса в Ню Йорк преди частната вечеря, която даваше за редовната среща на борда. Щеше да хвърли в лицето му това, което знаеше, и да поиска обяснение. По един или друг начин щеше да открие дали съществува тайна програма. Окажеше ли се така, трябваше да уволни Тремон. Но проектът може би си заслужаваше. Ако пък такъв проект изобщо не съществуваше и Тремон не успееше да даде обяснение за липсващия милиард, щеше да го уволни на секундата.

Въздъхна. За Виктор щеше да е трагедия, но Мерсер усещаше напрежение, което караше кръвта му да се раздвижи. Беше на години, но не бе загубил вкуса към хубавата битка. Особено към тази, за която бе сигурен, че ще спечели.

При звука на личния му асансьор прекоси луксозния си офис с южно изложение към пристанището. Наля си малко от любимия коняк и отново седна зад бюрото. Отвори табакера, избра си цигара, запали я и пое дълбокия ѝ сладникав дим. В този момент асансьорът спря и от кабината излезе Виктор Тремон.

— Добър вечер, Виктор. Налей си бренди.

Тремон го изгледа как седи зад голямата маса, обвит в цигарен дим.

— Изглеждаш много официален тази вечер, Мерсер. Някакъв проблем?

— Налей си бренди и ще си поговорим.

Тремон си сипа от чудесния стар коняк, почерпи се с цигара и се настани в удобното кожено кресло срещу Халдейн, кръстосвайки крака.

— Хайде да не си губим ценното време — усмихна се той. — Трябва да взема една дама за вечерята. Какво съм объркал?

Халдейн се изчерви. Това си беше чиста проба предизвикателство. Реши да бъде груб и да постави подчинения си бързо на мястото му.

— Изглежда, имаме неосчетоводени милиард долара. Какво си направил, Виктор — откраднал ли си ги или си ги отклонил към някое твое мъничко начинание?

Тремон отпи, обърна цигарата към себе си, за да огледа пепелта, и кимна, сякаш е очаквал нещо подобно. По продълговатото му аристократично лице играеше странна сянка.

— Аха, тайният одит. Помислих си, че е за това. Най-простият отговор е не... и да. Не съм откраднал парите. Отклоних ги към свой собствен проект.

Халдейн потисна гнева си.

— От колко време продължава това?

— О, бих казал от около десетилетие. Няколко години след експедицията, с която ме изпрати в Перу, докато работих в главната изследователска лаборатория. Помниш ли?

— Десетилетие! Невъзможно! Не би могъл да ме лъжеш толкова дълго. Какво всъщност...

— О, можех и го правех. Не бях сам, разбира се. Събрах екип вътре в компанията. Най-добрите специалисти, с които разполагаме. Видяха милиардите, които можем да спечелим по моята схема, и се продадоха. Малко въображение при работата с документите тук, помощ от охраната там, няколко добри учени, моята собствена лаборатория, много решителност, едно рамо от федералното правителство и армията и победа — проектът „Хадес“. Планиран, развит и готов за действие. — Виктор Тремон отново се усмихна и махна с цигарата, сякаш беше магическа пръчка. — За няколко седмици, най-много месеци екипът ми ще спечели милиарди. Вероятно стотици милиарди. Всеки ще е богат — аз, групата ми, бордът, акционерите и, разбира се, самият ти.

Халдейн бе вцепенен.

— Ти си луд.

— Едва ли — изсмя се Тремон. — Просто добър бизнесмен, който е видял перспектива за огромни доходи.

— Луд, готов за затвор!

Тремон вдигна ръка.

— Успокой се, Мерсер. Не искаш ли да научиш какво представлява проектът „Хадес“? Защо ще направи всички ни богати, включително и теб, въпреки липсата ти на благодарност.

Мерсер Халдейн се поколеба. Тремон признаваше, че е използвал фондовете на компанията за тайно изследване. Трябваше да го изрита и вероятно да го осъди. Но той бе великолепен химик и по закон проектът бе собственост на Бланчард. Вероятно щеше да донесе значителни приходи. Все пак като президент и председател на борда на директорите той бе длъжен да защитава и увеличава финансовите авоари на компанията.

— Не виждам как това би променило нещата, но можеш да разкриеш брилянтния си заговор.

— Когато ме изпрати в Перу преди тринадесет години, в една затънтена местност открих странен вирус. Беше смъртоносен, почти всяко заразяване водеше до смърт. Но едно племе имаше лекарство — пиеха кръвта на един вид маймуни, които носеха вируса в себе си. Бях

заинтригуван и донесох малко от живия вирус, както и кръв от маймуните. Това, което открих, бе удивително, но логично и елегантно.

— Продължавай — подкани го Мерсер.

Тремон отпи голяма глътка, примлясна от удоволствие и отправи усмивка към боса си.

— Маймуните бяха инфектирани от същия вирус, както и хората, но от по-странен вид. Вирусът си оставаше в състояние на стаза в продължение на години, подобно на СПИН. Е, вероятно предизвиква малки трески, краткотрайни главоболия, но нищо летално, докато един ден, очевидно спонтанно, мутира и предизвиква симптомите на тежка простуда в продължение на две седмици и става смъртоносен както за хора, така и за маймуни. Все пак, и тук е разковничето, той удря по-бързо и по-слабо при маймуните. Много от тях оживяват, а кръвта им е пълна с антитела, които неутрализират мутиралния агент. Предполагам, индианците са открили това по метода на пробата и грешката. Когато се почувстват болни, пият от маймунската кръв и така се лекуват. В повечето случаи — ако уцелят правилната маймуна.

Тремон се наведе напред.

— Красотата в тази симбиоза е, че независимо от мутацията на вируса, тя винаги става първо при маймуните. Това означава, че антителата са готови за всяка мутация. Не е ли мъдра природата?

— Удивително — сухо отговори Халдейн. — Но не виждам нищо, носещо доходи в твоя анекдот. Вирусът съществува ли някъде, където не съществува лекарство?

— Абсолютно никъде. Това е ключът към проекта „Хадес“.

— Осветли ме, ако обичаш. Не мога да чакам повече.

— Сарказъм, а? — засмя се Тремон. — Стъпка по стъпка, Мерсер. — Стана и си наля още от чудесния коняк на шефа си. Седна и кръстоса отново крака. — Разбира се не можехме да внесем милиони маймуни и да ги убием заради кръвта им. Да не говорим, че не всички маймуни имат антитела и че кръвта бързо се разваля. Така че първо трябваше да изолираме вируса и антителата в кръвта. Втората стъпка беше да открием методи за масово производство и да създадем богат спектър от антитела за някои по-различни мутации, които се случват от време на време.

— Предполагам, искаш да ми кажеш, че всичко това вече е направено.

— Напълно. Изолирахме вируса и бяхме готови за продукцията му още през първата година. Останалото отне доста време, а успяхме да финализираме рекомбинантния серум едва миналата пролет. Сега вече разполагаме с милиони дози, готови за износ. Патентован е като лекарство срещу маймунския вирус. Естествено, без да се споменава човешкия. Ще изглежда като чист късмет. Разходите ни са записани и калкулирани според инфлацията, така че ще можем да претендираме за по-висока цена и да получим одобрението на Федералния лицензионен департамент.

— Нямате одобрение от ФЛД? — Халдейн беше изумен.

— Когато започне пандемията, ще го получим незабавно.

— Когато започне? — този път се изсмя Халдейн. Презрителен смях. — Каква пандемия? Искаш да кажеш, че няма епидемия, срещу която да използваме серума? Боже мой, Виктор...

— Ще има — усмихна се Тремон.

— Ще има?

— В Съединените щати вече имаме шест случая, трима от тях тайно излекувахме със серума. Ще последват още жертви. В чужбина са регистрирани вече хиляди смъртни случаи. След няколко дни планетата ще осъзнае пред какво е изправена. Никак няма да е забавно.

Мерсер Халдейн седеше неподвижен зад бюрото си. Конякът беше забравен. Цигарата догаряше върху плота, където бе изпаднала от пепелника. Когато заговори, трудно пазеше самообладание и дори Тремон го забеляза.

— Не ми казваш всичко в схемата, нали?

— Вероятно.

— И кое е останалото?

— Няма да искаш да знаеш.

Халдейн обмисли думите му.

— Не, няма да участвам. Отиваш в затвора. Никога повече няма да излезеш оттам.

— Имай ми доверие. И ти си затънал, колкото мен.

Халдейн вдигна белоснежните си вежди от учудване.

— Няма начин аз...

— Дори си в по-неблагоприятна ситуация — изсмя се Тремон. — Задникът ми е покрит. Всяка заповед, всяко решение за износ на продукти и вливане на средства са одобрени и подписани от теб.

Всичко, което сме правили, е писмено оторизирано. Така е, защото когато си нервен, подписваш книгата просто, за да ти се махнат от бюрото. Слагах там, а ти ги разписваше и ме гонеше от кабинета си като ученик. Останалото са фалшификации, които никой няма да забележи. Един от хората ми е експерт по тази част.

Като разтревожен стар лъв Халдейн потисна гнева си. Гледаше протежето си, оценявайки наум стойността на разкритията. С неохота трябваше да се съгласи, че печалбите щяха да са астрономически, а той щеше да се погрижи да вземе своя пай. В същото време се опита да открие грешка, пропуск, който би ги довел до провал. Видя го:

— Правителството ще поиска масова продукция на лекарството. За да го дадат на света. Ще ти го отнемат. Национален интерес.

— Не. Не могат да произвеждат серума, ако не им дадем детайлите, а и никой не разполага с мощности за синтезирането му в големи количества. Но няма и да се опитат. Първо, защото можем сами да свършим работата. Второ, никое американско правителство няма да ни откаже разумните приходи. Това е играта ни пред света, нали? Живеем в капиталистическо общество и просто практикуваме добър капитализъм. След това ние ще работим денонощно, за да спасим света, кой ще каже, че не заслужаваме награда? Разбира се, както споменах, ние сме раздули изследователските си разходи, но никой няма да рови надълбоко. Печалбата ще е страхотна.

— Значи ще има пандемия. Единственото хубаво нещо в тази работа е, че ти разполагаш с лекарство. Може би няма да загинат много хора.

Тремон си отбеляза цинизма, с който Халдейн се убеди да капитулира. Както винаги преценката му за човека беше правилна. Сега огледа бавно кабинета на председателя, запаметявайки всеки детайл. Отново се обърна към бившия си ментор, а лицето му стана студено и отдалечено.

— Но за да задействам всичко, трябва аз да командвам парада. Утре на директорското събрание ще се оттеглиш. Ще предадеш компанията на мен. Аз ще съм президент и председател на борда на директорите. Ще имам пълен контрол. Ако искаш, остани почетен председател на борда. Дори ще имаш повече контакт с ежедневната дейност на компанията от всеки друг член. Но след година ще се

оттеглиш с много тлъст процент от печалбата и прекрасна пенсия. А аз ще поема и борда.

Халдейн се втрещи. Старият, закален в битките лъв настръхна. Не очакваше това. Беше подценил Тремон.

— Отказвам!

— Не можеш. Патентът е на името на моята група, в която аз съм мажоритарният акционер, а е лицензиран към Бланчард срещу голяма процентна такса. Между другото ти лично го одобри преди години, така че всичко е достатъчно легално. Но не се безпокой. Ще има много за Бланчард и голям бонус за самия теб. Бордът и акционерите ще се побъркат от приходите, да не говорим за рекламата. Ще сме героите, спасяващи света от апокалиптично бедствие.

— Продължаваш да наблягаш на факта колко много пари ще спечеля. Вън или вътре? Не виждам защо е необходимо да напускам. Ще продължа да управлявам компанията и ще се погрижа ти да си финансово възнаграден.

Тремон се засмя при мисълта как ще се превърне в спасител и същевременно ще стане по-богат от Крез. След това хвърли мрачен поглед към Халдейн.

— Проектът „Хадес“ ще е невероятен успех. Най-големият, постиган някога. Но въпреки че си го одобрил на хартия, ти не знаеш нищо за него. В най-добрия случай ще изглеждаш като глупак. В най-лошия — ще разкриеш своята некомпетентност. Всеки ще те подозира, че се възползваш от моята работа. Тогава мога да накарам борда и акционерите да те изритат за пет минути.

Халдейн остро си пое дъх. И в най-ужасните си кошмари не си бе представял, че това може да се случи. Събитията го бяха сграбчили в железен юмрук и беше загубил контрола над тях. Проряза го чувство на безпомощност, като риба, спряна от непробиваема мрежа. Тремон бе прав. Само глупак би му се противопоставил. По-добре да играе играта му и да си тръгне с плячката. Когато си го помисли, изведнъж му стана по-добре. Не идеално, но все пак по-добре.

Сви рамене.

— Е, тогава да вървим на вечерята.

— Това е Мерсер, когото познавам — засмя се Тремон.

— Наздраве! Ще си богат и известен.

— Вече съм богат. Не ми пука от известността.

— Ще свикнеш и ще ти хареса. Помисли си за всички бивши президенти, с които би могъл да играеш голф.

ГЛАВА 21

16:21 ч.

Сан Франциско, Калифорния

В късния петъчен следобед Смит и Марти кацнаха с наетия от тях малък реактивен самолет на международното летище в Сан Франциско. Обезпокоен от липсата на медикаменти за жертвата на Аспергеровия синдром, Джон незабавно нае кола и подкара към града, за да открият аптека. Аптекарят първо се свърза с лекаря на Марти във Вашингтон за оторизация, но вторият пожела лично да говори със своя пациент. Смит напрегнато слушаше, докато се водеше разговора по телефона.

Лекарят на Марти като, че бе изнервен и задаваше необичайни въпроси. Накрая явно го попита дали с него не е и полковник Смит. На Джон само това му липсваше. Адреналинът му се бе покачил до крайност. Грабна слушалката от ръцете на Марти, затвори телефона, без да обръща внимание на намръщения аптекар, който ги наблюдаваше зад стъклото и тихо каза на приятеля си:

— Твоят лекар се опитва да те задържи тук. Вероятно, за да успеят от военното разузнаване или от ФБР да изпратят хората си и да ме арестуват. Може би заради убийците от бунгалото. Знаеш какво ще направят с нас, нали?

Очите на Целербах се разшириха.

— Аптекарят си даде името и адреса. Сега и моят лекар ги знае.

— Както и всеки, който е бил с пистолет зад гърба му. Да изчезваме.

Действието на лекарството вече отслабваше, а им се налагаше да запазят последната доза за сутринта преди дългия път, който им предстоеше. Марти не бе особено доволен, но се държеше близо до Смит. Справи се с купуването на дрехи и други дреболии. Неохотно си изяде вечерята в един италиански ресторант до Норт Бийч, който Смит си спомняше от краткото си пребиваване в Президио, когато е била

действаща военна база. Компютърният гений полака-лека ставаше все по-възбуден и разговорлив.

За пред хората наеха стая в Мишън Ин някъде по Мишън стрийт. Падналата мъгла се уви около гледащите към брега прозорци.

Марти не забелязват красотата на местността и предимствата на мотела.

— Не можеш да ме затваряш в това средновековно мазе за изтезания, Джон. Кой идиот би посмял да спи в този проклет зандан! — В стаята миришеше на влага. — Отиваме в Станфорд Корт. Поне е представителен и може някак да се понесе.

Това бе един от легендарно скъпите хотели в Сан Франциско.

— Бил си там? — не скри учудването си Смит.

— О, хиляди пъти! — ентузиазирано преувеличи Марти, което предупреди Смит, че приятелят му вече се изпуска от контрол. — Там наехме апартамент, когато баща ми ме заведе в Сан Франциско. Беше чудесно. Играех си на криеница с портiera във фоайето.

— И всеки знае, че там пребивавах, когато си в Сан Фран.

— Разбира се!

— Върви, ако не ти пука, че ще те открият нашите приятелчета от бунгалото.

— О, не! Прав си. Вече трябва да са в Сан Франциско. В безопасност ли сме на това място?

— Поне се надявам. Встрани от пътя е, а и ни записах под други имена. Ще останем само една нощ.

— Няма и да мигна, — Марти отказа да свали дрехите си. — Могат да ни атакуват всеки момент. Не искам да ме видят как бягам по долни гащи, преследван от копоите на ФБР.

— Трябва да се наспим добре. Утре ни чака дълъг път.

Марти не искаше да чуе и докато Смит се бръснеше и си миеше зъбите, той дотътри едно тежко кресло до вратата. След това взе купчина стари вестници и ги постла пред нея.

— Така, не могат вече да се промъкнат до нас. Видях този номер в един филм. Детективът остави пистолета си на масата, така че да го достигне с лекота. Ще го направиш с „беретата“ си, нали Джон?

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре — отвърна Смит, излизайки от банята. — Хайде в леглото!

Когато Смит се зави, Марти легна на двойното легло с дрехите. Загледа се в тавана. Внезапно се обърна към Смит.

— Защо дойдохме в Калифорния?

Смит изгаси нощната лампа.

— За да се срещнем с един човек, който може да ни помогне. Живее в планините на Сиера Невада, недалече от Йосемитския национален парк.

— А, в Сиера. Земята на модоките. Знаеш ли историята на капитан Джак и Лава Бедс? Той е бил гениален индиански вожд, а модоките били затворени в един резерват с отколешните си врагове — кламатите. — В мрачната стая Марти попадна направо във водовъртежа на освободената си от медикаменти мисъл. — Накрая модоките убили няколко бели и армията тръгнала към тях с оръдие. Те били не повече от десетина индианци срещу цял полк. И...

Спря се подробно на всички несправедливости, които причинила армията на невинния вожд. След това описа сагата на война Джоузеф и неговият приятел вожд на племето Не-Персе във Вашингтон и Айдахо. Лудото им бягство към свободата, следвани по петите от половината армия на Съединените щати. Преди да стигне до сърцераздирателната предсмъртна реч на вожда, главата му рязко се обърна към вратата.

— Те са в коридора! Чух ги! Вземи си оръжието, Джон!

Смит скочи, грабна пистолета си и се опита безшумно да се приближи до вратата. Оказа се невъзможно заради постланите вестници. Ослуша се. Сърцето му биеше лудо. Изчака пет минути.

— Не долавям нито звук. Наистина ли чу нещо?

— Сигурен съм. Напълно! — Махаше с ръце във въздуха, а лицето му се тресеше.

Смит се приведе, опитвайки да се успокои. Продължи да се ослушва още половин час. Отвън влизаха и излизаха хора. Чуваха се разговори, от време на време и пьянски смях. Накрая поклати глава.

— Няма нищо. Спи — прекрачи постланите вестници и отново си легна.

Марти млъкна. Легна по гръб. След десет минути ентусиазирано започна хронологичната история на всички индиански войни от крал Филип през 1600 г. досега.

След това отново чу стъпки.

— Има някой зад вратата, Джон! Застреляй ги! Застреляй ги! Преди да влязат! Застреляй ги!

Джон се хвърли към вратата. Но зад нея не се чуваше и звук. Това преля чашата. Марти щеше да си измисля опасности и да разказва индиански истории цяла нощ. Вече достигаше скоростта на светлината и колкото по-дълго оставаше без лекарства, толкова по-зле щеше да става и за двамата.

— Добре, Марти. Трябва да си вземеш последната доза — усмихна му се нежно. — Да се надяваме, че ще се снабдим с още, когато стигнем утре до Питър Хауел. Дотогава трябва да поспиш, аз също.

Мозъкът на Марти пращеше и присвяткаше. Думи и картини прехвърчаха с изумителна скорост. Долови гласа на Джон от голямо разстояние, сякаш ги разделяше цял континент. След това фокусира стария си приятел и усмивката му. Джон настояваше да си изпие лекарството, но всичко в Марти се противеше — не желаше да напусне своя фантастичен свят, където животът тече бързо и с голяма драматичност.

— Марти, ето ти дозата — Джон стоеше до него с чаша вода в едната ръка и омразното хапче в другата.

— Бих искал да яздя камила под звездното небе и да пия синя лимонада. А ти? Не искаш ли да послушаш как феите свирят на златните си арфи? Не искаш ли да си поговориш с Нютон и Галилей?

— Марти! Чуваш ли ме? Вземи си лекарството.

Марти погледна към Джон, който стоеше разкрячен до него с тревожно лице. Харесваше Джон по много причини, но нито една не му се струваше смислена в момента.

— Знаеш, че можеш да разчиташ на мен, Марти. Трябва да ми повярваш.

Марти промърмори нещастно:

— Не харесвам хапчетата. Когато ги взимам, вече не съм аз... „Вече не мога да мисля, защото го няма собственият ми аз...“.

— Тежко е, зная — отвърна Смит меко. — Но не искам да преминаваш линията.

Марти ядно тръсна глава.

— Опитвах се да ме учат как да се държа нормално с другите хора, както се учи да се свири на пиано. Да запамята нормалността!

„Гледай го в очите, но не го зяпай!, Когато е мъж, протегни пръв ръка, но ако е жена, изчакай тя да ти я подаде“. Имбецили! Четох за някакъв, който го е казал точно: „Можем да се правим, че действаме нормално, но не виждаме смисъл.“ Не виждам смисъла, Джон. Не искам да съм нормален!

— И аз не искам да си „нормален“. Харесвам лудостта и брилянтния ти ум. Без тях нямаше да си този Марти, когото познавам. Но трябва да си запазиш баланса и да не литнеш в стратосферата, откъдето няма да мога да те върна. Когато стигнем при Питър, ще те оставим отново без лекарства.

Марти го гледаше. Мозъкът му гъмжеше от числа и алгоритми. Копнееше за свободата на неприспаните си мисли, но знаеше, че Джон е прав. Въздъхна.

— Джон, ти си шефът. Извинявай. Дай ми гадното хапче.
След двадесет и пет минути двамата шумно похъркваха.

* * *

18 октомври, събота, 12:06 ч.

Международното летище, Сан Франциско

Надал ал Хасан слезе от нюйоркския „ВС-10“ и скоро след това се озова в главната чакалня. Възпълният човек в протритото яке, който го поздрави, не го познаваше, но никой друг не отговаряше на даденото му описание.

— Ал Хасан?

Арабинът с презрение огледа дрипльото пред себе си.

— Вие ли сте от детективската агенция?

— Уцели, мой човек.

— Какво ще докладвате?

— ФБР ни изпревариха в аптеката, но всичко, което са разбрали, било „... двамата взеха такси...“. Проверихме таксиметровите компании, както направиха и ФБР, и ченгетата. Хотели, мотели, рум-сървиси, коли под наем, аптеки — всичко прошнуровахме. Нищо засега. Ченгетата и агентите не са в по-добро положение.

— Ще бъда в хотел „Монако“ до Юниън Скуеър. Обадете се в момента, в който научите нещо.

— Искаш да се бъхтим и през нощта?

— Докато не ги намерите или докато не ви изпревари полицията.

— Пачките са твои — сви рамене одърпаният детектив.

Ал Хасан взе такси до наскоро ремонтирания хотел.

Малкото, но елегантно фоайе и ресторантът бяха декорирани в стил двадесетте. Щом остана сам, моментално телефонира в Ню Йорк и предаде думите на детектива.

— Не може да използва връзките си в армията — допълни накрая. — Покрили сме всичките им приятели, както жертвите и хората, свързани с вируса.

— Ако трябва, наеми още една детективска агенция — заповяда Тремон от хотелската си стая в Ню Йорк. — Ксавиер откри какво е правил този Целербах — и бързо му разказа за откритията в компютърната зала. — Очевидно е открил записката на Жискар и е възстановил докладите за вируса в Ирак Сигурно Смит вече е разбрал, че вирусът е у нас, и се опива да надуши какво смятаме да правим с него. Вече не е потенциална опасност. Станал е смъртоносна заплаха.

— Не за дълго — обеща неговият подчинен.

— Поддържай връзка с Ксавиер. Целербах се е опитал да се добере до телефонния разговор на д-р Ръсел с мен. Очакваме, че отново ще пробва. Ксавиер наблюдава компютъра му. Ако го използва, той ще го задържи он-лайн достатъчно дълго, за да го проследим чрез местната полиция в Лонг Лейк.

— Ще се обадя във Вашингтон и ще му дам номера на клетъчния си телефон.

— Откри ли Бил Грифин?

— Не се е обаждал никому, откакто му заповядах да убие полковника.

Гласът на Тремон изплющя като камшик:

— И все още нямаш представа къде е? Нечувано! Как можеш да изпуснеш един от собствените си хора!

Ал Хасан запази спокоен и уважителен тон. Виктор беше един от малкото неверници в тази безбожна страна, които уважаваше, а и беше прав. Трябваше по-изкъсо да държи бившия агент на ФБР.

— Работим по проблема с Грифин. За мен е въпрос на чест да го открием бързо.

Тремон замълча, за да се успокои. Накрая продължи:

— Ксавиер ми каза, че Мартин Целербах е издирвал Грифин на последните му адреси, очевидно по поръчка на Смит. Както предположих, помежду им съществува някаква връзка. Вече имаме доказателство.

— По-интересно е, че Бил Грифин не е направил опит да открие Смит или дори да се свърже с него. От друга страна, Смит вчера е посетил бившата жена на Грифин в Джорджтаун.

— Може би Грифин играе и за двете страни — предположи Тремон. — Възможно е да се превърне в най-опасният ни враг или в най-полезното ни оръжие. Открий го!

* * *

7:00 ч.

Сан Франциско, област Мишън

Точно в седем часа Марти и Смит се събудиха и бързо се облякоха. Около осем вече пътуваха в източна посока покрай блестящия бряг на Сан Франциско по магистралата И-580. След Латроп прекосиха шосета 99 и 120 и поеха на юг след плодородните вътрешни земи около Мерсед, където спряха да закусят. След това отново завиха на изток право към Йосемити. Денят бе хладен, но слънчев. Марти беше спокоен, а когато се изкачиха по-високо, небето стана прозрачно синьо.

Прехвърлиха високия три хиляди стъпки Мид Пайнсътмит, прекосиха буйната река Мерсед и навлязоха в парка при Ел Портал. Марти тихо съзерцаваше гледката през прозореца. Докато изкачваха високия рид зад реката, вливаща се в прочутата долина, погледът му продължи да пие жадно от невероятния планински пейзаж.

— Мисля, че греша, като не излизам никога — реши накрая. — Неописуемо красиво.

— И малко хора, които да пречат на картинката.

— Джон, прекалено добре ме познаваш.

Подминаха водопада Брайдъл Вейл, потънал в облак пръски, както и голите скали на Ел Капитан. В далечината бе легендарният Халф Доум и водопада Йосемити. Направиха остър завой на север и поеха по Биг Оук Флат Роуд до високопланинския проход Тиога, затворен за движение от ноември до май, а понякога чак до юни. Продължиха покрай преспи сняг и великолепия пейзаж на недокоснатата Сиера. Накрая тръгнаха по източния склон, където земята бе по-суха и неплодородна.

Когато започнаха да се спускат, Марти запя стари каубойски мелодии. Действието на лекарството отслабваше. Няколко мили преди Тиога Роуд да пресече магистрала 395 до град Ли Вайнинг, Смит отби по тесен черен път. От двете страни се издигаха възвишения, украсени с бодлива тел, указваща парцелите частна собственост. Под дърветата, чиито черни силуети хвърляха мрачни сенки върху златистите планини, пасяха кротко коне и крави.

Марти вдъхновено запя с цяло гърло.

Смит следваше разбития, пълен с дупки път, прекоси няколко потока по разклатени дървени мостчета и стигна ръба на дълбока цепнатина. На дъното ромолеше широк поток. Висящо стоманено мостче я прекосяваше и водеше към едно открито място, обградено с борови и кедрови дървета, под които се виждаше дървена колиба. Снежният четирихилядник Дана се извисяваше като страж в далечината.

Докато Смит паркираше, Марти продължи да се рее в космоса на собствените си фантазии, стимулиран от невероятния преход от океан, през планини до равнините. Но сега осъзна, че сигурно са близо до целта и от него се очакваше да остане тук. Да спи тук. Вероятно да живее известно време.

Смит отвори вратата и Марти неохотно излезе. Потрепна при вида на моста, който се люлееше от вятъра. Цепнатината беше десетина метра дълбока.

— Няма да стъпя върху тази хлабава измишльотина — твърдо заяви Марти.

— Не гледай надолу и няма страшно — побутна го напред Смит. Марти не пусна перилата до края на моста.

— Какво ще правим в тази пустош? Тук няма нищо освен онази съборетина.

След като стъпи на пътеката, водеща към „съборетината“, Джон обясни:

— Там живее нашият човек.

Марти се закова.

— Това ли е целта ни? Не бих престоял и пет минути в нещо толкова примитивно. Съмнявам се, че има канализация. Със сигурност няма електричество, а следователно и компютър. Искам компютър!

— Няма и убийци — добави Смит. — И не съди за книгата по корицата.

— Това е клише — изсумтя Марти.

— Хайде, мърдай!

Навлязоха сред дърветата. Във въздуха тежеше миризмата на борова смола. От бараката пред тях не се чуваше никакъв шум. Всеки път щом я мернеше през стената от борове, Марти потръпваше от омраза.

Внезапно едно смразяващо ръмжене ги закова на място. Иззад едно дърво на около четири-пет метра пред тях се показва напълно развит когуар^[1]. Дългата му опашка изплющя като камшик, а жълтите му очи блеснаха.

— Джон! — изкрещя Марти и се обърна, за да побегне назад.

Смит го задържа за ръкава.

— Чакай!

Някъде отпред се чу глас с английски акцент:

— Не мърдайте, джентълмени. Не посягайте към оръжие и той няма да ви стори зло. А може би дори и аз.

[1] Когуар (Cougar — *Puma concolor*), хищник от семейство котки, известен още като „пума“, „планински лъв“ и „пантера“. Обитава Северна и Южна Америка. — Бел. В.В. ↑

ГЛАВА 22

13:47 ч.

Близо до Ли Вайнинг, Високи Сиери, Калифорния

От ниската покрита веранда се появи строен мъж. В ръцете си държеше автоматична карабина „Енфийлд“, английско производство. Думите му бяха отправени към Смит, но погледът му бе втренчен в Мартин Целербах.

— Не каза, че ще водиш някого със себе си, Джон. Не обичам изненадите.

— Ще се радвам да се махна — прошепна Марти.

Смит не му обърна внимание. Питър Хауел не бе като Мартин Целербах. Защитите му бяха смъртоносни и на тях трябваше да се гледа сериозно. Полковникът тихо каза на мъжа:

— Свирни на котката си, Питър и разкарай това оръжие. Познавам Марти много по-отдавна, отколкото теб и точно сега се нуждая и от двама ви.

— Но аз не го познавам — също толкова тихо отговори мъжът. — Тук е опашката на крушката, нали? Сигурен ли си, че знаеш всичко за него и е чист?

— Никой не е по-чист.

Хауел изучаваше Марти една цяла дълга минута. Бледо-сините му очи бяха студени, ясни и пронизващи като рентген. Накрая издаде един груб звук, нещо средно между изсвирване и прочистване на гърлото.

— Марш, Стенли, добро коте. Хайде, върви!

Когуарът се обърна и се запъти към задната част на бараката. От време на време обръщаше глава през рамо, сякаш се надяваше, че ще го извикат все пак да се разправи с неканените гости.

Мъжът наведе пушката.

Очите на Марти блестяха, но не изпускаха отдалечаващото се животно.

— Никога не съм чувал за дресиран когуар. Как го направи? Даже си има име. Колко чудесно! Знаеш ли, че африканските крале са тренирали леопарди за лов? А в Индия...

Хауел го прекъсна:

— По-добре да си приказваме вътре. Никога не се знае чии уши слухтят наоколо.

Пропусна ги да влязат първи. Когато Смит го доближи, англичанинът посочи към Марти и вдигна въпросително вежди. Полковникът кимна утвърдително.

Вътре колибата бе далеч по-просторна, отколкото изглеждаше отвън, и невзрачният ѝ вид бе пълна заблуда. Намираха се в добре поддържана стая, която освен голямата каменна камина в средата нямаше нищо общо с класическото западно ранчо. Обзавеждането представляваше смесица от старомоден лукс на извънградски английски дом, кожени столове, изнесени сякаш от някой джентълменски клуб, и милитаристични сувенири от повечето войни на XX век. Стената не побираше оръжията, полковите знамена, военните снимки и няколкото огромни платна на Де Кунинг, Нюман и Ротко — без съмнение оригинали, които струваха цяло състояние.

Стаята заемаше цялата ширина на колибата, но крилото ѝ скрито от фасадата, продължаваше далеч сред боровите дървета. На практика постройката бе във формата на буквата „L“. Първата врата, водеща зад всекидневната, се оказа кабинет с първокласен персонален компютър.

Марти изпусна радостен вик. Питър Хауел забеляза как се втурна към компютъра, забравил за всичко друго. Тихо попита:

— Какво му има?

— Синдромът на Аспергер — обясни Смит, — Той е гений, най-вече в електрониката, но не понася хора около себе си.

— В момента е без лекарства, нали?

— Тръгнахме от Вашингтон много бързо — кимна полковникът. — Ей, сега ще поговорим, почакай минутка.

Без да обели дума, Хауел се върна във всекидневната. Марти погледна Джон осъдително.

— Защо не спомена, че има генератор?

— Когуарът го изкара от главата ми.

Марти кимна с разбиране.

— Стан — котката е планински лъв. Знаеш ли, че в Китай са дресирани сибирски тигри, за да...

— Хайде за това по-късно. — Смит не бе толкова убеден в безопасността им, колкото уверяваше Марти. — Можеш ли отново да се опиташ да разбереш дали София се е обаждала или е била търсена по телефона? Както и да локализираш Бил Грифин?

— Точно това възнамерявам да правя. Трябва само да се включа към собствения си компютър и софтуер. Ако оборудването на приятеля ти не е толкова примитивно, колкото местоживеенето му, ще съм готов след минута.

— Никой не може да се справи по-добре от теб — Смит го потупа по рамото и отстъпи, наблюдавайки как приятелят му се потапя в собствения си компютърен свят.

Марти си мърмореше.

— Как може тази мижава машина да има такава мощ? Добре, де. Това е само началото.

Смит се върна в гостната и завари Пигър Хауел пред огнището. Чистеше черен автомат. Зад него огънят хвърляше оранжеви езици. Гледката бе домошарска, като се изключи оръжието в ръцете на англичанина.

Хауел заговори, без да вдигне поглед.

— Вземи си стол. Онзи със старата кожа е много удобен. Купих го от любимия си клуб, когато у дома станах неудобен и реших, че ще е по-мъдро да се скатая някъде, където не ме познават и мога да си пазя гърба.

Хауел беше под метър и седемдесет, извънредно слаб, но жилав. Носеше обичайната си синьозелена риза и армейски панталони в цвят каки, напъхани в черни войнишки ботуши. Кожата на издълженото му лице беше обрулена от вятъра и слънцето. Имаше остър, но непроницаем поглед. Гъстата му някога черна коса беше изцяло посивяла.

— Разкажи ми за твоя приятел Марти.

Джон Смит потъна в креслото и го осведоми как са живели заедно с Марти, трудното му детство и откриването на Аспергеровия синдром.

— Това промени всичко. Лекарствата го дариха с независимост. С тях изкара курсовете и те му позволиха да се справи с черната

работа, необходима за два доктората. Когато е натъпкан с тях, е в състояние да върши отегчителните действия, нужни за собственото му оцеляване. Сменя крушки, пишка в тоалетната и готви. Разбира се, има много пари и може да наеме прислужници, но непознатите го нервират. Така и така трябва да взема хапчетата, защо тогава да не се грижи сам за себе си.

— Не го обвинявам. Каза, че действието на лекарствата отминава?

— Да. Можеш да го разбереш — започва да говори с удивителни знаци, след всяко изречение. Дрънка, обяснява, почти не спи и побърква всички наоколо. Ако остане твърде дълго без хапове, потъва в някаква вълшебна страна, излиза извън всякакъв контрол и става опасен за себе си и за околните.

— Съжалявам за младия ти приятел. Не ме разбирай погрешно.

— Не си прав. На Марти му е жал за теб. Както и за мен. Всъщност го прави, защото никога няма да научим това, което знае той. Ние не можем да концептуализираме онова, което той разбира. Чиста загуба е, че се е концентрирал само върху компютрите, въпреки че, доколкото знам, експерти от цял свят се консултират с него. Обаче никога лично — само по и-мейл.

Хауер продължи да чисти оръжието си — „Хеклер и Кох MP5“. Изглеждаше толкова смъртоносно, колкото си бе всъщност.

— Но след като е механичен и бавен с лекарства, ако е без тях, как успява да свърши нещо изобщо?

— Това е трикът. Научил се е да живее известно време без хапове и да работи, но без да преминава границата. Прекарва по няколко часа в денонощието в това междинно състояние и тогава е в рая. Новите идеи му идват една след друга. Остроумен, вдъхновен и непобедим.

— Непобедим при компютрите, а? Е, това все пак е нещо — очите на Хауел само за миг проблеснаха, но той продължи да си чисти невъзмутимо оръжието — изборът на британските специални десантни части.

— Винаги ли си чистиш оръжието, когато имаш гости?

— Смит притвори очи, уморен от дългото шофиране.

— Чел ли си Артър Конан Дойл? — изсумтя в отговор Хауел. — „Бялата команда“? Чудесна книга. Като момче ми харесваше много повече от Шерлок Холмс. Странно, там има един стар стрелец —

Черния Саймън. Една сутрин героят го пита защо винаги си остри меча, когато отрядът не очаква сражение. Черния Саймън му отвръща, че преди битките при Поатие и Креси^[1] е сънувал червена крава. Същият сън го споходил и тази нощ. Така че се подготвял. Естествено, както предсказал, по-късно през деня испанците ги нападнали.

Смит се засмя и отвори очи.

— Означава ли, че щом се появя, се подготвяш за неприятности?

— Така е.

— Както винаги. Нуждая се от помощ и вероятно ще бъде опасно.

— За какво друго може да ти притрябва една дива патица и пустинен плъх?

Смит го бе срещнал за пръв път в суката на Пустинен щит, когато в болницата прекарваха дълги дни в подготовка и очакване на военните действия. Тогава се появи Питър Хауел. През нощта, сякаш изникнал като призрак от мрака и пясъка. Имаше треска и беше обезводнен. Някои лекари се кълняха, че чули хеликоптер или малка наземна машина, която го е докарала до лагера. Как се бе добрал до тях или кой му бе помогнал си остана загадка.

Смит моментално разбра, че непознатият пациент в окъсан британски пустинен камуфлаж без пагони и каквато и да е идентификация е ухапан от отровна змия. Спаси живота му чрез незабавно лечение. През следващите дни, докато Питър се оправяше, те се опознаха и спечелиха взаимното си уважението. Едва тогава Смит научи името му и разбра, че е бил дълбоко в Ирак на някаква неназована мисия. Това бе всичко, което Питър бе признал. Очевидно бе твърде стар, за да е обикновен парашутист от десантните части. Историята си имаше и продължение, но минаха години, преди Смит да проумее нещо от нея и тя все още си оставаше мъглява.

Казано накратко, Питър бе от ония ненаситни и необуздани британци, които през последните два века си пъхаха носа във всеки конфликт по света, бил той голям или малък, от едната или другата страна. Образован в Кеймбридж и Сандхърст^[2], лингвист и пътешественик, той се бе включил към Специалните въздушно-десантни сили още по време на войната във Виетнам. Когато битките затихнали, се записал доброволец към МИ-6 и военното разузнаване. Работел ту за едните, ту за другите в зависимост дали войните бяха

горещи или студени, а понякога и за двете. Докато не остарял за едните и не надживял полезността си за другите.

Тук, в тази отдалечена и слабо населена част на Сиера, бе открил място, в което да се оттегли. Или поне така изглеждаше. Смит подозираше, че „оттеглянето“ му е същата мистерия, както и целият му живот.

Сега като ОВС Смит се нуждаеше от помощ, която можеха да му предоставят само СВС и МИ-6.

— Трябва да отида в Ирак, Питър. Тайно, но с контакти.

Хауел започна да сглобява автомата.

— Това не само е опасно, момче. Чисто самоубийство си е. Няма начин — нито за янки, нито за брити. Такова е положението тези дни. Не става.

— Убиха София. Трябва да стане.

Хауел издаде звук, подобен на онзи, с който отпрати котето си.

— Така значи. А каква е тази ОВС безсмислица?

— Знаеш, че съм ОВС?

— Опитвам се да бъда в час. И аз съм бил няколко пъти ОВС. Обикновено с някоя хубава история в задния си джоб.

Смит му разказа за всичко, случило се след смъртта на майор Андерсън във форт Ървин.

— Имат власт, Питър които и да са те. Манипулират армията, ФБР, полицията, вероятно цялото правителство. Каквото и да планират, решили са, че си струва да убиват за него. Искам да разбера защо са убили София.

Автоматът беше почистен, смазан и сглобен. Хауел си напълни лулата. Някъде отзад се чуваха възбудените викове на Марти, който се сражаваше с киберпушки срещу киберпризраци.

— С този вирус и без лекарство против него типовете могат да държат цялата планета за заложник — заяви Хауел, бавно подръпвайки от лулата. — Трябва да е някой като Саддам, Кадафи или Китаеца.

— Пакистан, Индия, всяка страна, по-слаба от Запада — Допълни Смит. — Или пък не е държава. Може би е за пари, Питър.

Питър се замисли сред ароматния пушек.

— Да те вкарам в Ирак ще струва много повече от моя живот, Джон. Ще се провали цялата съпротива. Опозицията в Ирак е слаба, но съществува. Печели време, докато моят и твойт народ ѝ помогнат да се

доизгради. Ще те приемат, ако ги помоля, но няма да рискуват цялата си мрежа. Ако попаднеш в сериозна беда, ще бъдеш оставен сам. Американското ембарго изстисква силите на всички освен на Саддам и бандата му. Убива деца. Малко можеш да очакваш от съпротивата и нищо от иракския народ.

Смит се стегна, но все пак сви рамене.

— Трябва да поема риска.

— Тогава се заемам за работа. Ще ти осигуря цялата защита, която мога. Бих искал да дойда с теб, но би било глупаво. Там всички ме познават.

— По-добре да отида сам. А тук имам друга работа за теб.

Хауел грейна.

— Наистина? Чудесно, почнах да се отегчавам. Храненето на Стенли като забавление си има граница.

— И още нещо — добави Смит. — Марти трябва да си вземе лекарството, иначе скоро ще е безполезен. Ще ти дам празните флакони, но той не може да се свърже с лекаря си във Вашингтон.

Хауел взе опаковките и изчезна нанякъде.

Смит седна, заслушан в индианските викове на Марти. Отвън вятърът свистеше през магическите борови клони. Звукът бе успокояващ — сякаш земята дишаше. Отпусна се уморено в креслото. Забрани си да тъгува по София, да се тревожи дали ще открие, каквото му е необходимо в Ирак и дали въобще ще оживее там. Ако някой можеше да го вкара в тази военизирана страна, това бе Питър. Беше сигурен, че отговорите се криеха някъде там. Ако не сред жертвите, то сред онези, които бяха оцелели.

* * *

17:05 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

В огромната стая на разхвърляното бунгало на Марти Целербах компютърният експерт Ксавиер Бекер наблюдаваше с възхищение как Марти се включва към мощния си „Грей“ от някакъв отдалечен персонален компютър. Как пробива защитите на телефонната

компания с деликатността на умел хирург. Партньорът на Тремон не бе виждал нищо подобно на краквация софтуер, създаден от странния аутист. Красотата и изчистената прецизност на работата му почти го караха да забрави за какво всъщност се намира в бунгалото му.

Всичко, което можеше да стори, бе да е на една стъпка преди Целербах и да го оплита в лъжливи позитивни резултати. Целта бе да го държи достатъчно дълго он-лайн, за да може полицията далеч на север в Лонг Лейк да го проследи по лабиринта от релейни станции по света. Ксавиер се потеше от ужас да не би изплъзващият му се противник да излезе от мрежата или да смени релейната поредица, което би означавало да го изгубят. Не разбираше неговата гениалност. Целербах беше прикрил удивително умело местоположението си не защото се боеше да не го открият, а защото му се струваше, че така е правилно. Затова не си правеше труда да се изключи.

В слушалките прозвуча напрегнат глас:

— Още няколко минути, Ксавиер. Задръж го!

Джак Макгроу звучеше сякаш се потеше не по-малко от Бекер. На два пъти за малко да го пипнат, докато Ксавиер го бе оплел в подвеждащи данни за адреса на Бил Грифин. Последно влезе в системата на ААМИИЗИБ, за да провери напредъка в работата по вируса. Винаги се движеше прекалено бързо, за да го хванат. Но не и сега. Може би лъжливите данни на Ксавиер бяха станали по-добри или Марти се бе уморил и загубил концентрацията си. Каквото и да бе, само две-три минути и...

— Пипнах го! — изтреця гласът на Макгроу — он-лайн е от някаква барака в Калифорния до Ли Вайнинг. Ал Хасан е близо до Йосемити. Веднага ще го предупредя.

Ксавиер изключи. Не чувстваше триумфа, който изпълваше шефа на сигурността. Наблюдаваше с възхита как геният проследява фалшивата следа, която се надяваше да го изведе до телефонния разговор на д-р Ръсел с Тремон. Въображението на Целербах беше прекрасно. Жалко, че бе саботирано от обикновена разсеяност. Ксавиер се чувстваше тъжен и объркан. Целербах бе подведен от собствения си ентузиазъм и наивното неведение за съществуването на Бекер и Тремон в този свят.

* * *

14:42 ч.

Близо до Ли Вайнинг, Високи Сиери, Калифорния

Смит влезе в компютърната стая и яростта на Марти го посрещна като ядрен взрив.

— Буф, буф, буф! Къде си, древногръцка химеро? Никой не ще победи Марти Целербах, чу ли? Знам, че си там! Майката ти ще...

— Март? — Смит никога не го бе чувал да псува. Трябва да е преминал границата. — Март! Спри! Какво става?

Марти се потеше и не преставаше да трака бясно по клавиатурата. Заби нос в монитора, без да чува и да забелязва Смит.

— Март! — Смит го разтърси за рамото.

Марти се обърна озлобен като диво животно. Видя Смит. Внезапно нещо се срина в него и той се отпусна безжизнено на стола. Загледа се в екрана с омраза.

— Нищо! Нищо! Нищо не открих. Нищо!

— Голяма работа, Марти — успокой го Смит. — Какво не откри? Адреса на Бил Грифин?

— Никаква следа, бях близо, Джон. След това нищо. Също и с обажданията. В своя компютър съм, използвам собствения си софтуер. Само още една стъпка. Там е, знам! Толкова близо...

— Знаехме, че стреляме напосоки. А нещо за вируса? Нещо ново във форт Детрик?

— О, това ми отне минути. Официално досега има петнадесет мъртви и трима оцелели в Америка.

Смит подскочи.

— Още мъртви? Къде? И оцелели? Колко? С какво лечение?

— Няма подробности. Трябваше да разбия съвсем нова защита. Пентагонът е засекретил всички данни освен за мен, разбира се — изхихика. — Никаква информация да не се подава освен чрез армията.

— Затова не съм чул за оцелелите. Можеш ли да разбереш къде са?

— Не открих и следа къде се намират и кои са. Съжалявам, Джон.

— Дори в Детрик и в Пентагона?

— Не, никъде. Ужасно. Мисля, че тези бандити не вкарват информацията в системата си.

Смит бързо се замисли. Първият му инстинкт бе да открие оцелелите, да се опита да се срещне с тях и да ги разпита. Изглеждаше като най-директният и най-лесен начин.

Сигурно правителството бе скрило информацията, за да не паникьосва хората — стандартна процедура, — а ситуацията явно се влошаваше. Учените сигурно денонощно изследваха оцелелите за вероятните отговори. Което означава, че са впрегнати всички възможни ресурси за охраната им.

Вътрешно въздъхна. Нямаше начин нито той, нито дори Питър Хауел да се промъкне до тях.

Освен това за ФБР, полицията, армията и убийците оцелелите ще са най-логичната примамка, която могат да му подхвърлят. Там го очакваха. Тръсна ядосано глава. Нямаше избор. Единствените оцелели, до които можеше да се добере, бяха в Ирак. В тази затворена страна не го очакват, а и не разполагат с технологичното магьосничество на американското правителство.

Най-добрият начин да разбере какво се крие зад всичко, беше да отиде там, в пустинята.

Марти нареждаше възбудено:

— Тук! Почти го пипнах! Само минута.

Смит излезе от транса си и го погледна как се пени и ръкомаха над монитора като ловец, забелязал плячката си само на крачка пред себе си.

Страх стегна гърдите му. Внезапно осъзна какво всъщност прави Марти.

— От колко време си свързан с компютъра си във Вашингтон?

Хауел се появи на прага.

— Той е он-лайн чрез своя собствен компютър?

— От кога, Март? — настоя напрегнат Смит.

Марти излезе от транса си. Премигна и погледна електронния часовник на десктопа.

— Час, може би два. Но всичко е в ред. Използвах система от релета по целия свят. Както винаги... с моя си компютър...

Смит изруга.

— Те знаят къде е твоят компютър! Може да са в бунгалото, вътре в твоята машинария и да те залъгват! Първия път, когато кракна телефонната компания, видя ли тази следа?

— Не, по дяволите! Днес открих чисто нова пътечка. Открих такава и за Бил Грифин, но не ме заведе доникъде. Тази в телефонната компания непрекъснато отваря нови входове. Знам, че мога да...

Гласът на Хауел бе остър като стомана:

— Дали имат свои хора в Калифорния?

— Бих си заложил фермата, че имат.

— Лекарствата му пристигат. Вашите убийци могат да проследят линията до Ли Вайнинг и мен. Не под истинското ми име, разбира се. Ще трябва да открият къщата на картата, да намерят пътя и да пристигнат. Ще стане най-малко за час. С късмет за два. Ще постъпим мъдро да се изнесем за по-малко от час.

[1] През август 1346, на това място се е провело сражение от „Стогодишната война“ между Англия и Франция, при което не голям отряд англичани са разгромили многочислена френска войска. — Бел. В.В. ↑

[2] Сандхърст — Кралската военна академия на Великобритания — Бел. В.В. ↑

ГЛАВА 23

18:51 ч.

Ню Йорк

Виктор Тремон нагласи вечерното си облекло и стегна черната вратовръзка пред огледалото на апартамента си в Уолдорф-Астория. Зад него все още гола лежеше просната върху смачканите чаршафи Мерседес О'Хара. Беше красива — цялата в извивки, плът и златиста кожа. Тя втренчи черните си очи в неговите в огледалото.

— Не ми харесва да вися в спалнята ти при куфарите и да чакам да решиш, че ти трябва, Виктор.

Тремон се намръщи. Нетърпеливата и непокорна жена с червена коса, паднала между гърдите, беше грешка. Той рядко бъркаше с хората. Всъщност се сещаше за още един случай. Момичето се самоуби, когато ѝ каза, че няма да се ожени за нея.

— Имам среща, Мерседес. Ще отидем на вечеря, когато се върна. Запазил съм любимата ти маса в Ле Шевал. Ако не ти харесва, чупката.

Мерседес не би се самоубила. Чилийката притежаваше обширни лозя и световно известна изба в долината Майпо, участваше в бордовете на две миньорски компании и в чилийския парламент. Някога беше министър и сигурно отново щеше да бъде. Но като всички жени изискваше прекалено голяма част от времето му и рано или късно щеше да настоява да се оженият. Никой не разбираше, че не иска и не му трябва дружка в живота.

— Е? — тя продължи да го наблюдава от леглото. — Без обещания? Жените са еднакви. Всички сме ти досадни.

— Виктор е в състояние да обича само Виктор.

Тремон почувства раздразнение.

— Не бих казал, че...

— Не — прекъсна го тя. — Това би изисквало от теб разбиране. — Седна, провеси дългите си крака от ръба и се изправи. — Мисля, че се уморих от вас, д-р Тремон.

Той спря да си оправя вратовръзката и невярващо се вгледа как тя си събира дрехите и се облича, без да го погледне. Почувства изблик на неочакван гняв. За какво се мисли тя? Такава отвратителна арогантност. С огромно усилие потисна яростта си. Продължи да наглася вратовръзката си и ѝ се усмихна в огледалото.

— Не ставай смешна, мила! Слез и си вземи един коктейл. Сложи си зелената мантия, която ти стои толкова добре. Ще се видим в Ле Шевал след час. Най-много два.

Облечена в черното си сако от Армани, което караше червените ѝ коси да пламтят, тя направо му се изсмя:

— Ти си толкова тъжен човек, Виктор. И такъв глупак.

Преди Тремон да може да отговори, Мерседес излезе от спалнята, без да спира да се кикоти. Чу външната врата да е затръшва.

Яростта го обхвана като планинска лавина, наистина го разтърси. Направи две бързи стъпки към вратата. Никой не се смееше на Виктор Тремон, Никой! Някаква си жена! Той щеше... щеше...

Лицето му пламна като от треска. Юмруците му се свиха, сякаш бе ученик.

Беше му спестила досадата да поправя грешката си. В началото си бе въобразил, че тази е интелигентна, но всички бяха еднакви. С облекчение разбра, че няма да има драматични и съзлививи сцени на раздяла. Нямахше да ѝ дава някакъв скъп подарък за сбогом. Щеше да си тръгне с празни ръце. Кой е глупакът тогава?

С широка усмивка се върна да дооправи вратовръзката, да доизглади костюма и да си хвърли един последен преценяващ поглед. Обърна се и тръгна към вратата. Преди да хване бравата, личният му телефон иззвъня. Надяваше се, че е Надал ал Хасан с новини за Джон Смит и Марти Целербах.

— Е?

— Целербах се свърза със своя компютър, за да продължи по следите на вашия разговор с д-р Ръсел. Ксавиер го задържа достатъчно, за да открием, че е близо до Ли Вайнинг в Калифорния. Сега се обаждам оттам.

— Къде, за бога, е Ли Вайнинг?

— От източната страна на Сиера Невада, близо до националния парк Йосемити.

— Как се добра дотам?

— ФБР откриха мотела, където са пренощували, а после и откъде са наели кола. Смит помолил за карта на Северна Калифорния и се поинтересувал дали е отворен един проход през Йосемити. Тръгнахме към парка и когато Макгроу се свърза с нас, ние просто продължихме към Ли Вайнинг. Телефонният номер е на някой си Николас Романов, фалшиво име очевидно. На път сме за там.

Тремон въздъхна от удоволствие. Накрая проблемът с полковник Смит щеше да бъде разрешен.

— Добре. Нещо друго?

Гласът на арабина стана по-нисък — доверителен. От думите му лъхаше гордост.

— Да, имам и други новини. Много добри новини, които ще ви харесат и няма да ви харесат. Разследванията ми по миналото на Смит показаха, че Марти Целербах му е стар приятел от ученическите години. Бил Грифин също.

— Значи Бил Грифин все пак го е предупредил в парка!

— Несъмнено няма намерение да го убива. Но може би не ни е предал.

— Мислиш, че той все още иска парите?

— Не виждам признаци за обратното.

Тремон кимна замислено.

— Тогава може да успеем да го използваме в наша полза. Добре, оправи се със Смит и всички около него. — В главата му започна да се оформя план. — Аз ще се заема с Грифин.

* * *

19:52 ч.

Търмонт, Мериленд

По устните на Бил Грифин се изписа тънка усмивка. Белият камион за разнос на пици вече трети път минаваше край триетажния дом на Джон Смит през последните два часа. Стоеше в тъмната къща още от шест часа, когато напусна денонощната си стража край форт Детрик. При първото си преминаване камионът привлече веднага вниманието му. Може би Джон проверяваше дали е чисто наоколо.

Втория път си бе приготвил бинокъл за нощно виждане и забеляза, че шофьорът не е старият му приятел. Третия път вече беше сигурен — някой от хората на Надал дебнеше за Джон или за самия него.

Грифин знаеше, че арабинът го подозира още от Рок Крийк, но надали би очаквал да го открие в тази къща. Беше се погрижил да не оставя следи от присъствието си. Колата му бе скрита в един гараж на три пресечки отгук. Беше се промъкнал, като отвори с шперц задната врата и отново я заключи отвътре. Тъй като Джон не се бе завърнал нито във форт Детрик, нито у дома си, бившият агент на ФБР започваше да мисли, че това няма и да се случи. Дали Ал Хасан вече не го бе убил? Не, иначе нямаше да праща хора да търсят него или Грифин. Бързо се придвижи през сенките в кабинета. Включи компютъра, набра паролата на тайния си уебсайт. Веднага видя съобщението от стария си приятел Лон Форбс.

„Полковник Джонатан Смит се опитва да те открие. По същата причина се е свързал с Марджори. ФБР, полицията и армията го издирват — ОВС, както и за разпит във връзка с два смъртни случая. Осведоми ме, ако искаш да говоря с него.“

Грифин се замисли и след това провери нещо друго. Откри следи, че някой се е вмъквал в сайта му, което означаваше, че и друг го издирва. Нямаше нищо в сайта, което да укаже местоположението му, но все пак се почувства зле.

Излезе, изключи компютъра и тръгна към задната врата. Когато се увери, че никой не се навърта наоколо, отключи и се стопи в нощта.

* * *

20:06 ч.
Ню Йорк

Четиримата събрали се в една частна стая на Харвард клуб на 44-та улица бяха нервни. Познаваха се от години, често като противникови страни с конфликтни интереси, но сега споделяха

общото привличане на парите и властта. Споделеният стремеж към „светлото бъдеще“ ги беше събрал в тази стая.

Най-младият бе майор-генерал Нелсън Каспър, адютант на шефа на Обединените щабове. Той тихо разговаряше с конгресмена Бен Слоут, който бе чест посетител на скритата под Адирондак вила на Тремон. Генералът през пет минути поглеждаше към вратата. Нанси Петрели, секретар на здравеопазването и социалните грижи, обикаляше сама покрай закритите с тежки завеси прозорци. Генерал-лейтенант Айнър Салонен в оставка, най-големият лобист на американския военнопромишлен комплекс, седеше в креслото с книга в ръка, но не четеше. Дватама генерали си бяха облекли за тази тайна среща обикновени, но скъпи цивилни костюми.

Когато вратата се отвори, всички глави се обърнаха едновременно като по команда.

Вътре влетя Виктор Тремон.

— Съжалявам, джентълмени и дами — лек поклон към секретаря по здравеопазването. — Бях задържан от работа по нашия проблем с полковник Смит, който, щастлив съм да съобщя, е на път да се реши.

Стаята се изпълни с облекчение.

— Как мина срещата с борда на директорите на Бланчард? — попита генерал Каспър. Всъщност въпросът се въртеше в главите на всички присъстващи.

Тремон се облегна на креслото, бе толкова елегантен във вечерния костюм и с черната си вратовръзка. От него се излъчваше увереност, привличаща като магнит изтъкнатите му гости. Повдигна патрицианската си брадичка и се засмя.

— Имам пълен контрол върху компанията.

Генерал Салонен беше най-шумен.

— Поздравления!

— Чудесна новина, Виктор — съгласи се конгресменът.

— Това ни поставя в отлични позиции.

— Не бях убедена, че ще се справиш — отбеляза Петрели.

— А аз не се и съмнявах — усмихна се Каспър. — Тремон винаги ще печели.

Винаги печелещият отново се засмя.

— Благодаря. Много ви благодаря за доверието, което ми гласува мнозинството от вас. Аз лично бих се съгласил с генерал Каспър.

Сега вече всички се засмяха, дори Нанси Петрели. Но в смеха ѝ имаше малко веселие. Веднага се върна към практическите въпроси:

— Какво каза на борда? Подробности?

Напрежението в стаята сякаш щеше да предизвика искра. Погледите са заковаха във Виктор.

— Е? — настоятелно го подкани Петрели.

— Какво каза проклетият борд? — не се въздържа и Салонен.

Тремон се усмихна широко.

— Захапах проекта „Хадес“ като куче кокал — огледа облекчените им лица. — Трябваше да видите доларовите знаци в очите им. Струваше ми се, че съм в Лае Вегас, а те играят ролята на ротативките.

— И никакви угризения? — удиви се конгресменът. — Не трябва ли да се боим от задни мисли? От гузна съвест?

— Помнете, че сме ги пипнали. Подействахме им по всички възможни начини — чрез интересите, слабостите и т.н. — това бе и най-големият му проблем: да пробута имената им пред Халдейн, докато старите членове на борда излизаха един след друг от играта. — Разбира се, въпросът е доколко правилно сме ги преценили.

— Очевидно сме успели — удовлетворено заяви Слоут.

— Точно така. О, естествено позеленяха, когато им показах вероятния брой на смъртните случаи без нашия серум и този, докато го одобрят за използване върху хора. Обясних им, че вирусът не е сто процента смъртоносен и жертвите едва ли ще надхвърлят милион, ако правителството бързо приеме условията ни.

Вечната песимистка Нанси Петрели попита:

— А ако правителството не плати цената?

Въпросът ѝ удари като с мокър парцал присъстващите в стаята. Неуверено отклони поглед от секретаря на здравеопазването и социалните грижи. Това ги гризеше непрекъснато.

— Още в началото предвидихме този риск. Това е единственият ни хазартен ход, за да спечелим нашите милиарди. Съмнявам се, че нашето правителство или кое да е управление ще потърси друг изход. Ако не закупят серума, навсякъде ще умрат ужасяващ брой хора. Това е простият отговор.

Генерал Каспър кимна одобрително:

— Който играе, печели.

— Аха, мотото на британските СВС. Но мисля, че поемаме риск за много по-голяма награда от няколкото медала и потупването по гърба от кралицата, а?

Тремон скръсти ръце, наблюдавайки как се опитват да възприемат величието на предприетото от него. „*Съвестта прави всички ни страхливци...*“ — думите на Шекспир отекнаха в главата му — „... *ала извисява храбростта ни до върхове, от които не ще се провалим.*“ Но не куражът или Шекспир ги накараха да пренебрегнат риска от възможното всемирно клане. Не и в началото на двадесет и първи век. Власт и богатство — това бе отговорът.

Генерал Салонен се обади грубо:

— Но никой от нас или семействата ни няма да умре. Серумът е у нас.

Всички си го бяха помислили, но само Салонен имаше смелостта или безсърдечието да го каже. Тремон продължи да чака.

— Колко остава до началото? — осведоми се Петрели.

— Мисля, че след три-четири дни истината за епидемията ще удари световното съзнание като гръм.

Стаята се изпълни с тихо мърморене. Дали бе израз на съжаление или на алчност, си остана загадка.

— Когато това стане — продължи Тремон, — искам от всички вас да подчертаете опасността за човечеството. Натиснете паникбутона. След това ние ще направим своето изявление.

— И да се притечем на помощ — хрипливо се изсмя генерал Каспър.

Всичките им съмнения се стопиха. Четиримата конспиратори се обединиха в представата за мечтаната от толкова дълго време цел. Беше близо. Много близо. Едва отвъд хоризонта. За момент всеки страх от възможен провал, предполагаемото предателство на Бил Грифин и упоритото разследване, водено от Джонатан Смит, се изпариха от мислите им.

— Чудесно... — с едва чут шепот въздъхна някой от присъстващите.

ГЛАВА 24

15:15 ч.

Сиера — Невада, Калифорния

— О, погледни — извика Марти. — Това е красиво!

Беше се заковал на място в коридора. След секунди обърна несръчното си тяло и потъна в една затъмнена стая, която приличаше по-скоро на пещера. Изпадна в транс, загледан в отсрещната стена.

На около три метра над пода блестяха прозрачни електронни карти. Всяка народност бе в отделен цвят. Малки лампи примигваха, обозначавайки столиците на държавите, а отстрани грееха ярките надписи с имената им. Под картите стената бе заета от първокласно компютърно оборудване. В средата на стаята бе разположен команден пулт, целият в стомана и кожа. От двете му страни имаше по един голям земен глобус и работно бюро.

Смит разгледа картите — Ирак, Иран и Турция. Части от тях образуваха историческата родина на кюрдите. На другите различи Източен Тимор, Колумбия, Афганистан, Южно Мексико и Гватемала, Ел Салвадор, Израел, Руанда. Всички горещи точки на етнически конфликти, племенни разпри, селски въстания, религиозни войни, обществени размирици.

— Командната ти зала, а? — попита Смит.

— Да — кимна англичанинът. — Гледам да съм в течение.

Никой обикновен гражданин не можеше да притежава такова нещо. Очевидно Питър Хауел все още работеше за някого.

Марти се втурна към компютърната инсталация.

— Разбрах, че твоето РС е много по-мощно, отколкото изглежда. Трябва да си го свързал към този Голиат. Страхотен е! Искам такива карти в бунгалото си. Следиш действията в тези страни, нали? Директно ли си свързан с тамошните центрове? Трябва да ми покажеш как го правиш. Как са свързани картите? Как...

— Не сега, Март — Джон се опитваше да бъде търпелив. — Трябва да излизаме. Не помниш ли, че обявихме евакуация?

— Защо трябва да излизаме? Искам да живея в тази стая — мрачното му изражение изчезна. Кръглото лице сякаш се сля с картите отгоре. — Точно това ще направя! Идеално. Целият свят ще дойде при мен. Няма никога да излизам или...

— Излизаме незабавно — твърдо изрече Джон и го повлече към вратата, — Ще ни помогнеш да оправим багажа.

— Докато сме тук, ще си прибера файловете — Питър грабна чанта с дискове. На излизане от стаята натисна един бутон и се чу ясно „щрак“. Нищо обаче не се случи на пръв поглед.

— Вие двамата вземете, каквото си харесате от хладилника. Трябва да ни стигне за ден-два. Ще ни трябва оръжие, муниции и, разбира се, уиски.

— В колата също имаме продукти — добави Смит. — Как, по дяволите, ще пренесем всичко?

— Имай ми доверие.

От командната зала се чу нисък неопределен звук. Марти се бе изплъзнал от хватката на полковника и беше седнал пред пулта. Люлееше се, а погледът му бе заплепен от движещите се светлини по прозрачните карти. Започваше да разбира какво означават и как взаимно са свързани. Любопитно! Почти усещаше как светлинките пулсират с ритъма на собствения му мозък...

Джон го докосна по рамото.

— Март!

— Не! — Той подскочи като ударен. — Никога няма да се махна! Никога! Ник...

Джон се опитваше да го удържи някак, докато Марти риташе и се въртеше.

— Трябват му лекарствата? — каза на Питър.

Подивял, Марти размахваше яростно юмруци, крещейки несвързано. Джон се предаде и го хвана в здрава прегръдка, вдигна го на ръце и го понесе далеч от конзолата.

Питър се намръщи.

— Нямаме време за това — пристъпи напред и фрасна Марти под брадичката.

Очите на Марти се разшириха от учудване и веднага след това се отпусна в безсъзнание в ръцете на Смит. Питър забързано излезе в коридора, като каза през рамо:

— Донеси го.

Джон въздъхна. Усещаше, че Марти и Питър няма да се сприятелят. Нарамни компютърния гений и последва бившия командос от СВС и агент на МИ-6 през задната врата в кухнята, а оттам влязоха направо в нещо като гараж.

Очакваше ги средна по големина каравана.

— Има и друг път — разбра Джон. — Естествено трябва да има. Не можеш да живееш някъде, откъдето няма втори изход.

— Точно така. Никога не си оставяй само един път за измъкване. Пътят е лош. Няма го на картата и е зле поддържан, но ще стане. Хвърли го в караваната!

Джон настани Марта в едно от трите легла отзад. Останалият интериор на караваната беше традиционен: кухня, трапезария, миниатюрна баня. Всичко бе компактно и малко в сравнение с „всекидневната“. Тя бе сърцето на превозното средство. Представляваше копие на компютърната зала с големите карти, пултовете и малките многоцветни светлини, които сякаш оживяха, щом Смит ги погледна.

— Ей сега ще дозаредя батериите — каза Питър, когато Джон излезе от колата и отново се озова в гаража. Временно британецът беше свързал колата с кабел към електроинсталацията на къщата.

През следващия час двамата пренасяха храна, уиски, оръжие, муниции. Джон се зае да подреди багажа, а Питър изчезна за последно из къщата.

Марти изстена и махна с ръка, В същото време Джон чу шума от ниско летяща машина. Извади беретата си и се втурна в къщата.

— Успокой се — каза му Питър.

Излязоха и огледаха ясното небе. Около бараката обикаляше едномоторна „чесна“. Малка стоманена тръба излетя от самолета и падна на разчистеното място пред нея. След секунди Питър я държеше в ръце.

— Лекарствата за твой човек.

Вътре в колата Джон помогна на сумтящия Марти да седне и му подаде хапчето с чаша вода, Марти пое медикамента, без да спира със стенанията си. След това отново се излегна и се загледа в покрива на караваната. Той рядко говореше за своята болест, но понякога Смит го хващаше в подобни моменти на беззащитност — как втренчва поглед

нанякъде, питайки се какво ли чувстват и си мислят другите хора и какво всъщност е това чудо, наречено „нормалност“.

Лицето на Питър се появи до прозорчето. Беше мрачен.

— Имаме си компания.

— Лежи ниско, Март! — Джон потупа приятеля си и излезе бързешком от колата.

Около врата на Питър висеше бинокъл, в едната си ръка държеше почистената и смазана НК МР-5, а с другата подхвърли на Смит пушката помпа. Изсеченото му загоряло лице сякаш излъчваше вътрешно сияние — като че най-неочаквано се бе изпълнило онова, което Хауел наистина харесва и кара кръвта му да кипи.

Джон пое въздух и усети прилива на вълнение и страх, за който толкова копнееше навремето. Вероятно убийците пристигаха. Беше готов да ги посрещне. Очакваше ги с нетърпение.

С Питър начело двамата прекосиха къщата и излязоха на закритата веранда. Прикриха се зад храстите пред нея и огледаха стоманения мост и петте фигури отсреща, които се занимаваха с наетата от Джон кола.

Питър насочи към тях бинокъла.

— Тримата са от хората на градския шериф. Другите двама са с костюми и шапки — май те водят парада. Няма вид на убийци.

Джон пое бинокъла и го фокусира. Тримата определено бяха някакви униформени лица. Другите двама се държаха, сякаш полицаите не съществуват. Единият от тях посочи бараката.

— ФБР — предположи Джон. — Едва ли ще започнат да стрелят. Аз съм само ОВС.

— Освен, ако не са в комбина с твоите приятелчета или ситуацията не се е променила. Да не поемаме излишни рискове. Нека да им дадем храна за размисъл.

Питър изостави Джон и се скри в къщата. Полковникът продължи да наблюдава как агентите на ФБР инструктират ченгетата да останат назад, докато самите те напредват. И петимата извадиха оръжията си. Цивилните поведоха към моста.

Спряха изненадани на няколко стъпки от него. Джон премигна — не вярваше на очите си, преди една секунда мостът си беше там, сега го нямаше. Чу се звук от падане и от цепнатината се появи облак прах.

Нападателите зяпнаха. Погледнаха надолу, после нагоре. Две от ченгетата се наведоха над ръба. През бинокъла Джон видя как се подсмивват и гледат одобрително стръмната цепнатина. Майтапът бе на гърба на ФБР и полицаите се засмяха. Питър се появи на прага на къщата.

— Как ти се удаде да го направиш? — попита Джон удивено.

— Ловкост на ръцете плюс електричество. От нашата страна моста се крепи на масивни шарнири. Единственото, което направих е да го откача от противоположната страна и цялото съоръжение се свлича надолу. Повторното поставяне на моста е трудна задача, но за целта си имам приятели със съответното оборудване. — Той се изправи в цял ръст. — А за да дойдат при нас, на тези типове ще им е нужен не по-малко от половин час. Трудно е да се спуснат, а и качването след това е проблемно. Да не губим повече време, да тръгваме!

Пресякоха кухнята и отидоха в гаража. Марти седеше на стъпенката на фургона. Най-последно изглеждаше притихнал и успокоен.

— Привет Джон! Държах ли се безобразно?

— Държа се чудесно, но за съжаление хора от ФБР ни откриха. Намериха колата и са на път насам, трябва спешно да тръгваме.

— А какво ще правя аз? — обади се Марти.

— Знаеш какво трябва да направим. Трябва да открием откъде идва вирусът, как да го лекуваме, у кого се намира, какво смятат да правят с него и кой уби София.

— И как да ги спрем — мрачно допълни Питър.

— Най-вече как да ги спрем. — Една дълбока дупка подхвърли тримата нагоре и ги разтърси до костите. — Всяка „гореща“ лаборатория в света работи върху вируса, така че не сме съвсем сами. Но остава един голям въпрос. Всъщност всички въпроси се обединяват в един. У кого е? Отговорът на някой от останалите вероятно ще ни доведе и до решение на главния. Смятам Ирак за най-добрия шанс да открие откъде идва и какво планират да правят с вируса.

— Ако открием кой е убил София, ще разберем и останалото — заключи Питър. — Това е моята задача, нали?

— Да, както и на Марти. — Смит се обърна назад. — Опитай се да проследиш липсващите телефонни разговори и намери Грифин. Но

този път удряй и бягай. Не стой твърде дълго на една и съща линия. Превключвай релетата. Много е важно!

— Съжалявам, Джон — виновно каза Марти.

— Знаем. Трябва да имаме връзка помежду си.

— По Интернет — бързо предложи Целербах. — Но не по нормалния и-мейл.

— Прав си — съгласи се Питър. — Но сигурно има място, където да си оставяме съобщения.

— Сещам се къде — усмихна се Смит. — Точно под носа им. Там, където никога няма да се сетят да проверят. В уебсайта на синдрома Аспергер.

— Велико, Джон! — кимна ентузиазирано Марти — Идеално!

Продължиха да дискутират сайта и какви кодирани съобщения да си оставят. Внезапно Питър извика:

— Дръжте се! Пирати на хоризонта!

Караваната рязко изви надясно и за кратко застана на две колела. От гората изтреця автоматичен откос. Метал и стъкло се разлетяха из колата. Марти изкрещя.

— Март? — Джон се обърна.

Марти се беше свил на пода на трясещото се превозно средство. Държеше се за левия крак. С усилие се удържаше да не се търкаля насам-натам като чувал брашно. Окървавено брашно! Джон видя нарастващата локва кръв под крачола на своя приятел. Марти се усмихна безсилно и каза с треперещ глас:

— Добре съм, Джон.

— Вземи кърпата, сгъни я и я притисни здраво към раната. Ако кръвенето не спре, ме извикай.

Смит трябваше да остане в кабината, за да използва английската карабина Енфийлд, в случай че някой нападател се опита да им препречи пътя. Питър бе твърде зает с управлението и не можеше да използва оръжие. Държеше уверено кормилото, а леденият му поглед преценяваше околността. Необузданата каравана излетя извън пътя сред дърветата и храстите. По чудо не се удариха никъде — Питър кормуваше с прецизността на астронавт, скачващ се към космическа станция. На два пъти вкара огромната машина в планински потоци, изхвърляйки фонтани от вода. Караваната опасно се килваше от камъните, скрити под повърхността.

На пътя излязоха двама мъже с карабини, които се опитаха да се прицелят, но непредвидимите подскоци и завои на колата ги объркаха. Уцелваха само скалите и клоните. Един сив джип започна да маневрира по тесния път, за да се присъедини към преследването.

Когато оставиха противниците си далеч назад, Джон забеляза точно пред тях една дълбока пропаст и извика:

— Питър! Внимавай!

— Опа-а-а! — Питър удари спирачки и изви кормилото на деветдесет градуса. Тежката машина за малко да се преобърне странично, блъсна се и търкулна два големи камъка, накрая спря на сантиметри от бездната.

Преследвачите им бяха още далеч по пътя, но бързо се приближаваха. В далечната сивият джип почти беше завил.

Напрежението в караваната можеше да се докосне. Джон погледна надолу към пропастта и изтри потта от челото си.

— Тръгваме! — Питър запали двигателя и огромното чудовище подскочи напред.

Движеха се успоредно на пропастта право към пътя. Джон видя двамата убийци, които се опитаха да секат напъряко и сега спринтираха сред дърветата.

— Приближават се!

Питър хвърли бърз поглед към тичащите. Пропастта остро завиваше и той излезе от дърветата и отново пое по пътя. С усмивка на облекчение насочи тежката си машина надолу по склона, вдигайки зад себе си плътни сиви облаци прах.

Изпратиха ги с последен откос. Куршумите се забиха в стволовете на дърветата около летящата кола. Джон си позволи да поеме дълбоко въздух и да отпусне хватката около оръжието. Погледна в страничното огледало. Към двамата се бе присъединил и трети. Стояха ядосани и объркани по средата на прашния път с увесени на раменете оръжия. Смит разпозна ниския, набит мъж, който се бе появил последен.

— Те са — ядно възкликна. — Хората, които се опитаха да ме убият. — Погледна към Питър и предупреди: — Ще има и други.

— Естествено. — Англичанинът не откъсваше поглед от черния път, по който подскачаше и дрънчеше колата. — Стратегия на

изплъзването. Познаване на терена. Надявай се врагът да надцени елемента на изненадата.

Джон се прехвърли при Марш, като се опитваше да се задържи, за каквото намери. Този път Марти беше прав — раната беше повърхностна. Джон я обработи с антибиотик и превърза крака с бинт. Един от прозорците беше строшен, а на три места личаха дупки от куршуми, но нищо важно не беше повредено. Компютърът, на който толкова държеше Питър, си беше изправен. Смит се върна отново отпред. След около пет минути чува шума на трафика. Изпитателно оглеждаше прашния път, виещ се между дърветата.

— Как мислиш? Дали ще ни причакват там, където се слива с магистралата?

— Или още по-наблизо. Да ги разочароваме!

Вляво се виждаше пътека. Свиха по нея. Беше още по-тясна, колата изпълваше цялата и ширина. Осеяна бе с корени и камънак, но все пак си оставаше някакъв път. Питър поясни:

— Пожарникарски пътища. Няма ги на картите, а цялата гора е пълна с тях. Знаят ги само лесничите и пожарните команди.

Клоните плющяха по предното стъкло. Шумът беше постоянен и изнервящ. След петнадесет минути, когато Смит вече си мислеше, че ще полудее, видяха края на черния път.

— Това ли беше? — попита с надежда.

— Какво? Да спрем това приятно пътешествие? — Питър подкара колата по друг път, досущ като предния. — Забеляза ли, че вече се спускаме надолу? Не остана кой знае колко. Сложи си колана, момче!

Клоните отново задраскаха и заудряха по ламарините. Джон въздъхна и притвори очи, опитвайки се да забрави за сърбежа по кожата. Поне Марти не се оплакваше. Но пък нали сега е на лекарства. Най-сетне, за бога.

Когато най-сетне достигнаха магистралата, Смит застана нащрек. Питър спря колата в края на дърветата. Ужасяващото драскане спря и сега само шумът на преминаващите коли смущаваше тихата красота на гората. Джон погледна навън.

— Някакви следи от тях?

Движението по широката двулентова магистрала беше по-усилено, отколкото очакваше.

— Това не е 120-а, нали?

— Щатска магистрала 395. Най-голямата от тази странана планината. Ще свърши работа. Забелязваш ли някой да дебне?

Смит се огледа на всички посоки.

— Не.

— Добре. И аз не виждам нищо съмнително. Накъде?

— Как можем да стигнем по най-бързия начин до Сан Франциско?

— Надясно и обратно към 120-а през Йосемити.

— Тогава надясно и към 120-а.

— Шегобиец си ти.

— Последното нещо, което биха очаквали, е да се върнем по същия път. А и всички каравани си приличат.

— Освен, ако не са запомнили регистрационния й номер.

— Свали го.

— По дяволите, момче. Трябваше да се сетя. — Питър измъкна отвертка и табела с регистрация в щата Монтана.

Джон грабна беретата си и го последва навън. Стоеше и наблюдаваше, докато приятелят му смени номерата. В спокойната дъбрава се чуваха само птичите песни и бръмченето на насекомите. След по-малко от две минути двамата се върнаха в кабината.

Марти седеше до компютъра.

— Всичко ли е наред?

— Напълно — увери го Джон.

Питър запали мотора и ентузиазирано извика:

— Да дръпнем котката за опашката!

Подкара тежката машина към магистралата, а после пое на юг. Когато стигнаха разклона на 120-а, зави по нея и отново се заизкачваха нагоре. Четвърт миля по-нататък забелязаха два джипа, паркирани от двете страни на черния път, водещ към дома на Питър.

В един от тях седеше висок мъж с белези от дребна шарка. Носеше черен костюм и говореше по уоки-токи. Изглеждаше ядосан и се взираше с неприязън в планината. Почти не погледна към очуканата каравана с монтански номера, която профуча край него.

— Арабин — бе категоричен Питър. — Изглежда опасен.

— И аз така мисля — гласът на Джон бе гробовен. — Да се надяваме, че ще открия някакви отговори в Ирак, а вие ще успеете да

проследите Бил Грифин или да откриете нещо за смъртта на София. Тези заличени телефонни обаждания сигурно са от критична важност.

Питър пусна радиото. Предаваха новините на неподозиращия какво го очаква свят, а мракът хвърляше зловещи сенки над белите върхове на Сиера.

ТРЕТА ЧАСТ

ГЛАВА 25

21 октомври, вторник, 20:00 ч.

Белия дом, Вашингтон, окръг Колумбия

Заглавната страница на Вашингтон пост лежеше върху кръглата маса в съвещателната зала, където я бе захвърлил президентът.

Почти никой от тържествено изглеждащите членове на кабинета, седнали около нея, и асистентите им, скупчени до стените, не се опитваше да погледне към него и заглавието, изписано с огромен шрифт. Все пак всички болезнено осъзнаваха присъствието му. Бяха се събудили, за да открият днешния брой на вестника под собствените си врати. Точно както и милиони американци, посрещнати от същото или подобно ужасяващо заглавие. През целия ден радиото ги заливаше с непоносимите новини. Почти нищо друго не се дискутираше по телевизионните канали.

От дни учените и армията осведомяваха президента и висшите чиновници, но чак сега, когато така нареченият цивилизован свят се готвеше да избухне от новините, те осъзнаха ужасяващата реалност на новата епидемия.

„УНИЩОЖИТЕЛНА ПАНДЕМИЯ ОТ НЕИЗВЕСТЕН ВИРУС ОПУСТОШАВА СВЕТА“

Държавният секретар Норман Найт сложи очилата с метални рамки върху дългия си нос. Гласът му бе мрачен.

— Двадесет и седем нации са докладвали за фатални последици от вируса. Общо смъртните случаи са към половин милион. Всичко започва със симптомите на тежка простуда или лека пневмония. Това продължава около две седмици, после прераства в синдром на остро респираторно увреждане и след няколко часа настъпва смъртта — въздъхна нещастно. — Четиридесет и две държави докладват за

случаи, подобни на мека инфлуенца. Не сме сигурни, че това е причинено от същия вирус. Все още пресмятаме тези жертви, но със сигурност са над милион.

Проницателният поглед на президента Самюел Адамс Кастила се прехвърляше от лице на лице. Търсеше решение от членовете на кабинета. Чудеше се на кого би могъл да разчита, че ще остане твърд, ще внесе знание и мъдрост, а накрая ще има волята да действа. Кой ще се паникьоса. Кой ще се стресира до пълна парализа. Знанието без воля за действие беше импотентно. Волята за действие без знание бе равностепенна на слепота и глупост. Всеки, който залитне към едното или другото, трябваше да бъде уволнен.

Накрая заговори, запазвайки гласа си спокоен:

— Добре, Норм. Колко са в Съединените щати до момента?

Върху издълженото лице на държавния секретар бе паднал гъст кичур сива коса.

— Девет случая до миналата седмица, Централната епидемиологична лаборатория докладва за още петдесет мъртви и хиляда със симптоми на пневмония, които се проверяват за новия вирус.

— Изглежда, че сме встрани от вълната — каза адмирал Стивънс Броуз, председател на Обединените щабове. В гласа му се чувстваше предпазлив оптимизъм.

„Прекалено предпазлив и прекален оптимизъм“ — реши президентът. Беше странно, но бе забелязал факта, че военните често с най-голямо нежелание приемат идеята, че трябва да се действа незабавно. Но те пък най-добре знаеха последствията от зле обмислените начинания.

— Засега — отбеляза зловещо Нанси Петрели, секретар по здравеопазването и социалните грижи, — което не означава, че утре няма да се окажем обезлюдени.

— Така е — съгласи се президентът, леко учуден от негативния й тон. Винаги бе мислил, че е от оптимистичните натури. Вероятно се дължеше на ужаса, който бе обхванал населението и правителството. Това още веднъж подчертаваше необходимостта от действие — от обмислено и радикално действие, което да озапти чувството на безпомощна паника, смразило всички в желязна прегръдка.

Обърна се към началника на армейската медицинска служба.

— Имали ли информация как първите шестима са се заразили от вируса? Възможна връзка помежду им?

— Като изключим факта, че всички са участвали или са били свързани с някой, участвал в Пустинна буря, учените от ЦЕЛ и ААМИИЗИБ не са открили никаква връзка между тях.

— В чужбина?

— Същото положение — отбеляза генерал Джеси Окснорд. — Всички учени са единодушни, че са в задънена улица. Виждат вируса в електронните си микроскопи, но ДНК-веригата им е абсолютно чужда. Не прилича на нищо, познато досега, и не знаят как да се справят с него. Няма идея откъде се е появил, как да го лекуват или да го спрат. Единственото, което предлагат, са класическите методи за лечение на вирусни трески с надеждата процентът на оцелелите да падне до първоначалните петдесет процента от шестте случая.

— Това все пак е нещо — реши президентът. — Можем да мобилизираме медицинските средства на всички индустриализирани страни и да ги разпратим по света. — Обърна се към Ансън Маккой, секретарят по отбраната: — Постави всички въоръжени сили на разположение на Джеси, всичко — транспорт, войски, кораби, каквото поиска.

— Слушам, сър — отвърна Маккой.

— По-внимателно, сър — предупреди адмирал Броуз.

— Има режими, които биха се опитали да извлекат изгода, ако концентрираме прекалено много сили в това начинание. Ще се открием за атака.

— Както се развиват нещата, Стивънс — сухо отвърна президентът, — може и да не остане много за атакуване и защитаване. Време е за ново мислене, хора. Старите отговори вече не са валидни. Линкълн беше казал нещо подобно при една отдавнашна криза. Нищо чудно да сме изправени пред подобна ситуация. Кени и Норман от години се опитваха да ни предупредят. Така ли е Кени?

Секретарят по вътрешните работи Кенет Далбърг кимна:

— Глобалното затопляне, замърсяването на природата, унищожаването на тропическите гори, миграциите от селските райони в третия свят, пренаселеността... Всичко това води до появата на нови заболявания. Резултатът е висока смъртност. Този вирус може да се окаже връхът на айсберга.

— Което означава, че трябва да впрегнем всички сили, за да го спрем — заяви Кастила. — Както и всяка друга индустриализирана държава... — с крайчеца на окото видя как Нанси отваря уста, сякаш да възрази — ...и не ми казвай колко ще струва, Петрели. В момента е без значение.

— Съгласна съм с вас, сър. Исках да предложа идея.

— Добре. — президентът се опита да потисне нетърпението си. Всяка фибра от тялото му го подтикваше към действие. — Кажете какво ти е дошло на ум.

— Не съм убедена, че всички учени са безсилни да предложат решение. Преди час в кабинета ми се обади Виктор Тремон, президент и председател на борда на директорите в „Бланчард Фармацевтика“. Каза, че не е абсолютно сигурен, а и никога не се е занимавал с вируса, но според описанието много прилича на един маймунски вирус, по който компанията работи от години. — Нанси направи ефективна пауза. — Никога не са го тествали върху хора, но са създали серум, който в повечето случаи лекува заразените животни.

Последва момент на пълно вцепенение. Възбудата избухна в какофония от надникващи се гласове, които бомбардираха секретаря на здравеопазването с въпроси. Чувстваха тръпката на избавлението.

Накрая президентът стовари юмрук по масата.

— Спрете, по дяволите! Всички да млъкнат!

Кабинетът потъна във внезапна тишина. Президентът изгледа последователно всички, давайки им време да се успокоят. Напрежението бе гъсто като сироп, а тиктакането на стенния часовник звучеше гръмотевично.

Накрая Кастила отправи тежкия си поглед към секретаря по здравеопазването и социалните грижи.

— Повтори отново с по-малко думи и по-ясно. Казваш, някой предполага, че има лекарство срещу тази напасть? Къде? Как?

Нанси Петрели стрелна враждебно колегите си от кабинета и другите съветници, които бяха готови да ѝ се нахвърлят отново.

— Както казах, сър, името му е Виктор Тремон. Той е президент и председател на борда на „Бланчард Фармацевтика“. Това е някаква голяма международна биомедицинска компания. Каза, че екип в лабораториите му е създал лекарство против вирус, носен от маймуни в Южна Америка. Тестовите над животни са положителни, взели са

патент и очакват ветеринарно одобрение от Федералния лицензионен департамент.

Генерал Окснард се намръщи.

— Няма одобрението на Федералния лицензионен департамент дори за животни!

— И никога не са го тествали върху хора? — попита секретарят по отбраната.

— Не — отвърна секретарят по здравеопазването. — Не са имали намерение да го използват върху хора. Д-р Тремон смята, че непознатият вирус може да е същият като при техните маймуни, но някаква друга модификация, която заразява и хора. Струва ми се, предвид обстоятелствата, че ще сме идиоти да не разгледаме предложението му.

— Защо някой ще изобретява серум за маймуни? — усъмни се секретарят по търговията.

— За да разберат как принципно е възможно да се противостои на новите заболявания. За да създадат техника за масово производство на определени лекарства — обясни Нанси. — Току-що чухте какво казаха Кен и Норман. Непрекъснато изникват нови вируси. Опасността за света нараства успоредно с достъпа към доскоро недосегаеми места. Днешният маймунски вирус вероятно е утрешната човешка епидемия. Бих казала, че сега всички оценяваме тяхната предвидливост, нали? Може би трябва да обмислим възможността серум против един маймунски вирус да лекува хора?

Лудницата отново се взриви.

— Прекалено рисковано!

— Мисля, че Нанси е права. Нямаме изход.

— Федералният лицензионен департамент никога няма да позволи.

— Какво има да губим?

— Много, може да стане по-лошо от епидемия.

— Не ви ли изглежда странно и малко смешно? Имам предвид ей така, изневиделица се появява от нищото лекарство срещу непознат вирус?

— Хайде, Сам! Очевидно работят от години по него.

— Много често научни изследвания нямат практическа стойност в началото. По-късно изведнъж се оказват полезни.

Накрая президентът отново хлопна по масата.

— Добре! Добре! Ще дискутираме. Ще изслушам всички възражения. Искам Нанси и Джеси да отидат в „Бланчард Фармацевтика“ и да проверят на място. Изправени сме пред бедствие и нека не влошаваме излишно нещата. Същевременно можем да се възползваме от чудото. Нека се надяваме, че проклетият Тремон знае какво говори. Да направим дори нещо повече. Да се молим, че е прав, преди половината свят да измре. — Изправи се — Това е. Всички знаем какво трябва да правим. Да се захващаме за работа.

Отправи се към вратата с много повече самоувереност и оптимизъм, отколкото чувстваше. Имаше малки деца и бе напласен до смърт.

* * *

В звукоизолираната кабина на своята дълга черна лимузина Нанси Петрели говореше по клетъчния си телефон.

— Изчаках ситуацията да стане безнадеждна, както предложи, Виктор. Когато видях, че всички са готови да се съгласят, че единственото, което можем да направим, е да мобилизираме всичките си медицински ресурси, пуснах бомбата. Имаше доста скърцане със зъби. Но доколкото разбирам, президентът е готов да се вкопчи във всяка ръка, която предлага помощ.

— Добре. Умно. — Далече в Адирондак Тремон се усмихна в своя офис над спокойното езеро. — Какво ще предприеме Кастила?

— Изпрати ме с началника на армейската медицинска служба да се срещнем с теб и да докладваме.

— Още по-добре. Ще изиграем на Окснард сценка на научна скромност.

— Внимавай, Виктор. Джеси Окснард и още няколко са недоверчиви. Докато президентът отчаяно търси спасителната сламка, само ще си мърморят. Дай им обаче нещо, за което да се хванат, че не е в ред, и ще те ухапят.

— Нищо няма да открият, Нанси. Вярвай ми.

— А нещо за полковник Смит? Извън играта ли е вече?

— Смятай, че е така.

— Надявам се да е така, Виктор. Наистина се надявам.

Изключи и се облегна в тъмната си лимузина. Нервно задраска с дългия си маникюр по облегалката. Беше възбудена и уплашена. Възбудена, че всичко върви по план, и уплашена, че нещо... много малко, което са забравили, недогледали или несвършили... може да прекатури колата.

В офиса си Виктор Тремон се загледа в далечните сенки на Адирондак. Беше успокоил Нанси Петрели, но му беше много по-трудно да успокои себе си. След като Ал Хасан изпусна Смит и двете му приятелчета в Сиера, те като че ли се бяха изпарили. Надяваше се, че са се покрили някъде и вече няма да представляват опасност. Дали се бяха притаили, уплашени за живота си?

Но Тремон не можеше да поема рискове. Освен това от всичко, събрано за Смит, съдеше, че полковникът не е от хората, които лесно се отказват. Тръсна глава, за секунда почувства хлад. Заплаха, идваща от човек като полковник-лейтенант Джонатан Смит, никога не биваше да се пренебрегва.

ГЛАВА 26

22 октомври, сряда, 8:02 ч.

Багдад, Ирак

Смятан за люлката на цивилизацията, Багдад се беше разпрострял върху сухата равнина между реките Тигър и Ефрат, Тази метрополия на контрастите сякаш потрепваше в утринния хлад. От минаретата на джамиите екзотичните гласове на мюезините призоваваха вярващите към молитва. Жени, облечен в дълги абай, се плъзгаха като черни пирамиди по тесните улички в посока на стъклените небостъргачи на новия град.

През хилядолетията този древен град на митове и легенди бе нападан неведнъж — от хитите до арабите, монголите, британците и всеки път бе оцелявал и триумфирал.

Но след десетилетие американски санкции дългата му история изглеждаше призрачна. Животът в парцаливия Багдад на Саддам Хюсеин представляваше ежедневна борба за най-важното — храна, чиста вода и лекарства. Превозните средства задръстваха обградените от палми булеварди. Смогът задушаваше града и прогонваше сладкия пустинен въздух.

Такива мисли преминаваха през главата на Смит, докато таксито го превеждаше през сивите улици. След като плати на шофьора, той внимателно огледа някога скъпия квартал. Никой не изглеждаше особено любопитен. Все пак беше облечен в униформата на служител на Обединените нации с официална емблема и значка за идентификация. Такситата бяха навсякъде в този мрачен, сякаш обсаден град. Карането на такси беше една от малкото работи, които осигуряваха прилични доходи. Почти всяко семейство си имаше кола, а Саддам държеше цената на бензина ниска — под десет цента за литър.

След като таксито потегли, за последно огледа улицата и се запъти към сградата, приютявала някога американското посолство.

Прозорците бяха изпочупени, а наоколо личаха следи от отдавнашен вандализъм. Сградата имаше вид на запусната и необитаема, но Смит прекоси двора. Позвъни на вратата. Съединените щати все още имаха човек в Багдад, но той бе поляк. През 1991 г., към края на войната в Залива, Полша взе под свой контрол импозантното американско посолство на Северозападната улица. Оттогава, дори под американските бомби и ракети, полските дипломати държаха посолството и представяха не само своята страна, но и интересите на Америка. В голямата сграда те се занимаваха с паспортното обслужване, правеха изявления пред пресата и понякога предаваха неофициални послания между Багдад и Вашингтон. Както се случваше по време на война, дори заклетите врагове имаха нужда от комуникации помежду си.

Това бе единствената причина Саддам Хюсеин да толерира поляците. Във всеки момент безумният диктатор можеше да промени настроението си и да ги хвърли в затвора.

Предната врата се отвори. Мъжът бе едър, с топчест нос, буйна сива коса и гъсти вежди над интелигентни кафяви очи.

Отговаряше на описанието, дадено му от Питър.

— Джерси Домалевски?

— Същият. Вие трябва да сте приятелят на Питър. — Дипломатът се изправи пред високия американец. Беше около четиридесетте, а кафявият му костюм явно се нуждаеше от чистене. Говореше с полски акцент. — Влезте. Няма смисъл да сме по-ясна цел, отколкото вече сме...

Затвори вратата зад Джон и го преведе през мраморното фоайе към големия си кабинет.

— Сигурен ли сте, че никой не ви е проследил? — На дипломата явно му допадна каменното спокойствие на американеца и физическата сила, която се излъчваше от него. И двете неща щяха да са му абсолютно необходими в размирния Багдад. Смит моментално долови тревогата в гласа му.

— МИ-6 знае какво прави. Няма да ви досаждам със заобиколните пътища, по които ме преведох в страната.

— Добре. Не ми казвайте, — Домалевски кимна и затвори вратата зад него. — Има тайни, които дори аз не бива да знам. Вземете си стол. Онзи с облегалката е удобен. Все още има пружини.

Когато Джон седна, дипломатът отиде до прозореца, откряна го и се загледа навън.

— Трябва да сме много внимателни.

Домалевски остана прав. Джон кръстоса крака. Чувстваше умора, но и нетърпение да се захване за работа. Красивото лице и агонията на София го преследваха нощем.

Преди три дни се бе приземил на летище Хийтроу в Лондон. Пристигна там в ранната утрин, облечен в новите цивилни дрехи, които бе купил наскоро в Сан Франциско. Така започна дългото си и опасно пътуване. От Хийтроу агент на МИ-6 го вмъкна във военномедицинска кола, която го закара в някаква десантна авиобаза в Източна Англия. Оттам бе прехвърлен на пустинно летище в Саудитска Арабия, където го пое безименен мълчалив британски ефрейтор от СВС, облечен в дълга бедуинска роба. Говореше перфектен арабски.

— Облечи я — подхвърли на Смит идентична роба. — Ще се възползваме от едно малко познато предвоенно споразумение.

Оказа се, че говори за неутралната зона между Саудитска Арабия и Ирак, която все още се поддържаше и от двете страни. Причината бяха помадите бедуини, които се движеха по древните си пътища.

Маскирани в широките роби, те бяха превеждани от съпротивата от един бедуински лагер към друг, докато се озоваха в предградията на Багдад. Тук англичанинът го изненада — даде му фалшива лична карта, паспорт, иракски динари, нормални дрехи и значка на служител на ООН от Белиз. Новото име на Смит бе Марк Бонет.

Поклати глава, удивен колко последователни и премислени бяха действията на МИ-6.

— За всичко сте се погрижили.

— Да, по дяволите. Не сме сигурни, че ще успееш, ала и не си струва да прахосаме една хубава идентичност за окървавен труп. — Ръкува се за сбогом и допълни: — Ако някога отново срещнеш онзи задник Питър Хауел, кажи му, че ни дължи каса уиски.

Сега Джон седеше в бившето американско посолство, облечен в типичната униформа на служител на ООН. Носеше кафяви панталони, риза с къси ръкави, яке с цип и жизненоважната идентификационна карта на ООН. В джоба си имаше още едни лични документи и достатъчно пари.

— Не приемай лично нашата резервираност — посъветва го Домалевски, без да откъсва поглед от улицата. — Не би могъл да ни обвиниш, че не сме особено ентузиазирани да ти помогнем.

— Разбира се, но мога да ви уверя, че това е най-важното нещо, за което сте поемали рискове.

Домалевски поклати глава в съгласие.

— Това го имаше в съобщението на Питър. Даде ми и списък от лекари и болници, които искаш да посетиш.

Полякът загърби прозореца. Повдигна една от гъстите си вежди. Приятелят му Питър Хауел бе казал, че полковникът е медик. Дали ще издържи евентуален удар на съдбата и неизбежното насилие? Вярно, че с гладкото си лице, широки рамене и тънък кръст имаше вид по-скоро на снайперист, отколкото на лекар. Домалевски се смяташе за добър познавач на хората и от всичко, което виждаше у този нелегален американец, заключи, че явно Питър е прав.

— Уредихте ли срещите? — попита Смит.

— Разбира се. Използвах някои връзки. Други ще трябва сам да установите. — Тонът на дипломата стана предупредителен. — Но помнете, че акредитациите ви от ООН ще са безполезни, ако попаднете в ръцете на правителството. Това е полицейска държава. Голяма част от населението е въоръжено и всеки може да бъде шпионин. Частната полицейска сила на Саддам Хюсеин се нарича Републиканска гвардия. Тя е брутална и могъща колкото СС и Гестапо, взети заедно. Непрекъснато душат за врагове на държавата, дезертъори или просто за хора, които не им харесват.

— Доколкото разбирам, прибират хората наслуки.

— О, значи знаете нещо за Ирак.

— Малко — кимна скромно Смит.

Домалевски вдигна глава, продължавайки да изучава американеца. Отиде зад бюрото и дръпна едно чекмедже.

— Понякога най-голямата опасност тук е случайността. Насилието може да избухне по всяко време, често без логични причини.

Седна на креслото до Джон. В ръцете си държеше армейска берета. Подаде му я. Смит я пое с охота.

— Нашият общ приятел мисли за всичко.

— До този извод стигнахме с баща ми още навремето.

— Значи и преди сте работили с него?

— Не само веднъж. Затова му правя и услугата, като ви помагам. Почуди се защо ли се е съгласил Домалевски, но каза само:

— Благодаря и на двама ви.

— Надявам се да сте ни благодарен и утре, и вдругиден. Питър ме увери, че сте добър с оръжието. Не се колебайте да го използвате. Но все пак не забравяйте, че всеки въоръжен чужденец се арестува.

— Оценявам предупреждението. Планирам да избегна подобни сблъсъци.

— Добре. Чували ли сте за ЦЗСР — Центъра за задържане и съдебно разследване?

— Съжалявам, не.

Гласът на Домалевски се сниши, а ужасът се чувстваше в думите му.

— Съществуването на този център се разкри едва напоследък. Дълбок е шест етажа надолу в земята. Представете си го — без прозорци, без външни стени, през които да се чуват виковете на измъчваните, без надежда за бягство. Иракското военно разузнаване го е построило под една болница на юг оттук. Казват, че Кусай — ненормалният син на Саддам — лично е следил проектирането и строежа. Военните офицери и личностите, които Саддам не харесва, имат запазен цял етаж със стаи за мъчения и екзекуции. Останалите затворници се изпращат по другите нива, където официално престават да съществуват. Никога повече не проговарят. Забранено е дори да се споменават имената им. Горките хора са загубени завинаги. За мен най-противната част от подземната сграда... най-ужасното и животинско нещо... е на най-долния етаж. Освен килии там има и петдесет и две бесилки.

— Боже господи. Петдесет и две? Масови екзекуции! Беси по петдесет и двама наведнъж? Цялото място изглежда като част от ада. Този тип е звяр!

— Точно така. Помнете, че е по-добре да използвате оръжието, отколкото да ви хванат с него. В най-добрия случай ще предизвикате объркване и ще имате минимален шанс за измъкване. — Домалевски се поколеба, втренчи тревожните си очи в Джон и продължи: — Тук сте неофициално, под прикритие сте и нямате никаква защита. Ако сте щастливец, ще ви убият бързо.

— Разбирам.

— Ако все още искате да продължите, днес ви чака плътна програма. По-добре е веднага да тръгвате.

За секунда, като в халюцинация, през погледа му премина споменът за измъченото лице на София, бореца се за живота си, бестящата пот по челото ѝ... разрошените ѝ копринени коси... треперещите пръсти, вкопчени в гърлото, безползните опити да си поеме въздух. Убийствената болка.

Погледна тъжното лице на Домалевски. Можеше да мисли само за единствената жена, която някога бе обичал, за нейната ужасна, необяснима, безсмислена, престъпна смърт. Заради София щеше да направи всичко. Ако трябва, дори ще срита Саддам Хюсеин по диктаторския му задник.

— Готов съм, да тръгваме!

ГЛАВА 27

10:05 ч.

Багдад

Смит седеше на задната седалка в единствената изправна кола на американското посолство. Гледаше гъмжащия град и с отвращение си отбеляза една от малкото забележителности — портретите на Саддам Хюсени. Бяха навсякъде — от огромните пана по стените на сградите, през билбордовете до малките портрети, висящи от витрините на магазините. Зъбатата му усмивка го следваше от всеки ъгъл. Вдигнал дете. Героично изправен пред изрисувания като джудже президент на Америка. Застанал сред семейства и бизнес групи. Гордо поздравяващ наперените маршируващи войници.

В тази някога легендарна с науката и културата си страна военното положение се бе превърнало в основа на диктаторската му власт. Сега хватката му бе по-желязна отвсякога. Окаяното състояние на народа бе представяно като национална гордост. Докато обвиняваше ембаргото на ООН за смъртта на хиляди хора от недохранване, той и неговите съучастници се ояждаха и трупаха огромни богатства.

Презрението му стана още по-дълбоко, когато навлезе в елегантния квартал Джабирия, където живееха много от Царедворците, подмазвачите и нагушилите се от войната пионки на Саддам. Домалевски караше покрай впечатляващи жилищни сгради, великолепни кафенета и лъскави бутици. По тротоарите бяха паркирани скъпи мерцедеси, беемвета и ферарита. Портиери с ливреи стояха на пост пред хайлайфни ресторанти. Беднотията бе изметена от околността, но алчността бе навсякъде.

— Това е престъпно — заяви Смит.

Домалевски бе облечен в шофьорска униформа с шапка.

— Предвид мизерията в останалите части на Багдад да попаднеш в Джабирия е все едно да се приземиш на друга планета. Много богата планета. Как ли живеят тези хора, без да им пука за останалите?

— Безсъвестно!

— Съгласен.

Полският дипломат спря лимузината пред красива сграда с оцветени в синьо керемиди на покрива.

— Това е! — Обърна се назад със смръщена и тревожна физиономия. — Ще те чакам. Освен, ако не изскочиш оттам с Републиканската гвардия по петите си. Не се притеснявам много, нали ме разбираш? И все пак, ако се случи подобно нещастие, моля те не се обиждай, когато видиш само дима от ауспуха ми.

— Разбирам — тъжно се усмихна Смит.

В сградата се помещаваше кабинетът на д-р Хюсеин Камил — изтъкнат специалист по вътрешни болести. Смит излезе на горещата улица, огледа се предпазливо и се запъти покрай редицата от палми към облицованата в дърво врата. Чакалнята бе прохладна и празна. Забеляза скъпите килими, драперии и мебели. Зачуди се дали е в безопасност и дали ще открие тук някакъв отговор. Въпреки очевидното богатство на лекаря явно не му вървеше особено. Изолацията на иракската икономика се проявяваше в редица дреболии. Пердетата бяха избелели, а мебелите износени. Списанията върху масата бяха от преди пет, десет години.

Една от вратите се отвори. Докторът го посрещна сам. Беше среден на ръст, в началото на петдесетте. Смугло лице, нервни, стрелкащи очи. Носеше бяла престилка, а под нея се подаваха сиви панталони. Нямаше медицинска сестра, персонал, клиенти. Явно бе точно пресметнал времето да се срещне със Смит, така че да не присъстват нежелани свидетели.

— Д-р Камил? — Смит се представи с фалшивата идентичност на Марк Бонет, служител на ООН.

— Имате ли документи? — Лекарят говореше с акцента на английската висша класа.

Джон му подаде фалшивия паспорт. Д-р Камил бе осведомен, че посетителят му е част от международния екип, който се занимаваше с новия вирус. Покани го в кабинета си и започна да изследва документите му със същата прецизност, с която би търсил симптоми на раково заболяване. Докато изчакваше, Джон се огледа: бели стени, хромирано оборудване, два дървени стола и боядисана в бяло маса, върху която се търкаляха остатъци от моливи. Всичко в кабинета подсказваше многогодишна употреба. Беше чисто и изрядно, но

повечето полици в шкафовете за лекарства бяха празни. Покривката на масата за прегледи бе протрита и проядена от молци. Част от техниката беше твърде остаряла. Но едва ли това бе най-големият проблем за този лекар, за всички лекари в Ирак. Домалевски му бе споменал, че много от тях са завършили най-добрите университети по света и продължаваха да дават добри диагнози, но пациентите им трябваше сами да си търсят лекарствата. Медикаменти се намираха единствено на черния пазар, и то не за динари. Само срещу долари. Дори елитът срещаше трудности с осигуряването им въпреки астрономическите суми, които предлагаше.

Накрая докторът му върна документите. Не покани Джон да седне, а и самият той остана прав. Стояха в средата на спартанската стая, двама изпълнени с взаимно подозрение непознати.

— Какво точно искате да узнаете? — попита лекарят.

— Съгласихте се да разговаряме. Следователно имате да ми кажете нещо.

Докторът махна с ръка.

— Не бъдете прекалено предпазлив. Аз съм близък с нашия велик лидер. Много от членовете на Революционния съвет са ми пациенти.

Имаше вид на човек, криещ някаква тайна. Въпросът бе Дали Смит ще успее да го убеди да я разкрие.

— Все пак нещо ви безпокои, д-р Камил. Медицински проблем, бих казал. Убеден съм, че той няма нищо общо със Саддам или войната, така че не съществува опасност да го разискваме. Поне за момента — започна внимателно Смит. — Става въпрос за няколко смъртни случая от неизвестен вирус.

Д-р Камил прехапа долната си устна. Очите му издаваха тревога. Огледа се безпомощно, сякаш и стените можеха да го предадат. Все пак бе образован човек. Въздъхна и отговори:

— Преди година лекувах човек със синдром на остро респираторно увреждане и кръвоизлив в белите дробове. Изглеждаше, че се е заразил от тежка простуда две седмици преди да се прояви синдромът.

Джон потисна възбудата си. Същите симптоми като тези в САЩ.

— Пациентът ви бил ли е ветеран от Пустинна буря?

Очите на лекаря блеснаха уплашено.

— Не казваше това — прошепна. — Той е имал честта да се сражава в редиците на Републиканската гвардия по време на Славната война на обединението.

— Някаква възможност смъртта му да е предизвикана от използване на биологическо оръжие? Знаем, че Саддам разполага с такава.

— Лъжа! Нашият велик вожд никога не би позволил създаването му. Ако е използвано, то е било от нашите врагове.

— Тогава възможно ли е смъртта му да е предизвикана от вражеско биологично нападение?

— Не. В никакъв случай.

— Но пациентът ви се е заразил по време на войната?

Докторът кимна. Тъмното му лице бе развълнувано.

— Вижте, той е стар приятел на семейството. Преглеждал съм го всяка година, откакто се е родил. Пълен медицински преглед. В изостанала страна като нашата трудно можеш да се опазиш в идеално здраве. — Уплашените му очи пробягаха по стаята. Беше обидил страната си. — След като се върна към нормалния си живот, започна да страда от леки симптоми на малки инфекции, които не реагираха на обикновеното лечение, но бързо преминаваха. С годините треските и леките пневмонии зачестиха. После изведнъж разви тежка простуда и умря.

— Имало ли е още смъртни случаи в Ирак от този вирус?

— Още два в Багдад.

— Също ли са били ветерани от войната?

— Така ми казаха.

— Бил ли е някой излекуван?

Д-р Камил скръсти ръце и отговори нещастно:

— Чувал съм слухове — не гледаше към Джон. — Мнението ми е, че просто са преживели треската. Не съществува вирус, който да убива сто процента от заразените. Дори еболата.

— Колко са оцелелите?

— Трима.

Отново трима на трима. Доказателствата бяха налице. Джон отхвърли обзелите го едновременно възбуда и ужас. Информацията потвърждаваше предчувствието му, че става въпрос за експеримент, в който се използваха хора като лабораторни мишки.

— Къде са оцелелите?

При този въпрос докторът отстъпи крачка назад.

— Стига толкова. Не искам да ходите другаде и да проследят следите ви до мен. — Отвори вратата на кабинета, посочи навън и каза: — Напуснете незабавно!

Джон не се помръдна.

— Нещо ви е накарало да говорите с мен, докторе. И това не е смъртта на трима души.

За момент лекарят изглеждаше сякаш ще изкочи от кожата си.

— Нито дума повече! Напуснете! Не вярвам, че сте от Белиз или от ООН! — Гласът му се повиши: — Едно обаждане на властите и...

Ужасеният лекар сякаш щеше да експлодира. Смит реши да не рискува. Излезе през задната врата. С облекчение видя лимузината на посолството.

* * *

В офиса си д-р Камил потрепваше от страх и яд. Беше вбесен, че се е поставил в такава позиция, и се ужасяваше от перспективата да бъде заловен. В същото време положението му предлагаше възможност и той реши да прояви смелост, като се възползва.

Наведе глава, скръсти ръце и се опита да преодолее треперенето. Трябваше да спаси многобройно си семейство, страната му се разпадаше пред очите. Трябваше да мисли за бъдещето. Беше уморен да е беден на място, в което богатството бе задължително.

Накрая взе телефона, но не набра номера на властите.

— Да, тук е д-р Камил. Говорихме за един определен човек. Току-що напусна кабинета ми. Носи документи на служител на ООН от Белиз. Името му е Марк Бонет. Сигурен съм, че той е мъжът, за когото ме предупредихте. Да, вирусът от Славната война за обединение... Да, пита ме и за това. Не, не каза къде отива, но беше много заинтригуван от оцелелите. Разбира се. Много съм признателен. Ще очаквам парите и антибиотиците утре.

Постави слушалката на вилката и се облегна назад. Въздъхна и се почувства по-добре. Толкова по-добре, че си позволи лека усмивка. Рискът беше голям, но с малко късмет възнаграждението си струваше.

Само с едно обаждане щеше да се превърне в безценна рядкост за Багдад. Щеше да има собствени антибиотици.

Потърка ръце. Оптимизмът се разля във вените му.

Богатите щяха да лазят пред него, когато те или децата им заболели. Ще го заринат с пари. Не с динари, които бяха безполезни в тази помръкнала страна, откакто глупавите американци започнаха войната и ембаргото. Не, боледуващите богаташи щяха да се бръкнат за долари. Скоро щеше да събере достатъчно за едно успешно бягство оттук и нов живот някъде другаде. Където и да е другаде.

* * *

19:01 ч.

Багдад

Нощта падаше бавно над екзотичния Багдад. Една жена, обвита от глава до пети със своята абая, се промъкваше като черен паяк под осветените от свещи втори етажи и балкони над тесните павирани улици. В летните жеги те предлагаша сенки за жителите на по-старите квартали. Но сега бе прохладна октомврийска вечер и звездите мъждукаха в тесния процеп между сградите.

Жената бе толкова концентрирана в очакващите я задачи, че само веднъж погледна нагоре. Изглеждаше стара. Ходеше ужасно прегърбена, вероятно не само от възрастта, но и от недохранване. Носеше опърпана брезентова торба. Лицето ѝ бе напълно закрито от традиционното бяло наметало. Виждаха се само очите, които зорко се вглеждаха в мрака.

Забързано минаваше покрай прозорци — „машрабиях“, които позволяваха да се гледа отвътре навън, но не и обратно. Накрая сви и излезе на ветровитото пазарно площадче, осветено от старинни улични фенери и изпълнено с хорска глъчка. Продавачи се надвикваха в опит да продадат мижавата си стока, потенциални купувачи упорито стискаха мизерните си динари, босоноги хлапета тичаха насам-натам и крещяха.

Пазарът бе обзет от последния си изблик на жизненост преди традиционния час за затваряне — осем вечерта.

Внезапно се появиха трима от стряскащата Републиканска гвардия. Бяха облечени в добре различимите зелени камуфлажи с кръстосани върху гърдите презрамки и готово за стрелба оръжие.

Жената се напрегна — войниците се приближаваха. Отляво стоеше някакъв селянин, който предлагаше на сергия плодовете си, докарани от провинцията. Около него се бе скупчила тълпа купувачи, които обсъждаха, избираха стоката и предлагаха на висок глас цена. Тя моментално измъкна пари от робата си и се присъедини към групата, а гласът ѝ се сля с останалите.

Сърцето ѝ биеше лудо. Следеше войниците с крайчеца на окото си. Тримата се спряха да позяпат. Единият направи някаква забележка, а другият му отвърна. Чувстваха се уверени заради оръжията и осигурено си съществуване. Скоро се засмяха и заподхилкваха.

Жената се изпоти от напрежение. Продължаваше да моли селянина за плодове срещу някаква по-разумна цена. Около нея хората нервно се заоглеждаха през рамо. Докато повечето продължаваха гълчавата, някои тихо се измъкнаха.

Гвардейците най-сетне си избраха жертва. Един хлебар с висока купчина от самуни в ръце се опитваше да скрие лицето си зад тях и си пробиваше път сред хората. Жената не го познаваше. С решителни погледи тройката извади оръжията и обгради човечеца. Единият блъсна хлябовете, а другият го удари с пистолета през лицето.

В брезентовата ѝ торба имаше оръжие. Всяка частица от тялото ѝ я подтикваше да го изтегли и да застреля бруталните войници. Лицето и почервения от ярост. Прехапа устни — отчаяно ѝ се искаше да действа.

Но имаше задача. Трябваше да остане незабелязана.

На улицата настъпи тишина. Хлебарят падна, но останалите извърнаха погледи и се отдалечиха. Всички, предизвикали вниманието на ужасните гвардейци, се сблъскваха с „неприятности“. От лицето на нещастника течеше кръв. Двама от войниците го подхванаха и го повлякоха нанякъде.

Публичното му арестуване можеше да бъде и просто грабеж. Нямаше как да се узнае. Семейството му трябваше да продаде и последната си дреха, ако искаше да го спаси.

Мина една цяла безкрайна минута. Подобно на затишие пред пустинна буря въздухът беше тежък и зловещ. Малко бе утешението,

че този път бяха избрали друго. Следващия път...

Животът продължаваше. Скоро се възстанови обичайният шум. Хората отново се стълпиха около продавачите. Селянинът взе пари от жената и ѝ подаде портокал. С трепет тя го постави в брезентовата торба до пистолета и се забърза, непрекъснато оглеждайки се за други патрули, но в мислите си все още виждаше разкривеното от ужас лице на горкия хлебар.

Накрая сви по улица Садун, която представляваше просторен бизнесцентър с много по-високи сгради от минаретата на отсрещния бряг на Тигър. Но магазините около широкия булевард предлагаха малко качествени стоки на още по-малобройните купувачи, които можеха да си ги позволят.

Разбира се, туристите вече не посещаваха Багдад, затова когато влезе в модерния хотел Цар Саргон, единственото, което я посрещна, бе пустотата. Някога великолепно фойе, облицовано в обсидан и хром, сега бе западнало и безлюдно. Хотелът бе проектиран от западен архитект, съчетал културата на древните царства с най-модерните удобства на Запада.

Високият портиер с големи очи и мустаци а ла Садам Хюсеин се караше на отегченото пиколо:

— Какво направи за нас великият ни вожд, Рашид? Кажете ми как геният от Такрит унищожи чуждестранните дяволи и ни направи богати?! — Гърдите му се издуха от ярост: — Толкова богати, че сега с моя докторат съм щастлив да нося тази окъсана ливрея в хотел, в който никой не идва. Децата ми ще имат щастието да живеят един дълъг живот без бъдеще.

Пиколото тъжно отвърна:

— Ще оцелеем, Балшазар. Винаги го правим, а и Саддам не е безсмъртен.

Едва тогава забелязаха старицата, застанала безшумно пред тях. Тя се бе появила толкова тихо — като струйка дим, че за момент пиколото се почувства объркан. Как не я видяха по-рано? Той кръстоса поглед с тъмните очи над забралото. Жената бързо сведе поглед в присъствието на мъже и без съпруг до себе си.

Намръщи се.

Преправи гласа си и сега той прозвуча треперещ и глух, ала арабският бе перфектен.

— Хиляди извинения. Пратиха ме да закърпя Судун.

Почувствал страха ѝ, пиколото си възвърна нормалното презрение към този пол и махна с ръка към сервизния вход.

— Не бива да влизаш във фойето, старо! Следващия път мини през кухнята. Отзад ти е мястото.

Жената промърмори още извинения, мина покрай портиера. С невидимо движение на ръката тя подпъкна сгънатата бележка в изтъркания джоб на ливреята му.

Портиерът не реагира. Вместо това отново се обърна към пиколото.

— Ами електричеството? Защо трябва да го изключват утре? — несъзнателно постави ръка върху джоба си.

Докато се промъкваше навън през сервизния вход, жената дочу как се издигат и спадат гласовете на мъжете във фойето. Вътрешно въздъхна от облекчение. Беше приключила с първата си задача успешно. Но опасността още далеч не бе преминала. Следващите ѝ действия бяха от критична важност.

ГЛАВА 28

19:44 ч.

Багдад

Остър пустинен вятър прорязваше нощния Багдад и постепенно прогони по къщите продавачите от улица Шейх Омар. Във въздуха се носеше сладникавата миризма на канела и карамфил. Небето бе непрогледно, а температурата бързо падаше. Прегърбената старица в черна „абая“ и скриващото лице ѝ „пуши“ се промъкваше между пешеходците пред занаятчийските дюкяни, където се продаваха вещи на старо и процъфтяваше ръчната изработка на иракските майстори. През последните години повечето от принадлежащите към някогашната просперираща средна класа използваха тези евтини източници на храна, дрехи и всякакви битови вещи.

Приближавайки целта си, тя внезапно се закова на място. Сърцето ѝ заби лудо. Не можеше да повярва на очите си.

Тълпата се бе разредила и той изпъкваше повече, отколкото би следвало. Висок, строен, мускулист — мъжът бе единственият човек на улицата от северноевропейската раса. Имаше същите тъмносини очи, гарвановочерна коса и хладно, твърдо лице, които помнеше с такава болка и гняв. Беше облечен с обикновен шушляк и кафяви панталони. Въпреки емблемата на ООН на рамото тя великолепно знаеше, че не е служител на световната организация.

Ако беше кой да е европейец, необичайна гледка в Ирак, първо щеше тайно да го разучи. Но този мъж ѝ бе достатъчно добре познат и за момент остана смразена пред входа на едно дюкянче. След това влезе бързешком навътре. Дори най-опитният наблюдател не би открил в действията ѝ нищо друго освен моментно колебание. И все пак изненадата ѝ бе пълна.

Какво правеше той в Багдад? Полковник-лейтенант Джонатан Смит беше последният човек, когото очакваше или желаше да види в тази пустинна страна.

* * *

Джон предпазливо оглеждаше магазинчетата и работилниците. През целия ден обикаляше клиники и аптеки, говореше с изнервени лекари и сестри, както и с ветерани от войната. Много от тях потвърдиха информацията за шестте жертви на синдрома на остро респираторно увреждане през миналата година. Симптомите също съвпадаха. Никой обаче не знаеше нищо за тримата оцелели.

Като се приближаваше към целта си, не можеше да се отърве от чувството, че го наблюдават. Взираше се в осветената от лампи улица, в замирация пазар, в мъжете с дълги бели ризи — „галабияс“, — които седяха около мръсните маси, пиеха горещ чай и пушеха от стъклени чибуци. Изражението му беше безгрижно. Но тази част на града беше извънредно странно място за среща с д-р Радах Макут, световно известен педиатър и хирург.

Инструкциите на Домалевски бяха еднозначни.

Джон бе на границата на отчаянието. Великолепният медик беше единствената му надежда за този ден, а още двадесет и четири часа престой в Багдад щяха да увеличат опасността. Всеки един от източниците му можеше да докладва на Републиканската гвардия. От друга страна, бъдещият му събеседник би могъл най-сетне да разкрие откъде произлиза вирусът и кое копеле е инфектирало иракчаните и София.

Целият кълбо от нерви, той се спря пред работилницата. От двете страни на вратата висяха автомобилни гуми. Магазинчето за гуми на старо бе посоченото от Домалевски място. Според дипломата то бе собственост на един навремето проспериращ предприемач, чийто бизнес бе унищожен от идиотската война на Саддам. Повехналият вид на дюкяна с нищо не намали подозренията му. Погледна часовника си. Беше дошъл навреме. Хвърли последен бръснещ поглед наоколо и влезе вътре.

Зад тезгяха четеше вестник нисък, оплешивяващ мъж, с модните гъсти мустаци. Дебелите му пръсти бяха оцапани с катран. Недалеч една жена в обичайната фундаменталистка черна роба оглеждаше гумите.

— Хасан? — обърна се Джон към мъжа.

— Няма го — отвърна равнодушно иракчанинът на развален английски, но погледът му, отправен към Смит, бе пронизващ.

Джон сниши гласа си, хвърляйки поглед към жената, която се бе приближила и разглеждаше друга част от стоката.

— Трябва да говоря с него. Фарук ал Дубк ми каза, че има нови „Пирели“^[1] — това беше паролата, дадена му от Джерди Домалевски. Тя не би предизвикала вниманието на околните, тъй като процъфтяващата компания на Хасан, базирана на улица Рашид, беше специализирана в контрабанда на най-качествените гуми в света.

Хасан повдигна вежда в знак на одобрение. Леко се усмихна, сгъна вестника с отрудените си ръце и каза приветливо с много подобър английски:

— А-ха, „Пирели“. Великолепен избор. Ела отзад, — стана, за да поведе Джон, и промърмори нещо на арабски.

Косите на Смит се изправиха. Обърна се точно навреме, за да види как жената в черно се изплъзва като сянка през главната врата. Намръщи се. Усети нещо нередно. Хасан нетърпеливо се обади:

— Моля ви, побързайте. Оттук.

Преминаха през една дебела завеса в склад, който приличаше на пещера, с толкова много износени гуми, че почти блокираха задния вход.

В средата на стаята стоеше иракчанка на средна възраст, която люлееше бебе. Леки бръчки прорязваха челото и страните ѝ. Черните ѝ очи се фокусираха с любопитство върху Джон. Носеше дълга извезана роба и бяла кърпа, увита около главата и врата.

Джон се втренчи в детето, което явно имаше треска. То изстена и полковникът тръгна към него. Очевидно бе болно и лекарското възпитание на Смит му повеляваше да се заеме с лечението му, независимо дали това бе капан или не.

Хасан заговори бързо на арабски към жената и Джон дочу да споменава фалшивото му име на служителя на ООН. Жената се смръщи, зададе някакъв въпрос. Преди Джон да стигне до детето, ужасен трясък прозвуча от предната част на магазина. Някой бе изритал вратата. Смит замръзна. Прогърмя тропот на подковани ботуши и някой изрева заповед на арабски.

Джон почувства как му се качва адреналинът. Бяха предадени. Извади беретата си и се обърна.

В същото време Хасан измъкна от някаква купчина гуми стар Калашников.

— Републиканската гвардия! — държеше своя АК-47 с увереност, което подсказа на полковника, че не му е за пръв път да защитава по този начин себе си и магазина.

Джон се насочи по посока на шума, но арабинът скочи и му препречи пътя. Хасан яростно махна с глава към жената и болното дете.

— Изведи ги оттук. Остави другото на мен. Това е моя работа.

Решителният иракчанин не изчака да види какво ще стори Джон, Уверено застана до рамката на вратата, показва дулото изпод завесата и откри огън със серия от кратки откоси.

Шумът бе оглушителен и стените се разтърсиха.

Зад Смит жената възкликна уплашено. Детето се разрева.

С берета в ръка Джон се втурна през купчините гуми. Жената вече се бе изправила, понесе детето към задната врата. Внезапно градушка от куршуми заля склада. Хасан отскочи назад и се прикри зад барикадата от гуми. От рамото му потече кръв. Джон наведе с ръка жената и бебето. Куршумите летяха из помещението и се забиваха с глух шум в гумите.

Зад прикритието си Хасан забързано редеше молитви.

— Аллах е велик. Аллах е справедлив. Аллах е милостив. Аллах...

Още един откос от автоматичен огън проряза склада. Жената се наведе над детето, за да го защити, а Смит застана между тях и свистящото олово, което взривяваше бутилки и буркани по полиците. Навсякъде се разлетяха стъклени шрапнели.

Джон беше виждал това и преди — глупавата вяра на зле обучените войници, че безогледният огън ще унищожи противника. Истината бе, че той бе почти безопасен за окопаната или прикрила се цел. Молитвите на Хасан почти заглушиха стрелбата. Джон застана на колене и се вгледа в жената, чието лице беше побеляло от страх. Потупа я по рамото, не можеше да я успокои на родния ѝ език. Бебето изплака. Тя го погали.

Внезапно настъпи тишина. По някаква причина Републиканската гвардия спря огъня. След това Джон разбра защо. Ботушите им затропаха към завесата. Щяха да щурмуват склада.

— Хвала на Аллаха! — Хасан се изправи над купчината гуми. Усмиваше се маниакално, а в очите му гореше пламък. Преди полковникът да успее да го възпре, той се втурна към завесата с трещящ автомат в ръце.

Магазинът прокътня от стоновете на нападателите. Чу се шум от падащи тела. Отново тишина.

Джон се поколеба. Трябваше да изведе жената оттук, но може би...

Вместо това, ниско приведен, се затича към завесата.

Зад нея прогърмя откос.

Джон се хвърли на пода и пропълзя напред. Когато се добра до прага, огънят спря. Задържайки дъха си, надникна зад завесата. Нов единичен изстрел предизвика градушка от откоси. Хасан лежеше до ъгъла на тезгяха. Беше свалил един от републиканската гвардия. Смит почувства изблик на симпатия.

След това видя как гвардейците пълзят през магазина, за да заобиколят Хасан отзад. Бяха твърде много. Джон отчаяно искаше да му помогне. Храбрият иракчанин нямаше да оцелее дълго. Може би двамата заедно щяха да спечелят достатъчно време, за да могат всички да избягат.

След това чу спирачките на камион отвън.

Пристигаха подкрепления. Щеше да бъде самоубийство.

Погледна назад към жената, която го наблюдаваше. Държеше бебето и чакаше какво ще предприеме американецът. Хасан му бе казал да я спаси. Жертваше живота си не само за да защити бизнеса си, а за да е сигурен, че тя и детето ще избягат. Все пак Джон имаше мисия. Трябваше да спаси милиони от ужасна смърт. Вътрешно въздъхна и прие факта, че не може да спаси Хасан.

Веднъж взел решение, повече не чака. Под пронизителния писък на рикошетите се хвърли назад и отвори задната врата. Виковете на ранените проехтяха в нарешетения с олово магазин, хвърли окуражителна усмивка към жената, хвана я за ръка и я поведе към тъмната уличка, толкова тясна, че дори вятърът нямаше достатъчно място за минаване. Тя люлееше детео си в ръце и го последва. Излезе през вратата и зави вляво, там замръзна. От двете страни на улицата бяха спрели военни машини — от тях се изсипаха още войници. Бяха в капан, бяха попаднали в лапите на Републиканската гвардия.

[1] Пирели (Pirelli) — марка италиански автомобилни гуми. Фирмата е основана в Милано през 1872 г. от Джовани Батиста Пирели — Бел. В.В. ↑

ГЛАВА 29

22 октомври, сряда 04 ч.

Фредерик, Мериленд

Специалистката с четвърто ниво на достъп — Адела Швейк стреснато се събуди. Точно до ухото и извъня острият сигнал за тревога от сензора, поставен и отдалечен на половин миля в офиса на д-р Ръсел в ААМИИЗИБ. Бързо разсънила се скочи от леглото, изключи аларма и активира видеокамерата, инсталирана в кабинета на покойната София Ръсел. Седна зад бюрото на сумрачната стая и се загледа в монитора. Ето, че там изникна някаква облечена в черно фигура. Разгледа влезлия, движенията му бяха бързи и ловки. Това и подсказваше, че лицето с лекота е проникнало в охраняваната сграда. Изведнъж виждайки неговата целенасоченост и лекотата, с която непознатият се ориентираше, тя осъзна, че непознатият и друг път е бил в сградата. Носеше защитен шлем с качулка и черна бронежилетка — направо произведение на изкуството. Този тип жилетка можеше да спре куршумите изстреляни от повечето видове пистолети и автомати.

Седнала пред екрана, тя се напрягаше да прецени и разбере с каква цел и намерения беше влязъл в помещението странната фигура. Скоро стана ясно, че то провеждаше щателен обиск в кабинета на София Ръсел. Адела скочи на крака решена да действа, захвърли всекидневната военна униформа, облече камуфлажа и се втурна към колата.

* * *

Спокойно в района на форд Детрик стоеше фургон с изключени фарове. Седящият в него в пълна тъмнина Марти Целербах се вириаше в монитора с много нещастен вид. Лицето му издаваше тревога и отчаяние. Беше взел медикамента преди няколко часа и неговото действие започваше да отслабва, когато най-накрая завърши своята

блестяща програма за автоматично случайно превключване на телефонните релета и невъзможността по този начин да бъде проследен.

За жалост това му постижение не го приближаваше към решението на двата основни проблема, свързани с телефонните обаждания на София Ръсел, ако въобще е имало такива позвънявания, както и местоположението на Бил Грифин, който беше успял прекалено добре да се скрие.

Трябваше да измисли някакъв по-оригинален, съвършено нов подход. При други обстоятелства, само би се зарадвал, че пред него стои толкова сложна и интересна задача, но сега Марти изпитваше само тревога. Разполагаше с ограничено време, а работейки по двата проблема, не беше успял да се приближи до решаването им. А и той много се притесняваше за Джон, който замина и изчезна в Ирак. Макар и да изпитваше недоверие към хората, Марти не можеше да не се тревожи за човечеството като цяло — какво ли щеше да стане, ако страшният вирус продължи смъртоносното си разпространение по планетата?

Марти не беше забелязъл как алтруизма се всели в него, той и сега не желаше да забелязва и признава за този проблем, но често с топлота си мислеше за малките деца, безпомощните старци и за хората в зряла възраст, които тихо и спокойно изпълняваха и неблагоприятната работа, при това доброволно. Не веднъж беше давал годишният приход от стоящиат в банка капитал. Той имаше предостатъчно, за да живее, изкарваше повече от необходимото му изпълнявайки кибернетични поръчки от частни лица, компании или държавани проекти. Успяваше и да заделя внушителни суми, затова и с лекота даде на Джон петдесете хиляди долара.

Марти въздъхна. Чувстваше, че се намира на границата на нервния срыв, трябваше да вземе още една таблетка. В този момент изпита непреодолимо изкушение отново да се гмурне в непознатото, там, където можеше да се чувства свободен, да бъде сам себе си. Самата мисъл за това го зарадва като че светът отваряше пред него своите хорзони. Един ярък и светъл, изпълнен с безброй възможности свят.

За него настъпи вълшебният час, минутите и часове, когато беше на границата да изгуби контрол над себе си. Тази излезла на свобода

мисъл кръжеше в главозамайващи висини. Беше длъжен да провери и намери записите на входящите и изходящи разговори на София Ръсел. Непременно трабваше и да открие този Бил Грифин!

Сега беше моментът!

Облегна се на облегалката на стола, затвори очи и се вля в бляскавия звезден свят на своето въображение. От това му блаженно състояние го изтръгна един суров и хладен глас, дошъл като гръм от ясно небе:

— Ако бях твой враг Марти, досега да си мъртав!

Марти изплашено подскочи, обърна се и възмутено се развика:

— Питър, по дяволите! Идиот такъв! Можех да получа инфаркт! Не може така да се промъкваш и да плашиш хората.

— Като патица на пусия!... — измърмори Питър и мрачно поклати с глава. — Не бъди такъв Марти Целербах. Не трябва да се отпускаш, дори и за минута. — Питър все още облечен в черната униформа на командос уморено се отпусна на шезлонга. Сивият му шлем остана да лежи на коленете му. Тъкмо се връщаше от ААМИИЗИБ, където като че всичко протече гладко и се върна незабелязан във фургона.

Марти беше силно ядосан, не му беше до шпионски игри. Повече от всичко на света му се искаше най-накрая тази лудост да свърши и да може да се върне в тихото си бунгало, където най-вълнвяващите събития се изчерпваха с появата на пощальона.

Присмивайки се той каза:

— Вратата беше заключена! Ти постъпи като най-обикновен крадец чрез взлом!

— Бих казал, че съм доста необикновен крадец, — невъзмутимо се усмихна в отговор Питър. — Ако нямаш набора от шперцове и необходимите познания за да ги използвам, с теб нямаше да може да си говорим сега.

След като бяха оставили Джон Смит на международното летище на Сан Франциско, те се бяха придвижвали с караваната по цялата страна. Пътуваха по заобокolni маршрути в едно безкрайно пътуване по шосета и пътища. Ядеха и спеха в караваната. През цялото време Питър сам шофираше, сам пазаруваше старейки се да облекчи максимално Марти и да намали постоянните му оплаквания. Наложиха се да му даде няколко урока по шофиране, нещо, което подлагаше на

голямо изпитание неговото търпение. Даже сега, гледайки на този гений в електрониката, не му се удаваше да разбере как това малко човече може да изпитва превъзходство над него, като в същото време беше абсолютно непригоден за нормалния всекидневен живот. На всичкото от горе, Марти беше страшно надут.

— Надявам се, че си постигнал по-голям успех от мен, — заядливо отбеляза Марти.

— За съжаление, не. Не открих нищо от значение.

Веднъж стигнали Мериленд, Хауел реши да започнат от самото начало — от офиса и лабораторията на д-р Ръсел, за да се убедят, че Джон не е пропуснал нещо. Паркира колата малко встрани, навлече антитерористичния си екип и се промъкна във форт Детрик. Питър въздъхна:

— Марти, момчето ми, страхувам се, че се нуждая от извъземните ти компютърни умения, за да разровя миналото на горкото момиче. Можеш ли да проникнеш в личното ѝ досие във форт Детрик?

Марти грейна, вдигна ръце, размаха ги и зачатка с пръсти, сякаш удряше с кастанети.

— Трябваше само да поискаш! — Затрака по клавиатурата с шеметна скорост и след по-малко от минута се облегна назад, скръстил ръце: — Та-дада-ам! Личният файл на София Лилиан Ръсел, доктор на науките. Заповядай!

Питър наблюдаваше тревожно Марти още от секундата, в която долови приповдигнатото му настроение. Наведе се над монитора и заговори тихо:

— Джон мисли, че в изтрития доклад от института „Принц Леополд“, който успя да възстановиш, има нещо, което София е преценила за изключително важно. Затова според него е бил заличен, както и страницата от дневника ѝ. — Погледна Марти в изкрящите зелени очи и натърти:

— Трябва ми нещо, което да е свързано с доклада.

Марти се затресе на седалката.

— Няма проблем! Ще разпечатам целия файл! — От него сякаш струеше електрическа енергия. Върху лицето му разцъфна самодоволна усмивка: — Ето го! Ето го!

Питър сложи ръка на рамото му.

— По-добре си вземи мидерала, Марти. Съжалявам, знам, че мразиш тези хапчета. Очаква ни отегчителна работа и поне ти можеш да си спестиш досадата.

С личното досие на София пред тях Питър прочете на глас доклада от „Принц Леополд“, за да ги сравнят. Марти го преглеждаше ред по ред, а мозъкът му методично запаметяваше всичко, докато Хауел четеше и повтаряше информацията. Мидералът бе чудесно лекарство. То успокои речта на Целсрбах, позволи му да стои спокойно и да се занимава с досадната бумащина. Работеше като почтен, но тъжен джентълмен.

Утринта вече се задаваше, а те все още не бяха открили връзката.

— Добре — отсече накрая Питър, — Да направим стъпка назад. Къде е работила след доктората си?

— В Калифорния.

— В кой университет?

Ако Марти не беше си взел лекарството, щеше да подскочи с разперени ръце, отчаян от невежеството на партньора си. Вместо това само поклати глава:

— В Бъркли естествено.

— А, да. Британците били сноби, моля ти се. Можеш ли да кракнеш тази свещена институция, или трябва да шофираме обратно до западния бряг?

Марти вдигна вежда. Каза с добре пресметнат саркастичен тон:

— Каж ми, Питър, толкова ли сме си неприятни един на друг дори когато не съм на медикаменти?

— О, да, момчето ми. Не се тревожи.

Марти гордо вдигна глава:

— Така си и мислех.

Седна пред компютъра и след десет минути файлът на София от Бъркли беше в ръцете им. Питър отново прочете на глас доклада от белгийския институт. Марти свери фактите.

— Няма съвпадения. Няма практики в чужбина. Цялата й програма е била по генетика. Никаква вирусология. — Листът се свлече от коленете му. — Безнадеждно е.

— Безсмислици. Както казваме ние, британците: боят още не е започнал.

— Това го е казал Джон Пол Джонс^[1] преди сражението срещу британците — ядоса се Марти.

— Технически той все още е бил британец, когато го е казал.

— Все още ви се ще да си имате колонии, нали?

— Мразим да изоставяме една добра инвестиция. Добре де къде е писала докторската си дисертация?

— В Принстън.

— Хакни го, разбойнико.

За съжаление дисертацията ѝ нямаше нищо общо с вирусите и бе прекалено сложна, за да им е от помощ. Беше изучавала група гени и мутациите им, които бяха причина за липсата на опашки при сиамските котки.

— Била е на продължителни полеви практики — отбеляза Марти. — Това може да е полезно.

— Добре. Кой е бил научният ѝ ръководител?

— Д-р Бенджамин Луи Емеритус. Все още води някакви курсове и живее в Принстън.

— Ясно. Стига съм се занимавал с тези бумажки. Да тръгваме.

* * *

8:14 ч.

Принстън, Ню Джърси

Слънчевите лъчи постепенно обагряха дърветата и храстите в есенните цветове, докато Питър и Марти се придвижваха на север. Сменяха се на волана и така прекосиха Мемориалния мост над Делауер, южно от Вашингтон. Оставиха зад себе си шумните метрополиси на Филадельфия и Трентън. Когато влязоха в Принстън, слънцето вече беше високо в небето, а листата ярко грееха в червено, златисто и оранжево.

Градът беше стар, сцена на сражения от времето на войната за независимост. Тук се бе намирал главният британски щаб. Все още бе запазил правите си, обградени с дървета улици, тревните площи, старите къщи и класическите сгради на университета. Цареше елегантна и мирна атмосфера, в която високообразованите и спокойни

натури проникваха в законите на природата. Известният университет и старинното градче живееха в симбиоза, не можеха един без друг.

Къщата на д-р Бенджамин Луи се намираше в една странична улица, сгушена сред плътна редица кленови дървета, чиито листа пламтяха в яркочервено. Прохладната триетажна къща беше облицована с дърво, в нещо средно между тъмнокафяво и тъмносиво и повредено от години на храбра съпротива срещу стихииите.

Самият д-р Луи имаше повехнало лице. Видът му бе далеч от клишетото за китаец. Беше висок, мускулест, с очи и мустаци на аскетичен мандарин, но с пухкавите бузи, изпъкналата брадичка и розовеещата кожа на новоанглийски китоловен капитан. Представляваше успешна смесица на китайската и европейската раса, стените на кабинета ясно показваха защо. Там висях портретите на родителите му. На едната се виждаше руса, атлетична жена с капитанска шапка и въдица в ръце, а на другата — изтъкнат джентълмен в традиционната мандаринска роба на китайски старейшина, облегнат на перилото на кораб. На другата стена висяха историческите отличия на висок китайски ранг.

Д-р Луи току-що бе привършил със закуската си. Покани ги в кабинета си.

— С какво мога да ви бъда полезен? По телефона споменахте София Ръсел. Много добре си я спомням. Чудесен студент. Да не споменавам колко проницателен. Тя беше единственият ми случай да се подлъжа от идеята да бъда научен ръководител на дисертация — потъна в плюшеното си кресло. — Как е тя?

Под влиянието на лекарствата Марти започна бавно и методично да отговаря...

— Ами, София Ръсел е...

Питър издаде нетърпението си.

— Остави, Марти. Това е моя работа. — Втренчи се в остарелия професор. — Тя е мъртва, д-р Луи. Извинете, че съм толкова прям, но се надяваме, че ще успеете да ни помогнете. Умря от новия вирус.

— Мъртва? — д-р Луи бе шокиран. — Кога? Имам предвид, как е възможно? — Погледна Питър, отмести очи към Марти и отново се върна на англичанина. Тръсна глава. — Но тя беше толкова... млада — поколеба се, сякаш виждаше буйната виталност на София. След това осъзна какво още му бе казал Питър. — Новият вирус? Това е световно

бедствие! Имам внуци и съм уплашен до смърт. Би могъл да затрие половината човечество. Какво правим, за да го спрем? Някой може ли да ми каже?

Гласът на Питър беше окуражителен.

— Всички работят денонощно, професоре. Това изследваше и д-р Ръсел.

— Изследваше? Ето как се е заразила.

— Възможно е. Това е едно от нещата, които искаме да уточним.

— Не мога да си представя как мога да съм ви от помощ, но ще се постарая. Какво искате да узнаете?

Питър му подаде листа с доклада от института „Принц Леополд“.

— Това е от института за тропични болести в Белгия. Моля ви, прочетете го и ни кажете, ако откриете нещо, свързано с дейността на д-р Ръсел тук, в Принстън. Курсове, практики, изследвания, приятели, всяко проклето нещо, което ви хрумне.

Професорът кимна. Зачете се в доклада. От време на време вдигаше глава, за да помисли и да се опита да си припомни. Старият стенен часовник глухо тиктакаше. Прочете доклада втори път. После още веднъж. Накрая поклати глава.

— Не виждам нищо, което да се свърже с работата и изследванията ѝ в Принстън. Тя се бе насочила към генетиката и доколкото си спомням, никога не е била на практика в Южна Америка. Жискар не е преподавал в Принстън, а София не е учила в Европа. Не виждам как биха могли да се срещнат — сви устни и отново погледна листа пред себе си. Вдигна глава. — Но знаете ли, спомням си... да, едно пътуване. Преди да завърши. Но не ставаше въпрос за вируси... — поколеба се, — ...по дяволите, спомена ми нещо на една неформална сбирка — въздъхна, — не мога да ви кажа нищо повече.

Марти внимателно слушаше. Дори под влиянието на медикаментите, когато мозъкът му бе заключен в клетка, той си оставаше по-умен от по-голямата част от хората, населяващи тази планета. Нещо, което бе допълнителен повод за раздражението на Питър. Просто, за да си го докаже, той бързо попита:

— А къде е учила преди Принстън?

— В Сиракуза — обърна се към него професорът. — Но тогава не е учила биология. Така че не разбирам как това би се свързало с

Жискар и неговия доклад.

Питър отвори уста, но Марти го изпревари:

— И това е добре — почувства внезапен хлад, когато погледна

Питър.

Англичанинът му отвърна разбиращо.

— Това е последната ни възможност.

* * *

Специалистът от четвърто ниво на достъп — Адел Швейк седеше в миниатюрната си хонда и наблюдаваше къщата. До нея бе Мадукс, Швейк бе забелязала черната фигура на излизане от форт Детрик, видя как влиза в паркираната каравана и я проследи до Принстън. Сега трябваше да се върне в ААМИИЗИБ.

— Онова там е тяхната каравана — предупреди тя Мадукс. — Изглежда и действа като опасен тип. Бъдете внимателни. Другият не би трябвало да ви създаде проблеми. Изненадайте ги, докато излизат.

— Осведоми ли Надал ал Хасан?

— Нямах време.

— Добре. Ние ще се заемем с тях.

Излезе от колата и се затича към паркирания наблизо пикап. Швейк подкара колата, без да погледне нито него, нито караваната.

[1] Джон Пол Джонс (John Paul Jones) 6 юли 1747 — 18 юли 1792 — Джонс е бил първият популярен американски герой от военния флот във войната за Независимост срещу Англия. Макар и роден в Шотландия, той се е сражавал срещу Англия. — Бел. В.В. ↑

ГЛАВА 30

9:14 ч.

Лонг Лейк, Ню Йорк

Въздухът в Адирондакските планини бе сладък и свеж. Тази сутрин слънцето хвърляше дълги влажни сенки от високите борови дървета върху огромния комплекс на „Бланчард Фармацевтика“. Джеси Окснард беше впечатлен от вътрешността на тухлената административна сграда. Той и секретарят по здравеопазването и социалните грижи Нанси Петрели бяха приключили обиколката на лабораториите и производствените линии, водени лично от Виктор Тремон, генералът, разбира се, бе чувал за компанията, но тя винаги бе избягвала публичността и той си нямаше представа от гигантските ѝ размери и световното присъствие на продуктите ѝ.

Двамата правителствени чиновници се срещнаха на кафе с ръководството, а по-късно посетиха Виктор Тремон в огромния му кабинет. Едната стена бе остъклена и гледаше към горското езеро, дало името на градчето. Настаниха се в креслата около камината, където дърветата пламтяха успокояващо. Слушаха заинтригувано ентузиазиранията реч на Тремон, описващ произхода на обещаващия експериментален серум.

— ...нашите микробиолози дойдоха при мен с едно предположение. Тогава бях ръководител на експерименталния отдел, още преди десетилетие. Предсказвах нови и нови болести, изникващи по света, тъй като изолирани доскоро места в третия свят стават достъпни и пренаселени. С други думи все по-малко места ще са ограничени от своята отдалеченост и все по-малки са шансовете за неразпространение на смъртоносните епидемии. Индустириализираният свят няма ефективно противодействие срещу съвременните чуми като СПИН например. Хората ми се надяваха, че работейки върху малко известни вируси, биха могли да извлекат не само научни знания, но и способности за създаване на серуми срещу иначе нелечими болести. Един от вирусите, върху които бяха концентрирани усилията им, беше

смъртоносен за определен вид маймуни, твърде близки в генетично отношение с хората. Създадохме рекомбинативен коктейл от антитела срещу него, както и производствени техники за масовото му производство. — Погледна настойчиво двамата си слушатели. — За това изследване ви телефонирах, секретар Петрели. Може би нашите усилия ще помогнат на света. Поне така се надявам.

Джеси Окснард не бе убеден. Беше едър, набит мъж с масивна челюст и тънки мустаци. Намръщи се.

— Това нещо... серумът... още ли е в стадий на изследване?

По загорялото аристократично лице на Тремон пробяга усмивка на разбиране. Светлината на огъня се отрази в стоманеносивата му коса, когато поклати глава.

— Минахме през тестовете върху животни и примати. Доказахме, че серумът лекува заразените маймуни. И както споменах, с чисто научна цел разработихме техники за масовото му производство. Всъщност вече разполагаме с милиони дози. Това ни накара да вземем патент и да подадем документи за ветеринарно одобрение от Федералния лицензионен департамент.

Нанси Петрели наблюдаваше ефекта от думите му върху генерала, а същевременно се възхищаваше от гладкия изказ на тази изсмукана от пръстите история. За малко сама да ѝ повярва. Кое то ѝ напомни да внимава с Виктор Тремон. Никога не си позволи да мисли за него като за приятел. Първо той потърси съдействие от нея — за началната инвестиция, след това използва влиянието ѝ като конгресмен, а по-късно и като секретар в кабинета по здравеопазването и социалните въпроси.

Нанси бе реалистка. Поддържаше сребрилата си коса къса и винаги в спретнат вид. Носеше женствено, но делово облекло. Никога не залагаше, освен ако не бе сигурна, че шансовете са почти изцяло на нейна страна. Подкрепяше Виктор Тремон в първокласната му игричка, защото вярваше, че ще успее. Осъзнаваше, че ако нещата се размиришат, той ще бъде обявен за масов убиец и затова се пазеше от каквото и да е намек, че може да знае какви ги вържи. В същото време с цялото си сърце се надяваше той да триумфира и да я направи богата.

Но първо трябваше да прикрие собствените си задни части.

— Маймуните не са хора, д-р Тремон — припомни му тя.

Виктор я стрелна учудено и се съгласи.

— Така е. Но в този случай те са изключително близки генетично и физиологически.

— Чакайте да се уверя, че съм разбрал правилно — подръпна мустаци Окснард, — не сте сигурни, че серумът лекува хора?

— Разбира се, че не — отвърна обидено Тремон. — Няма да разберем, докато не го тестваме върху хора. Предвид ситуацията, мисля, че си струва да опитаме.

Генералът се намръщи.

— Това е голяма пречка. Всъщност напълно е възможно да открием, че серумът ви причинява вреда.

Тремон сви пръсти и погледна ръцете си. После вдигна поглед и каза убедено:

— Поне едно нещо изглежда сигурно — милиони ще загинат, ако не открием лекарство срещу този ужасен вирус, — Поклати глава, сякаш агонизира в нерешителност: — Сериозно ли си мислите, че не виждам този проблем? Затова се колебах последните два дни. Трябваше да съм лично за себе си сигурен, че постъпвам правилно. Отговорът беше да. Убеден съм, че съществува голям шанс нашият серум да лекува тази смъртоносна епидемия. Но как да гарантирам, че няма да причини повече вреда отколкото полза, докато не бъде използван?

И тримата се замислиха над дилемата. Джеси Окснард знаеше, че не би могъл да препоръча серума да се използва без подробни изследвания, но, от друга страна, осъзнаваше колко решителен и смел щеше да изглежда, ако действа бързо и спаси милиони хора от сигурна смърт.

Нанси Петрели продължаваше да се занимава само със себе си. Знаеше, че серумът е успешен, но политиката я беше научила по най-трудния начин, че никога не бива да се излага на фронтовата линия. Щеше да остане до последно на позицията на предпазливостта и да се присъедини към малцинството, което накрая, бе уверена, че ще бъде победено в полза на Тремон.

Виктор Тремон се тревожеше за Джон Смит и неговите приятели. Не беше получавал новини от Надал ал Хасан от фиаското в Сиера. Мисълта за това го върна в настоящето. Съществуваше един храбър и отчаян ход в запас, който би убедил Окснард, а чрез него и президента, но трябваше много внимателно да прецени кога да го

използва. Наблюдавайки потъналите в размисъл правителствени чиновници, разбра, че моментът е настъпил. Трябваше да блъфира. Ако не успееше да убеди генерала, всичко, за което се бе борил вече десет години, щеше да бъде безвъзвратно загубено. Мислено се похвали за решението. Не можеше да загуби. Нямахше да загуби.

— Изолирали сме малки количества от маймунския вирус. Той е нестабилен, но би могъл да се запази за около седмица — поколеба се, сякаш се бореше с голям морален въпрос. — Има само един начин. И, моля ви, не се опитвайте да ме спрете — твърде много е заложено на една карта. Трябва да мислим за общото добро, не само за индивидуалния риск. — Отново млъкна и пое въздух. — Ще се инжектирам с маймунския вирус и... Окснард го прекъсна:

— Знаете, че е невъзможно.

Тремон вдигна ръка.

— Не, не, моля ви, оставете ме да свърша! Ще се инжектирам с вируса, а после ще взема серума. Маймунският вирус може да не е абсолютно същият като при хората, но вярвам, че е много близък с този, предизвикал епидемията. Така че изпробвайки го върху себе си, ще можем да забележим евентуалните вредни странични ефекти. Тогава ще сме сигурни.

— Това е абсурд — възкликна Петрели, играейки адвокат на дявола. — Знаете, че не можем да ви позволим подобно нещо.

Окснард се поколеба.

— Действително ли бихте го направили?

— Естествено — страстно отвърна Тремон. — Това е единственият начин да убедим всички, че нашият серум може да спре задаващата се ужасна пандемия.

— Но... — започна Петрели, явно с намерението да играе опозиция до край.

Генералът поклати глава.

— Не сме ние хората, които ще решим, Нанси. Тремон прави едно прекрасно хуманистично предложение. Единственото, което можем да направим, е да го уважим и да го предоставим на президента.

Петрели се намръщи.

— Не, по дяволите, Джеси, нямаме сигурност, че двата вируса и серумът ще взаимодействат по един и същи начин в човешкото тяло,

— Забеляза как Тремон удивено я поглежда, сякаш се съмняваше, че я е чул добре. — Ако доктор Тремон доброволно иска да стане нашата лабораторна мишка, той трябва да се зарази с истинския вирус или поне трябва да тестваме двата вируса, за да видим дали са идентични.

Вътрешно Тремон беснееше. Какво, по дяволите, правеше тя? Прекрасно знаеше, че серумът не е сто процента сигурен — нямаше такова лекарство или ваксина. Но кимна с разбиране и продължи гласно опасната игра:

— Права си, разбира се. Така би било редно. Но сравняването на вирусите ще отнеме прекалено много време. Мога да ви уверя, че съм готов да се заразя с истинския вирус. Нашият серум ще подейства. Сигурен съм.

— Не! — Генералът плясна коляното си в знак на несъгласие. — Не можем да ви позволим това. Семействата на жертвите вече ни проглушават с молби за помощ. По-смислено е да ги попитаме дали ще се съгласят да тестваме серума върху заболелите им близки. Така ще научим, каквото ни трябва, а е възможно и да спасим нечий обречен живот. Междувременно ще наредя на Детрик и Централната епидемиологична лаборатория да сравнят вирусите.

— Федералният лицензионен департамент никога няма да го позволи — възрази Петрели.

— Ще го одобрят, ако им нареди президентът — контрира я Окснард.

— Директорът веднага ще си подаде оставката.

— Възможно е, но ако президентът поиска да се тества серума, това ще стане.

Нанси Петрели се направи, че размишлява.

— Против съм използването на серума преди обичайната серия от внимателни тестове. Но все пак, ако смятаме да продължаваме напред, има повече смисъл да се опитаме да спасим някого, който вече е болен.

Генералът се изправи.

— Ще се обадим на президента и ще го осведомим за двете предложения. Колкото по-бързо започнем, толкова повече хора можем да спасим. — Обърна се към Тремон:

— Откъде можем да се обадим?

— В конферентната стая има отделна линия. През тази врата.

— Нанси?

— Ти се обади. Няма смисъл да го правим двамата. Кажи му, че съм съгласна с всичко.

Окснард излезе и затвори след себе си вратата. Виктор ТрEMON се завъртя със стола, за да дари със студена гримаса секретаря по здравеопазването.

— Опитваш се да си спасиш задника за моя сметка, а, Нанси?

— Давам на Джес гледна точка, на която да се противопоставя — изстреля в отговор Петрели. — Не помниш ли, че се уговорихме аз да казвам „не“, за да може той да се съсредоточи върху позитивното и да вижда само предимствата?

Гласът на ТрEMON не издаваше гнева му.

— Добре свършена работа, но ми се стори, че малко прекаляваш със самозащитата си.

— Учих се от майстор — поклони му се Нанси.

— Благодаря. Но това показва шокираща липса на доверие в мен. Тя си позволи бегла усмивка.

— Не. Боя се единствено от прищявката на случая. Никой не може да изиграе съдбата си.

При тази мисъл ТрEMON кимна.

— Така е! Но и ние правим всичко по силите си. Стараем се да запушим всички възможни пробойни. Например аз щях да настоявам да проведем тестовете и да обезвредя предварително вируса. Но винаги остава онзи малък риск на случайността. Риск, който е само за мен.

— Всички рискуваме в този проект, Виктор.

Докъде щеше да ги доведе разговорът, Нанси така и не разбра. В този момент вратата на конферентната зала се отвори и при тях се върна огромният като мечок генерал Окснард, върху чието лице грееше усмивка на облекчение.

— Президентът каза, че ще говори с Федералния лицензионен департамент — заяви направо, — но дотогава трябва да започнем търсенето на доброволци сред жертвите. Кастила е оптимист. По един или друг начин ще тестваме серума и ще победим дяволския вирус.

* * *

Виктор Тремон се смя дълго и шумно. Да! Беше го направил. Всички щяха да са богати, но това щеше да е само началото. Седнал зад бюрото си, той пушеше кубинска пура, отпиваше от собствената си марка уиски и се люлееше от радостта на личния си триумф. От дъното на чекмеджето му звънна клетъчният му телефон. Виктор сграбчи слушалката.

— Надал?

Безжичната връзка даде леко забавяне, което означаваше, че обаждането е отдалеч. След това чу доволен глас.

— Открихме Смит.

Какъв прекрасен ден!

— Къде?

— В Ирак.

— Как въобще се е вмъкнал вътре? — попита обхванат от съмнения Тремон.

— Сигурно с помощта на англичанина от Сиера. Открих, че е невъзможно да се изрови нещо за него. Не е сигурно, че Хауел е истинското му име. Нито, че Романов е фалшиво впрочем. Това ме навежда на мисълта, че много му се иска да живее инкогнито.

— Сигурно МИ-6. Как откри Смит?

— Чрез една моя връзка — д-р Камил. Предположих, че Смит ще се опита да открие нещо за експериментите ни, така че предупредих всички лекари, които познавам. Практикуващите доктори вече не са кой знае колко в Ирак. Камил докладва, че Смит се е интересувал и от оцелелите.

— По дяволите. Не трябваше да му позволяваме да научи за тях.

— Това вече не е от значение. Никога няма да напусне Ирак.

— Но е влязъл вътре.

— Тогава не са го издирвали полицията на Саддам и Републиканската гвардия. Щом разберат, че в страната има американец, ще затворят границите и ще тръгнат на лов. Ако те не го убият, ще го направим ние.

— По дяволите, Надал, направи го този път! — изръмжа Тремон и се сети за другите им проблеми. — Ами Грифин? Къде е той?

Лицето на Хасан стана каменно.

— Следим всички възможни места, но Бил Грифин сякаш е потънал вдън земя.

— Чудесно! — ядно изключи клетъчния телефон, захвърли го в чекмеджето и се загледа с невиждащ поглед през прозореца.

След малко днешният успех върна усмивката на лицето му. Нямаше значение какво е открил Смит в Ирак и въпреки Бил Грифин, проектът „Хадес“ се развиваше по план. Наля си още уиски и усмивката му отново се разля — дори и президентът гребеше в лодката му.

* * *

10:02 ч.

Форт Ървин, Барстоу, Калифорния

Мъжът проследи наетия от Грифин пикап марка „Тойота“ още от форт Ървин, след това по двулентовото шосе и накрая по междущатската магистрала 15. Държеше се на безопасна дистанция — нито много близо, нито много далеч. Чакаше го да спре някъде поне за известно време. Място, където щеше да се върне и да преспи. Грифин знаеше, че мъжът би го следвал по целия път до Лос Анджелис, докато не се увери, че Бил ще остане на едно място достатъчно дълго, за да могат да пристигнат подкрепленията.

По-късно, зад завесите на стаята си в един мотел до Барстоу, Грифин видя как мъжът излиза от своя „ландроувър“ и се запъти към рецепцията на мотела. Съвсем обикновен човек с неразличим кафяв костюм и разкопчана около врата риза. Грифин никога не го беше виждал досега. Но веднага забеляза почти невидимата издутина на пистолета, закачен под мишницата му. Щеше да провери дали Грифин или с каквото име там се е регистрирал посетителят от стая 107 ще остане за през нощта. След това щеше да се обади по телефона. Грифин взе една от хотелските кърпи. Качи се на прозореца и по перваза се добра до място, откъдето можеше да наблюдава рецепцията. Преследвачът показа фалшива карта на правителствен служител. Рецепционистът кимна утвърдително и обърна регистрационната книга към мъжа, за да може да я погледне.

Грифин се промъкна до ландроувъра, отвори го с шперц и се настани на задната седалка. Зачака.

Чу как се отваря и затваря предната врата. Грифин се надигна. В дясната си ръка държеше 6,35-милиметров валтер със заглушител, а в лявата си хавлиената кърпа от мотела.

Човекът набираще номер.

С едно-единствено движение Грифин уви хавлията около главата му и стреля. Човекът се свлече назад. С кърпата Грифин избърса кръвта и мозъка. Внимателно пренесе тялото на съседната седалка и седна зад волана.

Зарови го далеч навътре в пустинята. След това отново влезе в Барстоу, заключи колата и я изостави в една странична улица. Уморен и ядосан се върна в мотела, отписа се и пое по междущатската магистрала. От форт Ървин бе разбрал, че Смит се е интересувал от правителствените „лекари“ на Тремон, както и от службата на майор Андерсън в Ирак. Скоро сви към международното летище на Лос Анджелис. Трябваше да вземе решение, а най-доброто място за това бе източният бряг.

ГЛАВА 31

20:02 ч.

Багдад

Прегърбената жена бе на една пресечка от магазина за гуми втора ръка, когато чу престрелката. Спря се до един възрастен мъж, седнал по турски на земята и протегнал просеца ръка. Гледаше го с невиждащ поглед, а разумът ѝ я убеждаваше, че не е длъжна да се върне към магазина, за да разбере какво става.

След това отново чу стрелба с автомат.

Когато излезе от магазина, със задачата ѝ бе свършено. Тя се бе уверила, че американецът е установил контакт. В този момент, както се очакваше от нея, напусна. Въръженото нападение не бе нейна работа. Както и съдбата на мъжа от Америка. Напрегна се. Можеха да я считат за каква ли не, но със сигурност не беше безотговорна към заповедите. Изпитваше огромна гордост от работата си, беше предпазлива, отговорна и почтена.

Още веднъж погледна към просяка. Хвърли няколко динара в ръката му. С развята абая се понесе към магазина.

* * *

Сенките бяха единственото прикритие за Смит, жената и детето. Притисна ги до стената, за да не са лесни мишени. Стрелбата отвътре се бе сляла с обичайните градски звуци. Полковникът не изпускаше от очи дузината републикански гвардейци, които се приближаваха предпазливо с готови за стрелба оръжия. Такива бяха високоплатените убийци на Саддам. Насили се и отправи окуражителна усмивка към жената, която гледаше тревожно под лунната светлина.

— Сега ще се върна — прошепна той. Знаеше, че няма да го разбере, но може би звукът от човешкия глас щеше да ѝ помогне да не изпадне в истерия.

Кръвта пулсираше в слепоочията му. Джон се претърколи наляво и натисна бравата на първата врата. Заключена. Опита втората. Отново заключена. Републиканската гвардия се приближаваше. Промени посоката и се върна към жената. Опита друга врата. Отново заключена.

Ядосан и разтревожен, той поведе жената по-далеч от магазина за гуми към следващата врата на сградата и я притисна надолу, докато тя коленичи ниско до паважа. Не виждаше какво друго може да направи повече — налагаше му се да си пробива път напред с бой.

Стегна се, зареди беретата и продължи да наблюдава сенките, които се промъкваха крадешком към тях. Въпреки хладната нощ дрехите му бяха залепнали към потното му тяло. Стрелбата в магазина бе стихнала. За момент си помисли за Хасан, надявайки се да е оцелял, след това изтри от главата си всичко освен приближаващата се заплаха.

Концентрира се. Единственият шум идваше от ритмичния тропот на бойците. Пое дълбоко въздух, като се успокояваше. Спомни си думите на Джери Домалевски, с които го предупреди, че е по-добре да стреля и да рискува живота си, отколкото да бъде заловен жив с оръжие в ръка. Трябваше да внимава за всеки изстрел, защото освен своя рискуваше и живота на жената и детето. Щеше да открие огън чак когато убийците се приближаха достатъчно близо, за да е невъзможно да пропусне. Трябваше да уцели колкото се може повече от тях, колкото се може по-бързо.

Усещайки приближаването им, той копнееше да разполага с нещо по-сериозно от обикновен пистолет. Вдигна беретата. Точно в този момент детето пронизително проплака. Звуците проехтяха по улицата, въпреки опитите на жената да го накара да млъкне.

Сега гвардейците знаеха къде са. Стомахът на Смит се сви на топка. Моментално прозвучаха изстрели и куршумите са забиха в стената около тях. Жената вдигна побеляло от страх лице. Смит ги прикри с тялото си и в настъпилата тишина отвърна с безразборна стрелба. Внезапно чу:

— Бъдете готови. Не мърдайте, докато не ви кажа!

Беше жена. Гласът дойде откъм задната врата на магазина, която след последната стрелба едва се държеше на пантите си. Преди Смит да успее да реагира, дългата черна абeya се плъзна навън, последвана от две бледи ръце, уверено държащи автомат узи. Сляла се с нощта, облечената във фундаменталистка роба жена нагласи сръчно оръжието

си. Натисна спусъка и поръси републиканските гвардейци с дълъг смъртоносен откос.

Спасителят им се обърна наляво, за да концентрира огъня си в едната група. Джон беше приклепнал така, че стоеше под куршумите ѝ и продължаваше да прикрива с тяло жената и детето. След това се обърна надясно и свали двама от убийците, които се опитаха да пробягат през улицата. Когато тя се обърна надясно, той се обърна в другата посока, сменяха посоката на стрелбата и така след пет минути и от двете страни на улицата противниците им бяха обезвредени. Някои мъртви, други ранени, трети просто си спасяваха живота с бягство. Между стените ехтяха викове от болка, но не се чуваше тропот или някакво друго движение.

Облечената в черно спасителка им излая:

— Вътре! И двамата!

Джон почувства нещо странно познато в гласа ѝ. Категоричните думи бяха на чист американски английски без от акцент.

Ала това можеше да почака. Поведе жената и детето обратно в склада. Побягнаха след приведената жена, която подмина купчините употребявани гуми, дръпна надупчената от куршумите завеса и влезе в магазина. Кръвта бе оплискала стените и се стичаше на локви по пода. Хасан и още четирима републикански гвардейци бяха мъртви. Във въздуха се носеше миризмата на метал и смърт. Сигурно Хеасан бе застрелял четиримата войници, преди да умре от смъртоносна рана в гърдите.

— Хасан! — въздъхна иракската жена.

Жената в абаята заговори бързо на арабски към жената и детето и същевременно бързо свали робата и забралото си. Изправи се — бе станала с двайсетина сантиметра по-висока. Джон удивено я наблюдаваше как нагласи емблемата на ООН на рамото си, сгъна и прибира в чантата узито и абаята. Приключи с преобразяването си за по-малко от минута, но не прекъсваше разговора си с жената.

Той се вкамени. Лицето ѝ бе най-малкото, което очакваше в този изпълнен със събития ден. Същите златисти коси като на София, но по-къси и с леки къдри около ушите. Същите сексапилни устни, правилен нос, волева брадичка. Същата блестяща порцеланова кожа. Погледът ѝ бе станал строг. Задаваше последните си въпроси към иракчанката.

Смит си пое дълбоко въздух — пред него стоеше сестрата на София, Ранди.

— Исусе, какво правиш тук?

— Спасявам ти задника — тросна се Ранди, без дори да го погледне.

Джон почти не я чу. Сърцето му щеше да се пръсне. Беше забравил колко много си приличаха двете сестри. Гледайки Ранди, по кожата му пробягваха ледени тръпки, но не можеше да откъсне поглед от нея. Сети се за лежащия на пода Хасан и усети, че в него се надига гняв. Премигна. Трябваше бързо да си възвърне самообладанието.

Като получи отговор на последния си въпрос, Ранди се обърна към Смит. Лицето ѝ бе хладно. Като мрамор. Нямаше нищо общо с лицето на София.

— Гвардейците ще получат подкрепление всеки момент. Ще излезем от предната врата. Това е най-опасната част, но е по-безопасно, отколкото отзад. Тя познава заобиколните улички, затова ще ни води. Дръж беретата си под ръка, но скрита. Аз ще пазя гърба. Ще търсят един европейец с две иракски жени, едната облечена в абая. Ще ги разочароваме.

Джон бързо се върна към настоящето.

— Оцелелите отзад ще докладват.

— Разбира се. Ще опишат, каквото са видели. Да се надяваме, че новият ми вид ще разколебае подкрепленията — мразят европейците, но не биха предизвикали с лека ръка международен скандал.

Джон кимна — хладнокръвието му се върна. Измъкнаха се през предната врата в тъмната нощ. Това е просто „задача“, убеждаваше се той, а двамата с Ранди бяха партньори професионалисти. С добре трениран поглед той огледа изпитателно улицата. Веднага забеляза двама от тях. В далечния край видя и една военна кола. Приличаше на руския БТР-2 — бронирана машина с двадесет и пет милиметрово оръдие, сдвоена картелница и противотанкови ракети. Бетеерът се движеше по улицата право към тях. Огромното метално чудовище разгонваше пешеходците по пътя си.

— Търсят ни — промърмори Джон.

— Да вървим — подкани го Ранди.

Жената с детето забърза ход и след двајсетина крачки се плъзна в пространството между сградите, толкова тясно, че човек едва се

промъкваше между стените. Смит я следваше с готова за стрелба берета. Лицето му обираше паяжините. Често се обръщаше назад към Ранди, за да се убеди, че е добре. След цяла вечност прекосиха тесния проход и стигнаха до друга широка улица. Ранди скри узито в брезентовата си чанта, а Смит пхна пистолета под колана на кръста си и го прикри с якето. Жената с детето избърза напред, а двамата с Ранди я следваха на дискретна дистанция. Нямахме нищо подозрително в тях. Просто двама служители на ООН, излезли на вечерна разходка. Джон имаше неприятното чувство, че миналото се е стоварило върху настоящето и го е оставило премазан и кървящ. Продължаваше да се сражава с болката от смъртта на София.

— Какво, по дяволите, правиш в Багдад, Джон? — изръмжа Ранди.

Направи гримаса. Същата стара Ранди. Деликатна и тактична като кобра.

— Същото като теб очевидно. Работя.

— Работиш? — повдигна руса вежда — Върху какво? Не съм чувала скоро за болни американски войници, наоколо които да ти се налага да доубиваш.

— Значи си агент на ЦРУ. Ето защо все те няма в къщи или в твоя международен резервоар за мозъци.

— Все още не си ми обяснил какво правиш в Ирак — ядоса се Ранди. — Армията знае ли, или си на някой от твоите лични кръстоносни походи?

Реши да говори полуистини.

— В ААМИИЗИБ има нов вирус, върху който работим. Смъртоносен е. Имаше сведения и за наличието му в Ирак.

— И армията е изпратила теб да разследваш нещата?

— Не се сетиха за друг по-добър. — Ранди явно още не бе научила, че са го обявили за ОВС и го търсят за разпит по смъртта на генерал Кайлбургер. Вътрешно въздъхна облекчен. Сигурно не е чула и за смъртта на София. Но сега не беше времето да ѝ казва.

Улиците отново се стесниха, а над тях надвиснаха остъклени балкони, осветени от свещи. Магазинчетата представляваха просто дупки, пробити в древните дебели стени на постройките. Във всеки вход седеше по един продавач, пробутващ на минавачите жалките си стоки.

Накрая жената с бебето свърна към задния вход на една западнала, но сравнително модерна сграда. Беше неголяма болница. По стените на входното помещение висяха люлки, в които лежах и плачеха деца. Жената, понесла болното от треска дете, ги преведе през претъпканата с родители приемна.

Намираха се в педиатрична болница и доколкото можеше да прецени Смит, навремето е била съвсем добре поддържана и в крак с модерните технологии. Ала в момента бе притисната от липсата на резервни части, а апаратурата се намираше в състояние на разруха.

Може би тук трябваше да се срещне със световно известния педиатър. Той лично не го познаваше, тъй като се занимаваха в различни области на науката. Обърна се към Ранди.

— Къде е д-р Махук? Хасан трябваше да ме срещне с него. Той е специалист педиатър.

— Знам — тихо му отвърна Ранди. — Затова бях в магазина за гуми. Да се уверя, че Хасан безопасно ще се срещне с агент под прикритие, явно с теб. Д-р Махук е жизненоважен член на нелегалната съпротива. Надявахме се да се срещнете в магазина на Хасан. Мислихме, че ще е по-безопасно.

Жената с бебето пристъпи в един кабинет с маса за прегледи в средата. Нежно положи върху нея детето. Джон се вмъкна след нея, а Ранди се задържа около прага и огледа предпазливо претъпкания коридор, огласян от детски гласове и плач. Последва ги в кабинета и затвори след себе си вратата. Отправи се към втората врата на кабинета като трудно прикриваше тревогата си. Отново огледа навън, затвори плътно, извади узито и облегна гръб на вратата. Но веднага щом срещна погледа на Джон, лицето ѝ стана непроницаемо — истински професионалист. В момента се грижеше за безопасността не само на жената с детето, но и за неговата.

Смит никога не бе виждал Ранди в такава светлина. До този ден я смяташе за една напълно независима жена с отвратително самочувствие. Когато се срещнаха за пръв път преди седем години, му се стори красива, интригуваща. Бе се опитал да поговорят за смъртта на годеника ѝ, за вината, която чувстваше, но се оказа безсмислено.

По-късно, когато Смит я посети в апартамента ѝ във Вашингтон, за да се извини за смъртта на Майк, откри при нея София. Никога не успя да преодолее гнева и мъката на Ранди, но любовта му към София

измести това на заден план. Сега трябваше да ѝ съобщи за смъртта на сестра ѝ и дори не се опитваше да гадае как Ранди ще приеме тази вест.

Въздъхна. Искаше да си върне София. Всеки поглед към Ранди усилваше копнежа му. Иракчанката се усмихна на Джон, когато той ѝ помогна да развие одеялото около бебето.

— Нали ще простите малката измама? — чу я да казва на перфектен английски. — Когато ни нападнаха, се уплаших да не ви заловят. Тогава бе по-добре да не знаете, че аз съм човекът, когото търсите. Аз съм д-р Радах Махук. Благодаря ви, че помогнахте да спасим малката.

Жената се усмихна на детето и се наведе, за да го прегледа.

ГЛАВА 32

21:02 ч.

Багдад

— Толкова малко можем да направим за децата. Както и за всеки болен или ранен в Ирак.

Масата за прегледи бе поправяна многократно с всякакви подръчни средства. Д-р Махук преслуша гърдите на детето. Провери очите, ушите и гърлото, а след това измери и температурата. Джон предположи, че малкото момиче е на шест месеца, въпреки че изглеждаше на не повече от четири. Обърна внимание на тънката ѝ прозрачна кожа. Очите имаха цвят на слонова кост без вени — това подсказваше липса на витамини. Детето не се хранеше достатъчно.

Накрая д-р Махук кимна, отвори вратата и повика сестрата. Погали бебето и я инструктира:

— Изкъпете я. Трябва да я почистите, но използвайте студена вода, за да свалите температурата. Скоро ще се върна.

Лицето ѝ бе с правилни черти, ала умората и тревогата бяха оформили сини кръгове под големите тъмни очи. Ранди усети напрежението в гласа ѝ и попита на английски:

— Какво ѝ има?

— Диария заедно с другите неща.

— Естествено, предвид условията на живот — съгласи се Смит.
— Когато водата плесеняса, винаги се появяват диария и много други проблеми.

— Прав сте, разбира се. Моля ви, седнете. Диарията е често срещана, особено в по-старите части на града. Майка ѝ има още три деца. Две от тях са с мускулна атрофия. Затова ѝ обещах да взема най-малкото и да го прегледам. Утре сутринта майка ѝ ще дойде да си я вземе, но и тя не се храни достатъчно, за да има мляко. Може би ще успее да намеря някакво мляко дотогава.

Д-р Махук седна в края на масата за прегледи. Под грубата басмена дреха се виждаха най-обикновени платнени обувки с бели

вързки. За повечето хора в Ирак животът бе сведен до борба за осигуряване на най-основното. Този лекар, спечелил световна известност с публикациите си, пропътувал цялото земно кълбо, участвайки в различни педиатрични конференции, в момента се занимаваше с осигуряването на мляко за малките си пациенти.

— Оценявам високо факта, че сте поели риска да говорите с мен.

Джон седна на един паянтов стол до бюрото Огледа спартанската обстановка в кабинета. Тревогата допълнително го изнервяше. Все пак запази спокойно изражение и равна интонация. Радваше се, че докторът се е съгласила да му помогне, но се чувстваше изтощен от дългия ден.

— Правя, каквото трябва — вдигна рамене тя. Свали бялата си забрадка и дългата черна коса се разпиля по гърба ѝ. Разпуснатите ѝ коси я направиха да изглежда по-млада и по-недоволна. — Кой би си помислил, че ще свършим така? Израснах с въздигането на партията БААС. Дните бяха изпълнени с вълнение и Ирак бе обзет с надежда. Арабската социалистическа партия ме изпрати да следвам в Лондон, а после на стаж в Колумбийската презвитерианска болница в Ню Йорк. Когато се върнах в Багдад, открих тази болница и станах първият ѝ директор. Не искам да съм и последният. Но когато БААС направи Саддам президент, всичко се промени.

— Така е — съгласи се Смит. — Почти веднага вкара Ирак във война с Иран.

— Да, беше ужасно. Толкова наши момчета загинаха. Накрая след осем години кръвопролития и празни лозунги сключихме мир, с който преместихме своята граница на неколкостотин метра от фарватера на Шат ал Араб. Всички тези жертви за някакъв незначителен граничен спор. А после като допълнителна обида трябваше да подкупим Иран със същата тази територия през 1990 г., за да стои настрана от войната в Залива. Лудост! Разбира се, след Кувейт и онази ужасна война дойде ембаргото. Наричаме го ал хисар, което означава не само изолация, но ѝ обсада от останалия свят. Саддам е доволен от ембаргото, защото с него оправдава всичките ни проблеми. Това е най-могъщото му оръжие, което го държи на власт.

— Сега не можете да си доставяте необходимите лекарства — съгласи се Смит.

Педиатърът не криеше гнева си.

— Недохранване, рак, диарии, паразити, мускулни атрофии... всякакъв вид болести. Трябва да храним децата си, да им осигуряваме чиста вода и да ги ваксинираме. Сега в родината ми всяка болест е смъртоносна заплаха. Трябва да се направи нещо или ще загубим следващото поколение. — Очите ѝ се навлажниха. Погледна Ранди: — Затова се присъединих към съпротивата. Благодаря за помощта ти. — Настоячиво прошепна: — Трябва да свалим Саддам, преди да е избил всички ни!

През вратата, на която се бе облегнала, Ранди Ръсел дочуваше ниските гласове на докторите и сестрите, чиито думи често бяха единственото, което можеха да дадат на болните и умиращи деца. Сърцето ѝ принадлежеше на тази трагична страна.

В същото време в душата ѝ се зараждаше, неспокойство. Стоеше нащрек, като охрана срещу опасностите на диктаторския режим и гледаше как двамата лекари са потънали в разговор. Гледаше изхабеното от умора лице на Радах Махук. Тя бе ключова фигура в малката опозиционна група, финансирана от ЦРУ, към която бе прикрепена и Ранди. Джон Смит се бе отпуснал привидно безгрижно на стола Но Ранди много добре го познаваше, за да разбере, че невинния му вид прикриваше обтегнатите до крайност нерви. Помисли си за думите му — бил тук, за да изследва някакъв вирус.

Изражението ѝ стана каменно. Склонността на Смит към импровизации можеше да постави д-р Махук в опасност, а чрез нея и цялата съпротива. Тя хвана по-удобно узито.

— Затова ли се съгласихте да говорите с мен? — попита Джон.

— Да. Всички сме под наблюдение, и ще ни търсят с идвоени сили след престрелката.

Джон се усмихна мрачно. Недоволството на Ранди изплува на повърхността.

— Колкото по-дълго сте заедно, толкова по-голяма е опасността и за двама ви. Питай, каквото ще питаш, и да тръгваме.

Джон не ѝ обърна внимание.

— Вече научих доста за трите жертви на непознатия вирус през миналата година. По едно или друго време те са били до кувейтската граница към края на войната.

— Така разбрах и аз. Непознат вирус в Ирак! Беше странно.

— Всичко е странно — съгласи се Смит. — Един от моите източници ми съобщи и за трима оцелели миналата година. Знаете ли нещо за тях?

Този път лекарката се забави с отговора и Ранди отново не издържа и я подкани:

— Докторе?

Педиатърът стана, отиде до вратата и я отвори. Огледа коридора и в двете посоки. Отвън нямаше никой. Захлопна вратата и се облегна на нея.

— Забранено е даже да се споменава за оцелелите и умрелите. Да, наистина имаше трима оцелели. И тримата са в Басра. Намира се на юг, както вече сте разбрали. Близо до Кувейт. Струва ми се, че у вас се заражда същата теория, както и при мен.

Джон мрачно предположи:

— Някакъв експеримент?

Д-р Махук кимна.

— И тримата ли оцелели са били базирани близо до кувейтската граница по време на войната?

— Да.

— Странно е, че тези в Багдад са починали, а онези в Басра са оцелели.

Ранди наблюдаваше двойката. Те предпазливо се приближаваха към отговор на нещо, което тя не разбираше, но усещаше, че е от огромно значение. Високият американец и дребната иракчанка бяха впили поглед един в друг, а интелектуалното напрежение помежду им сякаш можеше да се докосне. Светът отвън сякаш се стопяваше и това ги правеше по-уязвими и съответно Ранди по-внимателна.

— Можете ли да обясните защо тези в Басра са оцелели? — най-сетне зададе въпроса си Смит.

— Мога да ви кажа как стана. По това време бях в Басра и се опитвах да помогна на жертвите. Тогава пристигна екип от лекари с емблемите на ООН, които им бяха по инжекция. Не само се оправиха. След четири дни все едно никога не бяха боледували. Удивително!

— Това е невероятно!

— Така си е — тя потри ръце, сякаш през нея премина хлад. — Не бих повярвала, ако не го бях видяла с очите си.

Смит скочи и закричи из кабинета. Лицето му бе дълбоко замислено. Сините му очи ледени, гневни и изкрящи.

— Знаете ли какво ми казвате, докторе? Че съществува лекарство за смъртоносен и абсолютно непознат вирус. Лекарство, не ваксина!

— Това е единственото разумно обяснение.

— Ефективен антисерум.

— Мисля, че имате право.

— Това означава, че така наречените „лекари“ от ООН са имали серум в големи количества.

— Очевидно.

Думите на Джон потекоха като поток.

— Голямо количество серум срещу вирус, който за пръв път се е появил миналата година в Ирак, и то само у шестима. А сега, преди малко повече от седмица, и от другата страна на планетата, в Америка, отново шест случая. Всички са участвали във войната в Залива или им е била прелята кръв от участник в нея.

— Точно така. В две страни, където вирусът никога не е съществувал.

И двамата медици удължиха тишината, без да им се иска да изрекат очевидното заключение.

— Не е странно. Не е никакво чудо — намеси се Ранди и изрече на глас това, което двамата отбягваха: — Някой ги е заразил с вируса.

— Така е. И само на половината заразени е даден противовирусния серум — с болка продължи Джон. — Това е контролиран смъртоносен експеримент върху хора, които не са били информирани. Никой не е искал предварително съгласието им.

— Напомня ми за нацистките лекари, които използвали затворените в концентрационните лагери като лабораторни животни — преbledня педиатърът. — Ужасно. Чудовищно.

— Кой са те? — попита Ранди.

— Някой от лекарите да е споменавал името си, д-р Махук? — обърна се към нея Джон.

— Не се представиха. Заявиха, че помагайки на болните, може да си имат неприятности с режима на Садам, както и с наблюдателите от Женева. Сигурна съм, че лъжеха Няма начин да влязат в Ирак и да работят във военна болница без знанието на правителството.

— Тогава как? Подкуп?

— Според мен голям подкуп, и то за самия Саддам.

Ранди отново се намеси:

— Смяташ, че те въобще не са били от ООН?

Педиатърът нервно поклати глава.

— Трябваше отдавна да стигна до това естествено заключение.

Проблемът в днешно време е, че водим борба за оцеляване и така губим цялата картина. Убедена съм, че нито са били от ООН, нито са били практикуващи лекари. Приличаха повече на научни изследователи. Освен това пристигнаха прекалено бързо, сякаш са знаели кой и кога точно ще заболее!

Всичко потвърждаваше убеждението на Смит, че дванайсетте жертви са част от експеримент, започнал в 167-и оперативен армейски лазарет към края на войната в Залива.

— Нещо подсказа ли ви откъде са дошли?

— Казаха от Германия, но немският им бе учебнически, а и дрехите им не бяха европейски. Мисля, че бяха американци, което още повече би увеличило опасността за тях, ако не са имали одобрението на самия Саддам Хюсеин.

Ранди се намръщи и нагласи по-удобно автомата.

— Можеш ли да предположиш кой ги е изпратил?

— Всичко, което си спомням, е, че веднъж си говориха за ски.

Може да са имали предвид много, много места.

Джон крачеше, като си мислеше за американските учени, които разполагат с големи количества от лекарство срещу новия вирус. Изведнъж се усети.

— Пилеем целия ден да си говорим за шестимата заразени преди една година. А сега? Има ли още случаи в Ирак?

Д-р Махук стисна тъжно устни. Беше се посветила на лекуването, а сега светът сякаш шеше да експлодира от болест извън всякакъв контрол. В думите ѝ прозвуча неприкрит гняв.

— През последните седмици имаме много повече жертви от синдрома на остро респираторно увреждане. Загинаха над петдесет души. Не сме сигурни в точния им брой, тъй като той се променя всеки момент. Едва сега започваме да проверяваме дали причината е новият вирус, но за мен почти няма съмнение. Симптомите са същите — малка треска, след това тежка простуда, която продължава няколко седмици, накрая внезапен кръвоизлив в дробовете СОРУ и след

няколко часа смърт. Няма оцелели — гласът ѝ се прекърши, — нито един оцелял.

Смит ускори крачка, ужасен от големия брой жертви. Изпълни го съчувствие. След това си помисли, че...

— Жертвите участвали ли са във войната? Били ли са до кувейтската граница?

Д-р Махук въздъхна.

— За съжаление отговорът не е толкова прост. Малцина са участвали във войната и нито един не е бил близо до Кувейт.

— Някакви контакти с шестимата?

— Не, никакви.

Джон се замисли за любимата София, за генерал Кайлбургер, Мелаяи Къртис и 167-и оперативен армейски лазарет преди десет години.

— Но как е възможно петдесет души да бъдат инжектирани, без да узнаят, и то по едно и също време? В толкова изолирана страна като Ирак! От една област ли са? Били ли са зад граница? Имали ли са контакти с чужденци?

Д-р Махук не отговори веднага. Отдръпна се от вратата. Бръкна в джоба си и след кратко ровене измъкна оттам някаква руска цигара. Запали я и закрачи нервна и напрегната около масата за прегледи. Спартанският кабинет се изпълни с типичния аромат на руските тютюни. След малко проговори:

— Поради работата ми с вируса преди година ме помолиха да изследвам новите случаи. Прегледах всички възможни източници на инфекция, не само изброените от вас, не открих нищо. Не открих връзка между жертвите. Те се различаваха по пол, възраст, местоживеене, етнос и географско разположение. — Пое дима от цигарата и го изпусна бавно, обмисляйки следващите си думи. — Те не са се заразили един друг, семействата им са здрави. Не знам доколко е важно това, но е много любопитно.

— Важно е! Всичко открито до този момент доказва, че вирусът не притежава почти никакъв фактор на заразяване.

— Тогава как попада в човешкия организъм? — Ранди внимателно следеше разговора. Въпреки че не беше със специално образование по биология или химия, имаше основните познания от

училище. Това, за което говориха двамата... за което се безпокояха... беше епидемия.

— И защо само в Ирак и Америка? Да не е в резултат на някакво биологическо оръжие, скрито в Ирак?

Д-р Махук поклати отрицателно глава и отиде до един сейф в ъгъла на стаята. Цигареният дим я следваше като кафяв призрак. Извади купчина листи и ги подаде на Джон. Ранди веднага отметна назад автомата и се приближи към него, за да вижда по-добре. Удивени, прочетоха компютърната разпечатка на заглавната страница на Вашингтон Пост. Най-отгоре висеше огромно заглавие:

„СМЪРТОНОСНА ПАНДЕМИЯ ОТ НЕИЗВЕСТЕН ВИРУС ПОМИТА СВЕТА“

Статията твърдеше, че в двадесет и седем страни са отбелязани смъртни случаи, чийто общ брой достигаше половин милион. Всички започвали с простуда или пневмония и след две седмици прераствали в СОРУ, който завършвал с кръвоизлив и смърт. Още четиридесет и две държави докладваха за общо няколко милиона души с гореизложените симптоми. Не можеше да се твърди категорично, че и те са заразени от вируса.

Новините го оставиха без дъх. Леден ужас пробяга през него. Половин милион мъртви! Милиони бяха болни!

— Откъде намерихте това?

Д-р Махук изгаси цигарата си.

— Имаме си таен компютър в болницата. Извлякохме статията от Интернет тази сутрин. Очевидно вече не можем да говорим само за Америка, Ирак и войната в Залива. Не виждам как причината би могла да е биологично оръжие, използвано от Саддам. Високият брой мъртви е кошмарен. Затова реших, че трябва да говоря с вас.

Статията и разкритията на педиатъра разтърсиха Джон. Отново препречете информацията, размишлявайки над наученото. Д-р Махук бе проверила всички възможни контакти на болните с останалия свят. И все пак вирусът се бе превърнал в световна епидемия. Преди две седмици жертвите са били живи с изключение на тримата в Ирак,

заразени миналата година. Скоростта на разпространение на вируса бе просто немислима. Отново погледна разпечатката.

— Всичко е излязло извън контрол. Трябва да се прибера у дома. Ако действително в Америка има хора със серум, аз ще ги разкрия. Едни мои приятели вероятно също са се добрали до някаква информация. Нямам време за губене.

Внезапно Ранди замръзна.

— Чакай!

С автомата в ръце тя се затича към вратата. Смит незабавно застана зад нея с изваден пистолет.

Откъм коридора се чу груба команда на арабски. Отговориха му слаби, уплашени гласове. Тежки ботуши затътнаха по коридора към малката стая за прегледи.

Джон погледна към д-р Махук и попита настоятелно.

— Републиканската гвардия?

Тя притисна пръст към устните си и се заслуша в гласовете отвън. Накрая прошепна:

— Полицията — големите ѝ изразителни очи преливаха от страх.

Ранди се втурна към другата врата. Приличаше по-скоро на фотомодел, избягал в почивка, отколкото на изпечен агент от ЦРУ. Но Джон бе свидетел как с риск за живота си побеждава многобройните републикански гвардейци. Стройното ѝ тяло преливаше от тренирана физическа сила.

— Полиция или гвардия няма значение, ще се опитат да ни убият. Трябва да се измъкнем отзад.

Отвори вратата, обърна се към тях и ги подкани да излязат.

Това се оказа грешка. Полицайте ги очакваха от другата страна. Бяха им подготвили капан и тримата попаднаха в него.

Един униформен полицай скочи и измъкна автомата от ръцете на Ранди, преди тя да успее да реагира. Други трима влязоха с насочени напред калашници. Джон се опита да насочи беретата, но други двама се появиха на вратата откъм коридора и го събориха на пода. Бяха заловени.

ГЛАВА 33

21:41 ч.

Багдад

Д-р Радах Махук стоеше безмълвна, опряла гръб до стената, и не смееше помръдне. Ако я убиеха, щеше да е невъзможно да лекува болните, а и не би могла да спаси родината си, ако се оставеше да я затворят в трагично известния Център за задържане и съдебно разследване. Подобно на Хасан и тя бе воин на свещена кауза, но не притежаваше оръжие и не умееше да се сражава. Единственото ѝ оръжие бе нейния интелект и доверието, което си бе създала сред сънародниците. На свобода вероятно би могла да помогне на народа си, а защо не и на двамата американци. Опитва се да стане невидима. По челото ѝ изби пот.

В кабинета влязоха още двама униформени полицаи. Израженията им бяха тревожни и непрекъснато се озъртаха на всички посоки. Зад тях се появи още един висок мъж с нашивки по униформата. В ръката си държеше пистолет „Берета“, иракско производство.

В момента никой не гледаше към д-р Махук. Явно не беше от значение за тях, поне засега. Ужасена, с биещо до пръсване сърце, тя се изплъзна към коридора и тръгна бавно, без да привлича внимание, сякаш търсеше телефон.

В стаята офицерът отправи усмивка към Джон и каза на английски с лек акцент:

— Полковник Смит, а? Най-накрая. Трудно откриваем сте. — Наведе глава към Ранди с преувеличена учтивост: — А младата лейди? Не я познавам. Вероятно ЦРУ? Слуховете говорят, че вашата нация изпитва такова възхищение от нас, че непрекъснато изпращате свои хора, които да измерват любовта на народа ни към нашия велик лидер.

Гърдите на Джон се стегнаха от яд. Бяха толкова непредпазливи. По дяволите.

— Не я познавам — излъга той. — Сигурно е част от медицинския персонал.

Прозвуча глупаво дори в собствените му уши, но си струваше опита. Офицерът се изсмя недоверчиво.

— Европейски служител от персонала на тази болница? Едва ли.

Ядосана на себе си и разтревожена за съпротивата, тя трескаво се опитваше да измисли нещо. Като чу Смит, го стрелна с поглед, изпълнен с изненада и благодарност. Офицера спря да се усмихва. Махна с пистолета — време бе затворниците да бъдат отведени, където им бе отредено. Издаде заповед на арабски и полицаите избутаха Ранди и Джон към коридора. Вратите се тръшваха и заключваха. Целият медицински персонал и болните се опитваха да се махнат от пътя на бедата. Двамата американци бяха повлечени по пустия коридор.

Ранди нервно се оглеждаше за Радах Махук и когато не я видя никъде, въздъхна облекчено. В този момент един от полицаите грубо я ръгна с дулото на оръжието и болката ѝ напомни за опасната ситуация, в която се намираше.

Полицаите изведоха двамата навън в звездната нощ. Пред болницата върху самия тротоар ги очакваше със запален двигател стар руски камион. Беше с ремарке, покрито с брезент. Ауспухът бълваше сребърни облаци от изгорели газове. Около тях звуците на града им се струваха заплашителни. Полицаите отметнаха брезента и качиха грубо двамата американци в каросерията. Вътре бе мокро и тъмно. Навсякъде се носеше упойващата миризма на дизел. Ранди потрепери и погледна към Джон. Той се опита да я успокои с топъл глас, но едва прикриваше страха си:

— А ти се оплакваше от моите кръстоносни походи.

Ранди безсилно му се усмихна.

— Съжалявам за провала си. Следващия път ще бъда по предпазлива.

— Благодаря. Това определено подобри настроението ми. Как мислиш, че са ни открили?

Не мога да повярвам, че са ни проследили от магазина за гуми. Предполагам, че ни е издал някой от болницата.

— Не всички са съгласни с революционните идеи на д-р Махук. Положението в страната е такова, че всеки би те предал, за да спечели

малко благоразположение от страна на полицията.

Две от багдадските ченгета се качиха при тях в каросерията. Насочиха автоматите си към тях и със знаци им показаха, че трябва да влязат навътре, по-далеч от изхода. Признавайки се за победени, Ранди и Смит се подчиниха и се отправиха към дъното на каросерията. Откриха до кабината по-удобни постелки и се настаниха. Ченгетата застанаха на три метра от тях.

Офицерът с беретата им махна приятелски откъм кабината:

— Оревоар засега, мои нови американски приятели! — засмя се доволно от чувството си за хумор. След това погледна строго към подчинените си, размаха пистолета и им нареди да вдигнат капака на каросерията и да го заключат.

— Къде ни водите? — извика Смит.

— На детска площадка. На пикник за уикенда — иракчанинът се подсмихна отново под мустак, — На курорт, ако повече ви харесва. — След това присви очи и довърши с груб глас: — А, истината ли искате? Тогава отиваме в Центъра за задържане и съдебно разследване. Ако изпълнявате каквото ви наредят, вероятно ще живеете.

Джон се опита да потисне страха си, когато си припомни думите на Джери Домалевски за шестетажния подземен комплекс за изтезания и екзекуции. Размени безмълвен поглед с Ранди. Лицето ѝ бе безизразно, но забеляза треперещите ѝ ръце. Ранди също знаеше за центъра. Попадналите в адската дупка не излизаха оттам живи.

Брезентовото покривало изплющя надолу и откъсна Смит и Ранди от външния свят. Двамата пазачи седнаха с насочени към затворниците автомати. По шумовете отвън можеше да се съди, че офицерът и войниците се качват в кабината.

Джон мълчеше. Камионът изрева и потегли. Заловиха Ранди заради него. Не искаше дори да си представи какво биха направили с агент на ЦРУ, при това жена. А как щеше да се свърже с ААМИИЗИБ и Пентагона за онова, което бе научил за вируса и съществуващото лекарство?

— Трябва да избягаме, — тихо прошепна той.

Ранди кимна с глава.

— Да, перспективата да попаднем в този център и мен не ме радва, но пазачите са въоръжени. Да вървят по дяволите, ще го направим!

Смит погледна към сенките, където полицаите стояха нащрек. Освен автомат всеки от тях имаше и пистолет на кръста. Камионът свърна в толкова тясна улица, че брезентът отстрани се търкаше в каменните сгради. Трябваше да действат, преди да е станало късно. Обърна се към Ранди.

— Е? Не се ли чувстваш зле?

Отначало тя сбърчи вежди, но веднага разбра.

— Започни да стенеш и по-силно!

— Ето така ли? — тя застана хващайки се за корема.

— Хей! — извика Смит към охраната. — Не виждате ли? На нея и е лошо! Помогнете!

Ранди се сгъна наполовина и простена на арабски:

— Не издържам! Умирам! Извикайте помощ! Моля ви!

Отреща двамата се спогледаха. Единият смига дяволито, а другият гръмко се засмя. След това си рамения някаква реплика на арабски, която Джон не разбра. Ранди отново застана.

Джон се изправи и навеждайки се под провисналия брезент тръгна към охраната.

— Трябва да...

Единият от пазачите извика, а другият, без да се замисля стреля. Куршумът с противно свистене премина толкова близо край ухото му, сякаш проряза мозъка на Смит, но пробит беше само брезента. Военният с груби жестове му заповяда да седне на мястото си. Ранди се надигна.

— Май, че не ни вярват!

— Нищо, само се шегувахме! — Джон се свлече на пейката притискайки с ръка ухото си. Главата му звънтеше, затвори очи.

— За какво си говорят?

— Казват, че са ти направили голяма услуга като не са те застреляли и че следващия път ще ни застрелят като кучета.

Той кимна.

— Ясно.

— Съжалявам, Джон, но опитът си струваше.

Камионът завиваше от една тясна улица към друга.

Борда му продължаваше да драска по стените на къщите.

До тях достигаха подвикванията на уличните продавачие, замръкнали дълго след разумното време за затваряне, с надеждата за

още една продажба, а може би и единствената за деня. Долавяха се и скърцащите звуци на радиоприемници от преди Втората световна война, което подсказваше, че се намират в по-старите части на Багдад.

— Движат се прекалено бавно — прошепна Ранди — и се придържат към страничните улици. Не е логично. Багдадската полиция ходи, където пожелае. Част от работата им е да показват присъствие, но тези отбягват главните улици.

— Мислиш, че не са полицаи? — Смит свали ръка от ухото си. Болката отшумяваше.

— Имат униформи и модерни руски автомати. Ако не са полицаи, ще бъдат мъртви в момента, в който ги разкрият. Не виждам какви други биха могли да бъдат.

— Аз знам.

Още докато го изричаше, спомените от изминалата седмица нахлуха в главата му и се случи онова, от което Смит толкова се пазеше. Ранди изчезна. На нейно място се появи София. Всяка фибра от тялото му изпитваше болка при вида ѝ. Красивите очи сияеха, изпълнени с обич, гладката бяла кожа сякаш блестеше, дългата сламеноруса коса се спускаше свободно около любимото лице. Благата усмивка откриваше зъби като мъниста. От нея струеше една невероятна красота, която не се състоеше само от плът. Достоянство, жизненост и интелект превръщаха физиката в естетика.

В момент на лудост Смит действително повярва, че е жива. Само да протегне ръка и щеше да я докосне, да вдъхне отново аромата на косата ѝ, да усети биенето на сърцето ѝ до себе си. *Жива!*

Вгълби се дълбоко в себе си, търсейки сили.

Стисна силно очи. Тръсна глава, за да проясни мислите си. Гледаше Ранди. Не София. Бяха в смъртна опасност. Трябваше да приеме истината. Сякаш се намираше в кабинката на пропадащ асансьор. Възможно бе да не оцелеят. Нямаше право да отлага повече.

Трябваше да каже за София. Трябваше да изрече думите, иначе щеше да се озове в някакъв друг измислен свят, в който завинаги щеше да си въобрази, че Ранди е София. Не можеше да позволи на емоциите си тези жестоки безкрайни игри.

На карта беше поставено не само неговото бъдеще, а и това на Ранди, и на десетките милиони хора, които щяха да умрат от новия вирус. Чуваше гласа на София: „*Стегни се, Смит. Фактът, че си*

решил да живееш, не означава, че не ме обичаш. Имаш работа за вършене. Обичай ме достатъчно, за да се заемеш с нея.“

Ранди го гледаше изпитателно.

— Щеше да ми казваш кои са тези лъжеполицаи според теб?

Смит пое дълбоко въздух.

— В началото не обърнах внимание. Водачът им се обърна към мен с истинското ми име. Не с фалшивото, с което се представям в Багдад. Не виждам как биха могли да узнаят, че съм полковник Смит, ако той и другите не са били наети от хората, притежаващи вируса. Опитват се да ме убият и да спрат разследването ми още, откакто... — Смит се насили да вижда нея, а не сестра ѝ. Но когато го постигна, видя каменното ѝ изражение. Ранди бе разбрала, че ще научи нещо ужасно, нещо, което я засяга лично и което никога не би му простила. — Ранди, имам ужасни новини. София е мъртва. Убиха я. Направиха го хората, които стоят зад всичко това.

ГЛАВА 34

Ранди се изправи. За момент на Джон му се стори, че тя е чула нещо друго... не неговия глас. Лицето ѝ бе непроницаемо. Само след секунда като че ли се поотпусна, но с нищо друго не показа, че е възприела опустошителната новина, че единственият ѝ близък човек е убит.

В мрачната тишина той усещаше всяко поклащане и подскачане на камиона. Животът им зависеше от това, ето защо се опита да им обърне внимание. Скоростта на превозното средство се увеличи. Явно сградите бяха по-далеч, а гласовете на хората заглъхнаха. Би трябвало да са излезли на по-широка улица. Дочуваше единствено шума от трафика и разговора в кабината. Слепоочията му пулсираха.

— Ранди?

Внезапно лицето ѝ се сгърчи. По страните ѝ потекоха сълзи, но остана изправена и неподвижна. Беше чула думите, но не разбираше значението им. Болката я изпълваше. София? Мъртва? Убита? Не вярваше. Не бе възможно. Как би могла да е мъртва?

Гласът ѝ прозвуча глухо:

— Не ти вярвам.

— Истина е. Съжалявам. Знам колко я обичаше и колко много те обичаше тя.

Ранди почувства вина. Думите му я зашеметиха като удар от чук. Колко я обичаше! Не бе я виждала от месеци. Беше твърде заета, твърде погълната от работата си. Други хора се нуждаеха от нея. Мислеше си, че по-късно ще има достатъчно време, за да се виждат и да се радват взаимно на присъствието си. По-късно, когато и двете са свършили онова, което трябва. Когато Джон Смит нямаше да заема толкова голяма част от живота ѝ.

Чувстваше, че сърцето ѝ ще се пръсне. Ядосано избърса сълзите си с две ръце.

— Ранди?

Чу гласа му. След това и шума от камиона... странната празнота под колелетата. Някъде дълбоко в подсъзнанието си разбра, че

пресичат мост. Дълъг мост. Вятърът, който бръскаше брезентовото платнище, довя викове на рибари и рева на магаре.

И отново с болка си спомни София. Скръсти ръце, опитвайки се да се стегне. Погледна Джон. Изглеждаше съсипан. Тъгата му бе толкова дълбока, че нищо не можеше да я изтрие. Това лице не можеше да лъже. София бе мъртва.

София бе мъртва!

Рязко пое дъх. Трябваше да се вземе в ръце. Виждаше лицето на сестра си, но погледът ѝ бе отправен към Смит. Тъкмо бе започнала да си мисли, че може да му има доверие. Искаше ѝ се да повярва, че той няма нищо общо с това, ала подозренията ѝ бяха неизличими. Сляпото му самочувствие, когато лекуваше Майк, бе довело до неговата смърт. Дали бе убил София по същия начин, както направи с Майк преди години?

— Как? Какво си ѝ направил?

— Не бях там, когато се е случило. Намирах се в Лондон.

Разказа и всичко от самото начало. От деня, в които се срещна с Бил Грифин, до откритието на липсващата страница и следата от спринцовка върху ръката ѝ.

— Същият вирус, който София се опитваше да идентифицира, класифицира и проследи до източника му. Същият вирус, заради който съм в Ирак. Но смъртта ѝ не е от небрежност. Вирусът не се предава толкова лесно. Ако беше така, би трябвало да е допуснала ужасно глупава грешка. Но не е. Зная го. Те са я убили, защото е попаднала на нещо. Убиха я, но аз ще открия кои са, за да ги спра. Няма да се измъкнат така...

Докато Смит говореше, Ранди затвори очи. Помисли си колко бе страдала София, преди да умре. Потисна хлипането. Сякаш през мъгла дочу отново тихия глас на Джон.

— Убиха също нашия директор и секретарката му, защото ги бях убедил, че някой притежава този вирус и заразява хора. Сега вече сме изправени пред глобална епидемия. Как са заразени новите жертви все още не зная, както и как са били излекувани оцелелите. Но трябва да разбера...

Очите ѝ отново плувнаха в сълзи. Усети ръката на Джон върху рамото си, но я отблъсна. Камионът се движеше бързо. Градските звуци бяха изчезнали. Сякаш бяха излезли извън града. Много рядко

долавяше рева от някоя разминаваща се с тях кола. Ранди обърса сълзите с ръкав. Повече нямаше да плаче. Не тук. Не сега.

— ...силни са — продължаваше Джон. — Очевидно са били тук, в Ирак. Вероятно все още са тук. Затова си мисля, че са изпратили тази „полиция“. Хората с вируса имат достъп навсякъде. Дори в армията и правителството. Във високите етажи на Пентагона.

— Армията? Пентагона? — тя го изгледа с невярващи очи.

— Няма друго обяснение защо ААМИИЗИБ бе отстранен от разследването. Залостиха вратата току под носа ни. Всички записи по случая са били изтрети от терминал на Сметната полага на федералния медицински резерв. Бях твърде близо и се е наложило да ме спрат. Това е причината за смъртта на Кайлбургер. Преди да го елиминират, той реши да предостави на Пентагона разкритията ми. След това той и секретарката му изчезнаха, а няколко часа по-късно откриха телата им. Сега издирват мен. Официално съм ОВС. Освен това ме търсят и за разпит по смъртта на Кайлбургер и секретарката му.

Ранди потисна горчивите думи, които напиреха. Смит бе убил голямата любов на живота ѝ, а сега ѝ разправяше, че американската армия е замесена по някакъв начин в смъртта на сестра ѝ, че той е избягал от тях, за да има възможност да продължи с преследването на благородната си цел. Как можеше да му повярва? Да му има доверие? Цялата история миришеше на някаква голяма машинация.

Но в момента Смит рискуваше живота си в Ирак. Бе свидетел на куража и храбростта, когато бранеше д-р Махук от Републиканската гвардия, и то, без да знае коя е жената до него. Ами вирусът? Ако той беше единственият ѝ източник на информация, едва ли щеше да му повярва. Но Ранди имаше безрезервно доверие на д-р Махук. Опитваше се да прецени положението — всичко бе толкова объркано! Изведнъж усети как камионът преминава през още един дълъг мост. Отново долови глухия звук, отразяващ се от водата. Каква вода? Опита се да се концентрира.

— Колко моста преминахме?

— Два, ако не се лъжа. На петнайсет-двайсет мили един от друг. Този май е вторият.

— И според мен са два. Скоро трябва да минем и през трети.

Ранди пое дълбоко въздух. И още веднъж. Всички си бяха отишли — баща ѝ, майка ѝ, а сега и сестра ѝ. Първо родителите им

загинаха преди десет години в Санта Барбара — нещастен случай с лодка, София! Не можеше да удържи сълзите си. Двамата със Смит седяха мълчаливо, потънали в споделената си мъка. Камионът прекоси трети мост и Ранди светкавично се върна в настоящето. Време бе да действа. Сега това бе единствената ѝ утеха. Прошепна напрегнато към Джон:

— Според мен пресякохме река Тигър в централната част на Ирак. Вторият мост трябва да е бил над река Ефрат. Третият също. Не отиваме на юг, поели сме в западна посока. Ако започнем да изкачваме лек наклон, явно се движим към сирийската пустиня, вероятно към Йордания.

Смаян, Джон погледна над Ранди към двамата полицаи, които тихо разговаряха. Оръжията почиваха в ръцете им. Насочваха дулата само от време на време към пленниците. Бе минало достатъчно време от последния му опит да стори нещо.

— Кажи им, че се схванах. Искам да се протегна.

— Защо?

— Имам идея.

Ранди му хвърли изпитателен поглед. Заговори на арабски на двамата въоръжени мъже. Единият изръмжа нещо, тя му отвърна.

— Съгласни са, но само ти можеш да се изправиш, не и аз.

Смит стана, протегна крайници и изпъна гръб, сякаш се беше схванал. Можеше да усети по кожата си втренчените погледи на полицаите. Когато и двамата отегчено се отвърнаха от него, се опита да погледне навън през една цепка в брезента. Пазачите тутакси се разляяха. Ранди му преведе бързо:

— Седни, Джон!

Смит се върна на мястото си, но вече бе видял, каквото му трябваше.

— Полярната звезда. Отиваме на запад.

— Центърът за задържане се намира в южна посока.

— И аз така разбрах. При това вече сме изминали много мили. Не ни водят в затвора, както не ни водят и в Центъра за задържане и съдебно разследване. Случайно да ти е останало някакво оръжие?

— Малък нож, завързан за бедрото ми.

Хвърли бърз поглед към сивата ѝ пола. Ранди лесно би могла да измъкне оръжието. Внезапен остър тласък ги отхвърли напред.

Камионът забави ход. Още един гласък отново ги върна към кабината. Ранди се стовари върху Джон. Двамата бързешком се отделиха един от друг. Превозното средство спря. Дочуха груби гласове. Мъжете от кабината излязоха. Говориха с някого.

— Този, последният глас. Говореше на арабски, но диалектът не беше иракски.

Двамата пазачи пред тях бяха неспокойни. Бяха се нагласили с готови за стрелба оръжия, но не можеха да прикрият страха си. Нещо отвън ги ужасяваше. Размениха си кратки реплики, отметнаха нагоре брезента и останаха гърбом към Смит и Ранди. Без да се колебае и секунда Смит нареди:

— Сега!

Хвърли се напред с надеждата, че Ранди ще го последва. Скоси върху полицаия отляво и го удари с юмрук по дясното слепоочие. Противникът му се свлече в безсъзнание на пода на каросерията, а Смит изрита калашника настрани.

В същото време Ранди измъкна ножа си изпод полата и атакува втория полицаей, като заби дълбоко острието в рамото м. Мъжът изрева от болка, изпусна своя АК-47 и вдигна ръка към раната. Ранди вдигна коляно и го заби в брадичката му. Полицаят се просна върху колегата си, без да помръдва.

В момента, в който Ранди грабна калашника, отвън изтреця автоматичен откос. Беше изненадващ и оглушителен като гръм. Викове и стонове огласиха пустинната нощ. Чу се тропот и още стрелба. Водеше се истинска битка. Звучите се приближаваха и скоро сражението щеше да стигне до тях.

ГЛАВА 35

18:35 ч.

Лонг Лейк, Ню Йорк

Тремон отмести доклада, върху който работеше, потърка очи и отново хвърли поглед към „ролекса“ на китката си. Потропа нетърпеливо с пръсти по плота на масивното бюро Беше напрегнат. Нямаше новини от Нанси Петрели и началника на армейската медицинска служба, а бяха минали девет часа, откакто за последен път се чу с Надал ал Хасан. Дванайсет години рискован труд се приближаваха до триумфалния си край. Много скоро Тремон щеше да се превърне в най-богатия човек на света и нямаше да позволи нещо да обърка плановете му.

Не можеше да си намери място от нерви. Стана, скръсти ръце зад гърба си и се отпрати през плюшения килим към остъклената стена. Езерото се бе ширнало в далечината като сребърно огледало, отразяващо последните лъчи на слънцето. Можеше почти да усети аромата на боровите по езерния бряг, които потъваха в синьопурпурни сенки. Светлинките от къщите проблясваха като изгряващи звезди. Вляво и вдясно се издигаха огромните индустриални постройки на „Бланчард Фармацевтика“. Погледна ги, сякаш искаше да се увери, че все още са там. Че всичко е реалност. Че са негови.

Интеркомът избръмча:

— Господин Ал Хасан пристигна, д-р Тремон.

— Добре. — Виктор се настани отново зад бюрото и си възвърна каменното изражение. — Изпратете го при мен.

Обезобразеното лице на Ал Хасан тържествуваше.

— Пипнахме Смит.

— Къде? — възбудено извика Тремон.

— В Багдад — ухили се Надал — Полицайте, които подкупих, ги арестуваха.

— „Ги“? Англичанинът и Целербах с него ли са били в Ирак?

Усмивката на Ал Хасан повехна.

— За съжаление, не. Придружаваше го някакъв агент на ЦРУ. Предполагаме, че там е работила под прикритие.

Тремон изруга наум. Още едно усложнение.

— Унищожете я! Каквото е знаел Смит, сигурно е вече и нейно достояние. А другите двама?

— Скоро ще пипнем и тях. Нашият човек в ААМИИЗИБ ги е засякъл рано тази сутрин.

Тремон се намръщи.

— Тази сутрин! Защо не съм бил осведомен?

— Агентът ни в Детрик е била сама и прекалено заета с проследяването им. Когато се включили Мадукс и хората му тя полагаща огромни усилия да остане по следите на Хауел и не са имали време да се обадят. Получих пълния им доклад само преди час. Наказах ги и наблегнах върху необходимостта да ме държат непрекъснато информиран. — Ал Хасан описа разследването на Питър Хауел, разказа как Марта Целербах е издирил файловете на София и съобщи за проследяването им до Принстън. — Мадукс съобщи, че са поели на север в посока Сиракуза.

Тремон кръстосваше кабинета. Изведнъж разбра всичко. Беше бесен.

— Целербах и Хауел проследяват миналото на София. Може да научат за пътуването ѝ до Перу, а след това да свържат нещата с мен! — Наложих си да озаптя внезапния гняв. Гордееше се, че разбира човешката природа, и си припомни един факт. Този енигматичен арабин от далечна страна бе единственият, който стоеше между него и Смит с цялата му групичка. Внезапно го озари идея. — Трябваше да ги спреш отдавна, Ал Хасан. Ти се провали!

Точно както се надяваше Тремон, Ал Хасан примигна от учудване. Арабинът стоеше неподвижен, неспособен да отговори и Тремон усещаше неудобството и унижението от провала на човека пред себе си. На такава реакция разчиташе. След цяла вечност гласът на Ал Хасан прозвуча твърд като кремък, но от цялото му същество се излъчваше уважение:

— Няма да се повтори, д-р Тремон.

Напусна офиса мълчалив като самата смърт.

* * *

20:21 ч.

Близо до Сиракуза, Ню Йорк

Хауел отново се бе издокарал в черната униформа на командос, но този път без колана и шлема. Внимателно наблюдаваше пътя пред себе си. Шофираше по тъмната магистрала към проблясващите светлини на Сиракуза. Зад него Марти не спираше да трака по клавиатурата. И двамата бяха шокирани от внезапно избухналата епидемия по целия свят. В Сиракуза трябваше да открият връзката между миналото на София и доклада от института „Принц Леополд“. В противен случай Марти отново трябваше да се заеме с възстановяването на изтритите телефонни обаждания на София или с откриването на Бил Грифин — все безнадеждни задачи.

Нямаха вести от Джон. Питър не бе изненадан, но се тревожеше. Имаше вероятност, и то немалка, полковникът да изпадне в беда и да не успее да се добере до посолството. Можеше да му се случи всичко в онзи забравен от бога град.

Скоро след като напуснаха Принстън, Питър изпита неприятното чувство, че някой ги следи. За да се увери, че зад тях е чисто, от Ню Джърси до Ню Йорк мина по заобиколни и второстепенни пътища. Но влязъл веднъж в щата, пое по магистралата. Надяваше се, че дори да е имал опашка, е успял да ги заблуди. Ала безпокойството не го напускате. Противниците му бяха умели и опитни. Спря на два пъти караваната и я огледа основно за бръмбари. Не откри нищо, но не се успокои, а Питър Хауел бе свикнал да се доверява на интуицията си. Накрая се реши и изостави магистралата, като свърна встрани и пое по по-бавния и по-слабо натоварен път към Сиракуза.

През първите пет минути виждаше само случайни светлини зад себе си, а колите продължаваха без забавяне, когато отбиваше, за да ги пропусне напред. Неколкократно сменяше посоката на движение. Накрая подкара направо към града на север. Вече се движеха през предградията и до момента не бе открил следи от преследвачи, започваше полека да се отпуска.

Небето бе тъмно, но изпъстрено със звезди. Прозрачните облаци се носеха ниско над земята и хвърляха зловещи сенки. Вдясно от пътя се ширеше гористият щатски парк. В тъмното коловете от оградата приличаха на изпочупени кости. Паркът бе гъсто залесен, а по широките поляни бяха пръснати многобройни масички и огнища за пикници. Движението по пътя бе слабо в този час.

Изведнъж, сякаш изникнал изпод земята, край тях профуча сив пикап и сви точно пред караваната. Ярките светлини от стоповете принудиха Питър да намали скоростта. Веднага вдигна поглед към огледалото за обратно виждане. Заслепяващи светлини от фарове се приближаваха с шеметна скорост. Явно бе друг камион или джип.

— Дръж се, Марти! — извика Питър.

— Какво си намислил? — проплака партньорът му.

— Пикапът е отпред, отзад лети към нас някакъв камион. Смятат да ни заклецят като свинска пържола в гаден хамбургер.

Лицето на Марта порозовя. Изключи веднага компютъра и затегна колана си. Хвана се здраво за монтираната към пода на караваната маса и въздъхна.

— Ох! Май свикнах с подобни неща.

Питър удари спирачка и изви рязко волана вдясно. Левите колела се издигнаха във въздуха и колата се наведе опасно като яхта в бурно море. Марти издаде изненадан вик — караваната подскочи и се приземи върху поляна за пикници. Зад тях се чу остро изскърцване на спирачки. Замириса на изгоряла гума. Светлините на фаровете се забиха в тревата, проблеснаха през храстите и отново осветиха парковата алея. Сивият пикап беше близо зад тях.

Марти наблюдаваше през прозореца, а сърцето му заби лудо от страх. Бе потресен от спектакъла. Въпреки че с англичанина бяха интелектуални противници, Питър го водеше безпрекословно, опреше ли се до физическа мощ и насилие.

Пътят пред тях се разделяше. Питър зави надясно и натисна газта. Пикапът отзад се тресеше и подскачаше, но ги следваше неотлъчно. Внезапно алеята изви назад към поляната за пикници.

— Мамка му! — изруга Питър. — Пътят е като примка.

Фаровете бяха зад тях, а сивият пикап се носеше срещу им.

— Пак ни сгасиха! Застани на задната врата и я използвай! — нареди на Марти и му подхвърли своята „енфийлд“.

— Аз? — Марти хвана пушката неумело.

— Когато ти кажа, момчето ми, натисни спусъка. Представи си, че е джойстик.

Бръчки от напрежение прерязаха лицето на Питър, а очите му горяха. Натисна спирачките, изви волана и изкара караваната извън пътя право срещу дънерите на близките дървета. Отново рязко натисна педала на спирачките и този път колата спря на място. Скочи от седалката и извади автоматичния си „хеклер и кох“. Измъкна две касети с муниции и застана до страничното стъкло.

Предницата на караваната бе потънала сред гората, а едната странична врата също гледаше към дърветата. Това означаваше, че колата представляваше солидно прикритие пред атакуващите, докато Питър и Марти можеха да стрелят свободно от задната врата и от малкия страничен прозорец.

Марти разглеждаше оръжието си и си мърмореше нещо под носа.

— Разбра ли как става? — попита Питър. Единственото хубаво качество у неговия дразнец приятел бе, че наистина се оказа толкова умен, колкото твърдеше Смит.

— Има неща, които никога не бих желал да науча. — Марти го погледна и въздъхна: — Разбира се, че тази примитивна машинка ми е ясна. Детска залъгалка.

Колата зад тях се оказа голям черен джип. Беше спряла на пътя. Сивият пикап бавно се придвижваше през тревата в тяхна посока.

Питър стреля по предните гуми на колата. Пикапът спря. За момент нищо не помръдваше. Внезапно двама мъже изскочиха отвътре, свлякоха се като парцалени кукли на земята и се прикриха под него. Веднага откъм джипа проехтя автоматичен откос и писъкът на рикошетите се сля със скърцането на раздран метал от бронята на караваната.

— Долу! — изкомандва Питър, докато колата се тресеше от вражеския огън.

Марти се просна на пода. Последва го и Хауел. Настъпи кратко затишие и Марти се огледа.

— Къде са дупките от куршуми? Би трябвало тук да прилича на сито.

— Добавих си една сериозна стоманена плоча зад ламарината — ухили се Питър. — Мислех, че си го разбрал от престрелката в Сиера. Добре свършена работа, а?

Нов огън заля бронираната кола. Този път разби прозореца и разкъса пердето. Стъклото се пръсна на ситни шрапнели, а парченца плат се завъртяха във въздуха като сняг, Марти обви ръце около главата си.

— Трябваше да помислиш как да укрепиш и прозореца.

— Спокойно — отвърна тихо Питър. — Скоро ще се уморят и ще спрат. После ще се приближат, за да видят дали сме още живи. Тогава ще развалим малкия им празник.

Марти се опита да се измъкне от завладяващия го ужас, но след още минута бясна стрелба огънят замря. Резкият преход към тишина сякаш изпълни нощния парк с вакуум. Не се чуваха неспокойни птичи крясъци, из храстите не щъкаха малки животинки. Лицето на Марти бе побеляло от страх.

— Добре — весело каза Питър. — Я да погледнем!

Леко се надигна и надникна с крайчеца на окоото през разбития прозорец. Двамата от сивия пикап се прикриваха зад него. Автоматите им приличаха на „инграм“ М-11. Гледаха към осветената от фаровете пътека, водеща към караваната. От джипа излезе нисък набит мъж, облечен в евтино сиво сако. Лицето му лъщеше от пот. Държеше глок. Махна с ръка и двама по-тежко въоръжени изскочиха от джипа. Само със знаци водачът им даде заповед да се разпръснат и да се приближат към караваната.

— Чудесно — промълви удовлетворен Питър. — Марти, поеми двамата отдясно. Аз ще се забавлявам с онези вляво. Не вярвам някой да скочи срещу огъня, така че можеш да не се безпокоиш дали ще уцелиш. Просто насочи дулото към тях и натисни спусъка. Готов ли си?

— Дегенерацията ми продължава.

— Значи ще стане от теб човек. Ето ни и нас!

ГЛАВА 36

Напрежението в бронираната каравана се покачваше. Петимата въоръжени мъже бързо, но предпазливо скъсяваха двајсетте ярда, които ги разделяха от набелязаната цел. Уверено държаха оръжията си, което издаваше многократна и успешна практика. Дори от това разстояние движенията им излъчваха заплаха.

— Сега!

Питър внимателно се прицели и стреля във водача, докато Марти натисна спусъка в празното пространство. Откосът му обръсна върховете на боровете и посипа поляната с дъжд от иглички. Целта на Питър се преви, хвана се за дясната ръка и падна на колене. Марти продължаваше да пръска безразборно куршуми. Звукът беше оглушителен.

— Спри, Марти! Достатъчно!

Ехото от ожесточения огън кълтеше из парка. Четиримата мъже и раненият им водач запълзяха панически назад, търсейки прикритие зад храсти, дървета и камъните на едно огнище. Прикриха се и отново откриха огън по колата. Куршумите прелитаха през прозореца над главата на Питър и се забиваха в отсрещната стена. Този път бяха по-внимателни и стреляха на месо. Питър се наведе.

— Не могат да ни победят с огнева мощ, но няма да си заминат. Сигурно са оставили човек в джипа. Въпрос на време е някой от нас да бъде ранен, да свършим мунициите или да пристигне полицията и да арестува всички ни.

— Колко жалко, че вариантът с полицията е изключен. Идеята е блазнаща.

Питър кимна и се намръщи.

— Ще искат да знаят какво правим с тези незаконни оръжия и с командния пулт в колата. Кажем ли им за Джон, ще проверят, ще открият, че е издирван, и ще ни задържат, докато не се намесят армията и ФБР. Ако пък си мълчим, ще ни затворят заедно с кръвожадните ни приятелчета отвън.

— Логично. Имаш ли решение?

— Трябва да се разделим.

— Не си и помисляй да ме оставяш сам с тези главорези и убийци — твърдо заяви Марти.

Само очите на Питър проблясваха в тъмното. Облечен в черната си униформа на командос, той почти се сливаше с мрака.

— Знам, че не ме мислиш за голям интелект, момчето ми, но запомни — така съм оцелявал неведнъж още докато са те дондуркали на колене. Планът е следният: ще се измъкна през предната врата, без да ме забележат. Ти ще постреляш малко, за да ме прикриеш. Ще ги заобиколя и ще вдигна такъв шум, че ще си помислят, че взводът се изтегля. Щом се убедят, че и двамата сме напуснали караваната, ще тръгнат да ме преследват с всичките си сили. Тогава ще можеш да подкараш нашия стар боен кон и да препуснеш към спасението. Ясно?

Марти присви устни. Кръглото му лице придоби замислено изражение.

— Ако остана в караваната, ще мога да проверявам за новини от Джон, както и да се занимавам с телефонните разговори на София и с издирването на Бил Грифин. Очевидно ще трябва да скрия някъде караваната. Ще ти оставя съобщение в уебсайта на Аспергеровия синдром.

— Бързо схващаш, момчето ми. Намирам някои предимства в това да си имаш работа с гений. Дай ми минута да заста на позиция, след това стреляй, докато изпразниш пълнителя. Помни, цяла минута!

Марти се вгледа в загорялото лице на Питър. Вече бе свикнал с постоянното присъствие на този човек — бяха заедно пето денонощие. През това време бе подложен на най-ужасните преживявания, от които му се изправяха косите. И в най-смелите си представи, свързани с реалния свят, не бе предполагал, че ще попадне в подобни ситуации. При това залогът бе огромен. Вероятно нямаше нищо по-естествено да привикне към непознатия. За момент го обхвана странно чувство. Съжаление. Въпреки цялата си нетърпимост англичанинът щеше да му липсва. Искаше да му каже да се пази, ала всичко, което се отрони от устата му, бе:

— Беше странно, Питър. Благодаря.

Кръстосаха погледи. Бързо ги отместиха встрани.

— Знам, момчето ми. И аз ти благодаря. — Смигна му и сложи колана с екипировката си.

Марти му отвърна с лека усмивка и зае позиция до задната врата. Чакаше напрегнато и си обещавахе да свърши всичко както трябва, а по-късно да приключи с цялата тази история веднъж завинаги.

Насрещният огън бе спрял и вероятно нападателите умуваха над някой нов план. Скоро Питър се измъкна от колата и потъна в сенките на огряната от луната гора. Марти преброи до шейсет. Принуди се да диша дълбоко и равномерно. Когато минутата изтече, стисна зъби, подаде се навън и откри огън. Пушката подскочаше в ръцете му и тресеше цялото му тяло. Ужасен, но решителен, поддържаше непрекъснат поток от куршуми, който прорязваше нощта и дърветата. Питър зависеше от него.

От прикритията си нападателите отвърнаха с дълги откоси. Караваната отново се разтреса под градушката от куршуми.

Пот се стичаше от лицето на Марти. Продължаваше да натиска спусъка и се бореше със страха. Когато пълнителят се изпразни, притисна пушката до гърдите си и внимателно надзърна през откренатата врата. Не видя никакво движение. Изтри с ръка обилната влага и полепнатия прах от челото си и облекчено издиша. Изчака да мине цяла минута и несръчно смени пълнителя. Седна. Отминаха още две минути. От напрежение усети иглички по кожата.

След това дочу отляво шум, предизвикан от някой, който се опитва да е много тих. Питър! Наостри слух.

Откъм поляната се чу остър предупредителен вик:

— Бягат!

Почти веднага последва плътен огън от два или три автомата към посоката, в която бе тръгнал Питър. На поляната мъжете панически загърсиха нови прикрития, докато над главите им свистяха куршумите от неочаквана посока. Скоро стрелбата замря. Чу се шум, сякаш няколко души бягат през гората.

— След тях! — прогърмя заповеден глас.

Нов поток от енергия се вля в жилите на Марти. Това бе очакваният момент. Видя как мъжете от камиона се втурват наляво. В същото време някой запали двигателя на джипа, направи обратен завой и също се устреми след тях. Както беше предположил Питър, всички хукнаха по следите му.

Марти гузно се прехвърли в кабината. Вече беше в безопасност, докато Питър бе подгонен от хайка хрътки. Знаеше, че англичанинът е

прав. Това бе единственият рационален начин да се справят с опасната ситуация.

Ключовете бяха на стартера. Пое дълбоко въздух, за да успокои нервите си, и запали двигателя. Безпокойството му дали ще открие жизненоважната информация, поискана от Джон, бе нищо в сравнение с въпроса, който го глождеше. Дали ще успее да подкара тежката каравана? Когато огромната машина оживя и разтреса ръцете и тялото му, му хрумна идея. Затвори очи и стисна реалността в юмрук. Изведнъж се озова в огромен галактически звездолет и самостоятелно го управляваше през страховития Четвърти квадрант. Пътешествието, разбира се, бе принудително, защото се още се намираше под влиянието на мидерала. И все пак звездите, планетите и астероидите запрепусаха пред панорамния илюминатор на звездолета. Умело пое контрол над уредите и се впусна в непознатото.

Отвори очи.

„Не бъди глупав, каза си той, разбира се, че можеш да управляваш тази оплетена от гравитацията машинария. Тя си е чист анахронизъм.“

В изблик на самочувствие Марти включи на задна, даде газ и прекърши една млада фиданка. Без да се тревожи, погледна в огледалото за обратно виждане и през страничните прозорци. Не забеляза никого. Здравно стисна волана и изкара караваната от гората гладко, както се изстискава паста за зъби от тубата. Внимаваше за неприятности, както го бе инструктирал Питър. С блеснал поглед оглеждаше сенките, препятствията и всяко място, което представляваше удобно прикритие за враговете. Тази част от парка изглеждаше съвсем спокойна. С въздишка на облекчение Марти се понесе през поляната, а оттам право към магистралата в посока Сиракуза.

* * *

Приклепнал в бетонната канавка и с готов за стрелба автомат, Питър видя караваната да лети като ракета към Сиракуза. Усмихна се одобрително. Това малко копеленце отново се бе показало на висотата на положението.

Потри длан в бузата си и отново се съсредоточи. Дишаше дълбоко и поемаше не само смрадта на канавката, но и благоуханието на дърветата, както и безбройните насекоми, прелитащи около него.

Всяка част от тялото му беше нащрек. Осезанията му се бяха изострили до крайност. Усещаше как нападателите се приближават пешком. Чу и придвижването на колата по пътя, пресичащ канавката. Време беше и самият той да се измита.

Разопакова две цилиндрични пакетчета от колана си и ги постави до парапета на мостчето. Извади от кобура девет милиметров браунинг. Огледа пътя.

Напредваха в широка линия. Джипът беше зад тях и фаровете ги осветяваха. Тъпите идиоти представляваха великолепни мишени. Изчакваше ги да се приближат още малко. Когато останаха само петнайсетина ярда, откри огън с двете си оръжия, като се местеше бързо, симулирайки стрелба на повече хора. Те отвърнаха с дълги откоси. Питър падна назад, сякаш отстъпваше. Окуражени, мъжете се втурнаха в полукръг към него. Изчака още десет секунди и хвърли цилиндъра. Магнезиевата парализираща граната експлодира в средата на групичката. Всички паднаха на земята. Някои изкрещяха и се хванаха за главите, други бяха ослепени и веднага излязоха от играта. Питър чакаше точно това.

Веднага се изправи на крака и се затича по левия им фланг. Хилядите патрони, изстреляни в тренировъчния лагер за командоси, усъвършенстваха уменията да бягаш с всички сили и да уцелваш мишените. Наученото никога не можеше да се забрави. С два бързи куршума строши фаровете на колата. После хвърли втората ослепяваща граната. Тя се приземи сред залегналите нападатели. Тъй като още не се бяха оправили от първата, тази имаше по-скоро психологически ефект. Докато се осъзнаят, той вече бе на стотици метри от тях и бързо се придвижваше към магистралата за Сиракуза.

* * *

Наближавайки града, Марти се заозърта за място, където да се скрие с караваната. Къде би могъл да скрие подобно огромно превозно средство с изпочупени прозорци и многобройни следи от куршуми?

Зад него движението по магистралата се усилваше. Шофьорите натискаха ядосано клаксони, докато го подминаваха, и това допълнително го изнервяше.

Накрая зави по резервното платно, за да позволи на колите и камионите да го изпреварят със сърдит грохот. Скоро видя нещо интересно. От двете страни в продължение на няколко мили се редяха обширните площи на многобройни автомагазини. Имаше ги всякакви — и за луксозни лимузини, и за евтини южнокорейски минита. Това му даде идея. Дали щеше да намери...

Да! Като по чудо отдясно се бе ширнала една добре осветена площадка. В магазина се предлагаха нови и употребявани коли. Видя и автомонтьорска работилница. Веднага си спомни старата детска гатанка: „Къде можеш да скриеш един слон? Разбира се, в стадо слонове.“

С весело хихикане Марти изви, премина през главния портал и си намери празно място. Изключи мотора. Беше късно и скоро щяха да затварят. С малко късмет никой не би го открил тук.

* * *

22:27 ч.

Сиракуза, Ню Йорк

Професор Емеритус Ричард Джонс живееше в един реставриран викториански дом на Саут Кроуз авеню, точно под университетския хълм. Стояха във всекидневната, обзаведена с вкус от съпругата му в същия старинен стил. Професорът оглеждаше изпитателно мъжа, почукал толкова късно на вратата му. Нещо в непознатия го плашеше. Бе поискал информация за София Ръсел. В гласа му се усещаше категорична настоятелност и потиснато насилие. Съжаляваше, че го е пуснал в къщата си.

— Не знам какво мога да ви кажа, господин...

— Лоудън. Грегъри Лоудън. — Питър Хауел се усмихна и отново повтори думите, които бе казал на стълбите отвън. — Д-р Ръсел високо ви ценеше.

Беше в цивилни дрехи, купени от един любопитен шофьор, който го докара до града. Веднага хвана такси до дома на професора, но до този момент като че всичко бе чиста загуба на време. Професорът нервничеше и единственото, което успя да си спомни, бе, че София била прекрасен студент, дружала с малко хора, но не се сецал за имена.

— Аз просто бях декан на един от факултетите и й водих няколко курса. Това е всичко. Чух, че е променила насоката на обучението си за магистратурата.

— При вас е изучавала антропология, нали?

— Да, при това с ентузиазъм. Учудих се, че напусна факултета.

— Защо го е направила?

— Нямам представа. Все пак си спомням, че едва взе абсолютния минимум курсове по антропология. Интересуваше се повече от биологията. Ала вече бе прекалено късно да се прехвърли в друг факултет, освен, ако не искаше да загуби една-две години.

— Какво предизвика интереса ѝ към биологията?

— И за това нямам представа.

Питър си спомни за доклада от „Принц Леополд“, в който се споменаваха Боливия и Перу.

— Нещо за практиката ѝ на открито?

— Практика? — намръщи се професорът. После сякаш си припомни нещо. — О, да. Разбира се. Имахме лятна практика между първата и втората година.

— Къде?

Професорът се замисли.

— В Перу.

Очите на Питър блеснаха в светлосин пламък.

— Говорила ли е за Перу след връщането си?

Джонс сви рамене.

— Не си спомням. Но всеки прави писмен доклад след практиката си. — Изправи се. — Трябва да е някъде тук.

Професорът спокойно излезе от стаята. Сърцето на Питър нетърпеливо биеше. Най-сетне се бе натъкнал на нещо като пробив. Седна на ръба на креслото. Дочуваше мърморенето на професора от другата стая. С трясък се отваряха и се затваряха чекмеджета. След това се чу триумфиращото:

— Аха!

Питър скочи на крака. Професорът се върна с пакет документи под мишница.

— Когато бях декан, пазех всичко. Това е доста мотивиращо за първокурсниците.

— Благодаря. — Думите му бяха неадекватни. Без да крие нетърпението си, Питър грабна листите и седна в първото кресло пред себе си. Зачете се и... Тук беше! Премигна, не вярвайки на очите си. Започна отначало, запаметявайки всяка отделна дума: *„Срещнах се с една невероятна група туземци, наречени народа на «маймунската кръв». Няколко американски биолози вече ги изследваха, когато пристигнахме там. Изглеждаше прекрасно поле за изучаване. В тропиците има толкова много болести, че един живот не е достатъчен да се посвети на лечението им.“*

Нямаше имена. Нищо за вируса. Но дали се е сетила за него, когато е започнала работа върху непознатия вирус? Питър стана.

— Благодаря ви, професор Джонс.

— Намерихте ли каквото търсихте?

— Вероятно. Мога ли да го задържа?

— Съжалявам. Част от архива ми, разбирате, нали?

Питър кимна. Нямаше значение, вече беше съхранил всичко в паметта си. Бързо се сбогува и излезе в мрачната студена нощ, която за пръв път му се стори настроена приятелски. Затича се нагоре към университетския хълм, където знаеше, че ще намери уличен телефон.

ГЛАВА 37

23 октомври, четвъртък, 12:06 ч.

Уади ал Файи, Ирак

Сирийската пустиня беше студена и тиха, а миризмата на дизел упояваше в тясната каросерия на камиона. Плътно до задния отвор Ранди и Смит се заслушваха за още изстрели. Зад тях лежаха в безсъзнание двамата полицаи, докато отвън някаква нова, непозната сила ги обсаждаше.

Напрегнат и нащрек, Смит се смъкна на колене. Привлече Ранди до себе си. Тя приготви автомата си за стрелба. Надзърнаха навън през процепите на платнището.

— Виждам само силуети и огънчетата от дулата им — с отвращение каза той. Челото му бе плувнало в пот, а времето се влачеше болезнено бавно.

— И аз не мога да видя нищо друго. Фаровете на другия камион ме заслепяват.

— По дяволите.

Внезапно стрелбата спря. Студената нощ стана заплашително тиха. Единственият звук, който долавяха, бяха пресекливите хрипове на двамата полицаи, които лежаха под странната светлина на фаровете пред другия камион.

Джон погледна към Ранди, но тя веднага извърна лице — знаеше, че не може да прикрие страха. Страх, който изпълваше очите ѝ. Стегна се, само брезентът на покривалото ги делеше от неznайната заплаха отвън.

— Ще стреляме. Нямаме друг изход. Веднага щом се приближат.

От нощта прозвуча гръмък глас, който заповяда на арабски:

— Всички се предадоха! Хвърлете оръжието и излезте с вдигнати ръце!

Ранди бързо преведе думите и добави мрачно:

— Прилича ми на Републиканската гвардия.

Така бе решил и Смит. Присви очи. Нямахте просто да седи и да чака да го екзекутират, леко повдигна покривалото. Видя три фигури, насочили автоматите си към тях.

— Мога да сваля трима. Проблемът е кои са и къде се крият останалите. Иначе тези отпред са идеални мишени.

Ранди се изправи и също погледна навън. Тялото ѝ затопли въздуха около Смит.

— Така или иначе ще се наложи да ги убием. Трябва да изнесем информацията за вируса извън Ирак. Опитай се да стреляш първо по краката. Какво са няколко трупа в сравнение със залога?

Джон провря дулото на автомата през една дупка. Обви пръст около спусъка и...

— Ръсел! — прогърмя глас.

Джон и Ранди замръзнаха. Удивено се спогледаха.

— Вътре ли си Ръсел? — извика гласът на английски. Типичен американски английски. — Ако ти и приятелят ти от ООН сте обезвредили пазачите, извикайте. Иначе не ще излезете, без да сте се превърнали на решето.

Ранди хвана Джон за рамото.

— Знам кой е, за бога. — Повиши глас и извика: — Доносо? Ти ли си, свиньо такава!

— Същият, малка госпожице.

— За малко да ви убием, глупаци!

Джон говореше забързано и тихо.

— Не им казвай кой съм. Използвай прикритието ми от ООН. Той вече е повярвал в него, иначе нямаше да се обърне така към мен. Ако американската армия ме докопа, както съм ОВС... — остави думите да увиснат във въздуха.

Много добре разбираше, че Ранди знае какво ще се случи, преследването на убийците щеше да приключи бързо и безславно.

— Ранди? Ще го направиш ли?

Стрелна го с изгарящ от гняв поглед.

— Разбира се!

Трябваше да ѝ се довери, но това го правеше нервен. Заедно отместиха брезентовото покривало. Погледна я с тревога, когато към тях се приближи нисък, пълен мъж в пустинен камуфлаж с берета в

ръка. Имаше вид на човек, чиято религия е фитнесът. Огледа ги, а после и двамата полицаи, проснати на пода.

— Чудесно свършена работа — усмихна се одобрително. — Двама по-малко за нас.

Смит и Ранди скочиха долу и тя подаде ръка на Доносо.

— Както винаги навреме, Доносо. Това е Марк Бонет.

Джон се отпусна, когато го изрече. Ранди го дари с учтива усмивка и отново се обърна към стария си приятел.

— Марк е тук с медицинска мисия. Марк, запознай се с агент Габриел Доносо. Как, по дяволите, ни откри, Габи?

— Доктор Махук ни се обади веднага щом ви пипнаха. След това един от нашите съгледвачи ви откри, когато преминавахте Тигър. Доставя ми удоволствие да си припомням добрите стари времена, но някой може да е чул автоматичната стрелба. По-добре е да се изпаряваме. — Погледна замислено Джон. — ООН и медицинска мисия?

— Личи си школата на ЦРУ. — Подаде ръка и се усмихна. — Одобрението ми към агенцията нараства всяка секунда.

Доносо кимна със симпатия.

— Явно двамата сте имали тежки мигове.

Когато заедно с агента на ЦРУ заобиколиха камиона, Джон видя едно старо съветско БМП-1 — бронирана мото-пехотна кола с изрисувани по ламарините емблеми на Републиканската гвардия. Следите от гуми показваха къде за пръв път е била застанала, за да препречи пътя. Сега фаровете осветяваха директно покрития с брезент полицейски камион. Гърбом към тях върху пустинната земя седяха предалите се багдадски полицаи. От рамото на офицера течеше кръв и вече не си играеше с любимата си иракска берета. На пост стояха двама агенти на ЦРУ, които лесно можеха да минат за иракчани.

— Знаеш ли какво са мислили да правят с нас? — попита Смит.

— Да. Да ви закарат в средата на нищото, да ви убият и да скрият труповете ви там, където дори бедуините не ходят.

Двамата с Ранди размениха погледи. Не бяха никак изненадани.

— Трябват ми тези калашници, мистър Бонет. И двата, млада госпожице.

Ранди и Джон предадоха автоматите.

— Доносо е непоправим мъжкар и сексистка свиня — обясни Ранди. — Добре ме познава, но не му пука. Наричаме госпожичка, гадже, сладкишче и с други унизителни клишета, които може да роди дебелоглавата му кратуна.

Доносо широко се усмихна.

— А тя се ограничава само със „свиньо такава“. Какво да се прави! Има страхотни крака, но бедно въображение.

Да вървим в бронетранспортъора.

— Бедно въображение? Хей, аз ти спасих задника в Риад! Къде ти е уважението?

Доносо се усмихна хитро.

— Брей, случаят нещо ми се изплъзва от паметта. — Хвърли двата калашника върху купчината автомати, отнети от полицаите. — Виждате ли собствените си оръжия тук?

Джон бързо измъкна беретата си, а Ранди доста се поизпоти, докато се добра до любимото узи. Доносо кимна доволно и се качи в БМП-то. Двамата го последваха. Когато се настаниха, Джон махна с ръка към полицаите.

— Какво ще правите с тях?

— Нищо — отвърна Доносо. — Ако дори намекнат, че са били с камиона тук без заповед, моментално си запазват място по бесилките на Садцам. Няма да продумат и дума за случилото се.

— Което означава, че е по-добре да носят собствените си пушки, когато се приберат в казармата — разбра Смит.

— Позна.

Докато пленниците гледаха мрачно, старата машина нагази в пустинята. Шофьорът увеличи скоростта и я насочи в средата на тесен път, водещ навътре сред каменистия пейзаж. Луната залязваше на запад, а звездите ярко грееха над тях. Отпред на хоризонта се издигаха сухи пясъчни хълмове, по-тъмни дори от черното небе.

Джон гледаше назад. Накрая иракчаните се втурнаха към купчината с оръжие и камиона. Сега, след като бронетранспортъорът бе извън обсега на оръжията им, те можеха да избягат. Секунди по-късно покритият с брезент камион изчезна в посока към Багдад, оставяйки подир себе си облаци прах.

— Къде отиваме? — поинтересува се Ранди.

— В стария форт, построен от британците по време на Първата световна — отвърна бързо Доносо. — Сега е в руини. Няколко полусрутени стени и пустинни призраци. Сутринта оттам ще ви вземе един хариер^[1] и ще отлетите за Турция.

— Не искат да оставам, а свиньо такава?

Доносо тръсна глава неодобрително.

— Няма начин, бейби... Този тук те компрометира, а за малко да стори това с цялата операция. — Повиши глас и погледна Джон. — Да се надяваме, че си е струвало.

— Струваше си — увери го Джон. — Имаш ли семейство?

— Всъщност, да. Защо?

— Затова е важно. Може би току-що им спаси живота.

Агентът на ЦРУ погледна Ранди. Когато тя му кимна утвърдително, продължи:

— Става. Но все пак ще ти се наложи едно разговорче в Ленгли, хлапе.

— Сигурен ли си, че хариерът ще успее да вземе и двама ни?

— Ще бъде напълно обезоръжен — без ракети. С един пилот. — Доносо беше самата деловитост. — Няма да е удобно, но може да се понесе.

Раздрънканата машина напредваше през ветровитата пустиня. Лунната светлина хвърляше неземно сребристо покривало над каменистото корито на пресъхналата река. Всички се вираха в нощния мрак. Без да се наговарят, внимателно оглеждаха и търсеха следи от възможни усложнения.

Останките от форта се намираха северно от пътя. Каменните стени се показаха като развалени зъби от пустинята. Някои бяха обрасли с бодливи храсти, а недалеч растяха тамаринди, обозначавайки къде тече вода, дълбоко под солената повърхност на това забравено от бога място.

Доносо нареди на един от хората си да застане на пост до колата, а останалите се сгушиха до стените и завити в тънки одеяла, зачакаха края на звездната нощ. Сухият вятър довяваше миризмата на алкали. Всички бяха изморени. Някои бързо заспаха. Похъркванията се сляха с шума на вятъра, който поклащаше тамариндите и вдигаше миниатюрни вихрушки по прашната земя. Но нито Ранди, нито Джон можеха да склопят очи.

Ранди лежеше в сенките до древния дувар. Подпрял глава на един камък, Джон наблюдаваше как емоциите играят по лицето ѝ като пръсти по музикален инструмент. Спомняше си. Също като София не можеше да прикрива чувствата, които я вълнуват. Всичко излизаше наяве. Самият той беше твърде затворен и тази черта на характера ѝ му доставяше удоволствие. Ранди проявяваше повече самоконтрол. Като професионален оперативен агент тренировките ѝ включваха и уменията да бъде непроницаема. Но тази нощ забрави наученото. Посвети я на мъката си по София. Джон се изпълни със съчувствие.

Ранди затвори очи. Виждаше София — лицето, нежните страни, дългата копринена коса. Когато образът на София ѝ се усмихна, Ранди преглътна сълзите си. „Съжалявам, София. Защо не бях там?“

Внезапно я връхлетяха прекрасни спомени и тя се потопи в тях, търсейки утеха. Най-хубави бяха закуските. Почти усещаше аромата на сутрешното кафе и веселият, непринуден разговор на родителите им, докато двете със София тичаха по стълбите, за да се присъединят към тях. Често прекарваха вечерите на открито, захласнати пред панорамните залези над Тихия океан, толкова красиви, че пронизваха душата. Спомняше си игрите с кукли, глупавите шеги на баща им, нежните ръце на майка им.

През цялото детство приликата между двете сестри бе невероятна. От най-ранната им възраст хората я отбелязваха с учудване, а двете момичета я приемаха за нещо напълно естествено. Странна комбинация на гени ги бе дарила с кафяви очи и руси коси. Майка им ги намираше за възхитителни. Откриваха природен паралел между необичайното им оцветяване и чернооките сузани, засети пред хазиендата им в Санта Барбара, Калифорния. Всяко лято снежно-белите венчелистчета се разтваряха и откриваха черната им сърцевина.

Всичко това запали интереса на София към науката, докато спиращата дъха гледка към островите Чанълс и огромният океан породиха у Ранди глада да узнае какво лежи зад хоризонта. Семейството притежаваше две къщи. Едната в Санта Барбара, а другата в Чесъпийк Бей, Мериленд. Баща им бе биолог океанолог и често пътуваше от едното място до другото. Двете сестри понякога го придружаваха.

Никой не разбра кога пораснаха. За Ранди всичко започна с очакването на нещо ново — не само при пътешествията от единия бряг

на страната до другия, но и в Карибско море, Средиземноморието и други далечни места, привлекли вниманието на баща ѝ. Скоро след това откри комфорт в изследването на странни места и новите запознанства. Хареса ѝ. След това го пожела.

Лекотата, с която учеше чужди езици, я изпрати първо в Харвард за бакалавърска степен по испанска филология, а по-късно в Колумбия за магистратура по международни отношения. Където и да отидеше, записваше допълнителни курсове по някакъв език. Знаеше перфектно седем. Започна работа към ЦРУ, докато бе в Колумбийския университет. Беше истинско бижу — красива и образована. Използваха я само за интелектуална работа, спестявайки ѝ грубите задачи... докато Майк не умря в Сомалия.

Недокоснат от нож или куршум, невидим вирус бе сложил болезнен и грозен край на неговия живот. Дори сега усещаше буца в гърлото. Съжаляваше за нещата, които биха се случили, ако бе жив.

В този момент животът ѝ се преобърна. Където погледнеше, хората бяха гладни, заплашени, излъгани или репресирани. Това я разгневи. Затвори се в себе си и работата и се превърна в център на живота. След като Майк вече го нямаше, единственото, което я интересуваше, бе как да направи от света по-добро и по-безопасно място. Но не го бе направила по-сигурен за София. Пое въздух, опитвайки се да успокои чувствата си. Насили се да се концентрира. Имаше цел. Знаеше, че никога нямаше да хареса Смит и вероятно да му се довери, но сега това нямаше значение. Имаше нужда от него.

Бавно се изправи с увито около себе си одеяло. Примъкна се към мястото, където лежеше Смит. Изтегна се до него. Той се обърна и я погледна.

— Добре ли си?

Ранди не обърна внимание на нежността в гласа му.

— Нека да сме наясно — започна шепнешком. — С разума си разбирам, че не си искал смъртта на Майк. Вирусът „ласа“ е трудноразличим от маларията и така или иначе вероятно щеше да го убие. Но може би не ако диагнозата ти беше правилна и беше повикал помощ.

— Ранди!

— Шшт. Не знам дали ще съм в състояние някога да ти простя. Беше толкова надут. Самоуверен. Сигурен, че знаеш всичко.

— Вярно, бях арогантен. Но такива са всички военни лекари, когато става въпрос за редки тропически болести. Сгреших. Направих фатална грешка. Но причината не бе в това, че не ми е пукало или че съм бил невнимателен. Просто не знаех. Това не е извинение, а обяснение. Ласата все още се бърка с маларията. Опитвам се да ти кажа, че смъртта на Майк е причината да се прехвърля в ААМИИЗИБ, така че да стана специалист по инфекциозни болести. Това бе единственият начин да съм сигурен, че няма да допусна повторно подобна грешка. Съжалявам, че Майк умря, и дълбоко се разкайвам за ролята, която изиграх в тази трагедия — погледна я. — Смъртта е отвратително непоправима, нали?

Ранди долови болката в гласа му и разбра, че сигурно отново мисли за София. Част от нея искаше да му прости и да погребее всичко в минатото, но не можеше. Въпреки всичките му усилия, той щеше да си остане старият каубой, безразсъдно галопиращ през живота, преследвайки личните си интереси. Но точно сега това не беше важно.

— Имам едно предложение.

Той скръсти ръце под одеялото и се намръщи.

— Да го чуем.

— Искаш да откриеш кой е убил София, аз също. Нуждая се от научните ти знания, за да попадна на хората с вируса, а на теб ще са ти необходими моите връзки и способности. Заедно ще сме добър екип.

Смит се вгледа в лицето. Толкова приличаше на София! И гласът ѝ бе същият, но твърдостта беше само на Ранди. Идеята да работи с нея бе привлекателна... но и опасна. Не можеше да я погледне, без да си спомни София и да го прониже болка. Знаеше, че трябва да живее собствения си живот, но дали щеше да е възможно, ако Ранди е наоколо. Те си приличаха толкова много, че биха могли да са близначки. Смит обичаше София. Не обичаше Ранди. Работата с нея щеше да му причини безкрайна болка.

— Нищо не можеш да направиш за мен — отвърна накрая Смит. — Предложението ти не е добро. Благодаря, но не.

— Не става въпрос за нас двамата — грубо му отвърна тя. — Отнася се за София и милионите хора, които ще умрат.

— Всъщност опира точно до мен и теб — поправи я той.

— Ако не можем да се сработим, нищо няма да постигнем. Какъвто и шанс да имам да стигна до дъното на заговора, той ще се

изпари в безкрайни спорове и силни чувства. — Гласът му се сниши и стана остър — Запомни, не давам пукната пара какво си мислиш за мен. Интересува ме единствено София и как да спра нейните убийци. Ако искаш, можеш цял живот да си носиш безценния товар от справедлив гняв към мен, но аз нямам време за такъв лукс. Чакат ме по-важни неща. Искам да разбия този дяволски заговор и ти не можеш да ми помогнеш.

Той ѝ бе спрял дъха. Мълчеше удивена, че е издала толкова много от омразата си. Чувстваше и вина, но сега не бе в настроение да си го признае.

— Мога да те унищожа. Ей, сега, само да скоча до Доносо и да му прошепна в ухото. На летището в Турция ще те чака военната полиция. Не ме гледай така, Джон. Просто изброявам алтернативите. Казваш, че нямаш нужда от мен, а аз твърдя, че имаш. Истината е, че не играя мръснишки с хората, които уважавам, а аз те уважавам заради поведението ти в Ирак, А това означава, че дори да не се споразумеем, няма да кажа нищо на Доносо — поколеба се, — Важното е, че София те обичаше. Никога няма да преодолее смъртта на Майк, но тя няма да ме спре да работя с теб. Например имаш ли идея какво ще правиш, когато ни закарат в Щатите?

Смит почеса брадичката си. Положението се бе променило.

— Можеш ли да ме отведеш в Съединените щати?

— Разбира се. Без проблем. Ще ми предложат транспорт или някой военен самолет до в къщи. Ще те взема със себе си. Документите ти от ООН са великолепни.

— Мислиш ли, че можем да се доберем до компютър с модем, преди да пристигнем?

— Зависи, За колко време?

— Ще ни е необходим не повече от половин час. Трябва да открия в един уебсайт къде са моите приятели. В момента доуточняват някои малки подробности. Ако са оцелели, разбира се.

Ранди го погледна. Чувстваше облекчение, но и искрено учудване от неговия прагматизъм. Оказа се доста по-сложна личност, отколкото си го представяше. И много по-решителен. Почти бе готова да се извини, но Джон я изпревари:

— Уморена си. Чета го по лицето ти. Поспи. Утре ни чака тежък ден.

От думите му лъхаше хлад, но тя беше доволна. Без да признае, се бе съгласил да работи с нея. Обърна се настрани, затвори очи и безмълвно се помоли на бога да успеят.

[1] Хариер (Harrier) — Двуместен изстребител с вертикално излитане. — Бел. В.В. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ГЛАВА 38

**22 октомври, сряда, 17:32 ч.
Вашингтон, окръг Колумбия**

По последни данни по света бяха умрели поне милион души. Стотици милиони бяха болни, а симптомите им трагично приличаха на тежка простуда и можеше да са първият знак за смъртоносния вирус, който още нямаше научно име. Истерията шестваше по земното кълбо като четиримата конници на апокалипсиса. В Съединените щати болниците бяха препълнени, а отчаянието и ужасът бе свалил акциите с петдесет процента.

В частния кабинет на президента върху мраморна лавица бяха подредени грубо изработените шарени индиански кукли на племето кочинос, Кастила почти чуваше тежкия ритмичен тропот на индианския танц и заклинанията на лечителите, опитващи се да спасят света.

Беше се спасил от лудницата в западното крило, за да намери спокойствие в домашния си кабинет. Трябваше да редактира важната реч, която планираше да произнесе другата седмица в Чикаго на вечерята с представителите на партията от Средния запад. Не можеше да пише. Думите му изглеждаха безсмислени.

Дали някой от тях ще е жив другата седмица? Сам си отговори на въпроса: не, освен ако някакво чудо не спре настъпващата напаст. И трябваше да е нещо по-силно от заклинанията и танците на кочинос. Отблъсна папката и реши да си тръгне. В този момент на вратата се почука — Кастила погледна към вратата, сдържа за момент дъха си и извика: — Влез!

Началникът на армейската медицинска служба Джеси Окснард влетя почти тичешком. Зад него се опитваше да не изостава секретарят по здравеопазването и социалните грижи Нанси Петрели. Третият бе началникът на канцеларията на Белия дом Чарлс Ори. Накрая се вмъкна и държавният секретар Норман Найт, който държеше в ръка

металните си очила за четене, сякаш току-що ги бе махнал от носа си. Всички гледаха тържествено и сериозно.

Масивната челюст на Окснард трепереше от възбуда.

— Те са извън опасност, сър! — Дебелите му мустаци потрепваха, докато говореше. — Болните доброволци... серумът на Бланчард ги излекува всичките. До един!

Нанси Петрели триумфираше в бебешко синия си костюм.

— Бързо се възстановяват, сър. Всички. Истинско чудо!

— Слава богу — президентът отмалял се свлече обратно в креслото. — Абсолютно ли сте сигурни? Джеси? Нанси?

— Да, сър! — увери го Петрели.

— Напълно! — ентусиазирано потвърди генерал Окснард.

— Какво е положението в Бланчард?

— Виктор Тремон очаква заповед да започне товаренето на серума.

— Очаква одобрението на Федералния лицензионен департамент — обясни Чарлс Ори. Гласът му прозвуча зловещо. — Директорът Кормано твърди, че това ще отнеме поне три месеца.

— Три месеца? Богове! — Президентът се протегна към телефона. — Зора, веднага ме свържи с Хенри Кормано във ФЛД! — Вбесено огледа присъстващите — Наистина ли всички ще умрем от собствената си глупост?

Началникът на канцеларията се изкашля.

— Федералният лицензионен департамент е създаден, за да ни предпазва от грешки, породени от нетърпение и страх. Затова съществува агенцията.

Президентът нервно присви устни.

— Време е да осъзнаем, че страхът ни е достатъчно голям и оправдан, за да се нуждаем от предпазливост, Норм. Заразата е по-опасна от вероятна грешка.

Телефонът звънна и Кастила го сграбчи.

— Кормано... — започна той и след това седна мълчешком, нервно потропвайки с крак, докато директорът на ФЛД му излагаше случая. Накрая не издържа. — Добре Кормано, млъкни за малко. Какво по-лошо може да се случи от това, което вече е налице? Аха. Мамка му, става все по-ужасно. — Още една минута слуша с едно изражение.

— Хенри, чуй ме. Наистина ме чуй. Останалият свят ще одобри серум, който вече е излекувал жертвите. По дяволите, учените дори не знаят откъде се е пръкнала тази гадост. Искаш американците да са единствените, които ще продължат да умират, докато ти ги защитаваш? Знам, че е несправедливо, но всички така ще кажат и ще са прави. Одобри серума, Хенри. След това можеш да напишеш дълъг доклад, в който да обясниш защо не си бил съгласен и какво чудовище съм аз. — Направи още една пауза и отново избухна: — Не! Направи го! Веднага!

Кастила тръшна слушалката. Огледа последователно всички и се спря на генерал Окснард.

— Каза, че могат да започнат товаренето?

— Утре следобед.

— Ще трябва да си изплатят разходите — напомни Нанси Петрели. — Плюс разумна печалба от инвестициите. Съгласихме се с това искане, така е честно, нали?

— Парите ще бъдат преведени утре след първата пратка от лекарството.

— Какво ще стане, ако някоя държава не може да плати?

— Напредналите ще платят разходите на развиващите се страни — обясни президентът. — Вече е уредено.

Държавният секретар беше шокиран.

— Тази фармацевтична компания прави бизнес от епидемията?

— Мислех си — намръщи се началникът на канцеларията, — че всичко е наред.

Генералът поклати глава и го сряза.

— Никой не произвежда ваксини и серуми даром. Да не си мислиш, че получаваме портивогрипната ваксина безплатно? Нали всяка зима принуждаваме цялата нация да се ваксинира.

— Бланчард са вложили огромни средства в развитието на техники и мощности за производството на антисерума обясни Петрели. — Искали са да се убедят, че е възможно масовото производство на лекарства срещу нови болести. Планирали са да си възвърнат инвестициите постепенно, в продължение на много дълъг период от време. Но сега на нас ни трябва всичко, на момента. Въпрос на финанси.

— Не знам нищо за това, мистър президент — разтревожи се Норман Найт. — Винаги съм бил резервиран към подобни „чудеса“.

— Особено, ако не са никак евтини — Ори дори не направи опит да прикрие сарказма си.

Президентът стовари юмрук върху масата, скочи и закрачи из кабинета.

— По дяволите, Чарли, какво ти става? Не слушаш ли новините? — Върна се отново зад бюрото и се надвеси над него. — Загинали са повече от милион! Безброй ще загиват всеки божи ден! А ти искаш да се пазарим за долари. Да оспорваме печалбите на акционерите. В тази страна! Ние твърдим, че единствено пазарната икономика е правилната и справедливата, по дяволите! Можем веднага да спрем опустошенията от вируса. Тази минута. И ще ни излезе евтино в сравнение с това, което харчим всяка година срещу пневмонията, рака, маларията и СПИН. — Той се обърна и погледна през прозореца, сякаш отвън се виждаше цялата планета. — А може би наистина е чудо?!

Стояха безмълвни, изпълнени с благоговение пред яростната реч на обикновено стеснителния им лидер. Когато отново се обърна към тях, вече се бе успокоил.

— Ако искате, наречете го божия воля. Вие, циниците и светските люде, винаги сте се съмнявали в духовното, в незнайното. На земята и небето има повече тайни, дами и господа, от това, което могат да поемат вашите философии. Ако всичко е прекалено възвишено за вас, какво ще кажете за поговорката „*На харизан кон зъбите не се гледат*“?

— Конят няма да бъде „харизан“ — възрази Ори.

За бога, Чарли. Откажи се. Това е чудо. Да му се радваме. Да празнуваме. Ще направим първокласна церемония по време на освобождаването на първия товар със серума в главната квартира на Бланчард край Адирондак. Чудесно се получава. И аз ще отлетя натам. — Усмихна се, когато го осени една идея. Най-сетне налице бяха добри новини, а той много добре знаеше как да ги използва. Гласът му отново се повиши, но този път прозвуча възбудено: — Всъщност, нека да приковем всички световни лидери пред телевизорите. Ще наградя Тремон с медала на Свободата. Ще спрем настъплението на епидемията и ще удостоим с почести тези, които ни помагат — по устните му пробяга лукава усмивка. — Разбира се, това ще се отрази добре на политическите ни аспирации. Все пак трябва да мислим за изборите догодина.

17:37 ч.

Лима, Перу

Сред лъскавия мрамор на кабинета си заместник-министърът разцъфна в широка усмивка. Важният англичанин доуточняваше:

— Доколкото разбирам, всеки, който отива в Амазония, се нуждае от вашето разрешение, нали така?

— Много правилно — съгласи се неговият събеседник.

— Включително научните експедиции.

— Особено те.

— Докладите публично достояние ли са?

— Да, разбира се. Ние сме демокрация, нали?

— При това чудесна демокрация — похвали английският джентълмен. — Трябва да проверя разрешителните, дадени преди дванадесет или тринадесет години. Ако не ви притеснява.

— Не ме притеснява — отвърна с охота за сътрудничество заместник-министърът, — но за съжаление тези документи са унищожени по време на различните правителства.

— Унищожени? Как?

— Не съм сигурен как — вдигна извинително ръце. Било е преди много време. Тогава имаше безредици породени от влиятелни фракции, стремящи се към преврати. Сендеро Луминосо и кой ли не друг. Разбирате, надявам се.

— Не съм сигурен, че разбирам — усмихна се важният англичанин.

— Моля?

— Не си спомням за щурм над вътрешното министерство.

— Може и да е имало, защото цялата документация се фотокопира.

— Тогава би трябвало да има резервни копия.

Заместник-министърът бе непоклатим.

— Както ви обясних, различни правителства...

— Тогава се налага да разговарям със самия министър.

— Разбира се, но за съжаление е извън града.

— Наистина? Колко странно, снощи го видях на концерт.

— Припознали сте се. Той е в отпуската. В Япония, доколкото си спомням.

— Явно съм видял някой друг.

— Министърът е доста неразличим от останалите.

— Но вие сте.

Англичанинът се усмихна отново, изправи се и леко се поклони. Заместник-министърът му отвърна с приятелско кимване. Англичанинът напусна кабинета.

Отвън, по булеварда на елегантния стар град, известен с колониалната си архитектура, Картър Летисиер махна на едно такси и даде адреса си в квартал Мирафлорес. Когато се настани на седалката, усмивката му се изпари. Облегна се назад и изруга.

Копелето беше купено. И то наскоро. В противен случай щеше да му позволи да си губи времето в безрезултатно ровене, за да открие, че файловете наистина липсват. Следователно те още не са унищожени. Но добре съзнаваше, че докато получи разрешение от министъра, това неизбежно щеше да се случи. Погледна часовника си. Министерството затваряше. Предвид мързела на всички заместник-министри в Перу информацията нямаше да бъде унищожена поне до утре сутринта.

* * *

Три часа по-късно офисите на Министерството на вътрешните работи бяха потънали в тишина и мрак. Въоръжен с полуавтоматичния си десетмилиметров браунинг, в сградата се появи Картър Летисиер. Беше облечен изцяло в черно — типичната екипировка на британски СВС командос антитерорист. Някога бе капитан на 22-ро отделение на СВС — един горд и забележителен период от живота му.

Директно се отправи в стаята, където се съхраняваха документи с разрешителни за Амазония. Измъкна папките от двете необходими години. Нагласи и запали миниатюрната лампа, която носеше със себе си. На нейната светлина фотографира с миникамера страниците. След като приключи, подреди всичко както си беше, изгаси лампата и напусна безшумно сградата.

В частната си фотолаборатория Летисиер, понастоящем известен вносител на фотоапарати и друга апаратура в Перу, прояви филма. Изчака негативът да изсъхне и направи големи копия.

Ухилен, набра дълга поредица от цифри и зачака.

— Тук е Летисиер. Имам имената на научните експедиции по времето и местата, които ти трябва. Пригответе ли си лист и молив, Питър?

ГЛАВА 39

**23 октомври, четвъртък, 10:01 ч.
Сиракуза, Ню Йорк**

Старият индустриален град Сиракуза се бе сгушил в обгазените от есента хълмове в централната част на щата Ню Йорк. Това бе земя на обширни ферми, малки ручей и независими хора, които предпочитаха откритите пространства пред сигурността на метрополиите.

Джонатан Смит знаеше това, защото дядо му и баба му живееха тук и навремето ги посещаваше всяка година. Преди едно десетилетие те се бяха оттеглили във Флорида — там се отдадоха на риболов, сърф и весел хазарт, докато първо баба му почина от сърдечен удар, а след три месеца и дядо му, твърде самотен, за да продължи сам.

Джон погледна през прозореца на наетия олдсмобил. Шофираше Ранди. В този момент сменяше платната, готвейки се да напусне междущатската магистрата 81 и да завие на юг по шосе 5, където се надяваха да открият Марти. Оттук се разкриваше приятна гледка към забележителностите на града: историческата тухлена оръжейница — Уейтлог Билдинг, както и купола на Сиракузкия университет. Беше щастлив, че старите сгради си стоят по местата — едно сигурно нещо в този динамично променящ се свят.

Беше уморен и напрегнат. Пътят от иракската пустиня до Сиракуза, щата Ню Йорк, беше прекалено дълъг. Както им обеща Габриел Доносо, един реактивен Хариер ги бе взел и откарал във военновъздушната база Инджирлик в Турция. Там Ранди изпроси място в един транспортен С-17. Отвлече вниманието на помощник-пилота със сладки приказки и зад гърба му Джон успя да влезе в компютъра, да набере ОАЗИС — уебсайта на Аспергеровия синдром. Накрая откри бележка от Марти в едно странично разклонение на сайта.

„Кашлящи вълчо,

Една гатанка: Тези, които бяха нападнати се разделиха, стои си в къщи пет пътя на изток със сгрешената комедия на Хартс, оцветен е в езернозелено или нещо подобно и чието писмо е откраднато?

Едгар А.“

— Това ли е съобщението? — Ранди скептично четеше зад гърба му. — Дори името ти не фигурира. Сигурна съм, че никъде не е споменат и Целербах.

— Аз съм кашлящият — обясни й Смит. — Не си ли чувала за сироп против кашлица на „Смит брадърс“? Чичо ми го лекуваше с него. А какво прави вълкът?

— Вие — Ранди завъртя очи. — Ау-у-у, значи Хау-уел^[1].

Не мога да повярвам. Никой не би се сетил.

— Затова се разбрахме да си адресираме съобщенията по този начин — усмихна се той. — Очакват да комуникираме с и-мейли. Уебсайтът на Аспергер ни дава възможност да използваме личен код, а за нас с Марти това не представлява проблем. Израснахме заедно и имаме дълго общо минало, от което да черпим идеи.

— Следователно той е пуснал съобщението с надеждата, че вие тримата по асоциация ще се разберете, а те — не Добре, прав е. Преведи ми го.

— Първите две неща са очевидни. Питър и Марти са били „нападнати“ и са се „разделили“. Но Марти си е останал в къщи. Значи е някъде с караваната и може би не знае къде се намира Питър.

— Ясно като в мъгла — саркастично отбеляза Ранди. — И къде са мистър Целербах и колата?

— В Сиракуза, Ню Йорк, разбира се.

— Осветли ме, ако обичаш — намръщи се Ранди.

— Сгрешената комедия на Хартс.

— И това ти съобщава, че се намира в Сиракуза?

— Разбира се. Бродуейският мюзикъл на Роджърс и Хартс „Момчетата от Сиракуза“ е базиран върху Шекспировата „Комедия от грешки“. Значи Марти е някъде около Сиракуза.

— А „пет пътя на изток“?

— А! Това е особено умно. Сигурен съм, че ще го открием по някоя магистрала „5“, от „източната“ страна в посока Сиракуза.

— Ще повярвам, когато го видя — със съмнение заяви Ранди.

Кацнаха във военновъздушната база Андрюз извън Вашингтон, а после взеха автобус до Дълес, където закусиха и си купиха нови дрехи — прости черни панталони, ризи и якета. Изхвърлиха всичко, което носеха от Багдад, и се качиха на самолет за Сиракуза. Цяла сутрин не престанаха да се оглеждат за някой прекалено любопитен.

За Джон пътуването имаше една добра страна — намаляваше напрежението помежду им. Възстановяваше се от шока да вижда Ранди и да си мисли за София. Все пак не можеше да промени един факт. Лицето, тялото, гласът бяха толкова близки, че солта не преставаше да се сипе в раната му. Бе удивен колко бързо и добре се сработиха. Чувстваше благодарност за успешното им транспортиране от Ирак в Съединените щати.

Преди половин час се бяха приземили на международното летище Ханкок, североизточно от Сиракуза, където Ранди нае олдсмобила. Сега се движеха по шосе 5 — нямаше магистрала 5 — и оглеждаха двете страни на пътя.

— „Езернозелен цвят“ — прочете отново. — Нещо по този път трябва да е свързано със зеления цвят и с някакво езеро. Някакъв белег. Може би мотел?

— Ако правилно си интерпретирал тази безсмислица — отбеляза Ранди. — Може стотици пъти да минем край този белег и пак нищо да не забележим.

— Знам, но Марти едва ли би измислил нещо твърде мъгливо при положение, че вече сме се добрали дотук. Продължаваме.

Пресякоха предградията на Файетвил, озъртайки се за нещо, напомнящо последното указание в съобщението. Почваха да се обезкуражават. Преминаваха покрай барове, автомагазини, автогробници и всякакви други постройките, заели някога обработваемата земя около града.

Внезапно Джон замръзна. Ръката му се протегна и той посочи.

— Там! — От лявата страна на пътя пред входа на голям парк се виждаше табела Щатски парк — „Зелените езера“, — Има „езеро“ и „зелено“. В съобщението се казваше или нещо „подобно“, следователно се е скрил някъде наблизо.

Ранди не изпускаше от очи движението и умело се прехвърляше от платно в платно, така че да се движат по-бавно, без да пречат на трафика.

— Предположенията ти досега се оказаха верни. Да видим дали мога и аз да ти помогна. Говори се за писмо, което е откраднато и е подписано с Едгар А — потропа с пръсти по волана. — Това, което ми идва наум, е Едгар Алън По и разказът „Откраднатото писмо“. Това помага ли?

Джон гледаше напред. Опитваше се да се постави на мястото на Марти. Приятелят му бе не само електронен гений, имаше великолепна памет и за най-незначителните подробности.

— Това е! Къде най-сигурно може да се скрие едно липсващо писмо? В торбата на пощальона заедно с другите писма. Най-доброто място да скриеш нещо е да го оставиш пред погледа на всички.

— Значи твоят приятел съобщава, че се е скрил там, където могат да го видят всички? Какво, по дяволите, означава това?

— Той не говори за себе си, ами за фургона. Дай да обиколим още веднъж.

Ранди малко раздражена от командирския му тон, зави в страничаната улица, обърна автомобила и отново излезе на пътя водещ към Сиракуза.

— Ти забеляза ли нещо подобно по пътя?

Сините очи на Смит блеснаха.

— Спомняш ли си, че минахме покрай голям паркинг, където се продаваха автомобили? Близко до пътя, преди входа на града? Мисля, че там, сред други подобни каравани е скрил фургона.

Ранди се оживи.

— Ами да. Не много хитро, но затова пък надежно.

И ето, че след малко минаваха мълчаливо отново през въпросното място. Паркингът изглеждаше още по-дълъг, множеството автомобили се точеха без край. Джон започваше да губи търпение, когато изведнъж забеляза караваните.

— Ето ги, от дясно!

— Виждам, — отговори Ранди.

Огромната площадка беше буквално задръстена от разнообразни каравани за отдих, нови и използвани. На небето грееше ярко слънце и металните покриви весело проблясваха под неговите лъчи. Салон за

продажби или демонстрационна зала нямаше, те се заместваха от дървена будка, до която седеше в шезлонг четейки вестник мъж с тъмни очила и синтетичен пуловер.

— Ето там е малко по-свободно, ще се намери място, за да паркираме, — отбеляза Ранди. Отминаха бараката, завиха зад ъгъла и паркираха под сянката хвърляна от есенните листа на огромно кленово дърво.

— Сега най-добре да продължим пеша, — реши Джон.

Внимателно тръгнаха по тратоара, готови за всякакви изненади.

Лекотоварни и товарни камиони летяха по-шосето. Няколко пешеходци минаха покрай тях, без да им обръщат внимание. Не се виждаше някой да ги дебне в засада. И от тук виждаха мъжа седнал пред бараката. Той се намираше на 15-на метра от тях и по-всичко личеше, че е изцяло погълнат от четенето на вестника.

Всичко изглеждаше нормално.

Поглеждайки се взаимно, Джон и Ранди прекрчиха през дебелия железна верига, ограждаща паркинга. След това минаха между два фургона и бързо се отправиха към подредените в редица ремаркета, влекачи и каравани. Смит започваше да мисли, че няма да намерят Марти тук, когато най-накрая стигнаха до поледният ред, зад който растяха дъбове и кленове. В клоните шумеше вятър и гонеше ярко оцветените паднали листа по земята.

— Господи, — тихо въздъхна Джон. — Ето я. — Караваната на Питър стоеше сред дълга редица от стари возила, които съдейки по всичко, бяха оставени за продажба преди много време. В металните страници зееха дупки, очевидно следи от куршуми. Имаше и няколко счупени стъкла.

— Дааа... — провлачено каза Ранди. — Какво ли се е случило?

Джон обезпокоено поклати глава.

— Не ми харесва тази работа.

Наоколо нямаше никой и те разделяйки се извадиха оръжията си и започнаха да обикалят караваната от двете и страни. Виждайки, че всичко е спокойно Ранди се приближи до него.

— Вътре е тихо, — прошепна тя.

— Може би Марти спи...

Той отвори вратата и се вмъкна вътре. Никой не изскочи насреща. След малко се оказа в столовата. Внимателно озъртайки се,

по петите го следваше Ранди, без да прибира своето „УЗИ“.

— Марти? Питър?... — тихо повика Джон, без да получи отговор.

Смит продължи напред. Ранди се обърна с гръб към него и се отправи към шофьорската кабина. На кухненската маса, до купичка стоеше опаковка от така любимите на Марти сухи овесени ядки. От купичката стърчеше лъжичка във вече развалено прясно мляко. На една от койките очевидно някой скоро беше спал и се търкаляха завивки и одеяла. Компютарът беше включен, но на монитора стоеше само заглавката. В тоалетната и банята беше пусто.

Ранди се върна.

— И в кабината няма никой.

— Да, никой, — кимна Джон. — Но Марти е бил тук неотдавна. — Поклати глава. — Въобще не ми харесва това. Той не може да излиза на улицата и да се среща с непознати хора. Къде ли се е дянал?

— А другият ти приятел? Този от МИ-6?

— Питър Хауел? И него го няма.

Продължиха да се оглеждат. В караваната лъхаше на пустота и запуснатост. Джон сериозно се обезпокои за Марти и Питър.

Ранди разгледа дупките по стените на караваната.

— Виж къде са попаднали курщумите. Всички са влезли през прозореца.

— И явно това сражение не е станало тук.

Отвън не открихме никакви следи от кръвопролитие.

— Съгласен съм. Питър и Марти са успели да избягат, а по-късно са се скрили тук.

— Трябва да разгледаме по-внимателно.

Джон седна зад компютъра, за да разбере върху какво е работил Марти, но умникът бе дефинирал някаква парола, която го блокира. Набра името на улицата му, рождената дата, имената на родителите му и на основното училище. Това бяха обичайните пароли и може би Марти ги бе използвал преди. Но не и сега.

Смит обезкуражено клатеше глава, когато Ранди му извика:

— Виж! Вече знаем кой притежава серума! Бързо се обърна към нея. Седеше с разрешени коси в малко кресло, протегнала дългите си крака. Беше се привела напред и сламените къдрици покриваха страните ѝ. Стиснати замислено розови устни. Изящни глезени,

открити от леко набрания нагоре панталон. Стегнатата тениска очертаваше гърдите ѝ. Беше красива. С това напрегнато изражение толкова приличаше на София. Още веднъж съжали, че се е съгласил да работи с нея. Насили се да забрави всичко. Бе взел правилното решение и трябваше да продължат заедно.

— Какво намери?

Тя разчистваше купчината от кафени чаши и чинийки. Изпод тях измъкна разпечатка на Ню Йорк Таймс. Заглавната страница гласеше:

„БЛАНЧАРД ФАРМАЦЕВТИКА Е ИЗОБРЕТИЛА ЛЕКАРСТВО“

Смит прекоси помещението с три бързи крачки.

— Името на компанията ми е познато. Какво пише по-нататък?

Ранди започна да чете на глас.

„Тази вечер на специална пресконференция президентът Кастила обяви, че при предварителните тестове на един нов серум са излекувани десетина жертви на непознатия вирус, опустошаващ света.

Първоначално изобретен да лекува маймунски вирус, открит в далечна област на Перу, серумът е резултат на десетилетия усилена изследователска дейност. «Бланчард фармацевтика» е изпълнявала многогодишна програма, свързана с изучаването на непознати вируси. Инициаторът ѝ е президентът и председател на борда на директорите Виктор Тремон.

Благодарни сме на предвидливостта, показана от Виктор Тремон в изследванията на непознатите вируси, заяви президентът. — С този серум вече сме оптимисти, че ще успеем да спасим милиони хора и да спрем тази ужасяваща епидемия.

Дванадесет държави са дали заявки за серума. Очаква се и останалите в най-близко време да последват

примера им.

Президентът Кастила съобщи, че днес от 17:00 ч на специално организирана церемония ще удостои с медал Тремон в главната квартира на Бланчард край Лонг Лейк. Церемонията ще се излъчи по целия свят и ...“

Джон и Ранди се спогледаха.

— Статията твърди, че проектът е започнат преди десет години — промълви Смит.

— Мислиш си за Пустинна буря, напи?

— Искаш ли да се обзаложим? — ядоса се той. — Деветдесет и девет процента. Може да не са имали нищо общо с инфектирането на дванадесетте жертви. Това все пак е маймунски вирус, така че не е сигурно дали е същият, върху който работихме, въпреки че очевидно серумът го лекува. Но трябва да се замислим. Сега те разкриват съществуването на серума, нали? Много удобно!

— Прекалено удобно — съгласи се Ранди. — Особено след като знаем, че миналата година са излекували трима в Ирак и още трима миналата седмица в Съединените щати. Но доколкото разбирам, тук става въпрос за различен вирус.

— Адски подозрително.

— Не вярваш, че вирусът е различен, нали?

— Като учен мога да възприема и една нищожна вероятност — някои от компанията го е откраднал и е решил да си поиграе на бог. Или на сатана, ако повече ти харесва.

— Но как се е появила епидемията? Как така е съвпаднала със създаването на серума? Как биха могли от Бланчард да знаят предварително момента на избухване на пандемията?

— Същото се питам и аз — направи недоволна гримаса Смит.

Спогледаха се в тишината. Внезапно чуха почти недоловим звук отвън. Една съчка беше изпукала. Ранди хвана автомата, а Джон измъкна беретата от кобура. Слушаха напрегнато. Не се чуваше пращане от други клонки, но долавяха нечий леки, почти безшумни стъпки по падналите листа.

Може би звукът бе породен от вятъра или някое животно, но Ранди нито и за миг не би повярвала.

— Един — прецени бързо. — Не повече.

— Възможно е обаче да е само разузнавач, изпратен напред, а останалите да се крият назад. Да кажем, зад дърветата.

Звукът изчезна. Чуваше се само далечният шум от преминаващите коли.

— Поемаш задната страна — реши Смит. — Аз ще мина отпред.

Прилепи се до стената под счупения прозорец. Надникна през него и огледа редицата от караваната. Не забеляза движение.

— Тук е тихо — прошепна Ранди, след като огледа дърветата.

— Има много места, които не виждаме — напомни й Смит. — Трябва да излезем оттук.

— Тогава ти отляво — кимна Ранди. — Аз съм вдясно. Ще водя.

— Аз ще водя! — вдигна беретата си и се приготви да изрита вратата.

Внезапно зад тях се чу шумно прищракване и търкане на дърво в дърво. Изумени, видяха как от пода се отмества един четириъгълен панел и веднага след това се появи дулото на автомат „Хеклер и Кох“. Джон моментално разпозна оръжието.

— Питър! — и с усилие на волята отмести пръста си от спусъка. — Всичко е наред, Ранди, не стреляй!

Тя се намръщи, подозрително погледна как от люка се появи лицето на англичанина. Беше Питър Хауел. Облечен в черна униформа на командос с автомата в ръце. Той моментално насочи оръжието си към Ранди.

— Коя е тя?

— Ранди Ръсел — Смит побърза да му обясни. — Сестрата на Софи. Агент на ЦРУ. Дълга история.

— Ще ми я разкажеш по-късно, — прекъсна го Питър. — Хванаха Марти.

[1] Хауел — „То howl“ — глагола „вие“, вълкът вие (англ.) — Бел. В.В. ↑

ГЛАВА 40

10:32 ч.

Езерото Магуа, Ню Йорк

Марти въртеше глава и зяпаше стаята. Прозорци липсваха, миришеше на влага и единствената мебел бе малката койка. Концентрира се да я види ясно. Привързан с тънко, но здраво въже към някакво кресло, главата му се носеше сред бляскави облаци, сред магическата светлина на абсолютното познание. Обожаваше това чувство, че се рее над останалите, а тежкото му тяло ставаше толкова леко, сякаш направено от пара. Част от него съзнаваше, че е прекарал прекалено дълго време без медикаменти, но останалата част от съществуването му не се интересуваше от тази подробност.

— Трябва да осъзнаете, че всичко това е абсолютно смешно и не подхожда на възрастта ви — Марти беше раздразнен. — Игра на стражари и апаша! Уверявам ви, че имам много по-важни неща за вършене, вместо да седя тук и да отговарям на тъпите ви въпроси. Настоявам незабавно да ме върнете в аптеката.

Гласът му бе твърд, даже арогантен. Вързан на стола в Мазето на вилата на Тремон, той се държеше надменно и заповедно. Тези хора нямаше да го уплашат! С кого си мислят, че си имат работа? Тези идиоти, чакали и безмозъчни дрипльовци скоро щяха да разберат колко е неразумно дори опасно да се опитват да му се противопоставят.

— Не си играем игрички, мистър Целербах — студено му отвърна Надал ал Хасан. — Ще узнаем къде е полковник Смит, при това още сега.

— Никой не ще узнае къде е полковник Смит! Светът не може да го побере! Нито мен! Ние прелитаме през различни времена и неизследвани вселени. Вашият смешен свят не притежава достатъчно гравитация, за да ни прикове към себе си. Ние сме безкрайни! Безкрайни! — Марти премигна към арабина. — О, боже, лицето ви! Колко ужасно! Дребна шарка, ако ми позволите да предположа. Късметлия сте, щом сте оцелели. Знаете ли колко хора са загинали

през вековете от тази смъртоносна напаст? Колко време и жертви е струвало на света да я изкорени? Все още има две-три епруветки от нея във фризерите. Защо...

Марти се намести, сякаш седеше в удобно плюшено кресло пред студенти и им разказваше историята на вирусологичните болести.

— Сега светът е обхванат от нова епидемия от непознат вирус. Джон ми обясни, че е смъртоносен. Каза, че според него някой го използва, за да убива хора. Можете ли да си представите?

— Какво друго ви каза Джон за вируса?

— О, много неща. Той е учен, нали знаете?

— Вероятно знае у кого е? Какво планират да направят с него?

— Е, мога да ви уверя, че... — Спря и очите му се присвиха. — А, опитвате се да ме подхлъзнете? Мен?! Глупаци, не можете да се мерите със сър Пърсивал! Няма да говоря повече! — стисна здраво зъби.

Вбесен, Ал Хасан измърмори някакво арабско проклятие и замахна с ръка. Виктор Тремон го възпря.

— Не. Не още. Лекарството, което търсеше в аптеката, когато го спипа Мадукс, се нарича мидерал — ново поколение стимуланти на централната нервна система. Доколкото разбрахме от неговия лекар, страда от някакъв вид аутизъм. По поведението му съдя, че е останал без лекарства и сега е ирационален.

— Тогава нищо ли няма да разберем за местонахождението на Смит? — попита Ал Хасан.

— Напротив. Дай му мидерал. След двацет минути ще е спокоен и ще се изправи пред реалността. Ако наистина има Асперегеров синдром, би трябвало да е изключително интелигентен. Мидералът обаче ще го ограничи, леко ще оглупее. В същото време ще разбере, че е в опасност. Тогава ще можем да измъкнем всичко, от което се нуждаем.

Марти звучно запя. Почти не забеляза кога Ал Хасан отвърза едната му ръка и сложи в нея хапче и чаша вода. Спря се за момент, колкото да преглътне лекарството, и отново запя, докато го завързваха.

Виктор Тремон и Ал Хасан внимателно наблюдаваха как шумната песен затихва, арогантната поза изчезва, а горящите очи помръкват.

— Мисля, че вече можеш да го разпиташ — реши Тремон.

Ал Хасан се озъби във вълча усмивка и се завъртя към Марти.

— Да започнем от самото начало, а мистър Целербах?

Марти погледна арабина. Сви се на стола. Мъжът беше прекалено близо и изглеждаше зъл. Вторият човек стоеше от другата му страна. Бяха близо и заплашителни. Марти можеше да ги помирише. Непознати. Едва дишаше. Искаше му се да ги накара да се махнат. Да го оставят сам.

— Къде е приятелят ти Смит?

— Иирррак? — смотолеви Марти.

— Добре. Бил е в Ирак. В момента е в Щатите. Къде ще отиде сега?

Марти премигна, когато те нетърпеливо се наведоха още повече към него. Спомни си, че остави съобщение за Джон в Интернет. Може би вече го е прочел и се е отправил към караваната. Горещо се надяваше да е така. Зъбите му скръцнаха. Не! Няма да им каже.

— Нннезнам!

Арабинът отново изруга на арабски и замахна. Марти изкрещя от страх, главата го заболя, погледа му се замъгли и утихна след удара.

— По дяволите! — ядно удари стената с юмрук Виктор Тремон.
— Изпадна в безсъзнание.

— Не съм го ударил силно — оправда се Надал.

— Ще трябва да го изчакаме да се свести — намръщи се с отвращение Тремон. — Тогавя ще опитаме нещо без физическа сила.

— Има си начини.

— Но с него ще бъде истинско изкуство да не го убием. Видя ли колко лесно се възбужда?

Ядосани, стояха и гледаха Марти. Главата му безжизнено бе клюмнала напред, а тялото се държеше само от въжетото.

— Или... — Тремон отново се усмихна. Спря се, докато острият му ум разработи новата идея. — Имам много по-добър начин да изтръгнем всичко, от което се нуждаем. О, много по-добър.

* * *

10:35 ч.

Сиракуза, Ню Йорк

Питър Хауел свали якето и отдолу се показа екипировката му на командос. Опипа с поглед вътрешността на изранената от куршуми хай-тек каравана. По лицето му пробяга лека тъга, но бързо се смени с пълна концентрация.

— Какво се случи с Марти? — Джон гледаше гърба на англичанина, който се бе заел да проверява уредите пред шофьорското място. — Знаеш ли къде са го отвели?

— Забелязах ги до една аптека на няколко преки оттук. Бяха трима — жилавото тяло на Питър пращеше от енергия. Върна се в помещението. — Същият водач, онзи нисък, набит тип, когото забелязахме при засадата край черния път в Сиера.

— Това означава, че е в ръцете на хората с вируса.

— Така е. — Лицето на Смит се изкриви. — Горкият Марти.

— Ще проговори ли? — попита Ранди.

— Ако го е направил, щяха вече да са тук — заяви Питър.

— Но рано или късно ще пропее, нали?

— Не е от твърдите — Джон им описа синдрома на Аспергер.

— Малкото копеленце е много по-твърдо и по-умно, отколкото някой може да си представи — обади се Питър. Ще намери начин да не ни изпее.

— Но не задълго. Никой не би издържал. Трябва да го измъкнем.

— Знаем ли къде може да са го отвели — попита Ранди.

Питър поклати със съжаление глава.

— Лошото е, че се движех пеш и нямаше как да проследя колата, в която го вмъкнаха.

— Как разбра къде да го откриеш? — полюбопитства Джон.

— Открих караваната по съобщението преди около час.

Питър им разказа как като тях попаднал на празната кола. Но в компютъра забелязал фалшиви лекарски рецепти за медикаментите на Марти. — Когато се разделихме, лекарствата му бяха почти на привършване.

Накрая им описа и престрелката в парка.

— Как мислиш, че са ви открили? — попита Джон.

— Сега съм убеден, че са ни проследили още от форт Детрик и просто са подбирали най-удобния момент за атака. Тогава бях сигурен, че съм се освободил от евентуална опашка, но явно са много добри. —

Погледът му са спря върху дупките по картите на стената, после тръсна глава.

— Потърсих най-близките аптеки. Стигнах до третата, точно в момента, когато Марти излизаше, а типовете се нахвърлиха отгоре му.

— По колата личеше ли кои са?

— Страхувам се, че не.

— Значи единственият начин да го намерим е да намерим тях.

— Точно така. Сериозен проблем. Може би разполагам с решение, но първо ме осведоми за събитията в Ирак.

Смит накратко разказа най-важното от разследването си в Багдад, преди нападението на Републиканската гвардия в магазина за гуми. Англичанинът разтегли устни в широка усмивка, а бръчките му весело трепнаха. Огледа от горе до долу одобрително Ранди.

— ЦРУ повишава качеството на агентите си, мис. Вие сте добре дошла промяна сред намусените гибони, облечени в триредни сака. Е, не забравяйте, това е само мнение на един стар бърборко.

— Благодаря. И вие не сте за изхвърляне — отвърна на усмивката му Ранди. — Бъдете сигурен, че ще лобирам за вас пред директора.

— Направете го. — Питър се обърна към Джон. — и какво се случи после?

Лицето му веднага стана делово, докато слушаше обясненията на Джон какво бе научил от д-р Махук в педиатричната болница. Смит продължи със залавянето им от багдадските полицаи, наети от хората, до които искаха да се доберат.

— Значи трима са били излекувани и в Ирак? — Питър изруга. — Дяволски експеримент! Не искам да си мисля какви пари и власт са били необходими да се извърши подобно нещо в онази затворена страна. Разбира се, пътуването ти потвърди идеята, че историята се корени във войната в Залива. — Направи пауза и продължи: — Сега е мой ред. Имам парченце информация, която отмества леко похлупака от цялата тази гадост. Мисля, че разбрах какво е открила София в доклада на Жискар от института „Принц Леополд“ в Белгия.

— Какво? — нетърпеливо попита Джон.

— Перу! Все пак е било Перу.

Питър описа практиката на София в Амазония преди дванадесет години като студентка по антропология в Сиракуза. Заради тази тънка

нишка се свързал с бивш колега, живеещ в Лима, който му предоставил списък с учените, преброждали речните джунгли през същата година.

— У теб ли е списъкът? — попита Смит.

— Лисицата има ли опашка? — хитро се подсмихна Питър. — Елате, деца.

Той се приближи до кухненската маса и измъкна от джобовете на екипа си два сгънати листа хартия. Разтвори ги, запали централното осветление и тримата бързо прочетоха имената.

— Имало е много повече посетители на Амазония, през годината, но отделих само тези били там, когато там е била и София.

Четиринадесетото име накара Джон и Ранди да подскочат.

— Той е — промълви Ранди. — Виктор Тремон.

— Най-важната клечка в Бланчард Фармацевтика намръщено добави Смит. — Президентът се кани да го награди с медал, че е спасил света със серума си. Великият хуманист пришпорва компанията си да работи денонощно и да произведе достатъчно количество, но го продава само за да покрие разходите си.

— Мамка му — възкликна Питър. — Повярвай в това и после ще вземеш да повярваш, че ние, британците, сме създали империята си само за да подарим цивилизацията на невежите туземци.

— Вече знаем, че серумът е в Бланчард — намеси се Ранди, размишлявайки. — Сега разбираме, че Тремон лично е докарал вируса от Перу.

— И тъй като е учен, веднага е съзрял печалбата от серум срещу толкова смъртоносен вирус — съгласи се Джон.

— После някак си е успял да зарази няколко души по време на Пустинна буря. Трябва да е знаел, че не е много заразен и остава латентен в човешкото тяло в продължение на много години, подобно на СПИН.

— Боже господи — въздъхна Питър. — Значи е започнал експериментите си над хора още, когато не е бил сигурен, че ще успее да създаде серум, за да ги излекува, стигнали се до смъртоносния стадий. Чудовищно!

— Може би е и по-лошо. Моментът е много подходящ за възникване на епидемията. — Очите на Джон станаха леденосиви. — Някак я е предизвикал, така че да спечели от лекарството.

Шокирани, и тримата се умълчаха. Смит бе изказал общото мнение. Но това бе истината и думите увиснаха във въздуха като добре наточена брадва.

— Как? — обади се накрая Ранди.

— Не знам — призна Джон. — Трябва да проверим файловете на Бланчард. По дяволите, как бих искал Марти да е тук!

— Може би ще успее да го замести — предложи Питър. Аз самият съм запознат с компютрите, а и по цели дни съм го гледал как използва собствените си програми.

— И аз се опитах, но той е използвал парола.

Питър се ухили.

— Знам. Типичното странно чувство за хумор на МарТи. Паролата му е „Стенли котката“.

* * *

10:58 ч.

Лонг Лейк, Ню Йорк

В дълбоките кътчета на съзнанието, където се криеха оцелялото достойнство и чест, Мерсер Халдейн подозираше онова, което Тремон не признаваше. Виктор някак си бе причинил пандемията. Сега, загледан от високия прозорец на кабинета си в платформата и гигантския телевизионен екран, който монтираха за днешната церемония, той повече не можеше да мълчи. Боже господи, президентът пристигаше лично да изпрати първия товар от серума, сякаш Бланчард и Виктор бяха Майка Тереза, Ганди и Айнщайн, взети заедно.

В продължение на дни водеше смъртна битка със себе си.

Някога бе достоен мъж и се чувстваше изключително горд със своята честност. Но някъде по времето, когато изграждаше от Бланчард Фармацевтика гигант от световна класа, той осъзна, че се е изтубил. Резултатът бе, че Виктор Тремон щеше да получи медала на Свободата за най-крвожадания акт, извършван някога на планетата.

Мерсер Халдейн не можеше да го понесе. Няма значение какво щеше да се случи с него... въпреки че положително щеше да поеме

голяма част от вината... Тъй да бъде! Трябваше да спре този трагичен фарс. Някои неща са по-важни от парите и успеха. Хвана телефонната слушалка.

— Мисис Пендрагон? Моля ви, свържете ме с кабинета на началника на армейската медицинска служба във Вашингтон. Надявам се, имате номера.

— Разбира се, сър. Веднага ще ви свържа.

Мерсер Халдейн се облегна назад в очакване. Отпусна глава върху кожената облегалка и покри очи с ръце.

Врълхлетя го нова вълна от съмнения. Шокиран, си припомни, че ще отиде в затвора, ще загуби семейството си, положението си, богатството. Лицето му се изкриви.

От друга страна, ако си замълчи, Виктор Тремон щеше да го засипе с купища пари.

Поклати побелялата си глава. Глупак. По-зле, сантиментален стар глупак. Какво значение имаха всички тези безлики милиони същества? Така или иначе щяха да умрат — по един или друг начин. И в повечето случаи животът им щеше да се прекъсне не по естествен път, а от болести, глад, войни, революции, земетресения, тайфуни, катастрофи или разгневени любовници. И бездруго имаше прекалено много хора особено в третия свят, чиято пренаселеност се увеличаваше в геометрична прогресия всяка година.

В резултат природата щеше да отвърне на удара, както е правила винаги — с глад, чума, война, космическа катастрофа.

Какво значение има дали Виктор ще забогатее от труповете на милиони?

Въздъхна, защото истината бе... че за него имаше значение.

Личността управлява своята съдба. Спомни си думите на един прусак. „*Ценността на човешкия живот започва от готовността му да умре за своите принципи.*“

Мерсер Халдейн беше възпитан да отстоява принципите си. Ала в един момент ги бе загърбил. Ако все още му беше останал минимален шанс да спаси душата си, трябваше да спре Виктор Тремон.

Вътрешно продължаваше тази борба, затворил очи и отпуснал глава върху високата облегалка. Колкото по-ожесточен ставаше конфликтът, толкова по-слаб и нещастен се чувстваше. Но накрая бе

сигурен, че ще разкаже всичко на генерал Джеси Окснард. Длъжен бе! Щеше да плати всяка цена, за да е спокоен, че е действал правилно.

Когато чу да се отваря вратата, отвори очи и завъртя стола.

— Проблем ли има с връзката, мисис Пендрагон?

— Какво, нервите ли си изпусна, Мерсер?

Виктор Тремон стоеше в кабинета. Изглеждаше внушително в скъпия бизнес костюм и с лачените обувки. Гъстата металносива коса блестеше на светлината на лампата, а изразителното му лице бе смръщено. Излъчваше такова самочувствие, че командваше борда с лекотата на маестро, дирижиращ оркестър от световна класа.

Халдейн вдигна уморени очи, за да погледне бившето си протеже.

— Открих чувството си за съвест — отвърна с равен глас. — Не е твърде късно да възстановиш и твоето, Виктор. Нека да се обадя в армейската медицинска служба. Тремон се засмя.

— Мисля, Шекспир бе написал, че съвестта е лукс, който прави от нас страхливци. Грешал е. Тя прави от нас жертви, Мерсер. И губещи. А аз нямам намерение да бъда което и да е от двете. — Направи пауза и се намръщи. — Човекът е или вълк, или агне, а аз възнамерявам да обядвам.

Халдейн вдигна ръце с дланите си нагоре.

— За бога, Виктор, ние помагаме на хората. Целта ни е да облекчаваме страданието. Първо: „не прави зло“, нашият бизнес е лечението...

— Майната му — грубо го прекъсна Тремон. — Ние сме в бизнеса за пари. Печалби. Само това се брои.

Халдейн вече не се сдържаше и избухна.

— Ти си егоистичен мутант, Виктор. Вампир! Ще разкажа на Окснард всичко... Ще...

— Нищо няма да направиш — срязва го Тремон. — Никога няма да му се обадиш. Мисис Пендрагон избра печелившия отбор. — Отметна сакото си и извади от джоба си смъртоносен деветмилиметров глок. — Надал!

Старото сърце на Халдейн затуптя силно. По тялото му изби пот. Висок, обезобразен от шарка арабин влезе в кабинета. Той също държеше пистолет.

Парализиран от страх, Халдейн безмълвно местеше поглед от единия към другия.

ГЛАВА 41

11:02 ч.

Езерото Магуа, Ню Йорк

Просторната всекидневна на Тремон бе пропита от аромата на коледната елха. През прозореца се виждаше кристалното синьо езеро, оградено от наситената зеленина на гората. Близо до огромното огнище Бил Грифин се бе настанил в удобно кожено кресло. От едрото му тяло се излъчваше спокойствие. Както винаги дългата коса се спускаше свободно над якето. Кръстоса крака и запали цигара.

Усмихна се лениво към Виктор Тремон и Надал и спокойно продължи с обясненията си.

— Проблемът е, че всички работим по различен начин върху една и съща задача. Откакто ми възложихте да елиминирам Смит, непрекъснато наблюдавах три места: къщата му в Търмонт, апартамента на д-р Ръсел и форт Детрик. Не е за чудене, че сте имали трудности да установите контакт с мен.

Лъжеше. Досега се бе крил в къщата на една стара приятелка в Гринич Вилидж. Но когато научи новините, че президентът ще удостои Тремон с медал и че първите товари със серума всеки момент ще тръгнат, реши, че е време да се върне и да получи своето парче от тортата.

Там му предстоеше едно оправдание.

— Надавах се да причакам Смит, когато излиза от форт Детрик, но не намерих сгоден случай. След това не се е появявал на нито едно от трите места. Сякаш се бе изпарил. Може би се е отказал и се е покрил. Или се е заврял някъде да тъгува за годеницата си. — Искаше му се да е прав, но дълбоко се съмняваше, тъй като добре познаваше Джон.

Виктор Тремон стоеше изправен и се взираше в прекрасната гледка през прозореца. Гласът му беше замислен.

— Не, не се е оттеглил, за да я оплаква.

Надал ал Хасан приседна в края на стола си и се примъкна до огъня.

— Във всеки случай това вече е без значение. Знаем къде е и скоро ще престане да представлява проблем.

— По дяволите, това е чудесно — широко се усмихна Грифин. После додаде небрежно: — Мадукс ли е по петите му?

Тремон се извърна, отиде до бюрото си и извади цигара от табакерата. Предложи една и на Грифин. Той посочи своята и поклати отрицателно глава. Като праволинеен мюсюлманин Надал ал Хасан не пушеше.

Обвит в ароматните облаци на специалния тютюн, Тремон заговори:

— Всъщност Мадукс е заловил един от приятелите на Смит. Компютърен факир на име Мартин Целербах. Скоро ще го принудим да разкрие къде точно в Сиракуза се спотайва Смит.

— Смит е в Сиракуза? — Грифин изглеждаше разтревожен. Хвърли бърз обвиняващ поглед към Ал Хасан. — Толкова близо до нас? Как се е добрал дотук?

— Проверил е миналото на Ръсел. Къде е учила. Била е студентка в Сиракуза.

— И е била на практика в Перу, докато е учила там?

— Страхувам се, че е така.

— Тогава той вече знае за нас!

— Не съм убеден. Поне засега.

— Но, по дяволите — повиши глас Грифин, — ще го спра! Този път...

— Не се безпокой за това, Бил — прекъсна го Тремон. Имам друга работа за теб. Джак Макгроу си е изправил косите как да организира охраната на президента. Церемонията е този следобед. Честта е голяма, но решението бе взето в последния момент. Народът се тълпи. Плюс неизброимо множество журналисти от всички световни медии. Не искаме да ни развалят купона. Имаш опит с ФБР, затова ще координираш нещата с тайните служби.

— Разбира се — Грифин бе озадачен, — ти си шефът. Но понеже все още се безпокоиш от Смит, мисля, че...

— Не е необходимо — решително се намеси Ал Хасан, — погрижили сме се за всичко.

— Как? Кой? — Грифин подозрително изгледа Ал Хасан, но вътрешно се разтревожи.

— Генерал Каспър успя да вкара агент на ЦРУ в обкръжението на Смит. Сестрата на София Ръсел — Ранди Ръсел. Изпитва към него неизлечима омраза, заради някаква стара обида. Осведомена е, че Смит представлява опасност за страната. Не би се поколебала да го елиминира. — Ал Хасан изучаваше изражението на Бил. — Мисля, че можем да смятаме проблема за решен. За нас полковник Смит е мъртъв.

Лицето на бившия агент на ФБР си остана непроницаемо. Дръпна дълбоко от цигарата си. Кимна доволно, но с леко съмнение, за да изглежда последователен. Заподозряха го още в нощта, когато предупреди Джон. Неуспехът да го премахне задълбочи неверието им. Сега в ръцете им бе Целербах, когото помнеше от училище като гениален, но слаб физически и лесен за сплашване. Рано или късно Марти щеше да се пречупи и да предаде Джон. Освен това бяха вербували сестрата на София. Това бе доста неприятно. Беше чувал Джон да се оплаква колко силно го мрази Ранди. Тя бе способна да го убие. Всеки агент на ЦРУ трябваше да е готов да убива.

С пленяването на Марти и инфилтрацията на Ранди, Тремон и Ал Хасан вече контролираха ситуацията. Или поне така си въобразяваха.

— Звучи като идеална задача за мен. — Бил се изправи. — Веднага ще се заема с нея.

— Добре. — Тремон го освободи с едно кимване. — Използвай черокито. С Надал ще вземем ландроувъра, като си свършим работата тук. Благодаря, че дойде, Бил. Тревожехме се за теб. Срещите с теб винаги ми доставят удоволствие.

* * *

Бил Грифин подкара джипа, но не след дълго отби от пътя и паркира зад гъста стена от дъбове и брези. Докато прикриваше колата с клони от храсти, в главата му се вихреше водовъртеж от терзания. Някак трябваше да открие Джон и да го предупреди за Марти и Ранди. В същото време не искаше да загуби всичко, за което се бе борил от

две години насам, когато бе срещнал Тремон и се бе включил към проекта „Хадес“. Искаше своя дял от хубавите неща заедно с останалите крадливи копелета, които управляваха този свят. Особено след годините, прекарани в служба на проклетите неблагоприятни лъжци, които владееха Бюрото и страната.

Но нямаше да позволи да убият Джон. Дотам не би стигнал.

Чакаше сред дърветата, наблюдавайки идиличната вила и външните пристройки. Насекомите бръмчаха. Във въздуха се носеше ароматът на затопления от слънцето туф.

След петнайсетина минути чу ландроувъра. Облекчено проследи как подминава и изчезва сред дърветата в югоизточна посока. Тремон и Ал Хасан щяха да стигнат до главния междуселищен път, а оттам да поемат към Лонг Лейк, за да подготвят церемонията. Не му оставаше много време.

Изпълнен с тревога, подкара колата обратно, паркира зад крилото на прислугата и бързо се отправи към тайното скривалище, недалеч от вилата. Отвори вратата и тихо подсвирна. От дървената колиба се появи огромният доберман. Кафявата му козина блестеше на слънчевата светлина. Кучето наостри слух, а интелигентните му очи не се откъсваха от Бил.

Грифин го почеса зад ушите и нежно му каза:

— Готов ли си, приятелю? Време е за работа.

Излезе от заграждението, следван от меките стъпки на кучето, и заедно се отправиха към вилата. Огледаха се във всички посоки. Външната охрана се състоеше от трима души. Не бяха проблем, защото го познаваха, но все пак не искаше да рискува излишно. Стигнал страничната врата, пое дълбоко въздух и се огледа за последно. Къщата бе странно тиха, подобно на дървен ковчег. Почти всички бяха заминали за церемонията в Лонг Лейк, с изключение на неколцината техници в лабораторията на втория етаж. Тремон не би затворил пленник в лабораторията. Домът сигурно бе празен, с изключение на Марти и някой въоръжен пазач. Погали добермана.

— Огледай местността, момчето ми.

Животното изчезна сред коридорите безшумно като мъгла над плато. Грифин чакаше, заслушан в безгрижния разговор на охраната. Мъжете си бяха направили зад прозореца кратка почивка между обиколките.

Изминаха две минути и доберманът се завърна, нетърпелив да му покаже какво е открил. Грифин го последва по коридора с многобройните врати към гостни, някога принадлежали на богаташ от ХХ век, играещ си на връщане към природата. Кучето не се спря пред нито една от тях. Прекосиха странно тихата кухня, защото готвачите и сервитьорите бяха получили свободен следобед да се повеселят на празненството в Лонг Лейк. Накрая животното спря пред една заключена врата.

Козината по гърба му настръхна. Огромната притихнала и пуста къща бе достатъчна да изнерви всекиго, но сега Грифин се канеше да отвори врата, през която никога не бе влизал. Огледа се. Извади от джоба на самото малка връзка ключове и шперцове. Започна да ги пробва и четвъртият отключи с тихо прищраковане.

Грифин приготви пистолета и натисна бравата. Пантите на вратата бяха добре смазани — отвори се безшумно. Усети едва доловим мирис на мухъл. Заопипва стената, откри електрическия ключ и светна лампата. Точно пред него започваше стълба, водеща надолу, дълбоко в избата. Грифин махна на животното с ръка и затвори след него вратата. Доберманът се стрелна по стълбите, а ноктите му зачаткаха по дървото.

Грифин зачака напрегнато, вперил поглед в тъмнината, където се губеше края на стълбището. Кучето се върна само след секунди и отново даде знак на господаря си, че може да го последва.

Докато слизаше, Грифин пипнешком попадна на още един електрически ключ. Запалените многобройни лампи осветиха пред него просторна изба с много открити ниши, пълни с безброй кашони. Всеки беше с изрядно надписан етикет, който съдържаше имена, дати, източници — историята на един учен и бизнесмен. Но интересът на кучето бе изцяло съсредоточен върху единствената заключена врата и неспокойно обикаляше около нея.

Със заредено оръжие Грифин прилепи ухо. Не чу нищо и го погледна.

— Мистерия някаква, а момчето ми?

Кучето вдигна муцуна, сякаш искаше да изкаже съгласието си. В момента играеше ролята само на разузнавач и наблюдател, но по заповед на Бил веднага щеше да се превърне в убиец. Грифин отключи по същия начин и тази врата, но не я отвори. Мазето приличаше на

гробница. Това засилваше безпокойството му. Кръвта му пулсираше и нетърпеливо го подканяше да действа, но опитът го бе научил никога да не се доверява на очевидното. Не знаеше какво го очаква от другата страна — въоръжен отряд, някакъв луд или просто празно помещение.

Отново се послуша. Накрая прибра връзката с ключове, решително стисна оръжието си и отвори вратата.

Озова се в мрачна килия без прозорци. Светлината отвън хвърляше светъл четириъгълник на пода. Отпред се виждаше неясна фигура, полегнала върху единствената мебел — малка кушетка, закрепена за стената. От дупката на пода се носеше неприятната миризма на урина. Цялото място навяваше тъга и чувство за опасност. Грифин даде знак на добермана да охранява вратата и бавно се приближи към леглото. Под вълненото одеяло се бе свил и спеше малък топчест човек.

— Целербах? — прошепна Бил.

Марти отвори очи.

— Какво? Кой? — говореше бавно, движенията му бяха сковани.

— Добре ли си? Ранен ли си? — Грифин го подпря за раменете, докато се приповдигне. За момент си помисли, че Марти е бит, а после, че вероятно е дезориентиран от съня. Но след като разтърси главата и потри очи, Грифин си спомни стария Марти от училището. Той беше другият близък приятел на Джон — лудото високомерно копеле, което непрекъснато вкарваше Смит в боеве и спорове. Не ненормален и арогантен, както разбраха по-късно, а просто болен. Някакъв вид аутизъм.

Тихо изруга. Можеше ли Целербах да му каже каквото се надяваше да научи? Направи опит.

— Аз съм Бил Грифин, Марти. Помниш ли ме?

Марти се сви в сенките. Кушетката проскърца.

— Грифин? Къде беше? Търсих те навсякъде. Джон иска да говори с теб.

— И аз искам да говоря с него. От колко време си тук?

— Не знам. Струва ми се отдавна.

— Какво им каза?

— Да им кажа? — Марти си припомни въпросите. Ударът и после мрака. — Беше ужасно. Тези хора са извратени. Наслаждават се на чуждата болка. Бях... в безсъзнание... — Сърцето му заби лудо,

спомняйки си за неприятното преживяване. Стори му се, че се е случило само преди минута. Но събитията бяха леко мъгляви. Объркани. Разтърси глава, опитвайки се да проясни съзнанието си. Знаеше, че голяма част от проблема се състоеше в лекарствата.

— Не мисля, че съм им казал нещо.

— И аз смятам така — кимна Грифин. Ако им беше казал, вече щяха да са заловили и убили Джон. Но Ранди Ръсел можеше вече да го е елиминирала. — Ще те изведе от тук, Марти. А ти ще ме заведеш при Джон.

— Не съм сигурен, че знам къде е — отбеляза с тъжно лице Марти.

Грифин изруга.

— Почакай! Добре, помисли. Къде би могъл да е? Трябва да си определил някакво място за среща. Ти си гений. Гениите винаги обмислят всички подробности.

— Как ме откри? — внезапно стана подозрителен Марти. Никога не бе харесвал Бил. Беше устат и всезнайко, докато в очите на Марти — поне в училище — в най-добрия случай бе малко над средното ниво. Освен това му бе съперник за вниманието на Джон. Притисна се до стената. — Ти може да си един от тях.

— Аз съм един от тях. Джон вече го знае. Но той е в много по-голяма опасност, отколкото си мисли, а аз не искам да го убият. Трябва да му помогна.

Марти също искаше да помогне на Смит, а това означаваше, че трябва да се довери на Грифин. Но можеше ли? Сигурен ли бе?

— Виж, ще те измъкна оттук. Тогава ти ще ми повярваш и ще кажеш къде трябва да се срещнеш с Джон. Тръгваме заедно.

Марти вдигна глава. Погледът му стана пронизателен и аналитичен. Всичко беше от просто по-просто, реши той. Ако прецени, че Бил е ненадежден, щеше да излъже.

— Добре — промълви накрая.

— Тогава да тръгваме.

— Не мога, прикован съм към стената — Марти унило показа ръцете и десния си крак. Краищата на тънки, но здрави вериги бяха закрепени за халки в стената, а ключалките не изглеждаха от лесните.

— Трябваше да се сетя, щом не са оставили никой да те охранява пред вратата.

— Неприятно е — отбеляза Марти.

— Обзалагам се, че е така. — Грифин отново извади инструментите си и бързо го освободи.

Докато Марти търкаше китките и глезена си, Бил свирна на добермана. Кучето дотърча с вдигната муцуна.

— Приятел — каза Грифин, като докосна Марти. — Добър. Защиатавай.

С удивително спокойствие обичайно нервният Марти протегна крака от кушетката и седна, а огромното животно подуши дрехите, ръцете и краката му. Щом то отстъпи, Марти попита:

— Имали си име?

— Самсон.

— Подхожда му — реши Марти. — Сигурно ти е добър приятел.

— Такъв си е. Наблюдавай — заповяда Бил.

Самсон изскочи навън, огледа се на всички посоки и зави към стълбището.

— Хайде — поведе Бил.

Грифин подкрепяше Марти, докато излизаха от стаята, но след това той го отблъсна. Двамата почти тичешком се изкачиха по стълбите, прекосиха пустия коридор и излязоха от задната врата, където беше паркирана колата на бившия агент. Мозъкът на Марти работеше на пълни обороти. Изпитваше смесени чувства към Бил, но все пак той го бе измъкнал от ужасната тъмница. Когато Грифин се спря на прага, Марти го хвана за ръката.

— Виж, движеща се сянка! — посочи към малкия страничен прозорец.

Доберманът протегна напред глава. Грифин махна на кучето да спре. Същевременно притисна Марти надолу.

— Просто един от охраната. След три минути ще завърши обиколката си — забързано му прошепна той. — След това тръгваме, нали?

— Не е необходимо да искаш позволениято ми — сопна се Марти. Определено се чувстваше по-добре.

Грифин повдигна вежда. Погледна през прозореца и кимна към Целербах.

— Да тръгваме.

Бил го задърпа напред. Кучето се втурна покрай тях към джипа. Грифин отвори вратата и доберманът се настани в колата. Застана зад волана, а Марти зае седалката до него. Запали мотора и заповяда:

— Легни долу.

През последните дни животът му бе изпълнен с толкова преживелици, че Марти вече не спореше, когато някои по-добре запознат с бездънния свят на насилието му кажеш да направи това или онова. Сви се на пода. Самсон гордо се настани на седалката. Марти протегна ръка към него и когато кучето завря нос в нея, го потупа по влажната муцуна.

— Добро куче!

Грифин караше бързо. Друг пазач му махна с ръка, когато напускаше двора, и той го поздрави в отговор. Минаха по-малко от двайсет минути, откакто се бе върнал, и се надяваше да са забравили предишното му заминаване. Сега насочи вниманието си към следващата си цел. Да открие Джон, преди Ранди Ръсел да го убие.

— Добре, вече сме въвн от опасност. Сега накъде?

— В Сиракуза. Ще ти кажа останалото, като стигнем.

— Трябва да летим, там ще наемем кола — реши Грифин.

Но в бързината бе забравил за третия пазач, скрит в гората. Мъжът изгледа изчезващото по пътя чероки и тихо каза по клетъчния телефон:

— Мистър Тремон? Той ухапа въдицата. Измъкна онзи Целербах и запрашиха с колата. Да, сър. Вече инсталирахме проследяващото устройство. Летището е под сигурено, а друга група го чака на междуградския път.

ГЛАВА 42

13:02 ч.

Сиракуза, Ню Йорк

— По дяволите всичко! — изрева ядосано Питър Хауел, наведен над компютъра. — Във файловете на Бланчард няма почти нищо за ветеринарния серум или за маймунския вирус. Всичко изглежда съвсем законно. — Прокара с отвращение ръка по сивата си коса.

Вятърът свистеше през разбития прозорец на караваната — Смит седеше на канапето до него, скръстил ръце на гърдите и с протегнати напред крака. Докато Питър търсеше информацията, той леко подремваше. Пистолетът му бе затъкнат в колана — можеше мигновено да го измъкне от там.

— И нищо за тестове върху хора?

— А Ирак? — зад него Ранди се протегна. Тя също спеше, докато гръмогласното проклятие на Питър не я разбуди. Внезапно осъзна, че се намира до Джон, съвсем близо до него. Настани се на пода, за да остави повече място по между им. Автоматът ѝ се намирал под канапето точно до коленете ѝ. Усещаше сигурност в неговата близост.

— Нито дума — изръмжа Питър. — Възможно е да сме попаднали на погрешна следа. Бланчард може да е чиста като планински ручей. Ако всичко е както изглежда и откриването на серума е щастливо съвпадение?

— О, моля те! — невярващо възрази Ранди.

— Това не обяснява първоначалните дванайсет случая — припомни му Джон. — Който и да е започнал този експеримент преди десет години, явно разполага с вируса. Както и със серума, излекувал тримата иракчани миналата година и тримата американци преди седмица.

Настъпи тишина. Замислиха се дали е възможно друго обяснение.

— Трябва да съществуват и тайни записи. — Смит се завъртя и придоби заплашително изражение.

— Може и да не документират всичко — предположи Ранди.

— Това е абсурд! — не се съгласи Джон. — Учените изследователи трябва да съхраняват своите записки, забележки, получените резултати, предположенията си. Пазят и най-маловажното късче хартия — всеки намек, идея или просто проблясък може да ги придвижи напред. Освен това съществуват ръководители на проектите, които трябва да наблюдават развитието на задачата, да поставят нови задания, да следят за изразходваните средства и да водят строга отчетност.

— Но защо трябва да пишат всичко на компютър? — попита Ранди — Могат да го правят и на ръка.

— Не и в днешно време. Компютрите са се превърнали в мощно оръдие на самите изследвания. За проекции, за симулации на някои процеси, за статистически анализи... в противен случай всичко това би отнело години. Не, някъде трябва да има следа от работата им на компютър.

— Убеди ме — саркастично му се озъби Питър. — къде е, а?

— Нужен ни е Марти! — Сега беше ред на Смит да изругае. Тъмните му морскосини очи издаваха раздразнение.

— Тогава да опитаме по друг начин — разумно се намеси Ранди. — Нека отидем до Бланчард, да проникнем вътре и да разгледаме файловете им на място. Ако там открием някой осведомен, ще го убедим да е разговорлив с нас.

— Велико — изсмя се Джон. — Знаех си, че все още не сме нарушили всички закони. Трябваше да има нещо, което сме пропуснали. Нападение с взлом например.

Внезапно по вратата на караваната се чу паническо чукане.

— Май остарявам — порица се Питър, като сграбчи автомата. — Не чух никой да се приближава.

Смит и Ранди светкавично извадиха оръжията.

— Джон! — Гласът отвън беше познат и заповеден. — Отвори проклетата врата! Аз съм!

Смит незабавно скочи и отключи. Закръгленото тяло на Марти извърши истински атлетичен подвиг, като прелетя през прага и се хвърли в ръцете на Смит.

— Джон, най-сетне! — Прегърна го и след това развълнувано отстъпи крачка назад. — Вече си мислих, че никога повече няма да те

видя. Къде бяхте, за бога? Ранени ли сте? Бил ме спаси, затова реших да го доведа при вас. Нали така?

— Капан! — изляя Питър и насочи автомата си към Грифин, който тихо се беше вмъкнал в колата.

Бившият агент на ФБР се беше облегал на вратата, а празните му ръце висяха отпуснато от широките рамене. Мускулестото му тяло обаче стоеше изправено и нащрек. Дългата му кафява коса бе мазна, сякаш не беше мита от месеци, а погледът му излъчваше празнота, която вледени Джон.

Ранди незабавно застана зад Хауел с насочено напред своето „УЗИ“.

— Не! — извика Смит, като застана пред Грифин. — Това наистина е Бил. Свалете оръжията си. — Обърна се към стария си приятел: — Сам ли си?

— Сами сме! — увери го Марти. — Бил каза, че трябва те предупреди. Сега си в по-ужасна опасност отвсякога. Каква опасност?

Все още нащрек, Питър и Ранди леко сведоха оръжията си. В този момент Бил Грифин бръкна в джоба си и измъкна оттам деветмилиметров глок.

— Тя — Грифин насочи смъртоносното желязо към Ранди, а празните му очи се втренчиха в нея. — Тя е от ЦРУ. Изпратена е от генерал Нелсън Каспър да те убие, Джон.

— Какво? — Ранди пребледня от гняв. Яростният ѝ поглед се местеше от Грифин към Джон и обратно. — Това е лъжа! — После фиксира с поглед Грифин. — Как смееш! Работиш за банда масови убийци и идваш да обвиняваш мен?!

Смит вдигна ръка.

— Защо секретарят на началника на Обединените щабове ще иска смъртта ми?

— Защото работи за същите хора, за които работя и аз.

— ТрEMON и Бланчард Фармацевтика?

Бил кимна.

— Затова те предупредих в парка Рок Крийк.

— Но не предупреди никой друг — изгледа го с презрение Джон. Лицето му гореше. — И те убиха София.

— Такъв е светът, в който живеем, Джон — промълви с горчивина Грифин. — Няма добри момчета. Вече никой не вярва в

доброто и злото. Всеки взима, каквото може само за себе си. Сега се опитвам да получа своето. Дължа си го.

Джон погледна настрани, опитвайки се да остане спокоен. София беше мъртва. Не можеше да я върне обратно. Винаги щеше да носи болката, но може би щеше да се научи да я понася по-леко. Насили се да каже тихо:

— Никой нищо не ти дължи, Бил. И ти грешиш за Ранди. Не е възможно да са я изпратили да ме убие. Абсурдно е предвид обстоятелствата, при които се срещнахме. Всъщност тя спаси живота ми — усмихна ѝ се и с огромна изненада видя как лицето на ледената кралица омеква. — Не по-малко от мен иска да спрем Тремон. Кой ти каза, че Каспър ѝ е наредил да ме убие?

Слушайки Джон, Бил Грифин се почувства странно. Сякаш бе изпуснал някакво изключително важно парче в пъзела на живота. Не беше сигурен какво е то, но в момент на прояснение пред него се разкри истинската трагедия на тази загуба. Осъзна, че никога няма да може да се върне и да възстанови загубеното по пътя. Докато гледаше как Смит се бори да запази самообладание, споменавайки София, почувства самота и угризение. Може би беше избързал с решението да се бори само за себе си. Може би трябваше да предупреди и София. Би могъл да предупреди и други...

Тук се спря. Колко далеч би стигнал? Със сигурност не беше призван да спасява света. Но вероятно сега бе настъпил моментът да каже на Смит какво всъщност се крие зад смъртта на годеницата му.

— Зад всичко стои Виктор Тремон. Неговият наемник номер едно е Надал ал Хасан. Те...

Докато произнасяше имената в главата му светна предупредителна лампичка. Спомни си колко празна беше вилата на Тремон, колко лесно и безопасно откри Марти. Колко безпрепятствено избягаха. Пазачите сякаш бяха забравили задълженията си.

Обърна поглед към Марти.

— Тремон или някой от останалите да ти е давал да носиш нещо? Помисли! Копчета, монети, химикалки, например гребен?

— Мислиш, че... — започна Джон.

— Пребъркай си джобовете. Може би са ти подхвърлили нещо, без да забележиш. Който и да е от тях. Например Мадукс.

Първоначално Марти не разбра какво му говорят, но след това всичко стана ясно.

— Страхуваш се да не са ми подхвърлили бръмбар? — Моментално обърна джобовете си върху ниската масичка. — Не помня нищо, но и повечето време бях в безсъзнание, откакто ме удари белязаният тип.

Пухкавите му ръце, толкова сръчни при работа с клавиатурата и толкова безпомощни в ежедневието, сега се движеха със завидна бързина. Бившият агент на ФБР го наблюдаваше със засилваща се тревога и му се искаше да го сграбчи и да разкъса всичките му дрехи на парченца, за да се убеди, че е чист. Вместо това нареди:

— Свали си колана, Марти. Бързо!

— И обувките — допълни Джон.

Докато Марти свалеше колана, прилив на ярост обхвана Бил Грифин. Въпреки това неутралният му глас едва-едва потрепваше.

— Те са ме излъгали. Били са убедени, че ще се опитам да те предупредя. След това са ми позволили да освободя Марти, а той да ме доведе до вас. И бездруго нищо не са успели да научат от него. Два заека с един изстрел. Сигурно ме подозират още от Рок Крийк. Трябваше да...

Отвън прозвуча рязко единично излайване.

Бил замръзна. Лицето му помръкна.

— Те са тук. Ал Хасан и хората му.

— Откъде знаеш? — Ранди се плъзна до стената към здравия прозорец. Внимателно заоглежда околността.

— Кучето — сети се Джон. — Твоят доберман от парка.

— Самсон — кимна Бил. — Дресиран е за бой, разузнаване и за охрана.

— Виждам ги — прошепна Ранди. — Май че са четирима. Крият се зад колите отсреща. Единият е висок арабин.

— Ал Хасан — гласът на Бил Грифин беше гробовно тих.

Питър цъкна с език и промърмори:

— Ето как са ни открили. — В ръката си държеше малък трансмитер, изваден от кухнята на обувката на Марти. — Красиво малко бръмбарче, нали? — С отвращение изхвърли машинката през прозореца и здраво стисна автомата.

Ранди все още гледеше през прозореца.

— Не виждам полиция или военни...

— Какво значение има! — ядно извика Бил Грифин. — Довел съм ги тук, при вас. Глупак! Какъв глупак съм!

— Едва ли — спокойно каза англичанинът. — Ще трябва доста да се потрудят и кръв да пролеят, за да ни заловят.

— Той се протегна към един електрически ключ и натисна бутон от едната му страна. Чу се скърцащ звук и два панела от пода се раздвижиха и се плъзнаха бавно встрани. — Никога не си оставям само един-единствен изход. Джон, ще ми направиш ли честта да бъдеш пръв?

Джон скочи в дупката.

— Ти си следващият, моето момче — Хауел се обърна към Марти.

Марти надзърна в отвора и скочи върху асфалта. Големият доберман беше залегнал под караваната, а огромните, тъмни очи сканираха откритото пространство, както и дърветата зад паркираната кола. В непрогледния мрак Марти пропълзя встрани, оставяйки място за Ранди, Бил и Питър. Доберманът вдигна нос към Марти, подуши го и успокоен, продължи да охранява караваната. Целербах се примъкна към него и прокара ръка по меката козина. Странно, не чувстваше никакъв страх. Вдигна поглед и огледа редицата коли и дънерите на дърветата в недалечната гора. Не видя следи от човешко присъствие и за момент си помисли, че Ал Хасан и хората му са се отказали и са се прибрали в къщи.

Бил Грифин тихо каза на кучето:

— Приятели, Самсон, приятели.

Накара го да подуши всеки един от тях. След това, водени от Джон, всички пропълзяха към единия край на колата, който се намираше най-близо до гората. От безопасността ги дяляха само пет-шест метра.

— Натам — кимна към гъсталака Питър. — Ще можем да се скрием и да измислим какво да правим по-нататък. Когато ви кажа „Хайде“, скачате и тичате, сякаш всички дяволи на ада са по петите ви. Ще ви прикривам — потупа уверено оръжието си.

В този момент откъм предните дървета изплуваха сенки.

— Залегнете! — извика Смит и се хвърли по лице.

Останалите го последваха точно преди ураганен огън да прореже откритото пространство. Куршумите рикошираха от двете страни на караваната. Запълзяха назад, търсейки прикритие зад гумите.

— Колко са? — попита Бил Грифин.

— Двама. — Англичанинът беше присвил очи и оглеждаше дъбравата.

— Или четирима — възрази зад него Джон, като дишаше тежко.

— Двама или трима — включи се Ранди, — което означава, че поне двама са от другата страна.

Бил Грифин се огледа наоколо. Долови напрежението и страха по лицата им, но и храбростта, бликаща от очите им. Това беше вярно дори за Марти в неговото странно състояние и още по-странно работещ мозък. Вече не беше същият ревлив, вечно оплакващ се досадник, когото помнеше преди години. Компютърното генийче беше пораснало. Като си го помисли, усети, че дълбоко в него се отвори някаква стара и много болезнена рана. Почувства странна промяна в душата си. Може би причината бе в годините прекарани в служба на хора с извратени мозъци. Или може би никога не беше принадлежал на света, към който се бе стремил. Но най-вероятно вече не му пукаше от нищо и от никого, дори от самия себе си.

Отчаяно му се искаше нещата отново да придобият значение. Най-сетне разбра защо бе рискувал толкова много, за да предупреди Джон. Опита да спаси нещо добро в себе си. Кръвта му сякаш потече по-бързо, така както преди години, когато двамата със Смит бяха млади и бъдещето беше пред тях.

Знаеше какво трябва да направи.

Знаеше го всяка частица от тялото му. Единственото, което щеше да го спаси.

Без предупреждение бързо пропълзя изпод караваната, скочи на крака и се втурна напред към залегналите в гората убийци. Доберманът го последва.

— Бил! — изкрещя Джон — Недей!

Но вече бе твърде късно. Дългата му коса се развяваше, а краката го носеха към дърветата. Стреляше със своя глок и чувстваше такава свобода и облекчение, че не даваше пукната пара за живота си. Доберманът се хвърли върху един от наемниците вляво.

След секунда Джон, Ранди и Питър скочиха с оръжие в ръце и го последваха. Когато Джон го настигна, Бил лежеше сред тревите точно пред дървета, а от гърдите му течеше кръв.

— Исусе! — въздъхна Питър.

Бръснещият му поглед не преставаше да търси нови неприятели сред гората и на паркинга. На три метра от тях лежеше niskият набит мъж, който водеше атаката срещу Смит в Джорджтаун. Втори се беше проснал мъртъв с куршум в главата. Гърлото на третия беше прегризано, а доберманът бе изчезнал в храстите и дебнеше за други жертви.

— Не се виждат следи от мъжа, наречен от Бил Ал Хасан бързо отбеляза Питър. — Трябва да е бил с останалите отпред.

— Ако е останал сам, едва ли ще посмее да предприеме нещо — съгласи се Ранди, здраво стиснала автомата. Гласът и омекна и се обърна към Джон: — Как е той?

— Помогни ми.

Докато Питър стоеше на пост, Ранди и Смит пренесоха Бил под закрилата на дърветата, където го положиха на постеля от паднали листа.

— Бил, проклет негоднико — каза нежно Джон. — За какво се мислиш. Заедно щяхме да се справим с тях.

— Не... бъди толкова... сигурен... — Хвана приятеля си за яката и го придърпа към себе си. — Този път... можеше да те убият. Ал Хасан е някъде там... чака подкрепления... бягайте!

Хватката му беше здрава, но по устните му изби розова пяна.

— Успокой се, Бил. Само ще погледна раната ти. Ще се оправиш и...

— Глупости! — Грифин му отправи неуверена усмивка.

— Вървете във вилата... Езерото Магуа... Ужасно... ужасно — затвори очи, а дишането му стана почти недоловимо.

— Не говори! — разтревожено му каза Джон и разпра ризата.

Бил отново отвори очи.

— Няма време... Съжалявам за София... съжалявам за всичко — очите му се разшириха, сякаш се взираше в безкрайността.

— Бил! Бил! Не го прави!

Главата му клюмна назад. В смъртта лицето му изведнъж стана някак си по-младо, по-невинно. Чертите, които толкова лесно се

променяха в зависимост от ролите, които Грифин играеше, сега се отпуснаха и разкриха една волева физиономия, изпълнена с болка. Някъде запя птица. Бръмчаха насекоми. Слънчевата светлина ги сгряваше.

Смит опипа каротидната артерия. Нищо. Сложи ръка на кървавените му гърди. Нямаше дори намек за пулс. Приседна до приятеля си. Обзе го онази толкова добре позната болка. Първо София, сега и Бил.

Внезапно от дърветата изникна доbermanът. Застана на пост до Бил. Наведе глава и го близна по лицето. От гърлото му се чу нещо като тихо оплакване. Марти промърмори нещо и погали кучето по гърба.

Смит затвори очите на стария си приятел.

— Мъртъв е!

— Трябва да тръгваме Джон. — гласът на Питър беше мек, но настоятелен. Подаде му кърпа от колана на униформата си. Джон обърса ръцете си от кръвта.

— Съжалявам Джон, знам че си разстроен и че е бил добър приятел, но скоро ще се появят още от онези — напомни му Ранди.

Джон не реагира и Марти се сопна.

— Джон! Хайде да вървим! Плашиш ме!

Смит се изправи и огледа разбитата каравана и сгърчените тела на земята. Пое дълбоко въздух, за да усмири гнева и болката. Още веднъж погледна към Бил Грифин.

За много неща имаше да отговаря Виктор Тремон.

— Ще се промъкнем през гората обратно към колата.

— Добра идея — каза Ранди и тръгна начело.

— Хайде, Самсон — подвикна Марти.

Кучето вдигна глава. След това побутна рамото на мъртвия си господар. Издаде ниско и жално скимтене и още веднъж близна тялото на Бил. Когато не последва реакция, му хвърли последен поглед, сякаш се сбогуваше, и тихо пое след останалите.

Високото тяло на Ранди проправяше път между храстите и бодлите. Зад нея вървяха Джон и Марти. Ариергардът се състоеше от доbermana и Питър, който размахваше оръжието си към сенките на гората.

— Знаеш ли нещо за тази вила, за която спомена Бил? — обърна се към Марти Смит. — Езерото Магуа говори ли ти нещо?

— Там е стаята, където ме заключиха.

— Знаеш ли къде е?

— Разбира се.

Внезапно Питър прекъсна разговора им.

— Те са след нас. Ще ги задържа. Бързайте напред.

— Не без теб — отказа Смит.

— Не ставай глупав. Трябва да приключиш с Тремон. Аз мога да се грижа за себе си.

Зад тях се чува приближаващи стъпки. Големият доберман се закова и погледна Питър. Англичанинът тихо му заговори, а после се обърна към Смит.

— Вървете! Веднага. Със Самсон ще прикрием следите ви и ще ви спечелим време. Бързайте! — Наведе се към кучето: — Разбираш ли сигнали с ръка, момчето ми? — Протегна длан и махна встрани. Самсон моментално се втурна на разузнаване. Питър кимна доволно: — Ето, виждате ли? Няма да бъда сам.

— Прав е! — съгласи се Ранди. — Това искаше и Бил.

За секунда Джон стоеше като вцепенен. Очите му зловещо се бяха втренчили в горските сенки. Едрото мускулесто тяло се бе напрегнало, готово за скок. Бил току-що загина, а сега и Питър се излагаше на смъртна опасност, това бе прекалено много. Джон се бе посветил на спасяването на живота, не на неговото отнемане. А сега обстоятелствата го бяха привързали към безнадеждната примка на смъртта.

Погледна обветреното и загоряло лице на Питър. В проницателните очи се четеше едно послание: „*Остави ме. Това е моя работа.*“

Смит кимна.

— Добре. Марти, следвай ме. Успех, Питър.

— Чудесно! — англичанинът се обърна и решително се насочи към горските сенки, сякаш целият му живот се бе съсредоточил в този момент.

Джон, Марти и Ранди бързо потънаха сред дърветата. Зад тях се чу дълъг откос, последван от нечий предсмъртен вик.

— Питър ли беше? — разтревожено попита Марти. — Дали не е ранен? Може би трябва да се върнем?

— Това беше неговият хеклер и кох — увери го Смит, въпреки че самият не беше сигурен.

Марти неубедено кимна, спомняйки си безкрайните дни в близост с отровното чувство за хумор на англичанина и дразнещите му навици.

— Надявам се, че си прав. Аз... май започнах да го харесвам.

Продължиха да вървят. Гората беше тиха и само от време на време я раздираше някой изстрел. Всеки път този звук сякаш пронизваше Джон. След това настъпи пълна тишина. Така стана по-зле. Питър може би лежеше, облян от собствената си кръв. Може би някъде умираше в самота. Накрая излязоха на една тиха алея, паралелна на шосе 5. Бързо прикриха оръжията си под дрехите и свиха по улицата, където Джон и Ранди бяха паркирали колата си.

Преди да я приближат, предпазливо се разпръснаха.

Наоколо бе пусто и никой не се опита да ги спре. Марти въздъхна облекчено и се качи на задната седалка. Джон седна на шофьорското място. Ранди се настани до него и постави автомата в скута си. След час пристигнаха на летището в Орискани — Утика. Наеха малък самолет и полетяха към обширната пустош на щатския парк Адирондак.

ГЛАВА 43

15:02 ч.

Езерото Магуа, Ню Йорк

Дървената вила на Виктор Тремон изглеждаше огромна сред дърветата. Тесен павиран път водеше към прекалено голям гараж от задната ѝ страна. Патрулът се състоеше от трима тежко въоръжени мъже. От далечната страна се забелязваше красивото езеро, скътано между борове. Отгоре се носеха големи бели облаци, а следобедната светлина хвърляше дълги сенки по обраслите с дървета склонове на планината.

Зад вилата бяха залегнали Джон, Ранди и Марти. Лежаха по корем върху дебелия килим от борови иглички и внимателно анализираха разположението на сградата и изпълнените с досада действия на пазачите.

— Надявам се Питър да е прав — каза Марти, като протегна глава напред, без да е сигурен какво точно оглежда.

— Той знае какво прави — каза Смит, като в същото време запаметяваше маршрутите на охраната. Извърна се и погледна Ранди, която бе залегнала от другата му страна и напрегнато се слушваше.

Дари го с приятелска усмивка.

След това и тримата посветиха изцяло вниманието си на плановете как да проникнат в планинския замък на Тремон. Един от отегчените и прозяващи се пазачи обикаляше веднъж на половин час постройката, проверяваше вратите и оглеждаше местността толкова повърхностно, че едва ли щеше да ги забележи, освен, ако не застанат пред него и не му помахат. Вторият седеше спокойно на едно столче, пушеше и се радваше на късното октомврийско слънце. Автоматичната му карабина небрежно лежеше на скута му. Третият се беше разположил удобно в един военен джип, недалеч от хеликоптерната площадка. Тя представляваше просто едно разчистено от тревата място, намиращо се на около двеста метра вдясно от тях.

— От години не са имали неканени гости. Може би никой не е нарушавал спокойствието им. — предположи Джон.

— Възможно е да няма какво толкова да се охранява — каза Ранди. — Грифин може би ни е излъгал. Възможно е да е грешал.

— Не, той ни спаси и знаеше, че умира — настоя Смит. — Не би могъл да лъже.

— Случва се Джон. Самият ти каза, че е вършил злини.

— Не и такива злини. — обърна се към Марти — Когато те заключиха тук, запомни ли нещо от вътрешността на сградата?

— Голям хол и множество по-малки помещения. Една слънчева стая, до нея кухня. Разпитваха ме в едно мазе надолу по стълбите. Беше съвсем празно освен един стол и една кушетка. Когато се събудих, намирах се в мазето, прикован с верига към стената.

— Само това ли можеш да ни кажеш? — попита Ранди.

— Не можах да си взема брошура от хотела им — опъна ѝ се той. След това се намръщи. — Добре де, извинявай. Знам, че не искаше да ме обидиш. Наистина видях хора в бели престилки, приличаха на лекари. Носеха и бели панталони. Качвах се по стълбите към втория етаж, но какво има там не знам.

— Дали е някаква лаборатория? — попита се Ранди.

— Секретна лаборатория! — гласът на Джон беше тих, но тържествуващ. — Това е едно от нещата, които искаше да ни каже Бил. Секретна лаборатория за изследване и развойна дейност. Записките за дванадесетте жертви от войната в Залива, както и всичките им останали експерименти трябва да са тук. Сигурно за това не открихме нищо във файловете на Бланчард. Те никога не са записвали нищо в официалните доклади на компанията.

— Може би използват друга парола или друго име на компания — реши да теоретизира Ранди.

— Най-добре е да влезем и да разберем на място. Марти, стой тука. Така ще е по-безопасно. Ако видиш или чуеш нещо, стреляй веднъж, за да ни предупредиш.

— Не се бой, ще ги скъсам. — Марти се поколеба, а очите му се разшириха от удивление. — Не мога да повярвам, че казах подобно нещо. И особено, че го казах ентусиазирано. — Той хвана пушката помпа марка „Енфийлд“ с нервно неудоволствие. Беше си взел медикаментите, но ефектът им скоро щеше да отшуми.

Джон и Ранди решиха да изчакат, докато пазачът направи още една обиколка и запали цигара до втория охранител на верандата. След това се канеха да елиминират човека до хеликоптерната площадка. Не им се наложи да чакат дълго. След няколко минути единият от двамата стана и изчезна. След десетина минути се появи този път от далечната страна на сградата и разсеяно оглеждаше местността. Скоро направи пълен кръг и се присъедини към колегата си. От тази страна на вилата оставаше единствено пазачът на поляната. Той седеше на седалката на джипа и отегчено се прозяваше.

— Сега — каза Джон.

Втурнаха се към площадката. Далеч от полезрението на колегите си пазачът подремваше под горещите лъчи на слънцето.

— Искаш ли да минеш от другата страна на джипа, Ранди? — предложи Джон. Чувстваше как пулсът му се ускорява. — Ще стоя тук и ще те прикривам. Когато стигнеш, дай ми сигнал. Ще отвлека вниманието му от тази страна. Ако се събуди по-рано и те забележи, ще го обезвредя от тук.

— Ще ти махна с кърпичка — усмихна му се Ранди.

Чувстваше се щастлива, че действа, и този път инициативата беше тяхна. Сърцето ѝ лудо биеше, докато се плъзгаше между дърветата и се изгуби извън зрителното поле на Джон. Той коленичи сред сенките на границата на гората. Извади пистолета си и зачака, наблюдавайки похъркващия пазач. Изминаха пет минути. След това забеляза размаханото парче плат точно зад колата. Пазачът се размърда, но не отвори очи. След като се намести още веднъж, Джон скочи право към отворената врата на машината.

Когато бе на половината път, пазачът внезапно разтвори очи. Видя го и панически се протегна за своята М-16. В този момент зад него се материализира Ранди. Русата ѝ коса изглеждаше като слънчева сабя, а красивото ѝ лице бе каменно и концентрирано. Тялото ѝ се придвижваше с мекотата и скоростта на сиамска котка. С едно-единствено движени се прехвърли през вратата на открития джип, застана с единия крак иа задната седалка, а с другия върху рамката на сваления прозорец и притисна автомата си към главата на пазача. Всичко това отне дъха на Джон. Никога преда не беше виждал жена да се движи с такава бързина. Гласът ѝ беше студен и ясен.

— Хвърли оръжието.

Пазачът се поколеба за секунда, сякаш пресмяташе шансовете си, след това бавно захвърли пушката си на седалката зад себе си. Постави ръцете си на тила с отработеното движение на някой свикнал да го арестуват.

— Добро решение.

Джон дотича до джипа и взе оставената М-16. С Ранди подкараха пленника си обратно към мястото, където ги чакаше Марти. Тримата заработиха в пълен синхрон. Целербах нарязва ризата на пазача на ивици. Ранди и Джон използваша колана и фланелката му, за да направят запушалка за устата. След това завързаха краката и ръцете му. Обездвижен и без възможност да говори, пленникът им хвърляше ядосани погледи.

Смит взе връзката ключове на пазача.

— Другите двама няма да ни очакват отвътре.

— Това ми харесва — одобри плана Ранди.

Погледът му се задържа върху нея малко по-дълго, отколкото бе необходимо, но, изглежда, тя не забеляза.

— Знам какво се канете да ми кажете — въздъхна Марти, — ако видиш някой, стреляй. По дяволите! Като си помисля, че преди две седмици никога не бях държал оръжие в ръцете си. Пропадам!

Двамата оставиха Целербах да се самосъжالياва и охранява пленника. Приблжиха от задната страна на вилата, където имаше страничен вход. Ранди стоеше на пост, докато Смит успее да открие правилния ключ и да отвори вратата. Внимателно влязоха и се озоваха в антре, където слънцето грееше от малките странични прозорци, а още светлина идваше от другия край на коридора пред тях. Тръгнаха напред. От двете им страни се редяха затворени врати, а във въздуха се носеше аромата на скъпи цигари.

— Какво е това? — Ранди се закова на паркета.

Смит поклати глава.

— Не чух нищо.

Тя бе замръзнала, а челото ѝ се сбърчи от напрежение.

— Вече го няма. Каквото и да съм чула, вече го няма.

— Нека да пробваме вратите.

Те опитаха всички брави, но вратите се оказаха заключени. Изглеждаха като офиси или спални за гости.

— Да ги оставим за после — предложи Ранди.

Подминаха едно стълбище, водещо към малка площадка, а след това извиващо настрани. От втория етаж не се чуваше нищо. Продължиха напред, като се ослушваха. Ароматът на цигари се усилваше. Погледът на Джон не пропускаше и най-малката подробност. Накрая се отзоваха на прага пред огромна облицована в дърво стая. Мебелите бяха от дърво и кожа в селски стил. Това трябваше да е голямата всекидневна, за която спомена Марти. Предната стена бе почти изцяло остъклена и през нея нахлуваше слънчевата светлина. В средата на помещението се намираще каменно огнище, в което грееха въглени и затопляха стаята в октомврийския хлад. Прозорците гледаха към езерото и горите зад него. Разделяше ги врата, водеща към покритата веранда.

Без да говорят, се приближиха внимателно до рамката на изхода и надникнаха навън. Зад верандата на поляната седяха останалите двама пазачи. Безгрижно си разговаряха, изтегнати на люлеещите се столчета, и се припичаха под топлите лъчи на октомврийско слънце. Погледите им разсеяно се взираха в далечните планини, а оръжието им беше небрежно оставено на коленете.

— Те са чудесни мишени — промърмори Ранди.

— Мързеливи идиоти. Решили са, че щом го няма Тремон, могат да правят, каквото си искат.

— Ако се наложи да стреляме — прошепна Ранди, — аз ще се заема с онзи отдясно, а ти с другия отляво. Ако имат късмет, ще се предадат.

— Това искаме и ние — съгласи се Смит. Свикваше да работи с нея. Даже му доставяше удоволствие. Ако успеяха да оцелеят... — Да тръгваме!

Открехнаха вратата и на пръсти излязоха на верандата, докато пазачите пушеха и разговаряха. По-високият пазач изведнъж хвърли фаса си на тревата и се изправи.

— Трябва да направя обиколката — преди Джон и Ранди да могат да реагират, той се обърна и ги видя. — Боб! — извика той.

— Хвърлете оръжията си! — заповяда им Джон.

— И го направете бавно — гласът на Ранди беше напрегнат, — за да не стане някаква грешка.

Двамата мъже замръзнаха. Само единият се беше изправил и полуизвърнал към тях. Вторият още седеше на стола. Никой не беше

насочил оръжието си, докато Ранди и Джон ги държаха на прицел. Засадата беше извършена перфектно и у никого нямаше и капчица съмнение, че пазачите щяха безпрекословно да се подчинят, освен, ако съвсем не им беше омръзнал живота.

— Мамка му! — коментира положението единият от тях.

Нищо не нарушаваше тишината, докато Джон заключваше тримата пленници в една странична постройка близо до гаража. Марти стоеше в сенките зад него, докато Ранди бе невидима, приклепнала до стената на вилата, и следеше за някакво раздвижване. Кръглото лице на Марти беше тревожно, а зелените му очи бяха помръкнали, сякаш беше попаднал в свят, за който никога не би желал да научава каквото и да е.

— Искаш да остана тук, нали? — попита той с тон, показващ, че вече знае отговора.

— Тук е по-безопасно Марти, а и трябва да оставим някой на стража. Не знам какво ще открием в лабораторията. Ако нещо се случи с нас, ти ще имаш шанс да се спасиш и да се скриеш в гората.

Марти мрачно кимна. Свикналите на компютърни клавиши пръсти стискаха пушката-помпа.

— Добре Джон, нищо. Знам, че ще се върнеш за мен. Желая ти късмет. Ако пък някой се появи, поне веднъж ще стрелям с оръжието, — храбро се усмихна Марти.

Смит окуражаващо го потупа по рамото, а Марти му стисна ръката.

— Аз ще се справя, за мен не се безпокой. Време е да тръгваш.

* * *

Джон и Ранди се срещнаха при задния вход. Стискайки оръжиата си те се спогледаха, като в погледа им се четеше повече от разбиране. Джон отмести погледа си, а Ранди занервичи, неразбираща защо се е разнежила.

Влязоха в къщата и спряха в поднижието на стълбата. Охраната беше обезвредена без стрелба и се надяваха работещите по-горе хора нямаха представа за тяхното присъствие.

Започнаха внимателно да се икачват по стълбите. Прекосиха площадката на стълбите и се оказаха в коридора. Обграждаше ги тишина.

Оглеждайки се разбраха защо е толкова тихо. По двете стени на коридора се намираха врати с дебели стъкла. През едно от тях се виждаше просторна, блестяща от чистота лаборатория с разположине по периметъра кабинети и сепарета. В дъното се забелязваше нещо като херметически затворен отсек, където най-вероятно провеждаха експериментите в стерилна среда. Всички лаборатории в света си приличат: от една страна блестят от чистота, от друга в тях се наблюдава известен творчески безпорядък — нахвърляни хартии, бюра зарити от папки, горелки, колби, микроскопи, компютри, класификатори на картотеката и други предмети, без които е немислима работата на учените изследващи неизвестното. Виждаше се и последен модел спектрометър, но вниманието на Джон беше погълнато от нещо друго. В средата на една от стените се открояваше тежка метална врата маркирана с червен трилистник. При вида на този знак сърцето му радостно заби. Трилистника означаваше, че вратата водеше към скретното „Ниво-4“ на достъп.

— Виждам четири човека, — прошепна Ранди.

— Хайде, дойде момента да им се представим, — прикривайки вълнението си допълни Джон.

Насочвайки напред оръжията си, отвориха вратата на лабораторията.

ГЛАВА 44

Двама технически сътрудници вдигнаха лица. При вида на насоченото към тях оръжие се вцепениха от страх. Един от тях тихо застана. Чувайки този звук, още две жени остваиха работата си и виждайки ги пребледняха. Явно Джон и Ранди изглеждаха доста страховито.

— Не стреляйте! — примоли са по-възрастния от мъжете.

— Умолявам ви, недейте! Аз имам деца! — възкликна млада жена.

— Никой от вас няма да пострада, ако отговорите на нашите въпроси, — увери ги Джон.

— Казва ви истината, — добави Ранди и посочи с дулото на узито към неголямо помещение, нещо като конферентна зала. — Всички в залата. Там ще си поговорим в по-спокойна обстановка.

Четиримата служители в бели престилки покорно заеха местата си в конферентната зала. Бяха на възраст между двадесет и пет и четиридесет и пет години, като съдейки по всичко водеха доста спокоен и умерен живот. Те не принадлежаха към заслепените от дадена идея учени с фанатични погледи. Не, това бяха най-обикновени хора с брачни халки и семейни снимки по работните си бюра. Бяха технически сътрудници, а не учени. С изключение на по-възрастната жена. Тя имаше късо подстригани сиви коси и върху обичайния костюм носеше бяла престилка. От момента на влизането на Джон и Ранди не беше проронила нито дума и само ги наблюдаваше внимателно. Явно беше някакъв учен или контрольор.

По челото на по-възрастния и леко оплешивяващ мъж изби пот. Погледът му не се откъсваше от зловеците дула. Сега се обърна към Ранди.

— Какво искате от нас? — гласът му трепереше.

— Благодаря, че ме попитахте — каза Ранди. — Разкажете ни за маймунския вирус.

— Както и за серума, който се оказа, че случайно лекува и човешкия вирус — допълни Смит.

— Знаем, че е донесен от Тремон преди дванадесет години от Перу.

— Знаем и за експериментите с дванадесетте войници от Пустинна буря.

— Откога имате серума? — попита Ранди.

— Как започна епидемията?

Въпреки кръстосаните въпроси по-възрастната жена се намръщи, а очите и блеснаха предизвикателно.

— Не знаем за какво говорите. Нямаме нищо общо с маймунски вируси и серуми.

— Тогава по какво работите тук? — попита Ранди.

— Предимно по антибиотици и витамини.

— Тогава защо е цялата тази секретност? — контрира я Смит. — Защо е тази отдалеченост? Лабораторията не фигурира в документите на Бланчард.

— Ние не сме част от Бланчард.

— Тогава върху какви витамини и антибиотици работите.

Контрольорът се изчерви, а останалите изглеждаха ужасени. Тя бе издала повече отколкото трябваше.

— Не мога да ви кажа — отвърна им възрастната жена.

— Добре, тогава ще погледнем във файловете ви.

— Те са защитени. Нямаме достъп до тях. Само нашият директор и господин Тремон имат паролата. Когато се върнат, ще сложат край на това...

Гневът на Джон се усилваше. Съзнателно или не, тези хора бяха помогнали да убият София.

— Никой няма да се върне. Твърде са заети да си получават медалите, а тримата пазачи отвън са мъртви. Мисля, че скоро ще се присъедините към тях.

Контрольорът го изгледа твърдо и запази мълчание.

Ранди също едва се владееше.

— Може би си въобразявате, че понеже досега бяхме учтиви с вас, няма да ви убием? Прави сте. Сигурно няма да го направим. Ние сме от добрите. Но — каза весело тя — нямам никакви задръжки да причинявам болка. За съжаление често се престарavam и стават грешки. Правилно ли ме разбрахте?

Този път успя да привлече вниманието им. Поне на останалите трима, които енергично кимнаха.

— Добре, сега кой от вас ще ми каже името на компанията, за която работите, и паролата.

— Както и да обясните — Джон се втренчи в контролъора — защо ви е необходима „гореща лаборатория“ за производството на витамини и антибиотици?

Лицето на възрастната жена преbledня и ръцете ѝ се разтрепериха, но все така твърдо и заплашително гледаше останалите си колеги. Но най-възрастният мъж я игнорира.

— Не се опитвай, Ема — гласът му бе тих, но решителен. — Ти не командваш повече. Те са силата. — Обърна се към Джон — Как можем да сме сигурни, че после няма да ни убиете?

— Никак. Но можете да бъдете сигурни, че сега е моментът да убиваме. След това ще сме твърде заети да се забавляваме с Виктор Тремон.

Възрастният мъж ги гледаше изпитателно. Накрая кимна намръщено.

— Аз ще ви кажа.

— Е, нещата почвата да се уреждат — каза Смит. — Ще отида да извикам Марти.

Ранди се усмихна и още по-силно стисна насоченото към лаборантите оръжие. Мислите ѝ се бяха върнали към София. Приближаваше се към убийците ѝ. Щеше да ги накара да си платят.

— Говорете — подкани тя възрастния техник. — Говорете бързо!

* * *

Марти седеше до едно дърво, а в скута му лежеше пушката. Лекичко сумтеше. Наслаждаваше се на играта на слънчевите лъчи, танцуващи върху жълтите листа по земята и дърветата. Както се беше излегнал по гръб, с опънати крака върху килима от борови иглички, спокойно можеше да бъде взет за джудже от някоя приказна страна, далеч от проблемите на света. Освен ако не го погледнеш в очите. В тях бе насочил вниманието си Смит, докато се приближаваше тихо и незабележимо. Зелените очи бяха уплашени и разтревожени.

— Някакъв проблем?

Марти подскочи.

— По дяволите, Джон. Следващия път настъпи някоя клечка — разтри очите си, сякаш го боляха. — Щастлив съм да докладвам, че не видях никого и не чух нищо. Пленниците също мируваха. Но те и не са в състояние да направят кой знае какво, като се има предвид как сте ги овързали, все пак не мисля, че съм създаден за пазач. Твърде много досада и отговорност, които не са по вкуса ми.

— Разбирам проблема ти. Какво ще кажеш за малко компютърно разбойничество?

Марти грейна.

— Най-сетне! Откога чакам.

— Да влезем вътре. Искам да прегледаш файловете на Виктор Тремон.

— Аха, този, който стои зад всичко — Целербах потри нетърпеливо ръце.

Прекосяваха коридора, когато Джон чу някакъв шум откъм редицата затворени и заключени врати. Намираха се на почти същото място, където Ранди си помисли, че е доловила нещо. Спря и хвана приятеля си за ръката.

— Не мърдай. Слушай. Чуваш ли нещо?

Двамата се заковаха на място и въртяха глави, сякаш това щеше да изостри слуха им.

— Какво беше това?

— Струва ми се, че някой вика — намръщи се Марти.

Отново дочуха звука. Беше човешки глас, но приглушен и идващ отдалеч.

— Оттук е. — Джон притисна ухо в една от вратите. Изглеждаше по-дебела от останалите, а на ключалката висеше тежък стоманен катинар. От другата страна някой викаше за помощ.

— Отвори я! — нетърпеливо му каза Марти.

— Дай ми помпата. — Полковникът стреля с голямокалибрено оръжие в катинара.

От лабораторията долетяха ужасени викове. Двамата предпазливо отвориха вратата. Почти веднага следваше втора врата. Смит разби и нейната ключалка и двамата се озоваха в просторна и богато обзаведена стая. Зад една арка видяха кухня, официална

трапезария и мокър бар. Отстрани имаше коридор, водещ към спалните. Вече много по-ясен, звукът идваше оттам.

— Стой зад мен и ме прикривай, Март.

Марти не си направи труда да противоречи.

— Ще направя всичко по силите си.

Джон предпазливо тръгна по коридора. Викацията явно беше разбрал, че някой се приближава, защото от третата врата се чу бумкане по стена. Полковникът натисна бравата ѝ, но се оказа заключена.

— Кой е там? — извика той.

— Мерсер Халдейн! — отговори му един яростен глас.

— Вие полицията ли сте? Арестувахте ли Виктор?

— Пазете се! — Ключалката беше съвсем обикновена и този път Джон използва пистолета си, за да я разбие.

Вратата се разтвори с трясък и пред тях се откри гледката на един възрастен мъж с разрешена бяла коса, гъсти вежди и гладко обръснато холерично лице. Беше окован за креслото, но устата му не беше запушена.

— Кои, по дяволите, сте вие? — извика старецът.

— Полковник-лейтенант Джонатан Смит, военен лекар. Онзи, когото от толкова време се опитвате да убиете.

— Убиване? Защо по... — мъжът се спря. — А, да. Виктор! Знаех, че се тревожи за... Военен лекар ли казахте. Не, не ми обяснявайте, сам ще отгатна: ЦЕЛ? ФЛД?

— ААМИИЗИБ.

— Ясно, форт Детрик. Заловихте ли вече копелето?

— Опитваме се.

— Гледайте да го правите по-бързо. В пет часа ще получи проклетия си медал. Минута по-късно и милиардите долари. В шест часа ще е напълно неоткриваем. Добре го познавам.

— Тогава е по-добре да ни помогнете.

— Само кажете как.

— Мислите ли, че той е предизвикан епидемията?

— Разбира се! Толкова ли сте тъп? За това ме заключи тук. Не знам само как е успял да го направи.

— Ще разберем. Пазете се. Ще стрелям във веригата.

— Надявам се, че сте точен. — Мерсер Халдейн се сви от страх.
— Искам да живея достатъчно дълго, за да видя Виктор Тремон на колене.

Смит прекъсна веригата и помогна на стареца да се изправи.

— Другият ми сътрудник е в лабораторията. Опитваме се да открием научните записки на Тремон.

— Трябва да ги е скрил много добре. Не успях да ги намеря.

Смит потупа Марти по рамото.

— Не сте имали тайното ми оръжие.

* * *

Джон и Марти влязоха в лабораторията. Развял бялата си грива и с червено от гняв лице ги следваше възрастният мъж. Ранди ги очакваше. Беше заключила четиримата техници в конферентната зала.

— За какво беше тази стрелба? За малко да получа сърдечен удар.

Полковникът представи Мерсер Халдейн и попита:

— Какво ти казаха техниците?

— Работят за Тремон и съдружници. Паролата за компютъра им е „Хадес“.

Марти се втурна към най-близкия терминал, следван по петите от Халдейн. Лицето му грееше от щастие, че се връща отново в света, който толкова добре познаваше. Без да се обръща, той хвърли пушката си към Мерсер, разкърши пръсти и се зае за работа. Халдейн премести един стол и се настани до него. Джон бързо му отне оръжието. Все още не чувстваше особено доверие в бившия президент на Бланчард. После тихо обясни на Ранди:

— Мерсер Халдейн е бившият президент и председател на борда на „Бланчард Фармацевтика“. Предишната седмица Тремон го е отстранил и е седнал на мястото му.

— Как е успял?

— Старомодно изнудване според него. Аз си мисля, че го е купил. Обещал му е парче от тортата. Името на операцията с вируса и серума е „Проект Хадес“. Тремон го е крил от ръководството на Бланчард повече от цяло десетилетие.

— Подходящо име за ужаса, който причиняват. Какво друго научи?

— Всичко е както предполагаме. Тремон е открил вируса в Перуанска Амазония и го е донесъл в Бланчард заедно с необработеното лекарство: кръвта на маймуни, преживели болестта. Някакви индианци я пиели и антителата в нея спасявали много от тях всяка година. Тремон събрал таен екип от служители на компанията и отклонявайки пари, успял да изолира вируса, както и да създаде серум. Просто е клонирал гените на маймуните, за да създаде антителата. Копелето използвал ДНК-ензими, за да предизвика фини мутации във вируса. Така прогресивно намалявал латентния му период.

— Само това ли ти каза? — разочарова се Ранди.

— Да, но е сигурен, че Тремон е предизвикал по някакъв начин епидемията.

От лабораторията се чу яростен вик.

— Не става! Тук няма нищо! — Марти беше вбесен. — Във файловете на Тремон и съдружници няма абсолютно нищо. Само някакви глупости за антибиотици, витамини и боя за коса. Техниците са ни лъгали.

— Не — сети се Халдейн, — виновен е Виктор. Тези хора са обикновени служители, а компанията служи за параван. Те са убедени, че работят за Тремон и съдружници. Паролата Хадес е шега, в случай че някой проникне в компютъра.

— Нормално е за човек, който е в състояние да провежда експерименти върху хора. Истината обаче се крие някъде тук. Марти, продължавай да разбойничиш. Трябва да разберем.

— Ще се опитам — обезкуражено обеща Марти. Медикаментите му още действаха. — Ох, как ми трябва моята собствена...

Чуха внезапен звук откъм прозореца на лабораторията. В пълен синхрон Джон и Ранди се хвърлиха към него. По планинския път се приближават кола.

— Марти! Халдейн! Наблюдавайте техниците — извика Джон.

Двамата с Ранди прекосиха лабораторията, слязоха по стълбите и се спряха на площадката. Рамо до рамо залегнаха и насочиха оръжието си към коридора. Ранди се обърна към партньора си.

— Сега какво?

— Скоро ще разберем. — Не я погледна. Не му беше и нужно. Усещаше приятелското ѝ присъствие до себе си.

Чуха затръшването на двете врати на колата. Забързани стъпки приближиха къщата. Прозвуча нисък и настоятелен глас.

ГЛАВА 45

15:32 ч.

Езерото Магуа, Ню Йорк

Откъм задната врата по коридора прозвучаха бързи и леки стъпки.

— Какво, по... — започна Ранди.

Преди Джон да успее да отговори, на долното стъпало се появи огромният доберман Самсон. Той ги погледна, протегна нокти и се приготви за атака.

Смит се изправи и скри беретата си зад гърба.

— Самсон, сядай.

Учудено, кучето изправи глава. Джон повтори командата си и внезапно кучето го идентифицира като един от приятелите, които му показва Бил Грифин, докато се криеха под караваната. Бавно то седна, без да отделя поглед от тях.

Джон повиши глас. В него се четеше нетърпение.

— Питър?

Стройният бивш командос изникна пред тях.

— Че кой друг? Не мислиш, че Самсон ще премине към враговете, нали? — Заедно с добермана се изкачи по стълбите.

Ранди подскочи.

— Не сме си го и помисляли. Радвам се, че си жив, Питър.

— Тревожихме се за теб. — Усмивката на Смит беше широка. За момент изглеждаше с десет години по-млад.

— Отвън няма охрана. Ваша работа ли е?

— Да. Предполагам, че всички останали са на церемонията.

— Освен четирима техници, които заключихме — допълни Ранди. — Както и бившият шеф на Бланчард, който помага на Марти с компютъра.

Ранди спря и заедно с Джон се вгледа в лявата ръка на Питър, която висеше неизползваема до тялото му. Изпод ръкава му се процеждаше кръв и се стичаше по китката.

— Ранен ли си? Зле ли ти е? Дай да те прегледам — нареди му Джон.

— Драскотина.

— По дяволите, свали си якето и ела тук.

Отвори вратата на лабораторията, а Питър въздъхна и се качи горе, последван от кучето.

— Марти — извика Ранди, — Питър се върна.

Компютърният гений се изправи, когато Хауел влезе вътре. По кръглото му лице се изписа щастлива усмивка. Англичанинът си позволи да му отвърне. Двамата се спогледаха продължително.

— Не е трябвало да се тревожиш за мен, момчето ми. Помни, че съм преживявал много по-лоши неща по повече континенти, отколкото можеш да изброиш. Върши си работата. — Гласът му беше топъл и приятелски.

Зелените очи на Марти светнаха. Кимна и седна обратно на стола. В този момент до него се появи доберманът. Целербах го погали по гърба и кучето уморено се излегна в краката му.

— Не се безпокой. Спрях кръвотечението. Нищо няма да ми стане, докато отида на лекар — тихо се обърна към Джон Питър.

— Аз съм лекар, ненормален британецо. Явно всичко ти е наред, но вече паметта ти отслабва.

Питър изсумтя и постави своя хеклер и кох на една лабораторна пейка. Джон му помогна да си свали якето. Под него носеше само камуфлажни панталони и кръстосаните през раменете презрамки. Гърдите му бяха голи. Куршумите го бяха уцелили отстрани и по ръката. Около раните си беше увил парчета от някаква риза.

Докато Смит откриваше раните, Ранди доведе възрастния техник от конферентната зала. Той измъкна отнякъде обезболяващо и антисептик. Куршумът в гърдите бе преминал през месестата част над горното ребро. Изглежда, че бе раздробено, но не бе засегнат някакъв жизненоважен орган. Раната на ръката беше просто една дупка в мускулите. Кръвотечението почти беше спряло. Смит почисти нараняванията, намаза ги с антибиотик, поднови превръзката и настоя Питър да вземе поне аспирин.

— Трябва да полежиш в болница, но на първо време ще минеш и така — каза му Джон.

— Това е добра новина — зарадва се Питър. — Кажете какво открихте?

— Убедени сме, че тук Тремон и съучастниците му са извършили повечето от работата. Марти и Халдейн се опитват да открият записките им. Тремон е изместил Халдейн едва миналата седмица. Той каза изнудване. Подозирам обаче, че му е обещал тлъста част от милиардите, които биха спечелили. После е заговорила съвестта му.

— Хубаво би било, ако съвестта заговори у повече хора. — отбеляза Питър. — Няма ли да видим докъде са стигнали?

— Доникъде! — разочаровано се обади Ранди. — Марти все още е под влиянието на медикаментите и не разбира как са били въвеждани данните. Системата не е свързана с вътрешната мрежа на Бланчард, така че Халдейн е безполезен.

Ранди се беше навела над монитора, където Марти блъскаше по клавиатурата, а зад тях бившият президент на Бланчард интерпретираше откритото.

— Кажете на момчето — обади се Питър, като присви очи от болката, която му причиняваше говоренето, — че не е зле да побърза. Със Самсон пуснахме кръв на враговете, но не ги елиминирахме. Арабинът наистина е шефът им, както каза Грифин. Избяга здрав и читав заедно с поне още двама от хората си. Останалите ще са извън играта още дълго, ако не и завинаги.

— Биха ли могли да те проследят? — поиска да узнае Ранди.

— Мисля, че не. Но е възможно да се сетят, че Грифин или Марти са разкрили местоположението на вилата и че сигурно ще се насочим насам. Всеки момент може да пристигнат подкрепления.

— Чу ли го, Марти? — каза Джон.

— Опитвах всичко по силите си — недоволно извика Марти. — Сега се опитвам да установя връзка с моя компютър, за да използвам собствените си програми. Дай ми няколко секунди.

Напрежението и скоростта, с която изговаряше думите, показваха, че лекарствата вече отслабват влиянието си. Всички зачакаха търпеливо.

— По-добре някой да слезе долу на пост — сети се Джон. — Не ти, Питър.

— Нека да е Самсон. Той е най-добрият скаут от тук присъстващите.

Докато Питър изпращаше кучето, Марти се провикна.

— Свързах се.

— Слава богу! — иронично измърмори Ранди.

— Добре, нека да започнем с компанията, която оперира с този компютър. — Марти започна яростно да блъска по клавиатурата, а екраните се сменяха толкова бързо, че останалите не можеха да го следят. Накрая пред тях се появи емблемата и логото на „Бланчард Фармацевтика“.

— Това означава, че Виктор е регистрирал тази машина при нас и ние сме плащали за нея — каза Халдейн. — Необяснимото закупуване на компютърна система беше едно от нещата, които възбудиха подозренията на счетоводството. Те не успяха да свържат допълнителната електронна техника с никоя легална изследователска програма.

Пръстите на Целербах летяха по клавиатурата. По екрана присветнаха серия от изчисления. Накрая се появи име. Корпорация ВАКХАМ.

— Какво, по дяволите, е ВАКХАМ? — учуди се Халейн.

Концентриран, Марти се наведе напред. Щракна върху иконата и отвори дълга поредица от директории. Едната се наричаше „Лабораторни доклади“. Бързо премина през входовете с данни и стигна до първия — от 15 януари 1989 г. Джон се надвеси над него.

— Доклад за първата ензимна класификация на маймунския вирус от Перу! Най-сетне стигнахме някъде. — Премести един стол под себе си. Погледна ДНК-картата и я сравни със спомените си за онази на вируса, убил София и върху който беше работил. Подсвирна и погледна нагоре. — Не е изненадващо, но поне е потвърждение. Те са почти еднакви — всъщност може и да са идентични. Маймунският вирус и онзи, убиващ хората, са един и същи.

— Виктор Тремон го е знаел през цялото време — ядоса се Ранди.

Всяка гоина показваше напредъка по разкриване тайните на вируса и приготвянето на серума. Показваха мутации на вируса, които намаляваха инкубационния период у жертвата и я приближаваха към фаталния край. В същото време нарастваше ефективността на серума във вирулентния стадий. Това бе ново потвърждение на предположенията им. Но Марти не откриваше информация за експеримента в Ирак и отговор на въпроса, как от далечно Перу или от

лабораториите на Тремон вирусът се бе разпространил из „целия свят“ във вид на ужасна епидемия.

— Последната директория е блокирана с парола — обяви Марти, после се изсмя. — Глупаци, те си мислят, че могат да спрат Целербах Магьосника!

Вдигна ръце като диригент и нападна клавиатурата. Отново прибягна до собствения си софтуер и превърна екрана в калейдоскоп от думи, въпроси, команди и изображения. Всичко трая само няколко секунди.

— Ето — изхили се Марти. — Колко абсурдно обикновено.

На екрана се изписа простата фраза: „*Домът на Луцифер*“.

— Хората са предвидими и без въображение — продължи да нарежда Марти.

Вкара паролата. Първият появил се документ бяха финансови сметки и доклади от 1989 г. досега. Бяха изброени акционерите: Виктор Тремон с тридесет и пет процента, а Джордж Хайем, Ксавиер Бекер, Адам Кейт и Джон Макгроу с по десет процента.

Марти реднага откри връзката. Името на корпорацията представляваше акропис на имената им с едно допълнително, А за да прилича на дума ВАКХАМ.

— Това са някои от най-добрите служители в компанията! — възмути се Халдейн. — Всички са в ръководството, а Макгроу отговаря за сигурността. Не е чудно, че са се прикривали толкова дълго.

Бяха изброени и други акционери: генерал-майор Нелсън Каспър и генерал-лейтенант Айнър Салонен.

— Ето я и армейската връзка — с отвращение посочи Ранди.

— И правителството. Нанси Петрели е секретар на здравеопазването и социалните грижи. Вижте, конгресмен Бил Слоут.

— Това, изглежда, са годишните доклади за напредъка на проекта — продължаваше Марти. — Доклади от операции. Ето данни за пратките от антибиотици.

Халдейн беше изненадан.

— Това са антибиотици на Бланчард. Всичките. А цифрите отговарят на годишните доставки от компанията.

Учудени, четяха, докато изведнъж Смит издиша рязко. Изправи се, а лицето му излъчваше омраза.

— Разкрихме ги! — тъмносините очи се превърнаха в мрачни бездни. Виждаше се как се бори с неверието, тъгата и болката.

Мерсер Халдейн го погледна, а след това и Ранди.

— Какво ти има, момчето ми? — Питър бе седнал настрани, уморен от болката в ръката, но видът на Джон за секунда премахна изтощението му.

Гласът на Джон бе леден.

— Марти, распечатай ги. Всичките. Започни с доклада за прогреса на операцията. Бързо!

— Джон? — Ранди гледаше празните очи и обезкръвеното лице. Разтревожи се. — Какво означава всичко това?

Вниманието на всички се прикова в него. Лабораторията бе тиха, докато той с поглед обхождаше епруветките, колбите, микроскопите и апаратурата, с която цели десетилетия тук бе извършвано такова невиджано злодейство. Чувстваше огън в гърдите, а стомахът му сякаш бе ударен от тежкотоварен камион.

ГЛАВА 46

Гласът на Джон беше прегракнал, а говорът му бе бавен, сякаш искаше да се увери, че всяка дума ще бъде точно изказана.

— Тези пратки с антибиотици на Бланчард обясняват всичко. Спомняте ли си, като ви казвах, че вирусът не се предава лесно? Това ме наведе на въпроса, как така няколко милиона човека са заболели едновременно. Както предполагахме, отговорът е Виктор Тремон! — поколеба се. Дланите му се свиха в юмруци. — Копелето е разпространило вируса чрез антибиотиците на Бланчард. Лекарствата, предназначени да лекуват хората, същевременно са ги заразявали с неизлечим вирус. Тремон и бандата му са започнали всичко преди десет години. Проектът Хадес. Цяло десетилетие той е инфектирал милиони, без дори да е сигурен, че някога ще добие необходимия серум, когато вирусът премине в смъртоносния си стадий.

— Мамка му! — невярващо възкликна Питър.

Джон продължи, сякаш не го бе чул.

— Те са разпространили вируса, така че да предизвикат епидемия след десет години. Всяка година са мутирали вируса, така че все по-рано да настъпва леталния му стадий. Тази година ще се разболеят милиони, а те ще направят милиарди долари. Всичко е стартирано, без да са сигурни дали въобще ще успеят да създадат серум, дали ще е достатъчно ефикасен или стабилен, за да може да се транспортира. Обрекли са милиони хора на смърт, принуждавайки ги да платят за спасението си.

Ранди изумено тръсна глава.

— И всичко това, за да може Тремон да спечели много пари. Да стане богат. Да живее в разкош. — Гласът ѝ се пречупи — Затова ли умря София? Тя е била в Перу и сигурно там е срещнала Тремон. Това е липсващото телефонно обаждане. Когато е започнала работа над вируса, тя си е припомнила нещо и е позвънила в Бланчард. Не е чудно, че той е прекъснал изследванията ѝ.

Джон погледна Ранди. По страните ѝ се стичаха сълзи. Очите му се навлажниха. Прегърна я.

Халдейн стоеше и трепереше целият от ужас.

— Боже господи! Никога не съм си представял, че съществува такова зло. Всички тези бедни хорица, които са използвали нашите антибиотици! Доверили са се на науката и медицината да облекчат страданията им. Доверили са се на Бланчард.

Джон яростно се обърна към бившия президент на компанията.

— А колко щеше да спечелиш ти, ако не си беше променил настроението?

— Какво? — премигна насреща му Халдейн. Сбръчканото му лице стана ядно колкото това на Смит. — Виктор използва името ми. Той ме излъга! Той е направил всичко да изглежда така, сякаш е одобрено от мен. Какво трябваше да направя? Беше ме притиснал до ъгъла. Бях безсилен. Той щеше да заграби моята компания. Заслужавах нещо! Аз... — чувайки собствените си думи, Халдейн млъкна и се свлече на стола. Гласът му се изпълни със срам. — Тогава не знаех какво е направил и колко ужасни ще са последствията. Когато видях какво означава всичко, не можех да мълча — присмя се презрително на себе си. — Твърде малко, твърде късно. Това ще кажете. Алчен като останалите, твърде късно се е сетил за твърде тихата си съвест.

— Така и трябва — каза Джон отблъскващо. Загърби го и се обърна към Питър и Ранди. — Трябва да...

— Джон!

Викът беше изпълнен с ужас. Всички се обърнаха към източника. Забравен поради кошмарните разкрития, Марти бе продължил да работи с файловете и да гледа в екрана.

— Те не са спирали. О, не, не, не. Те не само са заразявали антибиотиците с вируса, но все още го правят. Тук пише, че поредният товар със заразени лекарства тръгва днес едновременно с първата пратка серум!

Гробовна тишина обзе стаята. Спогледаха се един друг, сякаш не бяха чули правилно. Не бе възможно!

— Той създава пандемия, която ще продължава безкрай! — ужасен възкликна Джон.

— И ще превърне атомната бомба в детска играчка.

Питър премигна със сините си очи оглеждайки лабораторията. През цялото време придържаше ранената си ръка, сякаш болката се усиливаше.

— Трябва да осуетим плановете на тези мерзавци!

— И по-добре да побързаме, — добави Марти, продължавайки да чете излизащите на екрана данни. — В момента, когато първата партия серум напусне завода, „Бланчард“ ще получи два милиарда долара от редица страни, в това число и от САЩ. — Той се обърна с въртящия се стол. Зелените му очи яростно искряха. — А този ваш Виктор Тремон отскоро е открил банкова сметка на Бахамите.

— Трябва да го спрем сега, — каза Ранди, — от завода ще излезе следваща пратка, а Тремон може да прибере милиарди долара.

— Но как, как е възможно всичко това?... — простена Мерсер Халдейн, виждайки, че изпуска и последния шанс да си изкупи греха. — Виктор получава медала, а товара се отправя след около час. Президента ще бъде в „Бленчард“ заедно със секретните си служби и охрана. Освен това, там ще бъдат задействани и всички местни и окръжни сили на ФБР и полицията.

— Президента! — възкликна Джон и кимна сякаш в потвърждение на някаква своя мисъл. В него започна да се оформя план. — Ето я възможността да спрем Тремон. Ще покажем на президента всичко, което е направил този негодник.

— Ако успеем да се доберем до него, — скептично отбеляза Ранди.

— Ще използваме всички документи, — добяви Питър.

— Трябва ни и някой, на който би повярвал, — каза Джон. — А не обявен за издирване от армия и полиция дискредитиран учен като мен.

— Или пък агентка на ЦРУ, която навярно е квалифицирана като предател, — мрачно добави Ранди.

Марти, продължаваше да разпечатва документите на проекта „Хедес“, обърна се и подхвърли:

— Мога ли да предложа кандидатура? Това трябва да бъде мистър Халдейн, бившият шеф на „Бланчард Фармацевтика“. Какво ще кажете?

Погледите на всички присъстващи дружно се отправиха към сивокосия старец. Той радостно закива в знак на съгласие, доволен, че ще му се отдава възможност донякъде да възвърне загубеното си самоуважение.

— Да, така и ще постъпим. С удоволствие ще разкажа всичко на президента. — Ентусиазма му видимо намаля. — Само, че Виктор няма да ме допусне до срещата.

— И аз мисля, че днес едва ли някой ще бъде допуснат близко до президента, — съгласи се с него Ранди.

— Джон замислено се начумери.

— И какво, върнахме се там, където започнахме. По дяволите, трябва да има начин да спрем Тремон!

— При това по-бързо, — добави Питър. — този дяволски Ал Хасан със своите убийци може да дойде тук всяка минута.

— Кой друг ще присъства на церемонията? — попита Ранди. — Съветника по здравеопазването? Главата на президентската администрация?

— Те ще бъдат здраво охранявани, — каза смит. — Освен това и хората на Тремон ще се погрижат никой от нас да не бъде допуснат да се приближи. Спецслужбата на Тремон няма да се спре пред нищо в изпълнението на тази си задача. В известен смисъл, те са по-голямо препятствие от националната служба за охрана.

— Но може би там ще присъства и някой от чуждестранните лидери, — каза Ранди. — Тогавя може да опитаеме...

— Почакай! — В главата на Джони изникна друга идея. Приблужи се до компютъра и приседна до Марти. — Марти, можеш ли да влезеш в телевизионната мрежа?

— Разбира се. Вече съм влизал в Си Ен Ен. — Засмя се, Марти. — Но това беше станция на местна кабелна телевизия, аз се намирах в същото здание, само че в друго студио. Колкото до националната телевизия, не знам. Коя телевизионна компания да хакна? Какви са и компютърните кодове? А ще имам нужда и от телевизионна камера тук.

— В Лонг Лейк има малка студия, — каза Мерсер Халдейн.

— Но те ще са ангажирани с трансляцията на церемонията, — възрази Ранди. — Ще бъде пълно с хора, технически сътрудници и други.

— Ако трябва ще си проправим път с оръжия. Ти можеш ли да се свържеш с тях от тук, Марти?

— Мисля, че да.

— Така и ще направим.

— Лонг Лейк ще е тъпкано с полицаи, — възрази Питър. — Толкова много, че ще се настъпват по петите.

В този момент вниманието на присъстващите беше привлечено от някакво движение в залата. Обърнаха се и видяха един от сътрудниците в лабораторията, този, който донесе аптеката за Питър. Бяха забравили да го върнат в конферентната зала и той бавно се приближаваше към тях. Кръвта се бе оттеглила от лицето му.

— Нищо не знам за това, което открихте тук. Всичко, което върша, е рутинен анализ — вдигна ръка, сякаш искаше прошка. — Самият аз съм взимал от антибиотиците на Бланчард. Имам семейство, което... — преглътна тежко — Те също са ги употребявали. Аз... може би трябва да знаете, че мистър Тремон има малко телевизионно студио във вилата. Инсталира го, за да се свързва със заводите и местното студио. Искаше да прави изявления лично и да ги излъчва. Студиото е истинско произведение на изкуството. Мога да ви покажа къде е.

— Марти?

— Може би ще ми трябва повече време — несигурно каза той.

След първия шок от чудовищните планове на Тремон сега мозъкът на Смит заработи точно и ясно. Сякаш интелектът му допълнително се бе изострил. Погледна часовника си и започна да раздава заповеди.

— Имаме четиридесет минути. Ранди, ние отиваме на церемонията и ще се опитаме да предадем записките на президента. Дори да не успеем да се приближим достатъчно, ще предизвикаме бъркотия и ще осигурим още време на Марти. Ти, Питър, заедно със Самсон ще защитавате Марти и Халдейн. Господин бивш председател на борда, когато застанете пред камерата, ще изнесете речта на живота си.

— Ще го направя, разчитайте на мен.

Бледен, Питър промърмори:

— Сладка работа.

— Нека лабораторният техник ви покаже къде е студиото, другите ще ги оставите заключени. Ние взимаме онези М-16, ако се наложи да вдигнем повече шум. Всичко ли е ясно?

Останалите кимнаха. За момент се спогледаха един друг, за да се окуражат. След това всички експлодираха в действие, като Питър,

Марти и Халдейн се втурнаха с техника към студиото, а Смит и Ранди се затичаха навън към колата.

* * *

Ранди караше бързо по планинския път под късните лъчи на есенното слънце. Беше удивително колко нормален и красив изглежда светът. На по-малко от миля от вилата видяха пред себе си облак прах.

— Спри! — извика Джон.

Със свистене на гуми тя отби от пътя и скри колата между дърветата. Грабна узито и една М-16, а Смит се въоръжи с две М-16. Изскочиха от колата и пробягаха двајсетина метра назад. Обръщайки се, видяха три джипа да се носят по пътя.

— Това е той — Джон разпозна Ал Хасан на предната седалка в първата машина. Спомни си го от преживяванията в Сиера.

— Ал Хасан — Ранди го бе видяла при престрелката около караваната.

— Стреляй с всичко, което имаме, за да си помислят, че сме повече, но гледай да не уцелиш гумите.

— И защо не?

— Ще ги накараме да ни преследват и да оставят вилата на мира.

Използвайки двете си ръце, те започнаха бързо да сменят позициите си и да стрелят по колите. Уцелваха предимно въздуха, но причиниха достатъчно вреди, че да накарат колите да свият от пътя. Когато и последната от тях спря, Джон и Ранди скочиха обратно в караваната. Ранди натисна газта докрай и подминавайки Ал Хасан и хората му, все още неосъзнали се от внезапната атака, видяха, че предните гуми на единия джип бяха простреляни.

— По дяволите! — изруга Джон.

— Ако се наложи, Питър и Самсон ще се погрижат за тях.

Другите две коли бяха с разбити прозорци, но без особени повреди. Бързо излязоха отново на пътя. В огледалото за обратно виждане забелязаха, че двама мъже изскочиха от повредения джип и се качиха по другите коли.

— Дръж се на разстояние от тях, докато стигнем Лонг Лейк, Нека да ни преследват.

— Сладка работа — отвърна Ранди, имитирайки гласа на Питър.

ГЛАВА 47

16:52 ч.

Лонг Лейк, Ню Йорк

Слънцето бе ниско над планинските върхове и течеше един от онези красиви следобеди, които предизвикват тръпка у всеки любител на природата. Оранжеви и жълти цветове обагряха вековните дървета. Борове растяха стройно нагоре към синьото небе. Въздухът бе свеж и чист. Маргаритките все още цъфтяха. На моравата в средата на огромния комплекс на „Бланчард Фармацевтика“ бе издигната платформа. Поседнали на бели сгъваеми столове, цяла група влиятелни люде очакваха началото на церемонията. Зад тях се бе събрала оживена тълпа.

В специалната шатра, издигната от охраната му, президентът Самюел Адамс Кастила се наслаждаваше на празненството. Съставена от местни граждани, представители на повечето държави, редактори, репортери от всички важни издания, публиката бе всичко, което един президент би желал пред избори.

Тази историческа церемония щеше да се предава до всяко кътче на планетата, но което бе по-важно — до всеки американски дом, и щеше да превърне преизбирането му в детска игра.

До него стоеше Виктор Тремон, чийто поглед бавно се плъзгаше по множеството. Мислите му не бяха толкова весели. Изпитваше мрачно предчувствие, сякаш баща му се бе надвесил до рамото му и повтаряше: „*Никой не може да има всичко, Вик.*“ Знаеше, че не съществува основание за подобни пораженчески настроения, но не можеше да отхвърли безпокойството. Онзи дяволски Смит и сестрата на глупавата Ръсел отново се бяха изплъзнали от ръцете на Ал Хасан. Бяха изчезнали, а Тремон нямаше вести от арабина.

Въпреки увереността, че се е подготвил за всякакви неприятности, беше угрижен и оглеждаше тълпата за двойката. Как му се искаше да не бе отговарял на обаждането на София Ръсел. Защо се

бе сетила за тази бегла среща преди повече от десет години? Случайност. Напълно непредвидим елемент в цялата игра.

Но и това не го спря.

За пореден път започна да анализира действията си, когато прозвучаха първите викове:

— Да живее шефът!

— Наш ред е — каза президентът. — Това е велик момент, д-р Тремон. Да извлечем всичко от него.

— Съгласен съм, господин президент. И отново благодаря за честта.

Охранявани от специалните служби, излязоха навън. Ръкоплясканията станаха оглушителни. Двамата мъже се усмихнаха и махнаха с ръце. Следвайки дадените по-рано инструкции, Тремон отстъпи, за да позволи на президента да мине пръв. Последва го, опитвайки се да запамети всяка подробност от този велик момент. Платформата бе украсена в червено, бяло и синьо. Зад нея бе инсталиран огромен екран, така че всеки да вижда известните личности от целия свят, които щяха да държат речи на живо.

Спряха се на стълбите, за да продължат аплодисментите. Шестте реда, заети от насядалите изтъкнати личности, станаха на крака, за да поздравят президента. Тук бяха всички членове на кабинета, включително сияещата Нанси Петрели, председателят на обединените щабове със секретаря си генерал-майор Нелсън Каспър, конгресменска делегация от Ню Йорк и посланици от петдесет държави.

На подиума началникът на армейската медицинска служба Джеси Окснард с масивната си глава и мустаци, доминиращи над цялото му лице, ръкопляскаше с останалите. Накрая пристъпи напред, за да започне с приветствието.

* * *

17:30 ч.

Джон и Ранди стояха на няколко крачки един от друг, слели се с тълпата. Успяха да се измъкнат от преследвачите си и пристигнаха преди около половин час в Лонг Лейк.

След това решиха да променят някак си външния си вид. Накрая откриха отворен магазин за дрехи, после за детски играчки и накрая аптека на главната улица, която бе една от малкото магистрали, пресичащи Адирондакските планини. Закупиха си необходимото и използваха една обществена тоалетна, за да се преоблекат. Когато излязоха, той бе с тъмен тен и изглеждаше досущ като местен жител. Носеше глупави ловни панталони и яке. Бе с къдриви черни мустаци, които отлепи от една детска маска. Ранди бе облечена в невзрачни сиви дрехи и носеше грозни лачени обувки. Над боядисаните в черно коси бе захлупила сламена шапка.

Навсякъде бе пълно с чуждестранни кореспонденти и журналисти, погълнали изцяло вниманието на хората, така че привлякоха твърде малко любопитни погледи. Все пак в периферията около подиума специалните служби, ФБР и охраната на Бланчард неуморно оглеждаха тълпата за неприятности.

Джон и Ранди начесто сменяха позициите си. Държаха главите си приведени, бяха тихи и усмихнати. Фигурите им изглеждаха отпуснати и лениви.

Когато всички се разкрещяха „*Да живее шефът*“ и заръкопляскаха, а президентът и Виктор Тремон се заизкачваха по платформата, Ранди се приближи и прошепна на Джон:

— Жената с късата сребриста коса е Нанси Петрели, а генералът на втория ред зад адмирал Броуз е Каспър Нелсън.

— Очаквах, че старият генерал Салонен и Бен Слоут също ще са някъде наоколо.

Планът им беше прост. Да си пробият път възможно най-отпред, да привлекат вниманието на президента и да извикат историята си. Да размахат документите. Да обвинят Тремон и кохортата му пред всички, надяваха се да паникьосат някой от съучастниците му, така че да се саморазкрие. Поне да убедят президента да ги изслуша. Все пак беше обществено събиране.

Всичко това бе възможно, ако ги споходеше луд късмет.

В най-лошия случай искаха да спечелят време, за да може Марти да проникне в кабелната телевизия и на екрана да се появи Мерсер Хаддейн, който да подкрепи твърденията им.

Но първо трябваше да си пробият път през множеството, без да привлекат вниманието на стотиците охранители, които се напругаха да

следят за нарушители, смутители, терористи и... тях.

* * *

17:09 ч.

Езерото Магуа

Марти трескаво работеше с компютъра в малкото студио, на чиято техника би завидяла всяка телевизионна компания.

— Къде си, къде си, чудовище? Знам, че си някъде там. Дай ми кодовото име и паролата, твоята кожа! Още веднъж, телефонната компания е...

Мерсер Халдейн стоеше отвън с четиримата техници и купчина изплюти от принтера записки. Зад тях висеше огромно пано с пейзаж от Адирондак, а в далечината блестяха високите скали на върховете Уайтфейс и Марси. Потеше се. Непрекъснато попиваше влагата по челото си, докато наблюдаваше през стъклото Целербах. Често и нервно поглеждаше часовника си.

— Най-сетне, да! Мой си! Вътре съм! В телефонната централа. Сега, свържи ме с локалната телевизионна станция. Хайде, дай кабела! Хайде... хайде... знам, че искаш да те открия... да. Това е ... Проклятие!

Питър вардеше в коридора, ослушвайки се за предупредителен сигнал от Самсон. Също непрестанно гледеше към часовника си. Мислите му бяха погълнати от титаничните усилия на Марти.

— Аха! Пипнах те! Сега в контролната стая. Сега тръгваме... ето ни... гнилост и мръсотия! Няма да ме спреш... не можеш... — Потта капеше от лицето му, а пръстите летяха по клавишите, търсещи ключа към системата.

* * *

17:12 ч.

Лонг Лейк

Докато генерал Окснард продължаваше да говори за удивителните добродетели на Виктор Тремон и мъдростта на президента, Джон и Ранди бавно се приближаваха един към друг. Смит разпозна белязания убиец на Тремон, потънал в разговор с някакъв мъж. Предположи, че е шефът на присъстващите агенти от ФБР. Ал Хасан посочи с ръка към тълпата и размаха някакви фотографии. Не бе трудно да се досети чии са снимките. Сподави тревожния си възглас.

Джеси Окснард привърши встъпителните слова и президентът излезе напред. Лицето му бе тържествено, а погледът последователно огледа лицата от публиката, а после направи същото с изтъкнатите личности, седнали отпред.

— Времената са ужасни — започна той. — Светът страда. Милиони умират. Но все пак ние сме се събрали тук да празнуваме. И това е напълно уместно. Човекът, когото ще удостоим с върховната чест, ще остане в историята не само като проницателен учен, но и като голям хуманист. Той...

Докато президентът продължаваше с напевен и все по-силен глас, Джон и Ранди безпрепятствено продължаваха напред, понякога само на стъпка един от друг, понякога раздалечени на няколко метра. Внимаваха да не ядосат някого. Да не предизвикат ненужно внимание. Да изглеждат погълнати от безкрайно благодарствената реч, която бързо се приближаваше към своята кулминация.

— ...За мен е огромно удоволствие да връча най-високото гражданско отличие на нацията на д-р Виктор Тремон, ослепителното слънце, разпръснало дълбокия мрак, в който всички бяхме потънали.

Тремон се опита да изглежда сериозен, но поласкан, покорен, докато с върховни усилия потискаше гръмогласния си триумфиращ смях. Накрая се получи някаква гротескна гримаса. Приблужи се към президента. Медалът бе връчен и приет със скромно вълнение. Гигантският телеекран присветна и се появи образът на британския министър-председател, надвиснал над всички присъстващи.

* * *

17:16 ч.

Очите на Надал ал Хасан бавно пресяваха развълнуваното множество. Лицето му беше безизразно. Поклащаше глава, сякаш редеше мантра, докато погледът му се спираше върху нечия физиономия, напомняща за единия или другия преследван, върху познато рамо или изпъкваща сред масата войнишка стойка.

Сигурен бе, че са някъде тук. Смит доказа, че е много способен и опасен противник, отколкото си бе представял. Нямаше вяра в местната полиция, във ФБР, в частната сила за сигурност на Макгроу, състояща се от остарели войници и уволнени полицаи, и добре знаеше, че специалните служби ще се ограничат изцяло със защитата на президента. Охраната на Виктор Тремон и целия проект „Хадес“ лежеше върху неговите плещи.

Изучаваше лицата с леко присвити очи. В хладния сумрак белезите по лицето му изглеждаха още по-дълбоки. Вдишваше ароматния дим, донесен от комините на къщите. Това му напомни за младостта, прекарана край номадските огнища на родния Ирак. Но тези спомени не го радваха. Измина труден път от онова примитивно начало и проектът „Хадес“ бе кулминацията на дългото му бягство от мизерията. Никой не можеше да го спре пред крайния успех.

Когато си помисли за това, ги видя.

Смит се бе дегизирал в смешни ловджийски панталони, яке и си бе залепил черни рошави мустаци. Жената от ЦРУ носеше сиви дрехи, беше си потъмнила косата и криеше лицето си под широката периферия на сламена шапка. Не можеха да се скрият от него.

Подвикна на Макгроу и си запробива път сред тълпата. От тялото му струеше възбуда.

* * *

17:16 ч.

Езерото Магуа

В очите му се четеше безумие, приведен толкова ниско над клавиатурата, че потта капеше върху нея. Марти се бореше с последната бариера, преди да получи контрол над кабелното

предаване. Отдавна бе спрял да мърмори и да вика. Беше потънал в дълбоко и упорито мълчание.

Мерсер Халдейн стоеше с техниците пред единствената камера. Тя бе включена, фокусирана и готова за снимане. Под горещите прожектори продължаваше да попива потта, която не спираше да се стича от челото му. Никой не продумваше. Стаята сякаш щеше да експлодира от напрежение.

Зад вратата на студиото Питър вече не се ослушваше за шумове в коридора или където и да е било, а бе погълнат изцяло от тишината, която сякаш се проточваше до безкрай. Нямаше представа какво се случва в Лонг Лейк, но знаеше, че речите са започнали преди десетина минути и се надяваше Джон и Ранди вече да са някъде около трибуната и да крещят обвиненията си пред президента, публиката, специалните служби, Тремон и световната общественост.

Обвинения, които не биха могли да докажат... освен ако Марти не извършеше пробив в следващите няколко секунди.

* * *

17:17 ч.

Лонг Лейк

Джон и Ранди се бяха добрали до втория ред от плътно притиснатите един в друг зрители. Точно отпред беше платформата, окичена с патриотични символи. Цялата тълпа, генерал Окснард, Тремон и президентът гледаха към гигантския образ на британския министър-председател, който изразяваше възхищението и благодарността си към Виктор Тремон.

Джон пое дъх, даде знак на Ранди и двамата грубо разбутаха последния ред от хора.

— Тремон е престъпник и масов убиец! — изрева Смит, размахал разпечатките от записките в лабораторията. — Той е предизвикал епидемията. За пари! Да измъкне милиарди от света!

Президентът се обърна, стреснат от първия вик на Джон. Виктор Тремон също се завъртя на пети и извика в отговор:

— Те са въоръжени! Този мъж е дезертър от армията, извратен учен и убиец. Застреляйте ги!

Специалните служби скочиха от трибуната и се хвърлиха към Джон. Ранди пое топката.

— Тремон продължава да заразява милиони! Той изпраща вируса със своите антибиотици. Всеки ден разпространява инфектирани лекарства. Дори и днес!

Надал ал Хасан и хората му разбутваха тълпата, за да се доберат до тях, Джак Макгроу крещеше заповеди на подчинените си.

Джон се бореше с прегръдката на охраната. Успя да размаха за момент отново листата.

— Имам доказателства! Тук са докладите. Аз...

Хората от специалните служби го повалиха на земята.

Други агенти се хвърлиха към Ранди. Почувства болка в рамото. Откриха узито ѝ.

— Тя е въоръжена!

Надал ал Хасан почти се бе добрал до тях със скрит под сакото пистолет.

* * *

17:18 ч.

Езерото Магуа

Марти извика в микрофона:

— Вътре сме!

— Давай! — изкрещя Питър.

Мерсер Халдейн погледна в камерата, пое си дълбоко въздух и заговори.

* * *

17:18 ч.

Лонг Лейк

На трибуната други агенти заобиколиха президента и го повлякоха обратно към шатрата.

За секунда гигантският телеекран помръкна, а след това на него се появи белокосият Мерсер Халдейн. Лицето му излъчваше достойнство. Стоеше изправен сред секретната лаборатория. Зад него четиримата техници държаха в ръце уголемени копия от документите, уличаващи Тремон. Вперили погледи в екрана, събралите се изненадано стихнаха.

— Казвам се Мерсер Халдейн — думите прогърмяха над множеството. Марти някак бе успял да усили звука. — До миналата седмица бях президент и председател на борда на „Бланчард Фармацевтика“. Имам новини за вируса, които всички вие трябва внимателно да изслушате. От това зависи дали ще оживеете. Виктор Тремон извърши огромно зло над всички нас! — Удивлението от думите му бе всеобщо и прикова вниманието дори на агентите. — Преди десет години Виктор Тремон е пусал в действие чудовищен план. Нарекъл го е „Проект Хадес“ и първоначално инфектирал дванадесет войници от двете страни на конфликта в Залива с един уникален смъртоносен вирус, открит от него в перуанските джунгли. След това заразил медикаментите, произвеждани от „Бланчард“, със същия вирус и го разпространил из целия свят. Тази напаст щяла да лежи латентна в продължение на...

На сцената президентът спря и се заслуша. Все още обграден от охраната, той се извърна към гигантския екран, премигвайки от историята на Мерсер Халдейн. Всички присъстващи се бяха превърнали в слух, докато Халдейн изброяваше имена, дати, числа, документи.

Публиката започна да мърмори първоначално като далечно торнадо, което обаче заплашително се приближава.

Агентите отпуснаха хватката около Джон и Ранди.

От огромния екран Халдейн разобличаваше чиновниците и акционерите на тайната корпорация ВАКХАМ.

Докато из множеството преминаваше тръпка на разбиране и гняв, президентът изръмжа заповед. Агентите застанаха до Нанси Петрели, генерал Каспър, Бен Слоут, ядосания генерал Салонен и четиримата други конспиратори.

— Доведете двамата, които викаха, искам да видя документите, които се опитваха да ми покажат.

Ранди разблъска агентите на ФБР, скочи върху трибуната и подаде разпечатките на Кастила.

— Сър, трябва незабавно да арестувате Виктор Тремон, иначе той ще трансферира милиарди долари към офшорната си банкова сметка.

Президентът бързо прегледа листите и издаде заповед. Агентите на ФБР и ЦРУ се разпръсваха в търсене на Тремон.

Шефът им скочи на сцената.

— Сър, Тремон е изчезнал.

Ранди погледна тълпата.

— И Джон — добави.

— Намерете ги! — изрева президентът.

* * *

17:36 ч.

Коридорът в мазето на основната сграда на „Бланчард Фармацевтика“ беше ярко осветен и пълен с кашони, стари мебели и оборудване. Под него се намираше друго мазе, където светлината не бе толкова обилна. Тук се помещаваха всички машини, които с глухо ръмжене отопляваха, проветряваха и управляваха голямата двуетажна постройка. Отдолу бе прокопано третото ниво. Не бе отбелязано в плановете на сградата. Рядко се посещаваше. Беше влажно, мрачно и прорязано от тесни коридори. Но не беше тихо. Забързани стъпки ехтяха в стените, докато Виктор Тремон и Надал ал Хасан тичаха със скоростта и увереността на хора, които добре знаят къде отиват. Носеха оръжие. Преминаха през една обикновена метална врата и продължиха към отсрещната стена. Тя беше гладка и по нишо не се различаваше от останалите. Просто краят на коридора.

Виктор Тремон измъкна малка черна кутийка от джоба си.

Надал ал Хасан с готово за стрелба оръжие тревожно оглеждаше страничния коридор.

Тремон натисна един бутон. Цялата стена тежко се плъзна наляво, откривайки зад себе си врата, направена от най-здравата известна стомана. Тремон бе поръчал изграждането ѝ, когато премести операциите на Бланчард в Адирондак. Набра необходимата комбинация и някаква пневматика издигна вратата на половин сантиметър и бавно я отвори.

— Умно — каза Джон, като пристъпи от главния коридор, здраво хванал с две ръце беретата. Насочи я към двете фигури. Докато Мерсер Халдейн говореше на вцепенената публика, Смит видя как Тремон се измъква. Притиснат от тежестта на многото тела, Джон не успя да се придвижи с бързината, която искаше, но това вече нямаше значение. Беше го открил.

Надал ал Хасан никога не се колебаеше. Тънка усмивка пробяга върху тясното му лице. Протегна ръка и стреля със своя глок, преди ехото от думите на Смит да е заглъхнало.

Куршумът мина на косъм от гърлото на Смит.

Джон също не се колебаеше, но и не пропускаше. Целият ужас на изминалите две седмици премина в една незабравима секунда. Натисна спусъка и Надал ал Хасан политна беззвучно напред. Просна се по лице, а до главата му върху сивия бетон се образува червена локва кръв.

Куршумът на Виктор Тремон също не пропусна целта си. Заби се като леден меч в лявото бедро на Смит. Ударът го блъсна назад към стената, поради което вторият и третият изстрел на Тремон бяха нахалост и оловото, рикоширайки, се изгуби към главния коридор.

Облегнат в стената, Джон полагаше усилие да остане в съзнание. Отново стреля. Куршумът попадна в дясната китка на Тремон, изби пистолета му и го отхвърли към полуотворената врата. Металното оръжие прелетя и се плъзна по пода. Звукът огласи мазето като замиращ вик.

Влачейки окървавения си крак, Джон се приближи до масовия убиец.

Тремон не трепна. Вдигна брадичка и очите му се озариха от увереността на човек, убеден, че всеки си има цена.

— Ще ти дам един милион долара! Пет милиона!

— Нямаш милион долара! Вече не. Ти си мъртъв. Чака те електрическият стол.

— Няма да ме открият — той махна с глава към полуотворената врата. Унищожих плановете. Никой не знае за този изход. Наех за изграждането му чужденци. Парите вече са преведени в чужбина и са недосегаеми.

— Помислих, че имаш някакъв резервен план.

— Не съм глупак, Смит. Никога няма да ме заловят.

— Не си глупак — съгласи се Джон. — Ти си изрод. Убиец на милиони. Но това е статистика. За тях с теб ще се оправя светът. Но ти уби София, а това е лично. Това е само моя работа. Ти си решил съдбата ѝ с едно махване на ръката. Ето така: „Елиминирайте я.“ Сега е мой ред.

— Половината! Ще ти дам половината! Един милиард долара! И още! — Тремон се присви до огромната стоманена врата. Трепереше.

Джон закуца напред. Дулото на беретата гледаше злоещо Тремон.

— Аз я обичах. И тя ме обичаше. Сега...

— Не, Джон! — чу гласа на Ранди зад себе си. — Недей! Не си струва.

— Какво знаеш ти? Аз я обичах, по дяволите! — пръстът му обви плътно спусъка.

— С него е свършено, Джон. ФБР са тук. И ЦРУ. Пипнаха всички. Серумът е на път и ще спре смъртта. Антибиотиците са конфискувани. Остави ги да се разправят с него. Нека светът го съди.

Лицето на Смит беше гневно. Очите му горяха като въглени. Направи още една стъпка и пистолетът му замря на сантиметър от треперещата физиономия на Тремон. Арогантният злодей се опита да каже нещо, но устата му бе пресъхнала. Чу се само изпръхтяване.

— Джон? — гласът на Ранди внезапно бе станал нежен и близък.

Погледна през рамо и видя София. Беше нейното красиво интелигентно лице, очите ѝ, ведрата усмивка. Премигна. Не, това бе Ранди. София! Ранди. Тръсна глава, за да я проясни. Знаеше какво иска Ранди и какво би искала София.

Принуди се да си поеме още веднъж дълбоко въздух. Погледна трясещото се нищожество пред себе си. Наведе пистолета и влачейки ранения си крак, тръгна обратно по коридора. Подмина Ранди и редицата агенти на ФБР и ЦРУ. Някои понечиха да застанат на пътя му.

— Оставете го — меко им каза Ранди. — Ще се оправи. Просто го оставете.

Джон чу думите зад себе си. Но сълзите му го бяха заслепили. Не бе в състояние да ги спре. Не искаше. Капеха безшумно по земята. Обърна гръб на мрака зад себе си и закуцука към далечните стълби.

ЕПИЛОГ

Шест седмици по-късно, началото на декември Санта Барбара, Калифорния

Санта Барбара... Земя на палми и пурпурни залежи. На гмуркащи се чайки и бляскави яхти, които прекосяваха пролива с белите си платна. На красиви млади момичета и привлекателни млади мъже. Джон Смит, военен лекар в оставка, се опитваше да изпразни съзнанието си от всичко освен от спокойната красота на този рай, където усилията бяха ненужни, а радостта от живота, природата и мечтите бяха задължителни.

Борбата да се освободи от задълженията си беше епична. Не искаха да го пуснат, но той добре разбираше, че другояче не би открил някаква нова причина, за да живее. Сбогува се с приятелите си от ААМИИЗИБ и дълго стоя пред старото бюро на София. Един млад и небрежен тип вече си беше разхвърлял нещата, където някога лежаха нейните моливи, книга и откъдето все още се носеше ароматът на нейния парфюм. С по-малко тъга се спря пред стария си кабинет, който очакваше новия си притежател. След това се сбогува с новия директор. Влизайки в стаята, му се причу бомбастичният глас на генерал Кайлбургер, който се оказа човек с чувство за дълг и достойнство, неподозирани дотогава от никого.

Плати на една компания да подредят къщата му и да я предложат за продан. Никога не би могъл да се завърне там. Не и без София.

Инцидентът с Виктор Тремон седмици напред задържаше вниманието на световните медии, докато наяве излизаха все нови и нови разкрития и се множаха арестите на някога уважавани държавни служители и частни предприемачи. Официалните обвинения към Джон, Ранди, Марти и мистериозния англичанин бяха незабелязано оттеглени. Всички те отказваха интервюта и каквато и да е благодарност за делата им. Подробностите бяха скрити под булото на националната сигурност. Беше неприятно изненадан, когато едно

списание успя да изрови и направи достойние миналото му в ААМИИЗИБ, Сомалия, Западен Берлин, Пустинна буря и да направи връзка с дързостта му да се изправи срещу престъпните действия на Виктор Тремон и кохортите му от наемни убийци. Успокояваше се, че времето тече и други новини щяха да заемат първите страници на вестниците. Рано или късно интересът към него щеше да спадне. Едва ли името му щеше да се споменава дори под линия в страниците на историята.

Беше спрял за един ден в Консил Блъфс, Айова, за да види речния град на детството си. Прекоси парка с фонтаните и големите дървета. Стигна до Бенет Авеню, където поседна и се загледа в училището „Абрахам Линкълн“, припомняйки си младостта, прекарана с Бил и Марти. Тогава всичко беше толкова просто. На следващия ден отлетя за Калифорния в този тих крайморски курорт, забележителен единствено с червените керемидени покриви на сградите. Нае крайморска вила близо до дома на Ремарк в Монтесито и веднъж или два пъти седмично играеше в него покер с група университетски професори и писатели. Хранеше се в местните ресторанти, разхождаше се и не завързваше разговори с непознати. Нямахше какво да им каже.

Сега седеше бос по шорти и гледаше към покритите с облаци острови. Въздухът ухаеше на морска сол и въпреки че денят бе хладен, слънцето стопляше костите му.

Телефонът иззвъня и той вдигна слушалката.

— Здравей, войнико!

Гласът на Ранди беше весел и жизнерадостен. В началото се беше обаждала почти всеки ден. Двамата трябваше да освободят апартамента на София от принадлежностите ѝ. Направиха го възможно най-бързо, като всеки си избра по нещо, което да си задържи за спомен. Но когато Ранди продължи да се обажда по няколко пъти на седмица, Смит разбра, че го проверява.

Колкото и да беше странно, тя се тревожеше за него.

— Здравей, шпионке — отвърна той. — Къде си сега?

— Окръг Колумбия. В големия град. Помниш ли го? Работя си в скучната службичка, в цистерната за мислители. Не мисля, че скоро ще ми позволят ново назначение, но предчувствам, че ми готвят нещо голямо. Дотогава сигурно са решили, че ми трябва почивка. Защо не

ме посетиш за Коледа? Цялото онова слънце и хубаво време трябва да са те изнервили.

— О, напротив, напълно ме устройват. Тук всичко ми е достатъчно весело.

— С Марти ти липсваме. Сигурна съм. Уговорила съм коледна вечеря с Марти. Естествено невъзможно е да го подмамя навън, така че трябва да отида в бунгалото — засмя се. — Превърнал е Самсон в част от защитната си система. Много е доволен от начина, по който Самсон свива и изважда ноктите си. Твърди, че той може да контролира тази несъзнателна двигателна функция. — Спря за миг. — Ти си лекар, какво мислиш?

— Мисля, че и двамата са луди. Кой ще готви?

— Аз. За разлика от тях не съм луда. Искам да е нещо ядливо. Какво предпочиташ — традиционната пуйка? А може би модерните препечени ребърца? Какво ще кажеш за коледна гъска?

— Не можеш да ме придумаш да се върна — засмя се този път той. — Поне засега.

Загледа се в мирния океан. Санта Барбара беше мястото, където са отрасли Ранди и София. Беше минал покрай дома на детството им, когато пристигна. Представляваше красива хасиенда на върха на една скала с прекрасна панорама към океана. Ранди не го попита дали я е посещавал. Имаше теми, които все още не искаха да засягат.

Разговорът им продължи още пет минути. Като затвори, Джон си помисли за Питър, който веднага щом му позволиха, се завърна в калифорнийското си убежище. Раните му бяха повърхностни, каквато бе и първоначалната диагноза на Смит. Само строшеното ребро предизвикваше понякога болки. Предишната седмица Джон му се обади да разбере как се чувства, но му отговори автоматичен секретар. Остави съобщение. След час някакъв официален чиновник го информира, че мистър Хауел е във ваканция, която ще продължи повече от месец. Нека обаче мистър Смит да не се разочарова. Питър ще е на линия веднага щом се освободи. Превод: „*Питър има задача.*“

Смит скръсти ръце и затвори очи. Топлият бриз вееше косите му. В далечината пролая куче. Деца се смееха. Чайки крякаха. Усещаше, че се унася.

Зад него някой попита:

— Не са ли ви достатъчни толкова мир и спокойствие?

Джон подскочи. Не бе чул да се отваря вратата или стъпки по дървения под на къщата. Автоматично посегна към беретата, но тя беше заключена в сейф във Вашингтон. Само за момент отново бе по следите на Тремон, вечно нащрек, тревожен... и жив.

— Кой си ти, по дяволите? — обърка се.

— Добър ден, полковник Смит. Аз съм ваш почитател. Казвам се Натаниел Фредерик Клайн.

Пред отворената плъзгаща се остъклена врата, разделяща терасата и стаята, стоеше среден на ръст мъж. В лявата си ръка държеше кожено куфарче. С дясната пусна връзка шперцове в джоба си. Оплешивяваше, очилата с метални рамки бяха високо над дългия му нос, а кожата му бе толкова бяла, че явно не бе виждала слънце от миналото лято.

— Доктор Смит — поправи го Джон. — Току-що пристигате от Вашингтон, нали?

Клайн се усмихна.

— Нека бъде д-р Смит. Да, идвам направо от летището. Ще продължите ли с предположенията си?

— Нямам такива намерения. Имате вид на човек, който има много за разказване.

— Наистина ли? — неканеният гостенин седна на един стол. — Много проникателно от ваша страна. Но доколкото съм чувал за вас, това е една от чертите ви, която ви прави толкова ценен.

Направи кратко резюме на живота на Джон от раждането, през образованието и стигна до армията. Докато говореше, Джон почувства, че потъва още по-дълбоко в сгъваемия си стол. Затвори отново очи. Въздъхна. Когато Клайн свърши, Смит отвори очи.

— Всичко това е в куфарчето ви, нали? Запометили сте го по време на полета.

Клайн си позволи още една усмивка.

— Всъщност не. Имах цял месец на разположение да се осведомя от списанията. Полетът ми даде възможност да навържа информацията. — Разхлаби възела на вратовръзката си. — Д-р Смит, нека да започна направо. Вие, както казваме ние, сте „ходеща нула“...

— Ходеща какво?

— Ходеща нула — повтори Клайн. — Вие сте наникъде. Току-що сте преминал през ужасна трагедия, която непоправимо е променила

живота ви. Но все още сте доктор и виждам, че това има значение за вас. Запознат сте с оръжията, науката и разузнаването. Чудя се какво друго е от значение за вас. Нямате семейство и само малцина близки приятели.

— Да — каза сухо Джон. — И съм неназначаем.

— Едва ли. Всяка една от новите частни международни детективски компании ще ви приветства. Очевидно е, че това не ви привлича. Всеки, който хвърли поглед върху миналото ви, ще разбере, че въпреки службата си в армията вие сте нещо като отшелник, единак. Обичате да играете собствената си пиеса. Въпреки всичко имате силно чувство за патриотизъм и за принципност. Предполагам, че това ви е привлякло в армията, но едва ли ще го намерите в някой бизнес.

— Не възнамерявам да започвам бизнес.

— Добре. Сигурно ще се провалите. Не че няма да ви достави удоволствие в самото начало. Имате предприемчива натура. Ако усетите подтик, ще преминете през ада, за да го уредите, да го направите изключително печеливш и когато всичко тръгне по мед и масло, най-вероятно ще го продадете или ще се разорите. Предприемачите по правило са лоши мениджъри. Много бързо се отегчават.

— Мислите си, че ме познавате? Кой, по дяволите, сте вие?

— Ще стигнем и дотам. Както казах, вие сте „ходеща нула“. Мисля, че обяснихме „ходещата“ част. „Нулата“ се отнася за това, как нещастни събития през октомври са ви променили. Външните промени се забелязват лесно — напускате работа, продавате къщата, предприемате поклонение към светините на миналото, отказвате да се виждате със старите си приятели.

— Добре — кимна Джон. — Разкрит съм. Да преминем към вътрешните изменения. Но ако това е някаква безплатна терапия, повярвайте ми, не съм заинтересуван.

— Лесно се засягате, това е първото. Трябваше да го очаквам. Както казах, ние не знаем, а вероятно и вие нямате представа колко ви е променило вътрешно всичко преживяно. На практика за себе си и за всички останали сте кръгла нула. Ако не се лъжа, вие се чувствате странно, сякаш сте загубили мястото си в света, както и че очевидно не намирате причина да продължавате да живеете. — Клайн направи

пауза, после тонът му се смекчи. — Аз също загубих жена си. Почина от рак. Така че, знайте, изпитвам огромна симпатия към вас.

Джон преглътна, но не каза нищо.

— Затова съм тук. Оторизиран съм да ви направя предложение за работа, която сигурно ще ви заинтригува.

— Не ми трябва и не искам работа.

— Не става въпрос за „работа“ или пари, въпреки че ще ви се плаща добре. Разковничето е в помощта на хората, правителствата, околната среда, всичко и всички, които са в състояние на криза. Вие ме попитахте кой съм, но на мен ми е невъзможно да удовлетвори любопитството ви, докато не се съгласите да подпишете съгласие за пазене на тайна. Ще ви кажа следното: високо в правителството има кръгове, силно заинтригувани от вас. Те формират малка елитна група от единаци като вас — отшелници, които имат изключително висока етика, но с известни затруднения в живота. Възлагат им задачи, свързани с неприятности, постоянни пътувания, опасност. Не всеки ще се интересува. Още по-малко ще са способните. Не намирате ли идеята за привлекателна?

Джон изучаваше Клайн. Изражението му бе тържествено. Накрая попита:

— Как се казва тази група?

— „Приют едно“. Това е само засега. Официално се водят към армията, но в действителност са независими. Няма нищо славно в работата им, но все пак е жизненоважна.

Джон се обърна и се загледа към океана, сякаш се взираше в бъдещето. Все още носеше болката от загубата на София, но с изминалите дни се учеше да живее с нея. Не можеше да си представи, че някога отново ще се влюби, но кой знае какво ще се случи след време. Спомни си мига, в който го изненада Клайн — бе посегнал към липсващия пистолет. Това бе напълно автоматичен отговор и никога не бе предполагал, че може да реагира по такъв начин.

— Изминали сте дълъг път, за да получите отговор — равнодушно отбеляза той.

— На мнение сме, че въпросът е важен.

— Как да се свържа с вас, ако реша, че предложението ви ме интересува?

Клайн се изправи. Въздъхна като човек, успешно приключил със задълженията си. Извади от джоба си визитка. На нея имаше само име и телефонен номер във Вашингтон.

— Не се смущавайте, ако ви отговори някаква фирма. Просто им кажете името си и че искате да говорите с мен. Веднага ще ви свържат.

— Не съм казал, че ще го направя.

Клайн кимна с разбиране. Погледна към морския пейзаж. Над терасата прелетя чайка.

— Хубаво е тук. Само прекалено много палмови дървета, за да е по вкуса ми. — Взе куфарчето си и тръгна да излиза от къщата. — Не си правете труда да ме изпрацате. Знам пътя.

Джон поседя още един час. След това стана и тръгна по брега. Пясъкът пареше под краката му. По навик тръгна на изток, както правеше всяка сутрин. Слънцето остана зад гърба му, а плажът сякаш продължаваше в безкрайността. Докато крачеше напред, се замисли за бъдещето. Крайно време беше.

Издание:

Робърт Лъдълм, Гейл Линдс. Факторът на Хадес

(Серия Трилър)

Прозорец, София, 2001

Печат: Инвестпрес, София

383 с.; 20 см.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.